

5

ĐÌNH
ĐỒNG
LĂNG

PHẦN
LẠC

Vương bất kiến Vương

DỊCH GIẢ:
OÀI HƯƠNG TİM

AMAK

th NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Tập 5: Định Đông Lăng

Sau khi Tô Duy trở thành mục tiêu của kẻ thù, Thẩm Ngọc Thư quyết định bức cậu rời khỏi hãn theo cách không thể tàn nhẫn hơn: Hãn khiến tên cộng sự không thể thay thế của mình phải mang trên người bản án sát nhân đầy oan ức.

Thiếu đi Tô Duy, cuộc sống của Ngọc Thư tại văn phòng thám tử Vạn Năng thay đổi đến mức hãn khó tiếp thu nổi. Tất cả mọi nơi quanh hãn đều có hình ảnh và hơi thở của Tô Duy. Nhưng hãn trăm toan ngàn tính cũng chẳng ngờ Tô Duy nhất quyết không rời Thượng Hải, lại càng bất ngờ hơn khi biết cậu đã thuê sát thủ Kim Lang lấy mạng hãn...

Một bên là "thù trong", một bên là giặc ngoài, Thẩm Ngọc Thư sẽ ứng phó như thế nào trước hai gọng kìm đầy nguy hiểm này đây? Liệu hãn có vén được bức màn bí mật cuối cùng của vụ án "Định Đông Lăng"? Những hiểu lầm giữa cả hai có thể xóa bỏ và Tô Duy có trở về thế giới của cậu hay không?

Chặng đường cuối và hồi kết đầy bất ngờ của chuyến hành trình mỹ nam xuyên không về dân quốc đang chờ đợi phía trước.

5

ĐÌNH
ĐỒNG
LĂNG

PHẦN
LẠC

Vương
bất
Kiến
Vương

DỊCH GIẢ:
OÀI HƯƠNG TÍM

AMAK

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mở đầu

Khoảnh khắc nước sông Hoàng Phố nhấn chìm Thẩm Ngọc Thư, lần đầu tiên hẳn thật sự cảm nhận được sự tồn tại của cái chết.

Thẩm Ngọc Thư đã từng trải qua rất nhiều vụ án có người chết, cũng từng giải phẫu rất nhiều thi thể, nhưng hẳn chưa từng nghĩ rằng, khi cái chết đến gần, hẳn sẽ sợ hãi đến thế.

Bởi vì hẳn không biết bơi.

Thẩm Ngọc Thư tức Vạn Năng, nghĩa là không có gì không thể làm được, thế nhưng hẳn lại có một nhược điểm lớn nhất, đó chính là sợ nước. Hẳn không biết bơi, thậm chí trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phải học bơi.

Sinh nghề tử nghiệp, người bơi giỏi rất dễ bị chết đuối, đây là tôn chỉ từ trước đến nay của hẳn, nhưng trên đời lúc nào cũng có chuyện bất ngờ. Hôm nay hẳn gặp đúng chuyện ngoài dự tính ấy: đôi khi, người không biết bơi còn có khả năng chết đuối cao hơn.

Nước sông đục ngầu làm mờ mịt tầm mắt của Thẩm Ngọc Thư, tứ chi hẳn ra sức giãy giụa, muốn nổi lên mặt nước, nhưng những động tác ấy ngược lại càng làm hẳn chìm xuống nhanh hơn. Càng giãy giụa, càng khó giữ được cân bằng.

Nước sông xộc vào lỗ mũi, mang đến cảm giác đau đớn dữ dội, hẳn mở miệng ra theo bản năng, lại càng khiến cho dòng nước ủa vào miệng dễ hơn, tốc độ quá nhanh, đến thời gian để ho khan hẳn cũng không có.

Ý thức dường như cũng bị nước sông nhấn chìm, dần dần rời bỏ hẳn, trong lúc mơ hồ, hẳn nghe được tiếng súng từ xa truyền đến, viên đạn bắn vào lòng sông, cho dù đã nhìn thấy hẳn nhảy xuống sông, kẻ địch vẫn không từ bỏ ý định, không chịu cho hẳn bất kỳ cơ hội trốn thoát nào.

Nếu như mọi khi, Thẩm Ngọc Thư sẽ bình tĩnh nói với đối phương: Hiện giờ vật tư khan hiếm, đừng lãng phí đạn làm gì; nhưng giờ đây tiếng súng đã dễ dàng bị che lấp, giờ phút này trong tai hẳn chỉ vang vọng tiếng dòng máu công kích trái tim, dữ dội, lạnh nhạt, điên cuồng...

Thình thịch, thình thịch, thình thịch, giống như chiếc đồng hồ sinh mệnh đang đếm ngược. Trái tim như bị Tử Thần bóp chặt, ra lệnh cho nó ngừng đập, ý thức của Thẩm Ngọc Thư mơ hồ dần. Hẳn đưa tay lên, muốn đẩy bàn tay độc ác đang nắm lấy trái tim mình ra, có điều trên thực tế hẳn chỉ hơi giật giật đầu ngón tay út, đây cũng là chút sức lực cuối cùng còn lại của hẳn.

Cuối cùng, cơ thể hẳn cũng ngừng giãy giụa, bắt đầu từ từ chìm xuống, thế nhưng không biết có phải vì đã bước qua lằn ranh cái chết hay không, mà đầu óc Thẩm Ngọc Thư bỗng nảy sinh ảo giác. Hẳn cảm thấy có người đang giữ lấy mình từ phía sau, tiếp theo là cảm giác đau đớn truyền đến từ cổ, sau nữa là đầu.

Tóc bị nắm lấy, dùng sức kéo lên, cũng không đau, ít nhất so với cảm giác đau đớn từ trái tim thì nó hoàn toàn chẳng là gì.

Trong mơ hồ, ý thức dần dần mất đi; đến khi thần trí của Thẩm Ngọc Thư có chút hồi phục, hẳn cảm thấy vùng ngực bị ấn mạnh, có người ghé sát miệng hẳn làm hô hấp nhân tạo.

Hắn không tìm được bắt đầu ho khan, muốn mở to mắt nhìn xem đó là ai, nhưng mí mắt nặng trĩu, cả người cứng đờ, đến động đây một ngón tay cũng là cả vấn đề.

Hiện tại điều duy nhất hắn chắc chắn đó là cảm giác không trọng lực đã biến mất, ngón tay dường như tiếp xúc với vật thể cứng nào đó. Là ván gỗ? Phiến đá? Hay là thứ gì khác...

Tiếng loạt xoạt vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ mụ mị của Thẩm Ngọc Thư, đó là âm thanh áo sơ mi bị xé rách, có người nắm lấy vai hắn, thô bạo lật hắn nằm sấp xuống.

Ngay sau đó có vật cứng nào đó chẹn vào bụng hắn, người bị gập lại theo hướng đầu chúc xuống, tiếp theo cảm bị bóp lấy khiến hắn không thể không mở miệng.

Đầu lưỡi bị kéo ra, phần lưng truyền đến tiếng vỗ- và ấn mạnh, Thẩm Ngọc Thư cảm thấy lợm giọng, há miệng ra, chỗ nước sặc vào họng khi này ồ ạt phun ra.

Cảm giác bị đánh vỗ vẫn tiếp tục, mãi đến khi Thẩm Ngọc Thư phun sạch nước ra mới ngừng lại; bả vai lại lần nữa bị túm lấy, hắn bị vật ngửa ra đất, động tác đơn giản và thô bạo, Thẩm Ngọc Thư nghe rõ tiếng gáy mình đập vào nền đất.

Chấn thương sọ não mất...

Thẩm Ngọc Thư mơ màng nghĩ, ngay sau đó từ má phải truyền đến cảm giác đau đớn, người đó vung nắm đấm lên, hắn chẳng có chút phản kháng

nào, mặt bị đánh ngoẹo sang một bên, chỗ nước sông còn sót lại cũng chảy ra theo khóe miệng.

Sơ cứu chết đuối có động tác dùng nắm đấm thế này sao? Hình như hồi hăn học cứu hộ khẩn cấp thầy giáo không nhắc đến mà...

Kế tiếp má trái cũng bị lãnh một quyền, lần này mặt Thẩm Ngọc Thư ngoẹo về bên phải. Xơi liền hai đòn, ý thức vốn dĩ đang hồi phục lại trở nên hỗn độn, hăn chỉ muốn nói là trước đó không lâu mặt hăn vừa bị tấn công bằng bạo lực, có thể đừng chọn cùng một chỗ mà xuống tay thế không?

Đáng tiếc hiện giờ hăn không chỉ không nói nên lời, mà đến ý thức cũng rời rạc, chỉ cảm thấy một bóng người cao cao gầy gầy liệng qua liệng lại trước mắt, từ xa mơ hồ truyền đến tiếng còi tàu, cùng với tiếng bước chân đang xa dần.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng gọi lần nữa kéo ý thức của Thẩm Ngọc Thư quay về, mi mắt hăn giật giật, nghe thấy tiếng người gọi mình, âm thanh phiêu diêu, như từ một chỗ rất xa truyền tới.

Tiếng gọi vang lên hết đợt này đến đợt khác, Thẩm Ngọc Thư cuối cùng cũng mở mắt, thứ đầu tiên lọt vào mắt hăn chính là bầu trời đêm rộng lớn với mấy ngôi sao quạnh quẽ điểm xuyết phía trên.

Đây là đâu...

Thẩm Ngọc Thư khẽ cử động tay chân, thứ tiếp xúc với lòng bàn tay hăn là sàn gỗ ướt lạnh phía dưới; tiếng gọi càng lúc càng gần, là giọng của Đoàn

Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao, cùng với tiếng sóng sông, dồn dập mà hoảng loạn.

Thẩm Ngọc Thư thở ra một hơi, cảm giác đau đớn trên mặt và hô hấp thông suốt nói cho hắn biết, hắn còn sống, có người đã cứu hắn.

Tay chân duỗi ra, ngửa đầu nhìn không trung tối đen, Thẩm Ngọc Thư mỉm cười, lần đầu tiên phát hiện hóa ra còn sống là một điều may mắn đến thế nào.

"Anh! Anh ơi! Thẩm Ngọc Thư! Anh có ở đây không?"

Tiếng gọi của cậu em họ Lạc Tiêu Dao càng lúc càng gần, Thẩm Ngọc Thư định thần lại, dùng chất giọng khàn đặc trả lời:

"Anh ở đây..."

Chương 1: Hung án lại xảy ra

Trong kì quán Trường Xuân, tiếng người ồn ào, cửa sổ gỗ hai bên đều được mở tung, nhóm tuần bố ra ra vào vào, mấy người hàng xóm đứng ngoài cửa thò đầu thò cổ tò mò nhìn vào, nhân tiện trả lời câu hỏi của tuần bố.

Giữa hè oi bức, cho dù tất cả cửa sổ đều được mở ra cũng không đẩy lùi được cái nóng ngột ngạt trong phòng, ánh mặt trời chiếu vào khiến vũng máu trên mặt đất càng thêm bắt mắt.

Nhóm tuần bố cố gắng tránh giẫm vào vết máu, sau khi thu thập vật chứng cho có lệ liền vội vàng chạy ra ngoài, trừ phi cần, hầu như không ai muốn ở lâu trong phòng. Sau giờ ngọ, thường là thời gian để ngủ gật hoặc đánh bài, nếu không xảy ra án giết người.

Thế nên chủ quán Liễu Trường Xuân trở thành đối tượng nguyên rủa của tất cả mọi người, chỉ có điều ông ta không nghe được, bởi vì giờ phút này ông ta đang nằm trên mặt đất trong kì thất để cho bác sỹ pháp y khám nghiệm.

Trong nhà vang lên tiếng máy ảnh chụp hình, Vân Phi Dương đang chụp ảnh; cậu ta không phải là người của phòng tuần bộ, cũng không phải phóng viên của tòa báo nào, sở dĩ có thể ở đây chụp ảnh mà không ai ngăn cản, là vì hai lý do: một, hiện trường là do cậu ta phát hiện; hai, Thẩm Ngọc Thư bảo cậu ta chụp.

Từng theo Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy điều tra một số vụ án, đối với hiện trường giết người kiểu này, Vân Phi Dương đã có rất nhiều kinh nghiệm; ngoài kỹ thuật chụp ảnh ra, cậu ta còn có con mắt rất độc đáo, lần nào cũng có thể nắm bắt được manh mối quan trọng.

Phòng tuần bộ không có nhân viên chụp ảnh chuyên nghiệp, cho nên Thám trưởng Phương cũng mắt nhắm mắt mở, mặc cho cậu ta chụp.

Hiện trường trong phòng vô cùng hỗn loạn, bàn cờ, quân cờ cùng rất nhiều kì phổ và sách vở có liên quan rơi đầy trên đất, kệ sách bằng gỗ đổ về phía trước, chèn trên mặt bàn đối diện, bút và nghiên mực vốn đặt trên bàn bị lăn xuống đất, mực bắn tung tóe, lẫn cùng với máu, đều đã khô lại.

Kì phổ mở tung, trên đó cũng dính không ít vết máu, Vân Phi Dương nhắm ống kính vào kỳ phổ và đám quân cờ lộn xộn xung quanh chụp một tấm, sau đó lại chuyển sang chụp cửa sổ và chậu hoa bị rơi vỡ.

Thời điểm Vân Phi Dương tới cửa sổ chỉ hơi mở, cậu ta nhìn qua khe cửa mới phát hiện ra tình hình bên trong.

Ngoại trừ chậu hoa vỡ vụn trên đất, trên bệ của còn có hai chậu lan quân tử; từ cách bài trí chậu hoa, có thể thấy rằng chúng cũng từng bị di chuyển, Vân Phi Dương đoán do hung thủ giằng co với Liễu Trường Xuân gây ra.

Cuối cùng Vân Phi Dương nhắm ống kính vào nạn nhân: Liễu Trường Xuân đang nằm ngửa trên đất.

Bác sỹ pháp y đang kiểm tra tình trạng của xác chết, Thẩm Ngọc Thư hỗ trợ bên cạnh, Vân Phi Dương sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của họ nên không lập tức chụp ảnh mà lặng lẽ ghé lại gần, lưu ý tình hình kiểm tra của họ.

"Có phát hiện gì không?" Cậu ta nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Ngoại trừ xác định người bị hại tử vong do mất máu vì vết thương bên ngoài, thì tạm thời không có phát hiện gì khác."

Thẩm Ngọc Thư quan sát vết thương trên động mạch cổ của người chết, nói.

Thời tiết nóng bức, Liễu Trường Xuân ở nhà chỉ mặc áo ngắn, tay áo xắn đến khuỷu tay, ống quần cũng xắn cao, có thể thấy trên cánh tay và chân ông ta có mấy chỗ bị thương.

Miệng vết thương dài chừng mười cm, sâu tầm một - hai cm, xem hình dạng thì có lẽ là bị thương bởi vũ khí sắc bén có dạng chóp nhọn, có điều đây đều là những vết thương nhẹ, chí mạng là vết thương ở phần cổ.

Mắt Liễu Trường Xuân không hoàn toàn khép lại, từ vẻ mặt nhăn nhúm biến dạng có thể thấy rằng trước lúc chết ông ta đã rất sợ hãi, tròng mắt trắng dại, miệng hơi mở ra như muốn phát ra tiếng kêu nhưng khựng lại.

Một bàn tay của ông ta hơi nâng lên phía trước, các khớp ngón tay hơi cong lại, thoạt nhìn như muốn che lại vết thương ở cổ nhưng cuối cùng không thành công; bác sỹ pháp y kiểm tra móng tay, dùng cái nhíp nhỏ lấy ra một sợi tơ từ móng tay.

"Có lẽ là khi người chết vật lộn với hung thủ, túm vào người hấn giật ra."

Bác sỹ pháp y quan sát sợi tơ dưới ánh mặt trời, sau đó nhét nó vào túi tang vật.

Trên móng tay người chết ngoại trừ sợi tơ còn có một ít bột gỗ và một ít bùn đất.

Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư lần lượt quét qua sàn nhà, vết xước ở chân bàn và chậu hoa bị vỡ, trong đầu hiện lên cảnh nạn nhân cuống cuống trốn chạy, chậu hoa, kệ sách và bàn ghế bị xô đẩy trong quá trình đó, đáng tiếc cuối cùng ông ta cũng không thoát khỏi sự truy sát của hung thủ.

Phía trước lóe lên ánh sáng, làm gián đoạn luồng suy nghĩ của Thẩm Ngọc Thư, hấn ngẩng đầu nhìn lên, Vân Phi Dương vừa vịn hạ máy ảnh xuống.

Vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư khá nghiêm nghị, Vân Phi Dương nghĩ mình đã quấy rầy hấn phá án, nên cúi đầu khom lưng lùi sang một bên, đưa tay ra làm động tác 'mời ngài'.

Thẩm Ngọc Thư nhìn về chỗ Vân Phi Dương vừa chụp: trên sàn nhà bên hông phải của nạn nhân có hai chữ được viết xiêu vẹo, nhìn dấu máu trên ngón trỏ của nạn nhân, xem ra là hấn tự viết; nhưng một phần đã bị xóa mất, chỉ miễn cưỡng nhìn ra phần phía trước của mỗi chữ, ghép lại có vẻ là...

"Kim Lang?" Vân Phi Dương ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

Thẩm Ngọc Thư chau mày.

Kim Lang là sát thủ phạm tội chõng chất, số vụ án mà hấn thực hiện nhiều không đếm xuể, có điều sau khi bị bắt, vì nguyên nhân nào đó hấn không lập tức bị xử tử mà chỉ bị giam giữ trong trại giam trọng phạm.

Trước đó không lâu Kim Lang đã vượt ngục, chuyện đó gây chấn động rất lớn, thời điểm ấy báo chí thi nhau đăng tin về hấn lên trang nhất, mãi tới gần đây mới yên yên một chút, không ngờ hấn lại ra tay gây án một lần nữa.

Trong vụ án thi cờ cách đây không lâu một trong những nhân chứng là ông chủ tiệm trà từng bị bắn, lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng Kim Lang làm, nhưng hấn khi đó vẫn còn bị nhốt trong đại lao. Chỉ ngay sau khi Thẩm Ngọc Thư bác bỏ phán đoán của tất cả mọi người, Kim Lang mới thực sự vượt ngục.

Chẳng lẽ đối với tên sát thủ kia mà nói, nhà giam thật sự chỉ là thùng rỗng kêu to sao?

"Nhất định phải nhanh chóng bắt được hãn, không thì lại có bao nhiêu người gặp nạn."

Lạc Tiêu Dao đi từ bên ngoài vào, cậu ta vừa biết được đại khái tình hình vụ án qua đồng nghiệp, vừa đi vào đã tức giận nói.

Thẩm Ngọc Thư đứng lên, bình tình đáp: "Hiện giờ còn chưa xác định được vụ án này có phải do Kim Lang thực hiện không."

"Tên cũng có rồi, còn sai được sao? Đây rõ ràng là hai chữ Kim Lang, em tuy học ít, nhưng cũng đừng khi dễ em không biết chữ."

Lạc Tiêu Dao chỉ vào chữ đã bị lau mất một nửa kia, lời lẽ đầy hùng hồn.

Vân Phi Dương lại giơ máy ảnh lên, chụp lại hai chữ đó.

Thẩm Ngọc Thư không phản bác Lạc Tiêu Dao, nhưng trực giác nói cho hãn biết sự thật không đơn giản như vậy.

Khi xử lý vụ án thi cờ, hãn từng nghiên cứu tư liệu về Kim Lang, Kim Lang là sát thủ chuyên nghiệp, đã hoạt động trong nghề rất nhiều năm, nếu hãn giết người sẽ làm vô cùng sạch sẽ gọn gàng, nhưng xem hiện trường chỗ này...

Nhìn quanh cờ thất hỗn độn, Thẩm Ngọc Thư cảm thấy hung thủ là người mới, sau khi giết người thì quá hoảng sợ nên đến chữ viết bằng máu trên đất cũng không chú ý tới, hoặc là hãn cố ý...

Suy nghĩ bị gián đoạn, Lạc Tiêu Dao nói: "Kim Lang chắc chắn không nhìn thấy chữ viết bằng máu của Liễu Trường Xuân, nếu không đã lau sạch, có lẽ hẳn không ngờ người chết để lại lời nhắn. Hơn nữa các anh xem miệng vết thương này, rõ ràng là do đao Nga Mi gây nên, đao Nga Mi là vũ khí Kim Lang thường dùng, đúng là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt."

Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu nhìn bóng đèn bị vỡ nát, mảnh vụn của nó rơi trên vũng máu, vì nhiệt độ không khí cao nên đã bị đóng cứng trên đó.

Hắn quay đầu nhìn chuôi đèn, cầm lấy một cái ghế đặt thẳng bên dưới, trèo lên kiểm tra công tắc đèn.

Hình như không lâu trước đây, khi cùng Tô Duy liên thủ điều tra vụ án Hồ Phù lệnh, hẳn cũng từng kiểm tra bóng đèn, Tô Duy còn tưởng hẳn muốn tự sát, sợ tới mức vội vàng xông lên khuyên ngăn, hại hẳn thiếu chút nữa thì xảy ra chuyện thật.

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, mặc dù biết lúc này không thích hợp nhưng Thẩm Ngọc Thư vẫn không nhịn được cười.

Kể ra đại lao nhất Kim Lang là nơi Tô Duy bị bỏ tù, dưới sự giúp đỡ của Đoàn Mộc Hành, Tô Duy rời đi an toàn. Đã lâu như vậy, cậu ta chắc đã tới Quảng Châu rồi, không biết hiện giờ có khỏe không, liệu có về quê không? Về nơi mà cậu ta thường xuyên nhắc tới đó.

Nghĩ tới chuyện Tô Duy đã rời đi, Thẩm Ngọc Thư có chút buồn bã, Lạc Tiêu Dao không biết hẳn đang suy nghĩ gì, mãi mới chú ý tới chuyện chính, hỏi: "Ấy? Sao anh cũng tới đây? Đừng bảo với em là tình cờ nhé."

Vân Phi Dương giải thích: "Không phải, là tôi gọi điện thoại cho thần thám, vụ án lần trước thần thám vẫn đang theo, tôi nghĩ anh ấy sẽ có hứng thú với chuyện này."

"Nghe nói cậu là người đầu tiên phát hiện ra hiện trường?"

"Đúng vậy, thực ra cũng vừa vặn trùng hợp, không phải vụ án lần trước đã đóng lại rồi sao? Tôi nghĩ không biết có thể tới tìm Liễu quán chủ làm một bài phỏng vấn hay không, biết đâu lại nhân cơ hội này tìm được manh mối gì để giúp thần thám, ai ngờ..."

Ai ngờ cậu ta gặp phải án giết người.

Từ sau khi kì quán liên tục xảy ra án mạng, Liễu Trường Xuân bèn đóng cửa, thế nên giữa ban ngày bên trong cũng không có người, cửa chính kì quán khép hờ. Vân Phi Dương vì trước kia thường tới đây nên cũng không khách sáo, đẩy cửa đi thẳng vào, tiền viện không có ai, cậu ta bèn chạy ra đằng sau tìm.

"Cậu thực ra là muốn xem có thể tìm được manh mối gì hay không đúng không?" Thẩm Ngọc Thư nói đúng vào điểm mấu chốt: "Cậu có nghĩ rằng làm vậy nguy hiểm đến thế nào không?"

Bị nói trúng tim đen, Vân Phi Dương chột dạ gãi đầu, cười gượng đáp: "Tôi cũng chỉ muốn giúp các anh thôi, vụ lần trước ..."

Vân Phi Dương không nói tiếp, nhưng Thẩm Ngọc Thư biết cậu ta muốn nói tới vụ nào: lần đó hẳn đã tính toán sai, coi nhẹ sự xảo trá của Liễu Trường Xuân, bị hắn phản đòn, báo hại Tô Duy phải quỳ xuống xin lỗi vì hắn.

Chuyện này như cái gai trong lòng Thảm Ngọc Thư, tới giờ hấn vẫn không thể nguôi ngoai, không phải vì hận hành động của Liễu Trường Xuân, mà là cảm thấy có lỗi với Tô Duy.

Hấn vẫn luôn muốn làm chút gì đó để đáp trả, có điều hiện tại đến Liễu Trường Xuân cũng đã chết, việc tìm ra chân tướng biến thành lời nói suông.

"Ra ngoài nói, ra ngoài nói."

Thấy sắc mặt của Thảm Ngọc Thư không tốt lắm, Lạc Tiêu Dao chen vào, vừa hay hiện trường cũng đã kiểm tra xong, Thảm Ngọc Thư theo cậu ta ra ngoài. Vân Phi Dương không dám nói gì nữa, lặng lẽ đi theo phía sau.

Người xem náo nhiệt bên ngoài đều đã bị giải tán, ba người đi vào một góc hành lang, nơi có mái hiên che, ánh mặt trời không chiếu tới được, có điều không khí vẫn rất oi bức. Lạc Tiêu Dao nhìn về không trung phía xa, lẩm bẩm: "Nhìn trời thế này đêm nay nhất định mưa không nhỏ."

Thảm Ngọc Thư hỏi Vân Phi Dương.

"Sau khi vào đây cậu có phát hiện ra điều gì không?"

"Gián đó là nơi cất giữ các loại kỳ phổ, Liễu quán chủ... thật sự đó là nơi Liễu quán chủ thường ngày ít tới, tên giả mạo thì tôi không biết, cho nên lúc ấy tôi cũng không để ý, định ra hậu viện xem thế nào; không ngờ lúc đi qua kì thất thì người thấy mùi lạ, tò mò lại xem, kết quả là nhìn thấy hiện trường hung án, ọe..."

Vân Phi Dương chỉ chỉ cửa sổ đối diện, ra vẻ buồn nôn.

Cửa sổ vẫn còn trong trạng thái mở hé, có thể nhìn thấy rõ ràng quang cảnh bên trong; Vân Phi Dương tuy đã từng theo dấu không ít sự kiện, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần với án mạng như vậy, nhớ lại tình trạng lúc đó không khỏi phát run.

"Tôi vừa nhìn thì thấy có người nằm trong vũng máu, sợ đến choáng váng mặt mày, suýt chút nữa thì té ngã, mãi mới nghĩ đến chuyện mở cửa. Cửa phòng chỉ khép hờ, tôi đẩy cửa ra nhưng không dám đi vào, không phải thần thám thường nói phải bảo vệ hiện trường sao? Cho nên tôi bèn đứng ở cửa nhìn vào, sau khi xác định là hung án liền vội vàng chạy đi gọi điện thoại báo án."

"Cậu nhìn thấy qua cửa sổ?"

"Đúng vậy, ở ngay chỗ đó."

Vân Phi Dương chỉ chỉ cửa sổ ngoài hành lang.

Thẩm Ngọc Thư đi đến chỗ đó, thò đầu nhìn vào trong, quả nhiên có thể nhìn thấy toàn cảnh trong phòng, Lạc Tiêu Dao chạy tới hỏi: "Có gì không ổn không?"

"Ừm..."

Thẩm Ngọc Thư kéo dài âm điệu, không lập tức trả lời.

Hắn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng rốt cuộc là chỗ nào, nhất thời lại không nghĩ ra; nếu có Tô Duy ở đây thì tốt, tên trộm đó thường hay chú ý tới những chi tiết rất nhỏ...

Không thấy Thẩm Ngọc Thư trả lời, Lạc Tiêu Dao nói: "Tối hôm qua thời tiết oi bức, Liễu Trường Xuân lúc ngủ đã mở cửa sổ ra, không ngờ bị hung thủ thừa cơ hội len vào gây án. Đúng rồi, Liễu Nhị đâu?"

"Không tìm thấy Liễu Nhị, sau khi xảy ra hung án đã không thấy tăm hơi hắn đâu, vừa rồi tuần bộ có hỏi hàng xóm, họ đều nói là không thấy hắn..."

Nói tới đây, Vân Phi Dương phản ứng lại, nhìn về phía Lạc Tiêu Dao.

"Cậu không phải tuần bộ sao? Sao còn không biết nhiều bằng tôi thế?"

"Bởi vì tôi còn bận vụ án khác chứ sao. Cậu không biết à, gần đây ở bến tàu và nhà ga đã xảy ra rất nhiều vụ băng đảng kéo bè kéo lũ đánh nhau, đám bang phái lưu manh kia vì tranh địa bàn mà suốt ngày không chịu yên, bên này vừa xong bên kia đã xảy ra chuyện, haizz..."

"Cho dù thế nào, vụ án cuộc thi cờ tướng cũng coi như đã được phá. Tuy rằng không nên nói xấu người chết, nhưng Liễu Trường Xuân giả có ngày hôm nay, cũng là ở ác gặp dữ, hắn giết Liễu Trường Xuân thật, nào ngờ bản thân có ngày cũng sẽ bị giết."

Vụ án cuộc thi cờ tướng đã được phá?

Thẩm Ngọc Thư nhú mày.

Lúc trước là ai thuê người ám sát ông chủ quán trà Tạ Thiên Thước? Là ai hạ độc hại chết Trần Phong? Những câu hỏi đó đến giờ vẫn chưa được tháo gỡ, hẳn đương nhiên biết kẻ giết hại Trần Phong không phải Tô Duy, hẳn chỉ là bất đắc dĩ nên mới mượn chuyện đó bức Tô Duy ra khỏi nguy hiểm.

Nhưng chân tướng cũng cùng với chuyện Tô Duy rời đi mà bị che lấp, đến bây giờ Thẩm Ngọc Thư cũng không có đầu mối, trong tình huống này, làm sao có thể nói vụ án đã được phá?

Nhìn hiện trường đẫm máu, hẳn thấp giọng tự hỏi.

"Nếu hung thủ giết hại Liễu Trường Xuân là Kim Lang, vậy thì kẻ thuê hẳn là ai?"

"Liễu Nhị chứ ai, Liễu Nhị và Liễu Trường Xuân vốn dĩ là đồng bọn, để đạt được mục đích nào đó bọn chúng mới liên thủ với nhau, hiện giờ đã đạt được mục đích bèn quay ra giết hại lẫn nhau, vừa vặn Kim Lang vượt ngục cần tiền, Liễu Nhị bèn đưa tiền cho hắn, bảo hắn xử lý Liễu Trường Xuân."

Lạc Tiêu Dao càng nói càng cảm thấy có lý, tiếp tục: "Nói ra thì Kim Lang cũng là một nhân vật không tầm thường, ngoại trừ vụ án cuối cùng thì những kẻ hắn giết đều là những kẻ hám tiền bất nhân, vừa hay Liễu Trường Xuân chính là người như vậy, hắn giết được ác nhân, lại còn kiếm được tiền, tội gì mà không làm?"

"Có lý có lý."

"Đương nhiên, đừng quên tôi đường đường là một tuần bố nhé. Không nói chuyện với mọi người nữa, tôi phải báo cho tổng thám trưởng nhanh chóng

cho người truy nã Liễu Nhị, sát thủ giang hồ không bắt được, nhưng tóm một tên lưu manh đường phố thì vẫn thừa sức."

Lạc Tiêu Dao tính tình nóng vội, nói xong là hấp tấp chạy đi, Thẩm Ngọc Thư gọi giật cậu ta lại.

"Gần đây em có gặp Đoàn Mộc Hành không?"

Bước chân Lạc Tiêu Dao hơi khựng lại, vẻ mặt trở nên cố quái, lập tức lắc đầu, nói: "Không, em có thân với hắn đâu, có chuyện gì sao?"

"Không có gì."

Nghe nói không có chuyện gì, Lạc Tiêu Dao nhanh chân chạy mất, phản ứng hệt như Đoàn Mộc Hành đang ở trước mặt.

Nhìn dáng vẻ cậu ta, Vân Phi Dương hồ nghi nói: "Bộ dạng này của cậu ta, nào giống không có việc gì?"

Chuyện của họ tự họ sẽ giải quyết, đầu óc Thẩm Ngọc Thư hiện giờ đã bị vụ án của Liễu Trường Xuân chiếm hết, hẳn dặn Vân Phi Dương rửa xong ảnh phải đưa cho mình ngay rồi cùng bác sỹ pháp y tới phòng tuần bộ.

Xảy ra án lớn, nhất là vụ án này còn có liên quan đến tù vượt ngục đang lẫn trốn, phòng tuần bộ từ trên xuống dưới đều trong trạng thái sẵn sàng đón địch, tổng thám trưởng Phương Tinh Sanh và thám trưởng của các phòng

tuần bộ khác phải tới phòng cảnh vụ của Cục Công Đồng báo cáo, được lệnh phải nhanh chóng phá án, truy nã tù vượt ngục Kim Lang và kẻ bị tình nghi Liễu Nhị.

Thế nên cả buổi chiều hôm đó nhóm tuần bộ bị phái đi tham gia hành động, phòng tuần bộ ngoại trừ bác sỹ pháp y và mấy nhân viên hậu cần ra, gần như chẳng còn ai, Thẩm Ngọc Thư làm gì bên trong cũng chẳng ai quản.

Hoặc là nên nói, không ai có tâm trạng mà quản hẳn.

Chính vì thế hẳn rất dễ dàng lấy được báo cáo kiểm tra hiện trường từ phía bác sỹ pháp y.

Bước đầu kết quả khám nghiệm chứng thực nguyên nhân tử vong do động mạch cổ bị cắt đứt, các vết trầy xước trên người nạn nhân được phỏng đoán là do vật lộn với hung thủ tạo thành. Bác sỹ pháp y tìm được ảnh chụp hung khí Kim Lang đã dùng lúc gây án trước đây, đối chiếu với vết thương trên cổ nạn nhân, phán đoán là cùng một loại vũ khí gây ra.

Hơn nữa các vật phẩm quý trong kì quán đều không bị lấy đi, nên cơ bản có thể phán đoán đây là vụ án thuê giết người, sát thủ đúng là Kim Lang.

Mặt khác, sợi chỉ lấy được trên móng tay người chết thông qua kiểm nghiệm, xác định là sợi chỉ khâu trên mép quần áo, trên đó có dính sợi tơ lụa, mà quần áo nạn nhân mặc là vải bông nên sợi chỉ đó chắc chắn là giặt ra từ quần áo của hung thủ.

Nhìn kết quả này, Thẩm Ngọc Thư có chút hồ nghi: giá vải tơ tằm rất cao, đừng nói là một tên tội phạm đang lẩn trốn, cho dù là người thường cũng rất

ít mặc, đừng nói đến chuyện mặc loại quần áo xa hoa này đi giết người.

"Có khi là mới mua." Bác sỹ pháp y nhún nhún vai, giải thích: "Cậu biết đấy, những tên tội phạm này đều có cách kiếm tiền của mình, đối với bọn chúng, đây chỉ là một món tiền mọn mà thôi."

Nhưng từ những gì Thẩm Ngọc Thư đọc được về Kim Lang lúc hắn bị bắt, tất cả đều nói Kim Lang giỏi về ngụy trang, có thể hoàn toàn hòa lẫn trong đám đông, nhờ thế mới không khiến mọi người chú ý; mặc đồ tơ lụa đi giết người có vẻ không giống phong cách của hắn.

Thẩm Ngọc Thư không thân quen với bác sỹ pháp y, hơn nữa hắn cũng không có chứng cứ xác thực nên không nói ra nghi ngờ của mình; không bao lâu sau Vân Phi Dương cũng tới, đem đồng ảnh đã được rửa chia làm hai phần, một phần cho người của phòng tuần bộ, một phần đưa cho Thẩm Ngọc Thư.

Thấy không có manh mối gì khác, Thẩm Ngọc Thư cảm ơn bác sỹ pháp y, từ phòng tuần bộ đi ra, Vân Phi Dương tung ta tung tãng đi theo phía sau, hoàn toàn không có vẻ muốn rời đi.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cậu không cần đi làm việc sao?"

"Không cần, không phải tôi đã bỏ việc mà cha tôi tìm giúp rồi sao? Tôi nghĩ kỹ rồi, nếu quyết tâm làm một việc gì, vậy thì phải đầu tư toàn bộ tinh lực, không thể bắt cá hai tay được."

"Vậy thì cậu về nhà ngoan ngoãn viết bài đi."

"Viết bài cũng cần có tư liệu, cho nên tôi nghĩ cứ đi theo thần thám là tốt nhất. Hơn nữa bây giờ có vụ án mới, rất có thể còn có liên quan đến vụ án Trần Phong bị giết lúc trước, thần thám nhất định sẽ điều tra đúng không? Tô Duy hiện giờ không có ở đây, anh làm việc không tiện, tôi có thể làm công sự của anh... Thần thám, chờ tôi..."

Trong lúc Vân Phi Dương còn đang hào hứng thì Thẩm Ngọc Thư đã vẫy tay gọi một chiếc xe kéo, hắt ngời lên, Vân Phi Dương vội vàng ghé lại gần, nhìn hăn đầy hy vọng.

"Tôi không cần công sự, tôi chỉ có một người công sự thôi."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, ra hiệu cho phu xe chạy đi, Vân Phi Dương cũng chạy theo bên cạnh, tự tiến cử: "Vậy anh đi đâu? Tôi đi cùng anh, không làm công sự thì làm trợ thủ cũng được mà."

"Tôi không đi tra án, mà là ra bến tàu."

"A..."

Vân Phi Dương nghe không hiểu, cậu ta dừng lại gãi đầu ngây người, nhìn chiếc xe kéo càng lúc càng xa, ngơ ngẩn hỏi: "Đi ra bến tàu? Lúc này không nhanh chóng mà đi điều tra, chẳng lẽ còn có tâm trạng mà ngắm phong cảnh sao?"

Thẩm Ngọc Thư không phải không muốn nhanh chóng điều tra, mà là tâm trạng của hăn hôm nay có chút rối, không thể tĩnh tâm suy nghĩ.

Thực ra từ lúc Tô Duy rời đi, văn phòng thám tử Vạn Năng không tiếp nhận thêm ủy thác nào nữa, tiền trong két sắt cũng đã tới đáy; có điều cũng may là hãn chỉ có một người, ăn uống đều ở Lạc gia, nên không tới mức túng quẫn.

Nếu Tô Duy ở đây, nhất định sẽ chạy đông chạy tây để kiếm mấy vụ bắt mèo bắt chó bắt gian dân thậm chí là bắt ma về. Về phương diện chạy nghiệp vụ, Tô Duy rất có thiên phú.

Thẩm Ngọc Thư thừa nhận về mặt này mình không bằng Tô Duy, Tô Duy không ở đây, hãn thứ nhất là không có tâm trạng để làm, hai là lười chẳng muốn làm. Cho dù hãn vẫn thường nói có Tô Duy hay không cũng được, nhưng thực tế sự tồn tại của Tô Duy đối với văn phòng thám tử Vạn Năng là rất quan trọng, điều này Thẩm Ngọc Thư rõ hơn ai hết.

Cũng bởi vì quá quan trọng nên hãn mới ép Tô Duy rời đi, chỗ này quá nguy hiểm, bao nhiêu kẻ rình rập họ như hổ rình mồi, cậu ấy ở lại không biết sẽ phải đối mặt với một kết cục như thế nào.

Đã tới bến tàu, Thẩm Ngọc Thư bảo phu xe dừng lại, hãn không xuống xe, mà ngồi trên xe nhìn ra cảnh biển phía xa.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, nước biển yên tĩnh không một gợn sóng; Thẩm Ngọc Thư nhớ tới lúc hãn cùng Tô Duy và Trường Sinh chung một con thuyền tới Thượng Hải, khi đó hãn và Tô Duy vẫn chưa phải là bạn, nhìn nhau rất không vừa mắt, Tô Duy còn trộm... à không, còn cầm đồ của hãn nhiều lần, quan hệ giữa cả hai là đối đầu châm chọc lẫn nhau, bây giờ nghĩ lại, bỗng có cảm giác thật thân thiết.

'Lúc không có manh mối gì, đừng bắt ép bản thân, leo lên chỗ cao nhìn xuống, hoặc là đi ngắm biển, nói không chừng linh cảm sẽ tới.'

Đây là câu Tô Duy thường nói với hãn, thế nên hãn làm theo, có điều không phải thực sự muốn tìm linh cảm, mà đơn thuần chỉ là ngắm biển mà thôi.

Không biết Tô Duy ở Quảng Châu hiện giờ thế nào?

Nghĩ đến cá tính hoạt bát từng tưng của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư có chút buồn cười, lại có chút đau lòng. Cho đến cuối cùng, hãn cũng không biết Tô Duy rốt cuộc là ai, từ đâu tới; tên nhóc đó rất giỏi che giấu, thế nên điều duy nhất mà Thẩm Ngọc Thư biết là Tô Duy là một cộng sự tốt.

Nước biển phản xạ ánh mặt trời khiến mắt cay xè, Thẩm Ngọc Thư thu ánh mắt lại, đang định lên tiếng bảo phu xe trở về thì từ phía xa truyền đến âm thanh ồn ào; cả đám người xông vào nhau la hét ầm ĩ, rồi bắt đầu đánh nhau, hai bên cầm lấy gậy gộc dao phay bắt đầu chém loạn.

Fu xe sợ đến mất mật, không chờ Thẩm Ngọc Thư lên tiếng đã vội vàng cầm lấy tay lái, xoay đầu xe chạy như bay về phía trước.

Thẩm Ngọc Thư quay đầu lại nhìn nhưng bị mũi xe che khuất, không nhìn được tình hình phía sau, hãn hỏi phu xe.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không biết, gần đây mấy chuyện bang hội sống mái với nhau thế này xảy ra rất nhiều, bang Hải Xà bang Thanh Long gì đó, không vừa ý nhau một

câu thôi là đánh lộn, nhất là ở mấy chỗ như bến tàu hay nhà ga. Ngài xem giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà dám động đao động kiếm, báo hại chúng tôi muốn kiếm tiền cũng phải xem địa điểm, có một vài chỗ quả thật không dám đến."

Thẩm Ngọc Thư nhớ tới lời Lạc Tiêu Dao, hình như gần đây động thái của mấy bang phái xã hội đen rất lớn, có điều cảm giác không giống như tranh giành địa bàn đơn thuần, mà như có người đang ở sau lưng giật dây.

Thẩm Ngọc Thư không khỏi nghĩ tới Tô Duy, Tô Duy đầu óc rất hoạt bát, trong mọi vấn đề luôn có lời giải thích độc đáo; cậu ta rất hiếu kỳ, gặp chuyện thế này nhất định sẽ tìm cách thăm dò cho ra nhẽ.

Cá tính của Thẩm Ngọc Thư thì hoàn toàn ngược lại, hẳn sẽ không phung phí tâm tư vào những chuyện không liên quan, nhất là hiện tại, điều hẳn để ý nhất chính là vụ án Liễu Trường Xuân bị giết.

Trong thời điểm mấu chốt này Liễu Trường Xuân lại xảy ra chuyện, không thể là trùng hợp.

Thẩm Ngọc Thư nhất thời đổi ý, bảo phu xe kéo xe tới đường Hà Phi.

Hắn vốn dĩ định tìm Đoan Mộc Hành nói chuyện về tình hình trước mắt, Đoan Mộc Hành giao hoạt lại có tâm cơ, hẳn giỏi đoán tình hình; Thẩm Ngọc Thư tin rằng ít nhất cho tới lúc này, hẳn vẫn đứng về phía mình.

Có điều rất đáng tiếc, Đoan Mộc Hành không có nhà, Thẩm Ngọc Thư đứng trước cửa công quán một lúc mới nhớ ra hôm nay không phải cuối tuần, giờ này Đoan Mộc Hành chắc đang làm việc ở Cục Công Đồng.

Phí một chuyến đi, Thẩm Ngọc Thư có chút không cam lòng, hấn lại ngồi lên xe kéo, nhìn khóa cửa trước, nghiêm túc suy xét xem có nên đột nhập vào không. Một lúc lâu sau mới định thần lại, đột nhiên nhớ ra mình là thám tử chứ không phải là ăn trộm, sao lại có thể tự ý xâm nhập gia cư bất hợp pháp chứ?

Nói đi nói lại cũng đều là tại Tô Duy đồng hóa!

"Tiên sinh, tiếp theo phải đi đâu ạ?" Đợi nửa ngày không nhận được chỉ thị, phu xe hỏi.

Thẩm Ngọc Thư giơ tay chỉ về phía trước, nói mình muốn ngắm cảnh bên đường, bảo phu xe cứ đi chậm chậm dọc con phố là được.

Phu xe tin là thật, giảm tốc độ xuống thật chậm, có điều mục đích của Thẩm Ngọc Thư không phải như thế; hấn kéo thấp mũ xuống, đeo kính râm lên, quan sát nhà cửa bên đường.

Nhà của Từ Quảng Nguyên cách nhà của Đoan Mộc rất gần, đã tới đây rồi, hấn bèn nảy ra ý nghĩ muốn kiểm tra.

Từ Quảng Nguyên cũng từng xuất hiện tại hiện trường vụ án kì quán, tuy cái chết của Liễu Trường Xuân không liên quan đến ông ta, nhưng sự xuất hiện của Từ Quảng Nguyên khiến Thẩm Ngọc Thư nhớ tới một vài chuyện cũ: Từ Quảng Nguyên chắc chắn là quý tộc của nhà Thanh, việc buôn bán rượu chỉ là ngụy trang mà thôi, thế nên ông ta mới có hứng thú lớn như vậy đối với kì quán.

Trong vụ án kì quán, cha con Thanh Hoa và Diêm Đông Sơn lần lượt bỏ trốn, hơn nữa đến nay còn chưa truy lùng được tin tức gì của họ, Thẩm Ngọc Thư nghi ngờ bọn họ được Từ Quảng Nguyên che chở, trốn ở đâu đó. Bởi đám người tấn công họ trong vụ án kì quán rất có khả năng do Từ Quảng Nguyên phái đến, mà Diêm Đông Sơn có trong số đó, bởi vậy có thể thấy rằng, Diêm Đông Sơn là thuộc hạ của Từ Quảng Nguyên.

Có điều Từ Quảng Nguyên và cha con Thanh Hoa vốn dĩ đối đầu với nhau, nếu Từ Quảng Nguyên che giấu giúp cha con họ, thì liệu có phải bọn họ định liên thủ với nhau hay không?

Mục đích của việc liên thủ là gì? Là bản đồ trong tay hãn? Hay là bản đồ giấu ở kì quán? Hoặc là Hồ Phù Lệnh?

Liễu Trường Xuân giả bị giết, có thể suy luận rằng Từ Quảng Nguyên đã tìm được thứ mà hãn muốn, cho nên Liễu Trường Xuân không còn giá trị tồn tại nữa.

Cái chết bất ngờ của Liễu Trường Xuân gợi lên trong lòng Thẩm Ngọc Thư vô số câu hỏi, vô số ý niệm quay cuồng trong đầu hãn, nghĩ tới nghĩ lui, đây là kết luận gần nhất với chân tướng.

Chỉ là, làm sao để chứng minh sát thủ là do Từ Quảng Nguyên phái đến?

Cho dù hung thủ có phải là Kim Lang hay không, đó cũng không phải là điều quan trọng nhất, bởi vì hung thủ trong tối còn bọn họ ngoài sáng; muốn bắt Kim Lang thì khó, nhưng muốn bắt kẻ liên lạc thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần theo sát con cáo già này thì sớm muộn gì hãn cũng sẽ để lộ ra dấu vết.

Khuôn mặt Tô Duy lại hiện lên, đầu hơi đau, Thẩm Ngọc Thư đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương. Trực giác nói cho hẳn, Tô Duy đều biết mục đích và bí mật của những người này, nhưng cậu ta mãi đến cuối cùng cũng không nói ra. Thẩm Ngọc Thư không cố ép Tô Duy, bởi hẳn có cảm giác thời gian còn nhiều, có thể từ từ dò hỏi, chẳng ngờ...

Xe kéo chạy tới gần gia viên của Từ Quảng Nguyên, vừa vặn có người từ bên trong đi ra.

Giữa mùa hè, người đó lại mặc áo dài tay và quần sẫm màu, trên đầu còn đội mũ dạ; sau khi ra ngoài, hẳn chỉnh lại cái mũ, cố ý kéo thấp xuống, ngồi lên một chiếc xe hơi đang dừng trước cửa.

Động tác của hẳn quá lộ liễu, khiến cho Thẩm Ngọc Thư chú ý. Người đàn ông đó vóc dáng rất cao lớn cường tráng, nhìn động tác dứt khoát của hẳn, có vẻ xuất thân quân nhân; khuôn mặt của hẳn thoáng qua, Thẩm Ngọc Thư không nhìn được rõ ràng, chỉ cảm thấy có chút quen, hình như đã gặp ở đâu.

Nhưng ngoại trừ Đoàn Mộc Hành, hẳn cũng không quen biết một quân nhân nào khác.

Thẩm Ngọc Thư nhìn vào bên trong, tiễn người đàn ông đội mũ phớt ra ngoài là một ông lão mặc trường bào, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là quản gia. Ông ta cáo biệt người kia qua cửa sổ xe, chờ chiếc xe đi khuất rồi mới quay vào trong.

Thẩm Ngọc Thư nảy sinh hiếu kỳ đối với người đàn ông kia, bảo phu xe đuổi theo chiếc xe phía trước.

Đã tới xế chiều, đường xá khá đông đúc, chiếc xe con không đi nhanh được, phu xe sỏi bước đuổi theo, miễn cưỡng lắm mới không bị mất dấu; cứ như vậy một hồi rất lâu, sau đó thấy chiếc xe dừng lại bên đường, Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu nhìn lên, một tòa kiến trúc sừng sững trước mặt.

Đã tới vũ trường Đại Thế Giới.

Người đàn ông đội mũ bước xuống xe, cúi đầu nhanh chóng đi vào, Thẩm Ngọc Thư cũng xuống khỏi xe kéo, tùy tay rút ra một tờ tiền lớn đưa cho phu xe, rồi rảo bước vào theo.

Nếu có Tô Duy ở đây, nhất định sẽ mắng hăn tiêu tiền lung tung; vào tới cửa Đại Thế Giới Thẩm Ngọc Thư mới muộn màng phát hiện ra tiền trong ví không còn bao nhiêu, miễn cưỡng chỉ đủ mua một tấm vé vào cửa, hăn lại nhớ tới cộng sự của mình.

Nhưng cho dù thế nào, hăn cũng sẽ không vì chuyện này mà đi ăn trộm!

Việc mua vé tốn của Thẩm Ngọc Thư một chút thời gian, chờ hăn vào đến bên trong Đại Thế Giới thì người đàn ông đội mũ đã đi rất xa, hăn nường theo đám người đuổi theo, âm thầm quan sát hành động của đối phương.

Người đàn ông đội mũ rất cẩn thận, đi một lát lại dừng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xung quanh như đang lo lắng có người theo dõi; cũng may là khách khứa rất đông, Thẩm Ngọc Thư lẫn trong đám người, không bị phát hiện, cuối cùng theo người đàn ông vào một phòng khiêu vũ.

Cửa phòng có treo đèn neon hình trăng lưỡi liềm, trên tấm biển ghi Mặt Trăng Xanh, một vũ nữ ăn mặc lộng lẫy đang hát trên sân khấu, bên cạnh là

người chơi dương cầm; người chơi dương cầm mặc một bộ đồ trắng, chiếc đàn cũng màu trắng, ánh đèn chiếu lên người họ, mang đến nét đẹp mơ màng ảo diệu. Giữa sàn nhảy rất đông khách khứa đang nhẹ nhàng đung đưa theo điệu nhạc, không ai chú ý đến người đàn ông kia.

Nhưng có người chú ý đến Thẩm Ngọc Thư, hắn mới vừa bước vào đã bị một vũ nữ cuốn lấy, mời khiêu vũ, không đợi hắn cự tuyệt, cô ta đã kéo tay hắn áp vào hông mình, kéo hắn cùng nhảy.

Thẩm Ngọc Thư đang theo dõi người đàn ông đội mũ, muốn đẩy người phụ nữ quá chủ động này ra, có điều đối phương ăn mặc rất hở hang, hắn muốn đẩy cũng không biết đặt tay vào đâu, đành phải giơ tay giữa không trung, sốt ruột nói: "Tiểu thư, xin tìm người khác, tôi tới đây không phải để khiêu vũ."

"Không khiêu vũ ngài tới chỗ này làm gì?"

"Tìm người..."

"Tìm phụ nữ? Chính là tôi đây, tiên sinh, ngoại trừ nhảy, tôi còn có thể làm những việc khác nữa, ngài muốn chơi gì? Tiên sinh anh tuần như vậy, giá cả dễ thương lượng thôi..."

Nửa sau câu nói Thẩm Ngọc Thư hoàn toàn không nghe thấy gì, bởi tất cả sự chú ý của hắn đều đặt lên người đàn ông đội mũ. Đáng tiếc trên sàn nhảy người quá đông, lúc đầu hắn còn thấy người đó nói chuyện với kẻ khác, nhưng khách nhảy xung quanh không ngừng xoay tròn, lúc nhìn lại thì đã không thấy hắn ta đâu nữa.

Thẩm Ngọc Thư cuống lên, không màng đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân nữa, đưa tay đẩy vũ nữ ra, lách qua mọi người, định tìm kiếm mục tiêu.

Không ngờ đúng lúc này, sàn nhảy đột nhiên chen chúc, khách khứa va chạm lẫn nhau, lao về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư bị xô mất cân bằng, lao đảo về phía trước, bất thành lình bị người khác giữ lấy bả vai; hắn theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, nghiêng người né qua, chỉ thấy người túm lấy mình chính là người đàn ông đội mũ, ánh đèn lướt qua, Thẩm Ngọc Thư nhận ra trên tay đối phương là một con dao.

Bốn phía đều là người, Thẩm Ngọc Thư không thể tránh né, trong lúc khẩn cấp hắn đành cắn răng chuẩn bị dùng tay nắm lấy lưỡi dao.

Mắt thấy mũi dao gần trong gang tấc, đột nhiên một bàn tay đưa ra, túm lấy cổ tay của gã đội mũ, vặn về phía sau, con dao thay đổi phương hướng nhắm vào chính chủ nhân của nó.

Động tác của người kia quá nhanh, xuống tay lại tàn nhẫn, từ lúc nắm lấy cổ tay đối phương đến khi chuyển hướng con dao chỉ mất vài giây, chờ Thẩm Ngọc Thư định thần lại đã thấy gã đàn ông muốn ám sát mình ôm bụng ngã xuống đất.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ kịp thấy một nửa gương mặt góc cạnh, ánh mắt của người đàn ông lướt qua hắn, không cho hắn có cơ hội nhìn kỹ, sau khi giết người là cúi đầu xuống, nhanh chóng lẫn vào trong đám khách.

Do ánh đèn, ban đầu không có ai chú ý tới sự việc đột nhiên xảy ra bên cạnh, mãi đến lúc có một vị khách nữ giẫm lên máu trượt chân, sợ tới mức hét lên, mọi người mới phát hiện đã xảy ra chuyện. Có điều lúc đó người kia đã đi xa, Thẩm Ngọc Thư chỉ nhìn thấy hãn cũng đội mũ phớt.

Nhưng đối phương không phải người hãn đi theo, người kia rất giống quân nhân, thì người này là dã thú, không chịu bất kỳ sự trói buộc nào, hệt như một dã thú muốn gì làm nấy, tựa như... sói...

Thẩm Ngọc Thư giật thót, mặc dù vừa rồi chỉ thoáng nhìn được một nửa khuôn mặt của đối phương, nhưng ánh mắt quét qua người hãn quen thuộc đến dị thường, hãn nghĩ ra người đàn ông cứu hãn là ai, là... Kim Lang!

Trong sàn nhảy tiếng kêu la càng lúc càng chói tai, phát hiện có người bị thương, tất cả vội vàng đua nhau chạy trốn, có vài phụ nữ còn không ngừng kêu lên 'giết người rồi' 'cứu mạng', âm thanh hết đợt này đến đợt khác vang lên, át hết tiếng hát; ca nữ và nghệ sĩ dương cầm không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngừng lại không biểu diễn nữa, nhìn về phía sàn nhảy.

Thẩm Ngọc Thư rẽ đám đông ra đuổi theo Kim Lang, nhưng tốc độ của gã quá nhanh, lẫn trong số khách nhảy xẹt tới xẹt lui, chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Thẩm Ngọc Thư chạy ra khỏi phòng khiêu vũ, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang nhanh chóng chạy ra phía sau.

Thẩm Ngọc Thư vội vàng chạy theo.

Kim Lang đã ném cái mũ phớt đi, trong lúc chạy trốn hãn thay bằng chiếc mũ lưỡi trai, điều này khiến cho hãn càng khó bị nhận ra.

Gã rất thông thạo địa hình ở đây, rẽ trái rẽ phải, chẳng bao lâu đã tới trước một cánh cửa, gã mở cửa lao ra, chờ Thấm Ngọc Thư đuổi tới nơi thì đã chẳng thấy bóng dáng gã đâu nữa.

Phía sau cánh cửa là một con ngõ nhỏ vắng vẻ, tường hai bên không quá cao, thừa thớt có mấy nhà dân xung quanh, Thấm Ngọc Thư vào trong ngõ, phát hiện đã mất dấu; hăn có chút ảo não, guồng chân chạy nhanh hơn về phía trước.

Kim Lang dường như rất quen thuộc chỗ này lại biến mất trong nháy mắt, nhất định gã có hang ổ gần đây; gã có liên quan đến nhiều vụ án, nếu để mất dấu, Thấm Ngọc Thư không cam tâm.

Thử vận may, Thấm Ngọc Thư đi lần theo con ngõ nhỏ quanh co, quan sát tình hình xung quanh, suy luận chỗ ẩn thân của Kim Lang.

Không ngờ khi hăn chạy tới đầu ngõ, đột nhiên có người vờn chân từ bên cạnh ra ngáng chân hăn, Thấm Ngọc Thư lăn về phía trước hai vòng, lúc bò dậy thì phát hiện trong ngõ xuất hiện thêm mấy người, chia ra đứng vòng quanh, vây lấy hăn.

Những người này đều mặc áo vạt ngắn, tên cố ý ngáng chân hăn trên miệng ngậm một tẩu thuốc, mặt có vài vết sẹo, xem ra bọn chúng đều là lưu manh chuyên đánh đấm, tên nào tên nấy thân thể cường tráng, đều là dân luyện võ, rất khó đối phó.

Thấm Ngọc Thư đề cao cảnh giác, hai tay nắm lại, sẵn sàng tư thế chống trả.

Tên cầm đầu kéo cái mũ lên, đánh giá Thấm Ngọc Thư từ trên xuống dưới.

"Ấy dà, thằng nhóc bụi đời ở đâu tới, ra khỏi cửa không mang theo mắt à? Địa bàn của các ông mà cũng dám tới làm bậy."

"Các người là ai?"

"Ha, tới gây sự lại không biết bọn ông là ai, mà biết vũ trường đó là ai mở không?"

"Không biết, tôi tình cờ đi qua thôi, xin tránh đường."

"Tình cờ mà từ đường Hà Phi theo dõi đến Đại Thế Giới, tiểu tử người cũng lợi hại ra phết."

Thẩm Ngọc Thư sững sờ, không ngờ việc mình theo dõi đã sớm bị phát hiện, có điều đám lưu manh này không có bản lĩnh đó, chắc chúng do người đàn ông đội mũ kia sai khiến.

"Kẻ muốn giết ta chính là người của các người?"

"Đúng vậy, không ngờ công phu của người cũng không tệ, nói xem, là ai phái người tới? Hay là..."

Tay đó nói không hết, bởi vì năm đấm của Thẩm Ngọc Thư đã vung tới mặt hắn.

Không cần hỏi cho rõ đen trắng đã định xuống tay, có thể thấy rằng đám người này ngay từ đầu đã định khử hắn, thế nên Thẩm Ngọc Thư cũng

không nương tay; kẻ kia bị đánh bất thành lĩnh, máu mũi tung tóe, ngã vật ra đất.

Những tên khác thấy vậy, lập tức móc đồ nghề xông lên.

Thẩm Ngọc Thư không mang vũ khí, nhưng cũng may võ công của hắn không tồi, lại giành được cơ hội tấn công trước, hắn đoạt được con dao từ tay một tên trong số đó, rồi liên tục tung ra quyền cước. Những tên kia không ngờ hắn nhìn thư sinh mà khi đánh nhau lại dữ dội như vậy, chỉ vài chiêu đã bị quật ngã, Thẩm Ngọc Thư nhân cơ hội này co chân lên chạy, nhưng chỉ được mấy bước là dừng lại.

Bởi vì phía trước hắn là một người đàn ông, đối phương giơ súng lên, hòng súng chĩa vào hắn, chính là người hắn theo dõi lúc nãy.

Người đó rất tĩnh lặng, nhưng cảm giác áp chế mà gã mang tới cho Thẩm Ngọc Thư vượt xa đám lưu manh kia.

Gã đàn ông chùng trên dưới năm mươi, khuôn mặt gầy gò góc cạnh, ở đuôi một bên lông mày có vết sẹo hình tròn, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn, động tác cầm súng đã nói lên tất cả: gã chắc chắn đã từng giết người, khi cần, gã cũng sẽ giết hắn không chút do dự.

Hắn đã thấy người này ở đâu đó, không phải ngoài đời, hình như là trên sách báo gì đó... Lúc ấy chỉ tùy tiện liếc qua một cái...

Bốn mắt nhìn nhau, đó là những tín hiệu đầu tiên Thẩm Ngọc Thư cảm nhận được, hắn không manh động, chăm chú nhìn vào gã đàn ông, trong đầu không ngừng lục tìm thông tin. Hắn lờ đi hòng súng đang chĩa vào mình, ít

nhất đối phương không nổ súng ngay, điều này có nghĩa là hắn không vội giết người.

"Ai phái người tới?"

Gã đàn ông lên tiếng hỏi, giọng của hắn giống như của người đã từng bị thương, âm thanh nghèn nghẹt, có chút chát chúa; Thẩm Ngọc Thư còn chưa nghĩ được nên trả lời thế nào thì mấy tên lưu manh bị hắn đánh ngã đã đứng lên, hai tên tiến lên giữ chặt hắn, nắm đấm ầm ầm trút xuống người hắn.

Để không trở thành bao cát trong tay đám người này, Thẩm Ngọc Thư gặp người tránh những chỗ hiểm, kêu lên: "Không ai phái tôi tới, tôi là thám tử, đang điều tra án, mau dừng lại, chúng ta từ từ nói!"

Gã đàn ông đưa tay ra hiệu cho đồng bọn dừng lại, buông súng xuống, đi tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư, lạnh lùng hỏi: "Điều tra án gì?"

"Là vụ án chủ quán Trường Xuân bị giết, tôi nghi ngờ đồ vật ông ta cất giấu bị hung thủ lấy mất nên tới tìm manh mối."

Nghe thấy ba chữ Trường Xuân quán, sắc mặt gã đàn ông hơi thay đổi, hỏi: "Tìm manh mối thì theo dõi tao làm gì? Chẳng lẽ mày nghi ngờ tao?"

"Không phải, tôi tò mò thôi, anh biết đấy, đặc điểm lớn nhất của thám tử chính là rất hiếu kỳ..."

Không biết gã đàn ông ra hiệu gì, nắm đấm lại trút xuống người Thẩm Ngọc Thư, khóe miệng hắn bị đấm trúng, máu rỉ ra, định nói tiếp thì lại có kẻ đánh

vào bụng hắn, Thẩm Ngọc Thư gập người ngã trên mặt đất.

Đám người kia buông tay ra, mác cho Thẩm Ngọc Thư quỳ rạp trên mặt đất thở dốc, ngay sau đó lưng hắn bị giẫm lên, gã đàn ông chìa họng súng vào thái dương hắn.

"Cho mày một cơ hội nữa, nghĩ cho kỹ rồi trả lời."

Thời tiết oi bức, nhưng Thẩm Ngọc Thư lại cảm thấy rõ sự lạnh lẽo đến từ nòng súng.

Hắn đưa tay lau máu trên khóe miệng, ngược lên nhìn gã đàn ông, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách đối phó, nói: "Tôi nhận được tình báo nói đồ của Liễu Trường Xuân đang ở trong tay anh, vừa hay tôi giữ một nửa còn lại nên muốn theo dõi anh, tìm cơ hội trộm lấy, không ngờ bị phát hiện, khụ khụ..."

Nói dối không được nói quá dài, Thẩm Ngọc Thư cố tình lấy tiếng ho khan ngắt quãng, chỉ thấy sắc mặt gã đàn ông đột nhiên trở nên rất khó coi, hung hăng chọt chọt họng súng vào đầu hắn, thấp giọng hỏi: "Mày làm sao biết được chuyện này?"

Phản ứng này chứng minh Thẩm Ngọc Thư đã đoán đúng, hắn cố ý mỉm cười, thở hốt hốt nói: "Đương nhiên là biết, cha tôi trước đây làm việc trong cung nhà Thanh, đồ vật là ông ấy để lại cho tôi, vì thế tôi đã theo dõi Liễu Trường Xuân từ lâu..."

"Đồ vật giấu ở đâu?"

"Giấu ở mặt sau chứng nhận kinh doanh của văn phòng thám tử, tôi là chủ của văn phòng thám tử Vạn Năng, văn phòng của chúng tôi nằm gần đường Bối Lặc, anh đi hỏi thăm thì biết, khụ khụ..."

Gã đàn ông thu súng lại, mấy tay đàn em bắt đầu lục soát người Thẩm Ngọc Thư, rất nhanh, ví của hắn đã bị lôi ra, bao gồm cả xấp ảnh chụp hiện trường Liễu Trường Xuân bị giết mà Vân Phi Dương đã đưa.

Gã đàn ông nhật đóng ảnh lên xem, dặn dò thuộc hạ đi lấy đồ, xem ra hắn tin lời Thẩm Ngọc Thư nói. Thẩm Ngọc Thư thở phào, nghĩ thầm mình tạm thời đã an toàn.

Không ngờ ý nghĩ này chỉ vừa mới xuất hiện, từ sau gáy đã truyền tới cảm giác đau buốt, báng súng đập mạnh vào đầu hắn, trong khoảnh khắc ý thức biến mất, hắn nghe thấy gã đàn ông cảnh cáo.

"Đừng có giở trò, nếu không tao sẽ ném mày xuống sông Hoàng Phố nuôi cá!"

Thẩm Ngọc Thư tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là sự đau đớn truyền đến từ cổ tay.

Hắn định thần lại, nhớ lại những gì đã trải qua trước khi bị đánh, mở mắt nhìn xung quanh.

Trong phòng rất tối, không khí trộn lẫn giữa hơi ẩm và mùi hôi, khiến người ta rất khó chịu; trước mặt là ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, lượng dầu dường như không đủ nên ánh lửa cứ phập phù, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua là ngọn lửa lại lay động, mong manh đến mức có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Căn phòng không lớn, chung quanh lặng ngắt, ngoại trừ hắt ra không còn ai khác. Thẩm Ngọc Thư dỏng tai lắng nghe, mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, dường như có người ở bên ngoài tuần tra.

Đây là nơi nào Thẩm Ngọc Thư tạm thời không biết, hắt chỉ biết tại sao cổ tay lại đau.

Bởi vì hắt bị trói chặt hai tay treo lên xà, cả người ở trong trạng thái lơ lửng, ngửa đầu nhìn lên, trên cổ tay bị quấn đến vài vòng dây thừng, xem mức độ chắc chắn thì muốn tháo ra cũng phải mất chút công sức.

Không biết bây giờ là mấy giờ?

Cho dù những vật tùy thân không bị lấy đi, thì với tình trạng hiện giờ của Thẩm Ngọc Thư cũng chẳng thể nào nhìn được giờ; càng tệ hơn chính là không có ai biết hắt đã bị bắt cóc, đây là một trong những nguyên nhân mà thám tử cần có cộng sự, ít nhất sau khi một người bị bắt thì người kia có thể phát hiện kịp thời. Nhưng hiện tại hắt chỉ có một mình, cho dù bị ném xuống sông Hoàng Phố, cũng sẽ không có ai biết.

Nghĩ đến sông Hoàng Phố, Thẩm Ngọc Thư khẽ nhói lòng.

Đây không phải là lần đầu hãn bị bắt cóc, trong vụ án Câu Hồn Ngọc, hãn cũng từng bị bắt cóc lên thuyền trên sông, tình trạng và cách bài trí rất giống chỗ này, thế nên trực giác nói với hãn, chỗ này khả năng cũng là khoang thuyền.

Xem ra chuyện đem hãn đi nuôi cá không chỉ là lời đe dọa, nếu bọn họ tìm được tấm bản đồ kia, và thấy hãn không còn giá trị lợi dụng, sẽ lập tức xử lý hãn ngay.

Gã đàn ông kia rốt cuộc là ai? Hãn đã nhìn thấy ở đâu?

Thẩm Ngọc Thư tập trung suy nghĩ, có điều không bao lâu cơn đau đã truyền đến từ sau đầu làm gián đoạn; hiện tại không phải lúc để chơi trò trinh thám, mà là tranh thủ lúc đám người kia chưa về, tìm cơ hội chạy trốn.

Liên tiếp rơi vào hiểm cảnh, Thẩm Ngọc Thư vẫn không hề rối loạn, nhìn thấy cây cột gỗ bên cạnh, hãn nảy ra ý hay, dồn sức lặn người về phía trước, hai chân chống lên cây cột, cong người thành hình chữ U, giúp cho bàn tay có thể chạm vào gót giày.

Gót giày của hãn được đặc chế, kéo lớp giữa ra là có thể lấy được lưỡi dao giấu bên trong.

Trong lúc cố gắng tóm lấy gót giày, trong đầu Thẩm Ngọc Thư hiện lên một hình ảnh: buổi chiều hôm đó bọn họ không có việc gì làm, trong lúc lười nhác nằm phơi nắng, Tô Duy giúp hãn làm cái cơ quan nhỏ này.

'Sau này không được giấu lưỡi dao trong cổ tay áo, bất cẩn cứ vào cổ tay mình thì sao? Người không biết còn tưởng cậu nghĩ quần muốn tự sát đấy.'

Hắn đang sống tốt thế này việc gì phải tự sát chứ?

Thẩm Ngọc Thư cảm thấy khó hiểu, vì thế bèn hỏi: 'Vậy không giấu ở cổ tay áo, thì giấu ở đâu?'

'Đương nhiên là chỗ an toàn hơn, trước đây cậu đã giúp tôi chế ổ điện... ý tôi là cái hộp điện nhỏ kỳ quái kia ấy, để có qua có lại, tôi cũng giúp cậu làm một thứ.'

'Để trộm đồ sao?'

'Trộm đồ thì cậu quá già rồi, bây giờ có dạy cũng không thành tài được, cho nên chúng ta tốt nhất là làm những thứ thiết thực một chút.'

Chê hẳn quá già? Khẩu khí miệt thị của kẻ bề trên này là thế nào? Từ bao giờ ăn trộm lại có thể kiêu căng ngạo mạn như vậy?

Trong lúc Thẩm Ngọc Thư còn đang rửa thầm, Tô Duy đưa đôi giày đã được thiết kế lại cho hắn, đồng thời kéo lớp để có thể di chuyển được cho hắn xem.

Dưới ánh nắng ấm áp, một lưỡi dao mỏng rất đẹp bung ra, làm hoa đôi mắt của hắn.

'Những đôi giày khác tôi cũng sẽ thiết kế thêm cái này cho cậu, đừng coi thường nó, thứ đồ chơi nhỏ này nói không chừng trong thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng cậu đấy.'

Khi đó cả hai nói chuyện rất vui vẻ, hẳn không ngờ rằng Tô Duy lại nói đúng, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cơ quan nhỏ này đã phát huy công dụng.

Sau một hồi cố gắng, Thẩm Ngọc Thư cuối cùng cũng với tới được gót giày, hẳn kéo cơ quan ở giữa ra nắm lấy lưỡi dao, lại nương theo cây cột thả người xuống, dùng một bàn tay nắm lấy phía trên dây thừng, để bản thân treo lơ lửng trên không.

Không còn nhiều sức lực, Thẩm Ngọc Thư đẩy nhanh tốc độ, cũng may lưỡi dao sắc bén, rất nhanh dây thừng đã bị cắt đứt, Thẩm Ngọc Thư theo sợi dây đứt rơi xuống mặt đất.

Âm thanh nặng nề vang lên, Thẩm Ngọc Thư bất chấp đau đớn, vội vàng đứng lên, cũng may là không kinh động đến người bên ngoài. Có lẽ bọn chúng không ngờ con tin bị treo giữa không trung lại có thể chạy thoát, nên không có tên nào chú ý.

Thẩm Ngọc Thư thở phào, dùng miệng ngậm lấy lưỡi dao, cắt đứt dây thừng trên cổ tay, hai tay cuối cùng đã được tự do; có điều bị treo lâu như vậy, cả hai cổ tay đều sưng lên, cử động không được nhanh nhẹn lắm.

Hắn nhìn xung quanh, trong khoang thuyền trống không, một vài thứ bài trí cũng đều được gắn cố định, không tìm được vũ khí vừa tay, hẳn đành phải cầm lấy lưỡi dao, chuẩn bị mang nó ra làm vũ khí.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh không một tiếng động, Thẩm Ngọc Thư khẽ cử động cơ thể, sau khi đã hồi phục lại một chút, hẳn chậm chậm di chuyển về phía cánh cửa, tìm cách chạy trốn.

Hắn bước lên cầu thang, hành lang tối om xuyên qua ô cửa sổ nhỏ bên cạnh, có thể mơ hồ nhìn thấy dòng sông đen ngòm bên ngoài.

Con thuyền lắc lư theo nhịp sóng, Thẩm Ngọc Thư hạ thấp trọng tâm cơ thể, di chuyển về phía trước hai bước, vẫn không thấy ai, hắn nhận thấy có gì đó không đúng.

Đám lưu manh cả ngày đều sống trên mũi dao ngọn giáo, trực giác đối với nguy hiểm không thể nào kém nhạy bén đến thế. Xung quanh lặng như tờ, Thẩm Ngọc Thư theo bản năng nắm chặt lấy lưỡi dao, chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng kẽo kẹt, là tiếng bước chân đập lên boong thuyền, Thẩm Ngọc Thư quay đầu lại, không biết từ khi nào, hành lang đối diện xuất hiện một bóng người.

Nửa bên gương mặt của người đó chìm trong bóng tối, chỉ có thể phán đoán ý đồ của hắn từ thân hình cường tráng và trường khí tàn bạo toát ra từ người hắn.

Thẩm Ngọc Thư theo bản năng sẵn sàng tư thế phòng thủ, người đàn ông đó đến gần, hắn thấy được vật thể dài lấp lánh trong tay đối phương.

Nhìn kỹ hơn, thứ hắt lên ánh sáng chính là chiếc vòng ở giữa vật thể đó, Thẩm Ngọc Thư lập tức biết được gã là ai.

Sát khí nặng nề cùng với bước chân của đối phương càng lúc càng áp sát Thẩm Ngọc Thư, hắn lùi về phía sau một bước, nhìn lưỡi dao tinh xảo kia; nếu đánh nhau với kẻ đó, không khác lấy trứng chọi đá.

Hắn tạm thời nén lại ý định tấn công, bắt bản thân phải bình tĩnh, lên tiếng hỏi: "Người là Kim Lang?"

"Phải."

Chất giọng âm vang mạnh mẽ, rất phù hợp với trường khí của gã; trong nháy mắt Thẩm Ngọc Thư hiểu ra tại sao mình gây ra tiếng động trong khoang thuyền mà không có ai chú ý, vì những người đó có lẽ đều đã bị Kim Lang giải quyết.

Dường như đoán được suy nghĩ của Thẩm Ngọc Thư, Kim Lang nói: "Tiền thuê ta rất cao."

Hàm ý là, nếu không có ai trả tiền, gã chẳng buồn giết người.

Loại hành vi này rõ ràng là sai, nhưng kỳ quái chính là Thẩm Ngọc Thư không thấy quá phản cảm, có lẽ là sau khi đọc hồ sơ về Kim Lang, hẳn đối với người này ít nhiều đã có chút hiểu biết.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ nhỏ bên cạnh chiếu vào, Thẩm Ngọc Thư cuối cùng cũng nhìn thấy diện mạo của Kim Lang; khác với lời đồn và miêu tả trên báo, hẳn phát hiện Kim Lang không phải là một tay sát thủ cao lớn thô kệch.

Kim Lang tuy rất cao, nhưng đầu tóc của gã rất chỉnh tề, râu được cạo sạch, khuôn mặt nhìn tương đối nho nhã; nếu như giờ phút này trong tay gã không phải vũ khí, mà là một quyển sách, thì nói gã là một thầy đồ dạy học cũng sẽ có người tin.

Thẩm Ngọc Thư đã hơi hiểu ra tại sao Kim Lang có thể dễ dàng trốn được truy nã, quả thật rất khó có thể liên tưởng hẳn là sát thủ máu lạnh.

Nhận thấy sát khí trong mắt Kim Lang, Thẩm Ngọc Thư thấy cổ họng mình có chút khô khan, hỏi: "Người muốn giết ta?"

Kim Lang gật đầu.

"Nhưng ở Đại Thế Giới người đã ra tay cứu ta!"

"Đó là bởi vì ta nhận tiền, nên phải làm tốt chuyện của mình, nếu giữa chừng người bị người khác giết, ta phải trả lại số tiền đó, nhưng tiền thì ta đã tiêu hết rồi."

Thẩm Ngọc Thư cảm thấy có khói đen bốc ra từ trán mình, tự giễu nói: "Không ngờ sát thủ cũng có nguyên tắc rõ ràng như vậy."

Kim Lang không đáp, tới gần hẳn, đột nhiên đôi kích Nga Mi đang không ngừng xoay trong tay hẳn dừng lại.

Cảm nhận được đối phương định ra tay, Thẩm Ngọc Thư vội vàng hỏi: "Liễu Trường Xuân là người giết sao?"

"Không phải."

"Tức là người bị hãm hại?"

"Quen rồi, đây không phải lần đầu tiên."

Kim Lang nói rất bình tĩnh, nhưng trong khoảnh khắc đó Thẩm Ngọc Thư nắm bắt được sự phẫn nộ và không cam tâm trong mắt hắn. Tình hình có cơ chuyển biến, hắn lập chuyển thủ thành công, hỏi tiếp: "Là ai thuê người giết ta?"

Kim Lang nhú mày, vẻ mặt như đang nói người này sao lại phiền toái như vậy, chết một tẹo thôi mà, cần phải đông dài thế sao?

Bởi vì người chết có phải các hạ đâu, là người bị giết, hắn đương nhiên có quyền biết chân tướng.

Thẩm Ngọc Thư lờ đi phản ứng của gã, hỏi: "Là Từ Quảng Nguyên sao?"

"Không phải, không quen hắn."

"Vậy thì là ai?"

Xem ra Kim Lang không phải là người thích nói chuyện, đây là hiện tượng tốt, Thẩm Ngọc Thư nhẹ nhàng nắm giữ quyền chủ động.

"Người chết sẽ không tiết lộ bí mật, người sắp giết ta rồi, còn sợ ta biết chân tướng sao? Trước khi chết, cho ta biết tường tận không được à?"

Có lẽ là bị lung lay bởi lời lẽ xảo biện của Thẩm Ngọc Thư, hoặc có lẽ là lười không thèm đôi co với hắn về vấn đề này, Kim Lang nói thẳng.

"Hắn tên Tô Duy."

Tô Duy!?

Trong nháy mắt Thẩm Ngọc Thư cho rằng mình nghe lầm, ngay lập tức phản bác: "Không thể nào! Tại sao chứ!?"

"Không biết, ta chỉ lo giết người thôi."

Nhìn thấy Kim Lang giơ đôi kích Nga Mi lên Thẩm Ngọc Thư không màng đến chuyện suy nghĩ nội tình nữa, lại kêu to lên: "Từ từ từ từ từ từ!"

"Kéo dài thời gian cũng vô ích, ta muốn giết người, thì không ai có thể cứu được."

"Ta biết, ta không định kéo dài thời gian, chỉ muốn biết một việc thôi."

Nhìn xem vũ khí sắc bén lấp lánh trong tay Kim Lang, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cậu ta có quy định thời hạn không? Thời hạn cho người giết ta?"

"Cái đấy thì... không có."

"Vậy thì tốt."

Thẩm Ngọc Thư xoa ngực, yên tâm hơn một chút.

"Nhưng nếu ta không giết người, sẽ không nhận được số tiền còn lại, cho nên người cần chết ngay."

"Chờ một chút!"

Thẩm Ngọc Thư nhảy một bước về phía sau, đề phòng Kim Lang động thủ, nói: "Ta biết hung thủ của vụ huyết án kia không phải là người, giết Liễu Trường Xuân cũng không phải người."

Kim Lang khẽ nhíu mày, nhìn có vẻ không hiểu ý Thẩm Ngọc Thư lắm.

Thẩm Ngọc Thư có chút hoài niệm những ngày ở bên Tô Duy, bất luận hẳn nói gì, cộng sự đều có thể lập tức hiểu ra và bắt nhịp, đây thật là một chuyện đáng vui mừng đến thế nào chứ.

Hắn đành phải tiếp tục ngựa bải, nói: "Ta có thể giúp người lật lại bản án, không để người bị oan, điều kiện là kéo dài thời gian giết ta thêm mấy ngày, tiền vẫn ở đó không mất đi, nhưng tội danh nếu không rửa sạch thì người phải chịu tiếng như cả đời."

"Cả đời ta đã giết người vô số, còn để ý chuyện gánh tội thay sao?"

Tuy nói như vậy, Kim Lang lại buông tay xuống, có thể thấy rằng hẳn có chút động lòng bởi lời đề nghị của Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư tranh thủ luôn.

"Giết người nhiều và không phải chính mình giết là hai việc khác nhau, chẳng lẽ người cam tâm để những kẻ hãm hại người ung dung ngoài vòng pháp luật sao? Ta là thám tử, chuyện khác không dám nói, tra án tìm hung

thủ là thế mạnh của ta, trước khi tới giết ta người hẳn đã tìm hiểu qua, năng lực của ta thế nào người chắc cũng rõ."

"Sao ta phải tin người? Nhờ đâu người muốn nhân cơ hội chạy trốn thì sao? Cái gọi là những kẻ lọc lừa đều là mấy người có học, dám văn nhân các người đều không phải hạng tử tế!"

"Ta cũng chán ghét mấy kẻ văn nhân!"

Thẩm Ngọc Thư tiếp tục nghiêm túc nói hươu nói vượn: "Cho nên ta mới không theo nghiệp văn, mà chọn làm thám tử. Hơn nữa người không tin ta cũng không sao, ta tin người là được, đừng quên có câu 'trượng nghĩa đều là những kẻ bình dân thất học', ta tin rằng người bị oan, cho nên ta nhất định rửa sạch oan khuất cho người."

"Cho dù người giúp ta, ta cũng sẽ không làm trái ước định với người thuê ta, vẫn sẽ giết người, làm vậy người được lợi gì chứ?"

"Không được lợi gì, nhưng ta là thám tử mà, mục đích của ta là tìm ra chân tướng sự việc, như vậy thì có chết cũng nhắm được mắt..."

Thế thật thì mới lạ đấy! Trước mắt cứ kéo dài mấy ngày, hẳn mới có thời gian suy nghĩ biện pháp ứng phó, tạm thời cứ thế đã.

Kim Lang bị Thẩm Ngọc Thư tung ra một tràng lý lẽ thuyết phục, trầm ngâm một lúc sau, nói: "Ba ngày, qua ba ngày, cho dù người có tìm ra chân tướng hay không, ta đều sẽ giết người."

"Được, thì ba ngày!"

Kim Lang giơ bàn tay lên, Thẩm Ngọc Thư biết bọn họ có thói quen này, cũng đưa tay lên đập tay với gã, đang muốn nói đã xong chuyện, có thể rời đi rồi, chợt vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó là tiếng hô thất thanh, có người kêu lên: "Các huynh đệ đều bị hạ gục rồi, cẩn thận!"

"Ê..."

Thẩm Ngọc Thư quay đầu lại, định bảo Kim Lang đưa mình đi, ai ngờ đã chẳng thấy bóng người, hẩn nhìn về phía cuối hành lang, một bóng người vụt qua, đã chạy lên tới boong thuyền rồi.

Người này tốc độ cũng nhanh thật đấy.

Thẩm Ngọc Thư cười khố, rất muốn nói: chúng ta đã giao hẹn như vậy, ít nhất người phải bảo vệ ta an toàn chứ, sao lại chuồn trước?

Không đợi hẩn mở miệng, phía sau liên tiếp truyền đến tiếng vang, những tên lưu manh đó phát hiện ra tình hình, lập tức lao xuống khoang thuyền; Thẩm Ngọc Thư không dám dừng lại, cũng đuổi theo Kim Lang chạy về phía trước, một mạch chạy lên tới boong thuyền.

Vừa ra khỏi khoang, đập vào mặt là gió mùa hè nóng ẩm, bốn phía đều là nước, xa xa là bến tàu mờ mờ ánh đèn, khiến cho chỗ này càng trở nên tối tăm.

Không ngờ lại là giữa sông Hoàng Phố!

Con thuyền không lớn, Thẩm Ngọc Thư vừa ra đến nơi đã gặp phải một tên lưu manh, cũng may hắn phản ứng nhanh, tung chân đạp, tên kia kêu lên một tiếng, lăn ra ngoài.

Tiếng bước chân đằng sau càng lúc càng gần, Thẩm Ngọc Thư không dám chậm trễ, men theo mạn thuyền chạy về phía trước, chỉ thấy tiếng chửi rủa vang lên không ngừng, có kẻ bảo đồng bọn chặn đánh phía trước. Thấy hai đầu đều đã bị chặn, Thẩm Ngọc Thư nhìn trái nhìn phải, bám lấy mép thuyền lẳng người, nhảy sang con thuyền neo gần đó.

Tiếng chửi rủa càng lúc càng lớn, Thẩm Ngọc Thư mắt điếc tai ngơ, nhảy sang được thuyền bên này lập tức guồng chân chạy, sau đó lại nhảy sang một cái thuyền khác, vừa chạy vừa cố gắng tìm bóng dáng Kim Lang, nhưng chung quanh tối đen một màu, chẳng thấy tăm hơi gã chỗ nào.

Tên đó không phải là bơi mất rồi chứ?

Giữa sông chỉ có ba con thuyền này, Thẩm Ngọc Thư nhảy đến đuôi chiếc thuyền cuối cùng, phát hiện không còn đường, hắn đành phải vòng lại con thuyền bên cạnh, dù sao thì hai cái thuyền này cũng không nhỏ, đám người kia nhất thời không tóm được hắn.

Có điều bị treo quá lâu, thể lực của Thẩm Ngọc Thư không trụ nổi, tốc độ dần dần chậm lại, đang trong lúc vội vàng tìm cách thoát thân, trong màn đêm vang lên tiếng súng, viên đạn găm vào mạn thuyền bên cạnh, lóe lên ánh sáng.

Thẩm Ngọc Thư khựng lại, không dám chạy bừa nữa, cố gắng trốn sau những chỗ có chướng ngại vật, nhưng đạn vẫn không ngừng bắn tới, xem ra

đám người kia đã hết nhẫn nại, quyết định nổ súng dứt điểm luôn.

Chung quanh thỉnh thoảng vang lên tiếng kim loại va chạm, Thẩm Ngọc Thư bị ép tới một góc ở đuôi thuyền, nhìn ra thấy đám người kia đang vây lại, mọi đường đều đã bị chặn, hắn nhìn xuống nước sông đen ngòm, cắn răng, nhảy xuống.

Bị mặt trời chói chang chiếu cả ngày, nhiệt độ mặt sông rất ấm, Thẩm Ngọc Thư vừa nhảy xuống nước, đã chìm ngòm xuống.

Không có sự lạnh lẽo như trong tưởng tượng, điều này ít nhiều khiến hắn bớt căng thẳng, nhưng trong khoảnh khắc bị nước sông nuốt lấy thân mình kia, hắn mới muộn màng nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng:

Không xong rồi, hắn... Hình như không biết bơi...

Chương 2: Quân nhân kỳ quái

"Anh, tỉnh lại đi, có nghe được tiếng em nói không?"

"Ngọc Thư!"

"Thần thám anh đừng chết, nếu anh chết tất cả là tại tôi, nếu hôm qua tôi nhất định theo anh thì anh đã không bị bắt đi, sẽ không bị ném xuống sông..."

Không, nếu cậu đi theo tôi, tôi chắc chắn sẽ càng xui xẻo, thật đấy.

Đủ loại tiếng kêu tiếng gọi vang lên bên tai, thật là làm người ta muốn ngủ cũng không ngủ được, mặt còn tỉnh thoảng bị tát mấy cái, dùng sức mạnh thể này khiến Thẩm Ngọc Thư nghi ngờ liệu có phải mình gặp phải kẻ thù hay không.

Làm thám tử cũng cần đến nhan sắc đấy, Tô Duy từng nói vậy, cho nên có thể dùng vả vào mặt người ta liên tục được không? Hẳn còn phải dựa vào khuôn mặt này kiếm cơm nữa đấy.

Thẩm Ngọc Thư nắm chặt tay, suy xét xem có nên ăn miếng trả miếng, đập cho mấy tên ồn ào này một trận hay không.

Có điều rất đáng tiếc, với tình trạng hiện giờ của hẳn, muốn làm được điều này có chút khó khăn; điều duy nhất hẳn có thể làm chính là tỉnh dậy, mở mắt ra, dùng hành động thực tế nói cho mọi người biết hẳn còn sống, hẳn chỉ đang hôn mê, chưa đến mức nghiêm trọng là chết.

Khoảnh khắc mở mắt ra, Thẩm Ngọc Thư nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại gần sát mặt mình, là Vân Phi Dương, cậu ta ngoác miệng, dờ khóc dờ cười.

Không muốn nhìn cậu ta, Thẩm Ngọc Thư nghiêng đầu sang một bên, lần này hẳn nhìn thấy Lạc Tiêu Dao, đầu tóc bù xù áo quần xộc xệch, rõ ràng là thiếu ngủ; người trông có vẻ bình thường nhất chính là Đoan Mộc Hành, đang nhìn hẳn, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

"Sao quả tạ thì sống ngàn năm, Ngọc Thư, tôi biết ngay là cậu sẽ không sao mà."

Thẩm Ngọc Thư dùng đầu óc còn chưa được linh hoạt lắm của mình nghĩ, liệu có phải mình đã làm chuyện gì thương thiên hại lý không, kết luận là không có.

(Tàn nhẫn, mất hết tính người)

Cánh tay bên kia bị nắm lấy, Vân Phi Dương cuống quýt hỏi: "Thần thám, nhìn tôi này nhìn tôi này, anh có nhớ tôi là ai không?"

"Tôi nhớ rõ cậu là Vân Phi Dương, là một phóng viên dòm, cho nên cậu có thể buông tay ra được không?"

Cánh tay bị túm đau, Thẩm Ngọc Thư đưa ra lời thỉnh cầu.

Giây tiếp theo, Vân Phi Dương lập tức buông lỏng tay ra, cười nịnh nọt.

"Ngại quá ngại quá, tôi bị kích động quá nên không để ý, chỉ là tôi rất lo lắng cho anh. Anh biết đấy, anh xảy ra chuyện thế này đều là tại tôi..."

"Vừa rồi là ai tát tôi thế?"

Vân Phi Dương giơ tay lên ra sức lắc đầu, tỏ ý không phải là mình, Thẩm Ngọc Thư lại nhìn sang Lạc Tiêu Dao và Đoan Mộc Hành, Lạc Tiêu Dao chợt dạ trốn ra phía sau, Đoan Mộc Hành thì mỉm cười, nụ cười giả hoạt hết hồ ly.

"Ngọc Thư, tôi cho rằng chuyện này không quan trọng, cậu nên hiểu là tất cả chúng tôi đều rất lo lắng cho cậu, hơn nữa bộ dạng của cậu thế này, cho dù đánh thêm vài cái cũng..."

Tiếng ho khan của Lạc Tiêu Dao cắt ngang câu nói của Đoan Mộc Hành, tiến lên cẩn thận đỡ lấy Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Anh, anh cảm thấy thế nào? Có ngồi dậy được không?"

Thẩm Ngọc Thư cử động tay chân, cảm thấy không có vấn đề gì lớn, hẳn không cần Lạc Tiêu Dao đỡ, tự chống tay ngồi dậy.

Bởi vì dùng sức nên từ cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn, hẳn lúc này mới chú ý tới cổ tay mình còn sưng, trong phòng toàn mùi thuốc sát trùng, nhìn bốn vách tường trắng toát, Thẩm Ngọc Thư xác định.

"Các cậu đưa tôi tới bệnh viện?"

"Sói xám... Là Đoan Mộc thiếu gia nói nếu đuối nước nghiêm trọng thì sẽ để lại di chứng gì đó, thế nên mới đưa anh tới bệnh viện kiểm tra kỹ càng, em còn chưa dám nói với ba mẹ, tránh để họ lo lắng."

"Đừng nói, dù sao anh cũng không có việc gì."

"Suýt chết đuối rồi còn nói không có việc gì."

Đoan Mộc Hành ở bên cạnh cười hì hì nói: "Có điều mạng cậu cũng lớn, được cứu kịp thời, nếu chậm vài phút nữa thì chỉ sợ thần tiên cũng khó cứu... Mà Ngọc Thư cậu lại không biết bơi, thật là không ngờ."

Thẩm Ngọc Thư day day trán nghĩ, sau đó trả lời: "Sau này tôi sẽ học."

Vẻ mặt quá nghiêm túc, Đoan Mộc Hành nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, không khỏi hoài niệm những ngày có Tô Duy ở đây, có thể thích ứng với kiểu nói chuyện này của Thẩm Ngọc Thư, chắc chỉ có cậu ta mà thôi.

Đoan Mộc Hành gọi bác sĩ tới kiểm tra lại cho Thẩm Ngọc Thư một lần nữa, sau khi được thông báo là chỉ cần quan sát thêm là có thể xuất viện, tất cả mọi người đều thở phào.

Nghỉ ngơi một lúc, Thẩm Ngọc Thư cảm thấy đói bụng, Lạc Tiêu Dao mua cháo tới cho hăn, Đoan Mộc Hành hỏi: "Là ai cứu cậu?"

"Không biết..."

Thẩm Ngọc Thư húp cháo, nhớ lại những gì đã trải qua tối hôm trước, đáp: "Tôi chỉ biết là người đó rất thô lỗ, động tác cấp cứu của hăn khiến cho tôi nghĩ rằng mình sẽ lại chết một lần nữa."

"Có điều không có hăn thì cậu đã mất mạng rồi."

"Nếu gặp lại hăn, tôi sẽ cảm ơn."

Đây là nếu có thể gặp lại và xác định đó chính là người cứu hăn.

Sau khi bị chìm, ý thức của Thẩm Ngọc Thư rất mơ hồ, hơn nữa màn đêm dày đặc, đến hình dáng người đó thế nào hăn cũng không có ấn tượng, điều

duy nhất có thể chắc chắn là người đó là đàn ông.

Ừm, nếu là phụ nữ thì người phụ nữ bạo lực như vậy quả thực đáng sợ.

Cố gắng hồi tưởng lại tình huống lúc đó, Thẩm Ngọc Thư ngập ngừng nói:
"Có thể là Kim Lang..."

"Kim Lang!"

Ba người trong phòng đồng loạt kêu lên, ngoài cửa cũng vang lên tiếng loảng xoảng, tất cả quay đầu nhìn ra thì thấy là nhân viên vệ sinh tới quét phòng.

Anh ta mang khẩu trang, tóc tai bù xù như cỏ dại, bị mọi người chăm chăm nhìn nên có chút hoảng sợ, cúi đầu khom lưng xin lỗi. Đoan Mộc Hành phẩy tay, ra hiệu chỗ này không cần làm vệ sinh, bảo anh ta rời đi.

Nhân viên vệ sinh liên tục xin lỗi, lui ra ngoài, nghe tiếng bước chân đã đi xa, Vân Phi Dương mới hỏi: "Là sát thủ Kim Lang đó sao? Gã tại sao lại muốn cứu anh?"

"Cái này nói ra thì dài lắm."

Thẩm Ngọc Thư bắt đầu kể lại những gì mình đã trải qua, từ lúc hấn theo dõi quân nhân kỳ lạ, đến lúc bị bắt cóc lên thuyền, rồi Kim Lang xuất hiện giết người, sau đó là bị hấn thuyết phục.

Sau khi nghe xong, trong phòng bệnh có một khoảng yên tĩnh ngán ngùi, tiếp đó ba người kia đồng loạt nhìn hẳn, rồi lại đồng loạt gật đầu.

Thẩm Ngọc Thư sờ sờ mặt mình, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Anh cũng thần kỳ thật đấy, theo truyền thuyết thì tên Kim Lang đó xuống đao không lưu mạng người, vậy mà anh lại có thể thuyết phục hẳn, quả thực quá lợi hại!"

"Đúng vậy đúng vậy, thần thám, anh không hổ là thần tượng của tôi, nếu đổi lại là tôi, chắc chắn đã sợ đến mức tè ra quần rồi."

"Các cậu đừng có vui mừng như vậy, Ngọc Thư tuy đã thuyết phục được hẳn, nhưng đây chỉ là kế sách tạm thời, chúng ta chỉ có ba ngày, trong ba ngày này nhất định phải bắt được hẳn, cần thiết thì giải quyết ngay tại chỗ."

Đoan Mộc Hành nói xong, bèn thấy ánh mắt Lạc Tiêu Dao khó chịu nhìn qua, hẳn hỏi: "Ngoài cách đó ra thì còn biện pháp gì khác không? Chẳng lẽ lại bắt Ngọc Thư giúp hẳn rửa oan thật?"

Lạc Tiêu Dao không nói lời nào, nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Vân Phi Dương cũng nhìn chăm chăm hẳn chờ đợi, Thẩm Ngọc Thư đặt bát xuống, gật gật đầu.

Đoan Mộc Hành giật mình, hỏi: "Không phải cậu nói thật đấy chứ?"

"Đúng vậy."

"Ngọc Thư, nào cậu bị úng nước à? Sao cậu biết hai vụ án đó không phải là Kim Lang làm? Cho dù là không phải, vậy thì những vụ án khác hung thủ là hãn cũng không sai chứ? Bất kỳ một vụ nào trong đó cũng đủ để tuyên án hãn tử hình."

"Đúng vậy thần thám, cho dù anh giúp gã rửa oan thì cũng có lợi gì đâu chứ? Gã vẫn muốn giết anh, anh bỏ công bỏ sức ra có được cái gì đâu?"

Mọi người mồm năm miệng mười mà nói, căn bản không cho Thẩm Ngọc Thư cơ hội giải thích, hãn đành phải giơ tay lên làm động tác trấn an.

"Các vị tiên sinh, có thể nghe tôi nói một câu không?"

"Nói!"

"Mọi người không cảm thấy kỳ quái sao? Vì sao Tô Duy lại thuê gã giết tôi?"

Ba người không nói lời nào, trên mặt đều viết rõ ràng câu: Cái này còn phải hỏi sao? Bị anh làm chứng đổ tội giết người, thiếu chút nữa thì bị tử hình, ai cũng muốn xử anh thôi.

"Tôi cho rằng Tô Duy không phải là người theo chủ nghĩa bạo lực."

Từ Quảng Nguyên muốn giết hãn, hãn có thể hiểu, nhưng Tô Duy tại sao lại thuê người giết hãn? Chẳng lẽ thực sự hận hãn đến thế sao?

Nghĩ đến khả năng lớn nhất này, tâm trạng Thẩm Ngọc Thư đột nhiên trở nên rất tệ, không phải vì nguy hiểm sắp tới, mà là thất vọng phát hiện ra rằng người đã từng là cộng sự thân thiết nhất giờ không chỉ là người lạ, thậm chí còn hận hấn thấu xương.

Hắn không muốn tin vào sự thật này, ngẩng đầu hỏi Đoan Mộc Hành.

"A Hành, đêm đó khi cậu đưa Tô Duy rời đi, cậu ấy có nói gì với cậu không?"

Tô Duy đã rời đi được một thời gian, chuyện Đoan Mộc Hành âm thầm đưa cậu đi Quảng Châu mọi người cũng đều lần lượt biết hết, thế nên hắn không cần kiêng dè, Đoan Mộc Hành lắc đầu.

"Cậu ta nói gì tôi đều đã nói lại với cậu, Kim Lang vượt ngục trước khi cậu ta rời đi, khi đó cho dù cậu ta có đổi ý thì cũng không tìm được Kim Lang nữa, thế nên thà coi như không biết, ra đi luôn."

Giải thích như vậy cũng có lý, nhưng Thẩm Ngọc Thư cứ cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, hắn trầm ngâm nói: "Các cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Kim Lang phạm tội tử hình, gã rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến mức nào mà có thể vượt ngục thần không biết quỷ không hay?"

"Ngọc Thư cậu lẫn lộn đầu đuôi rồi thì phải? Ai thèm quan tâm gã vượt ngục thế nào, hiện giờ chỉ cần bắt gã tra hỏi là ra, thế nên việc đầu tiên chúng ta cần phải làm là nhanh chóng bắt được gã."

Nhớ tới hai lần Kim Lang biến mất một cách thần kỳ hôm qua, Thẩm Ngọc Thư cảm thấy so với việc bắt hắn, đi phá án còn dễ hơn một chút.

"Chuyện bắt gã đã có tuần bố lo, có điều cũng không vội, chúng ta tốt nhất là nghĩ cách đối phó với Từ Quảng Nguyên đi."

Người đàn ông đội mũ đi ra từ gia viên của Từ Quảng Nguyên, lại có hứng thú với bản đồ cơ quan mà hắn nói, thế nên Thẩm Ngọc Thư phỏng đoán việc mình bị bắt cóc Từ Quảng Nguyên nhất định đã biết, chỉ không biết bước tiếp theo hắn sẽ làm thế nào thôi.

"Các cậu hôm nay đã có ai ghé qua văn phòng chưa? Có phát hiện ra việc nhà tôi bị trộm không?"

"Ba người chúng tôi đều chưa đi, có điều về tấm bản đồ kia thì cậu không cần lo lắng, bọn họ chắc chắn không lấy được."

"Không phải cậu đã..."

"Trộm thì không về tay không mà, tôi thuận tay..." Đoan Mộc Hành nhún nhún vai, nói đầy vẻ vô tội.

Thẩm Ngọc Thư cạn lời, hỏi: "Cậu làm khi nào?"

"Sau khi Tô Duy đi. Cậu biết đấy, một rừng không thể có hai hổ, cậu ta còn ở đó thì tôi cũng không tiện vượt rào, có điều nếu cậu ta đã đi rồi, cậu lại không có hứng thú với tấm bản đồ đó, vậy thì tôi giúp cậu một tay vậy."

Nghe tên Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư không nói gì, Lạc Tiêu Dao lại khó chịu nhìn Đoan Mộc Hành.

"Anh như thế không gọi là giúp, gọi là ăn trộm thì có. Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, không ngờ anh lại trộm đồ của anh tôi!"

"Đấy gọi là cầm, thất phu vô tội nhưng ôm báu vật thì có tội, đồ vô dụng để bên người, chỉ tổ mang họa sát thân. Cậu cũng thấy Liễu Trường Xuân rồi đấy, chắc cậu không muốn anh mình suốt ngày bị sát thủ đuổi giết chứ?"

Lạc Tiêu Dao không hiểu lắm về vụ bản đồ, thấy Đoan Mộc Hành nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cậu ta không biết nói gì nữa, Vân Phi Dương thì càng không hiểu gì, hết nhìn trái lại nhìn phải, cuối cùng quyết định tốt nhất không chen vào, cứ im lặng lắng nghe.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Nếu bọn họ không tìm được nó, chắc chắn sẽ không cam tâm, thế nên tốt nhất chúng ta ra tay trước là hơn, phải nhanh chóng tra ra lai lịch của tay quân nhân đó."

"Cậu chắc chắn hẳn là quân nhân?"

"Chắc chắn, trường khí của những người từng là quân nhân khác với người thường."

Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Hành, Lạc Tiêu Dao ở bên cạnh cười ha ha hai tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: "Trường khí chèn ép bắt nạt người khác đúng là khác biệt thật."

"Có lẽ tôi đã nhìn thấy hẳn ở đâu đó."

Thẩm Ngọc Thư đưa tay lên vỗ vỗ trán, nhắm mắt trầm tư, rốt cuộc là ở chỗ nào chứ? Nếu không phải ở ngoài đời, vậy thì khả năng lớn nhất chính là trên báo, tất cả báo chí hẳn đều phân loại cất giữ, cho nên...

Thẩm Ngọc Thư đẩy chiếc bàn nhỏ đặt trên giường ra, xuống khỏi giường bệnh, Lạc Tiêu Dao và Vân Phi Dương vội vàng dìu hẳn, Lạc Tiêu Dao kêu lên: "Anh làm gì thế? Mặc tiểu à?"

"Không, anh phải về văn phòng, đồ đạc đều ở đó, thời gian không đợi người, anh phải lập tức trở về điều tra."

Đoan Mộc Hành nhắc nhở: "Nhưng những người đó không tìm được bản đồ, có khi còn mai phục ở đó, cậu trở về quá nguy hiểm."

"Vậy trả lại bản đồ cho tôi đi."

Câu đáp lại như lẽ đương nhiên ấy khiến Đoan Mộc Hành dở khóc dở cười.

"Giờ tôi trả lại cho cậu thì trước đó lấy đi làm gì?"

"Chuyện này nói cho chúng ta biết rằng, đồ vật không thuộc về mình tốt nhất là không nên tùy tiện động vào. Cậu xem, sự việc trở nên phiền toái thế này."

"Cho dù cậu có đưa đồ cho họ thì không chắc họ đã bỏ qua cho cậu."

"Lúc này phải phiền cậu ra mặt rồi, cho dù tay quân nhân kia có lai lịch thế nào, nếu hẳn đã quen biết Từ Quảng Nguyên, ít nhiều cũng sẽ phải nể mặt

cậu."

Nói là làm, Thẩm Ngọc Thư nhảy xuống giường tìm áo khoác, cũng may Lạc Tiêu Dao đã chuẩn bị, hẩn thay quần áo, hỏi Đoan Mộc Hành.

"Nói đi nói lại, tấm bản đồ đó rốt cuộc là chỉ nơi nào? Có phải là bản đồ kho báu thật không?"

"Ừm, đây lại là một câu chuyện dài." Đoan Mộc Hành day day chân mà nói: "Đột nhiên không biết nên bắt đầu từ đâu."

"Vậy chờ xong việc rồi nói, trước tiên chúng ta phải giải quyết vấn đề cấp bách đã. A Hành, cậu không phiền nếu phải người âm thầm bảo vệ nhà tôi chứ?"

Động tác day mà của Đoan Mộc Hành dừng lại, hỏi: "Tôi nói phiền thì có thể không làm à?"

"Không đâu, cậu còn rất nhiều chuyện phải cần đến tôi, chúng ta có qua có lại, cậu sẽ từ chối sao?"

Ánh mắt tràn ngập chân thành, Đoan Mộc Hành nhún nhún vai: Tên này có thật là vừa suýt chết đuối không? Đầu óc minh mẫn thế kia cơ mà.

Không kìm được nhìn sang Lạc Tiêu Dao, Đoan Mộc Hành có chút nghi ngờ bọn họ liệu có đúng là có quan hệ huyết thống hay không.

"Tôi biết ngay cậu sẽ nói như vậy, cho nên sau khi phát hiện cậu xảy ra chuyện, tôi đã cho người đi bảo vệ bá phụ bá mẫu rồi."

"Vậy thì thật là cảm ơn. A Hành, tôi rất vui vì có được trúc mã như cậu."

Đoan Mộc Hành cảm thấy mình như đang đối thoại với Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy ở bên nhau lâu ngày, có lẽ đến chính bản thân hắn cũng không nhận ra, lời lẽ cử chỉ của hắn đã mang rất nhiều hơi hướm của Tô Duy.

Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Vậy giờ cậu đi lấy bản đồ, thật hay giả không quan trọng, dù sao cậu cũng có chuẩn bị rồi, tôi và Tiêu Dao quay lại văn phòng tìm tư liệu, Phi Dương..."

Nghe nhắc tới tên mình, Vân Phi Dương lập tức ưỡn ngực, không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Cậu về đi, chuyện này quá nguy hiểm, cậu đừng dính vào."

"Tôi không sợ nguy hiểm, thần thám, xin để cho tôi giúp anh."

Thẩm Ngọc Thư đã đi ra khỏi phòng bệnh, Lạc Tiêu Dao chẳng hiểu gì, nhìn về phía Đoan Mộc Hành.

"Anh tôi sao lại gấp như vậy?"

"Nếu sau lưng tôi có sát thủ bám theo, tôi cũng sẽ gấp."

Đoan Mộc Hành chấp tay sau lưng, tủm tủm cười bước ra ngoài.

Thẩm Ngọc Thư chạy một mạch ra khỏi bệnh viện, định gọi xe kéo mới nhớ ra trên người không có tiền, quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Hành.

Đoan Mộc Hành móc chìa khóa xe ra.

"Tôi không cho người khác vay tiền đâu, có điều tôi có thể lái xe giúp các cậu, vừa rồi quên nói một câu, bản đồ đang ở trên người tôi, không cần phải về lấy làm gì."

Thẩm Ngọc Thư nghi ngờ nhìn hẳn, Đoan Mộc Hành mỉm cười nói: "Đây gọi là cần tắc vô ưu."

"Cám ơn, cậu quả nhiên là không phải đồng đội heo, A Hành."

Đoan Mộc Hành có chút hiểu được tâm trạng của Tô Duy, suốt ngày bị học một cách nói chuyện, áp lực của cậu ta có lẽ cũng không nhỏ.

Hắn đánh xe tới, Vân Phi Dương cũng chen lên, không đợi Thẩm Ngọc Thư cự tuyệt, cậu ta lập tức nói: "Có rất nhiều chuyện tôi có thể giúp ví dụ như cung cấp ảnh chụp hiện trường cái chết của Liễu Trường Xuân."

Chiều này đánh trúng tử huyệt của Thẩm Ngọc Thư, sau khi hẳn bị bắt cóc, chỗ ảnh đều đã bị lấy mất, muốn biết hiện trường thế nào, chắc chắn chỗ ảnh đó là công cụ không thể thiếu.

Đoan Mộc Hành cho xe chạy, nói: "Cho cậu ta theo đi, Từ Quảng Nguyên là người thông minh, ai động vào được ai không nên động vào, ông ta biết rõ ràng."

Đoan Mộc Hành đã nói như vậy, Thẩm Ngọc Thư không kiên quyết nữa, có điều vẫn dặn Vân Phi Dương.

"Nếu tình hình nghiêm trọng, cậu phải lập tức rút đi, còn Tiêu Dao nữa, chuyện này liên quan đến quá nhiều người, có thể không nhúng tay thì đừng nhúng tay vào."

"Em họ cậu cũng không cần lo lắng, có tôi che chở rồi."

Ai cần anh che chứ? Tốt xấu gì tôi cũng là một tuân bố biết không.

Lạc Tiêu Dao khó chịu trừng mắt lườm Đoan Mộc Hành, Đoan Mộc Hành không thèm chấp nhận, cười tủm tỉm tiếp nhận cái lườm mắt của cậu ta.

"Mà các cậu làm sao biết được tôi bị bắt ra giữa sông thế?"

"Là một cậu bé tới phòng tuân bố báo tin, vừa đúng lúc tôi tới, cậu bé cho rằng tôi là thám viên, bèn báo tin cho tôi."

Đoan Mộc Hành ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao, Lạc Tiêu Dao móc thư ra, đưa cho Thẩm Ngọc Thư.

Đó là một tờ giấy bình thường, mặt trên chỉ viết một hàng chữ: Thẩm Ngọc Thư gặp nạn, mau tới bến tàu Hoàng Phố.

Để che giấu bút tích, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, Thẩm Ngọc Thư nhìn nét chữ, hỏi: "Cậu không hỏi đứa bé xem ai đưa thư cho nó à?"

"Tôi còn chưa kịp hỏi nó đã chạy mất. Mấy tên nhóc đó cũng lanh lẹ tinh quái lắm, lẩn nhanh như trạch, có muốn bắt cũng không được."

Vân Phi Dương tò mò nhìn sang, chê bai: "Rốt cuộc là ai viết thế? Thật là chẳng tận tâm gì cả, bến tàu lớn như vậy, ai biết thần thám bị bắt tới chỗ nào chứ?"

"Dù sao đối phương cũng là có ý tốt, tôi lo cậu thật sự xảy ra chuyện, nên bàn bạc với Tiêu Dao, mang theo mấy tuần bổ tới bến tàu kiểm tra, may mắn tìm được cậu đúng lúc."

"Không đúng lúc lắm, thiếu chút nữa thì tôi chết đuối rồi."

"Đây là chuyện ngoài ý muốn, tôi không ngờ cậu nhìn thế mà lại không biết bơi, có điều không nghe nói Đại Thế Giới xảy ra chuyện có người bị đâm, đúng không em họ?"

"Đúng vậy, xem ra có người cố tình che đậy sự việc, để em hỏi mấy anh em trong phòng tuần bộ xem, có điều có lẽ cũng không hỏi ra được gì."

"Nhân tiện hỏi xem chủ của vũ trường đó là ai nhé."

"Vâng."

Thẩm Ngọc Thư dọn dò xong, lại nhìn tờ giấy lần nữa, vẫn không có manh mối gì, hẩn đưa tờ giấy cho Lạc Tiêu Dao, không ngờ lúc thò người qua, vô ý liếc vào kính chiếu hậu, giật thót mình một cái, thiếu chút nữa thì bổ nhào vào lưng ghế.

Đoan Mộc Hành bị hấn huých vào tay, đầu xe liệng trái liệng phải, vội vàng chỉnh lại tay lái, Lạc Tiêu Dao cũng khẩn trương hỏi: "Anh làm sao vậy? Di chứng của chết đuối à?"

"Còn... tệ hơn thế nữa."

Kính chiếu hậu không lớn, nhưng vẫn đủ soi rõ khuôn mặt một người, Thẩm Ngọc Thư phát hiện hai bên má mình sưng húp, khóe miệng bên trái cũng tím bầm sưng u, còn cả mắt nữa, đen sì như mắt gấu trúc...

Thẩm Ngọc Thư day mạnh hai mắt, thử cử động cằm, hy vọng người trong gương không phải là mình, nhưng sự thật làm hấn tuyệt vọng, nếu mấy chỗ sưng u kia mất hết thì có lẽ... Không, chắc chắn chính là hấn!

Rốt cuộc Thẩm Ngọc Thư cũng hiểu ra tại sao khi hấn tỉnh dậy, mọi người lại căng thẳng như vậy, thì ra là thế!

"Tại sao tôi lại biến thành bộ dạng này?" Hô hấp có chút khó khăn, hấn cố hết sức hỏi.

"Ồ, không sao đâu, đều là vết thương ngoài thôi, bác sĩ đã kê đơn, bôi mấy ngày là hết thôi."

"Vậy trước mấy ngày đó thì sao? Bắt tôi phải ôm bộ mặt này chạy khắp nơi sao?"

"Anh, em phát hiện anh bị Tô Duy ảnh hưởng quá rồi đấy, đàn ông con trai để ý tới bề ngoài như vậy làm gì?"

Lần này tuyệt đối không phải là chịu ảnh hưởng của Tô Duy, mà là làm điên đảo khái niệm về cái đẹp của hắn: thử hỏi mọi người có thể chấp nhận một thám tử mặt sưng vù như đầu heo không? ít nhất trong ấn tượng của hắn, Sherlock Holmes chưa từng thảm hại thế này bao giờ!

Thẩm Ngọc Thư ngồi về chỗ, lần đầu tiên cảm thấy thất bại như vậy, là thất bại theo một nghĩa khác.

Cũng may là Tô Duy không ở bên cạnh, nếu không bộ dạng này nhất định sẽ bị cậu ta cười chết.

"Thần thám, hay anh dùng thử cái này đi?"

Cánh tay bị huých huých, Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu lên, thấy một cái khẩu trang được chìa ra trước mặt.

Vân Phi Dương nói: "Vừa rồi tôi đã hỏi xin bác sĩ đấy, tôi đoán anh có lẽ sẽ dùng đến."

"Cám ơn."

Thẩm Ngọc Thư nói, đeo ngay khẩu trang lên.

"Bây giờ đã thấy tôi rất hiểu chuyện lại tâm lý chưa? Có thay đổi ý định để tôi làm cộng sự không?"

"Không, cộng sự của tôi chỉ có một."

Thẩm Ngọc Thư lại lần nữa phá nát hy vọng của Vân Phi Dương.

Cộng sự của hắn chỉ có Tô Duy, tuy rằng Tô Duy lai lịch không rõ ràng, nói chuyện cổ quái, làm việc không có bài bản gì, lại còn lười biếng, nhưng hắn chỉ chấp nhận Tô Duy mà thôi.

Cho dù cũng chính Tô Duy thuê sát thủ tới giết hắn.

Mọi người trở lại Văn phòng thám tử Vạn Năng.

Xe dừng lại, Thẩm Ngọc Thư liền nhảy xuống, lao vào trong.

Cửa chính của văn phòng khép hờ, hắn nhìn xuống cái khóa.

Đầu khóa bị vặn, ngoặt sang một bên, Thẩm Ngọc Thư nhíu mày, nếu Tô Duy ở đây, nhất định sẽ oán hận nói cách cạy khóa này chẳng có chút mỹ cảm nào của kẻ trộm cả.

Trước kia hắn không để ý tới mấy lời này, nhưng hiện tại hắn thấu hiểu sâu sắc sự ai oán của Tô Duy, khóa bị cạy rồi, hắn còn phải đổi cái khác nữa, thật là phiền toái!

Thẩm Ngọc Thư đẩy cửa ra, cảnh giác đi vào phía trong.

Hành lang im ắng, vào đến bên trong, hắn thấy căn phòng hết như đã bị gió lốc cuốn qua.

Đồ đạc bị ném tứ tung trên đất, bàn ghế và kệ sách cũng nghiêng ngả, đến dây thừng mà Củ Lạc thích treo mình trên đó cũng bị giật xuống, ném một bên, giấy đăng ký kinh doanh bị lật úp trên bàn, tấm lót phía sau đã bị mở ra, có điều, bên trong không có thứ mà bọn chúng muốn.

Xem ra đám lưu manh kia không tìm được bản đồ, nên trút giận vào đồ vật, đập phá loạn xạ.

Thẩm Ngọc Thư đi đến bên bàn làm việc, nhìn thấy ngăn kéo bị kéo ra và mấy quân cờ rơi vãi bên góc bàn, mặt hấn hơi biến sắc.

"Đám người chết giẫm này thật là quá đáng. Anh, cho em mượn điện thoại một chút, em gọi cho các huynh đệ tới Đại Thế Giới hỏi thăm tình hình."

Cũng phải cảm ơn đám lưu manh hạ thủ lưu tình, bọn chúng không cắt luôn dây điện thoại, trong khi Lạc Tiêu Dao gọi điện, Thẩm Ngọc Thư kiểm tra toàn bộ một lần nữa, đột nhiên hít hít mũi, ngửi thấy mùi hương muối.

Trời nóng nên muối nhiều, Thẩm Ngọc Thư có để hương muối ở góc tường, hần bước qua, thấy hương muối đã đốt được một nửa, nhưng điểm kỳ quái là mùi hương muối trong phòng không nặng.

Vân Phi Dương cũng nhận ra, nói: "Đám người đó tìm đồ còn phải tiện tay đốt hương muối sao? Nhìn thấy bọn chúng muối có lẽ cũng phải sợ mà chạy hết."

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào khoanh hương muối, Vân Phi Dương còn muốn nói tiếp, nhưng bị Đao Mộc Hành ngăn lại, ra hiệu bảo đừng quấy rầy Thẩm Ngọc Thư suy nghĩ.

Vân Phi Dương gãi đầu, không biết một khoanh hương muỗi thì có gì hay, thấy Thẩm Ngọc Thư ngẩn ra một lúc, sau đó đứng thẳng dậy, nói: "Hiện giờ tôi đã chắc chắn, Liễu Trường Xuân không phải do Kim Lang giết."

"Tại sao lại khẳng định như vậy?"

"Bởi vì trong kì thất không có hương muỗi."

"Hả?"

Âm thanh này là ba người còn lại đồng thời thốt lên, Lạc Tiêu Dao nói chuyện điện thoại xong, vừa vặn nghe thấy Thẩm Ngọc Thư nói vậy, khó hiểu hỏi: "Hương muỗi thì có liên quan gì đến Kim Lang sao?"

"Có."

Thảo nào hẳn cứ thấy hiện trường có chỗ nào đó không đúng, hóa ra là bởi vì trong phòng không có hương muỗi.

Thẩm Ngọc Thư bảo Vân Phi Dương đưa chỗ ảnh chụp lần trước ra, lần lượt trải ra trên bàn cho tất cả cùng xem.

"Đằng sau kì quán có rất nhiều cây cối cỏ dại, lần trước chúng ta đều đã thấy, tới mùa hè muỗi nhất định rất nhiều, thế nhưng cửa sổ hiện trường hung án không đóng, cũng không có lưới, càng không có mùi hương muỗi, không phải rất kỳ quái sao?"

Mọi người nghe hẳn giải thích, xem từng tấm ảnh một, Vân Phi Dương gật đầu nói: "Đúng là có chút kỳ quái, nhưng làm thế nào chứng minh không phải Kim Lang giết người?"

"Rất đơn giản, nếu Liễu Trường Xuân ngay từ đầu đã ở trong đó, hẳn sẽ đốt hương muối, trừ phi hẳn có sở thích tự ngược... À, ý tôi là nếu hẳn không sợ bị muối chích cho sưng người, nhưng trên thực tế hẳn không hề bị muối đốt, nói cách khác hẳn bị đuổi giết nên chạy vào căn phòng đó."

"Vậ thì cũng có thể là bị Kim Lang đuổi giết, nhất thời chạy vào kì thất."

"Không, tôi đã xem qua chuôi đèn và công tắc, lúc bóng đèn bị vỡ đèn đang trong trạng thái bật, mà mảnh vụn của bóng đèn rơi phía trên vũng máu, điều đó có nghĩa là sau khi Liễu Trường Xuân chết, bóng đèn mới vỡ. Nếu là như thế, hung thủ chắc chắn đã nhìn thấy hai chữ Kim Lang trên sàn nhà, nếu đã nhìn thấy, tại sao lại không lau sạch, mà chỉ xóa một phần?"

Đoan Mộc Hành hỏi: "Vì muốn mọi người nghĩ rằng Kim Lang gây án sao?"

"Đúng vậy. Cho nên tôi cho rằng hung thủ bức Liễu Trường Xuân tới kì thất rồi giết chết hẳn, sau đó bật đèn lên, lấy ngón tay của Liễu Trường Xuân viết hai chữ Kim Lang, để cho thật hơn, hẳn còn cố ý lau đi một phần chữ, cuối cùng mới đập vỡ bóng đèn. Nhưng hẳn cẩn thận mấy cũng có sơ hở, hẳn đã quên gạt công tắc đèn một lần nữa, vì thế đèn vẫn ở trạng thái bật."

"Nói như vậy không phải không có lý, nhưng làm thế nào để biết không phải Kim Lang tự mình tạo hiện trường giả?"

"Tôi đã xem hồ sơ trước kia của gã, Kim Lang giết người rất gọn gàng, cho dù Liễu Trường Xuân giả có võ thì nhiều khả năng cũng không phải đối thủ của gã."

Nói tới đây, Thẩm Ngọc Thư nhớ tới lúc đôi co với Kim Lang tối qua.

Hắn tự nhận võ công không tệ, nhưng trước mặt Kim Lang, hắn vẫn cảm thấy khiếp đảm: trường khí của sát thủ không giống người thường, Kim Lang có thể trở thành kim bài sát thủ, ngoại trừ võ công ra, còn có cả khí thế khiến người khác khiếp hãi của gã.

Hiện trường vụ giết người trong kì thất quá bừa bãi, điều này không phù hợp với tiêu chuẩn hành động của Kim Lang, cho nên chuyện rửa oan cho hắn trong vụ án này là rất dễ dàng. Vấn đề là hung án diệt môn trước đây.

Tiếng bước chân vang lên, gián đoạn mạch suy nghĩ của Thẩm Ngọc Thư, Doan Mộc Hành móc súng ra, cẩn thận đi ra ngoài, nói: "Chỗ này tại sao lại đốt hương muỗi? Nói không chừng những người đó còn chưa đi xa, tôi đi kiểm tra xem sao."

"Không cần đi ra ngoài làm gì, người đốt hương có lẽ còn ở trong ngôi nhà này."

Thẩm Ngọc Thư chạy ra hành lang nhìn trái nhìn phải, Lạc Tiêu Dao cũng rất khẩn trương, móc súng ra chuẩn bị đi lên gác. Bất ngờ đúng lúc này, một vật nhỏ lao từ phía đầu kia hành lang tới, lách qua chân họ, đến chân cầu thang thì phanh kít một cái quẹo mình phóng lên cầu thang.

Tốc độ của nó quá nhanh, mọi người thấy trước mắt nhoáng lên một cái, chỉ kịp nhìn thấy cái đuôi xù, Thẩm Ngọc Thư thở phào, cười nói: "Con sóc nhà chúng ta đã thành tinh rồi, cú phanh vừa rồi đẹp thật."

Lạc Tiêu Dao định đuổi theo, Thẩm Ngọc Thư xua tay, nói: "Nó đang cố dẫn chúng ta rời đi, người kia chắc chắn đang trốn ở chỗ khác."

Hắn đi tới đầu kia hành lang, nhân tiện liếc mắt nhìn vào phòng khách và phòng thí nghiệm, phòng này hiển nhiên cũng bị lật tung, nghĩ đến việc lại phải hao tâm tốn sức dọn dẹp, Thẩm Ngọc Thư không khỏi thở dài.

Phía cuối là tầng hầm, cửa hầm đóng chặt, Thẩm Ngọc Thư kéo không ra, hấn gõ gõ cửa, gọi: "Trường Sinh ở trong à? Anh là Thẩm Ngọc Thư."

Lúc gọi đến tiếng thứ ba, từ tầng hầm truyền tới tiếng động, có tiếng bước chân chạy tới, sau đó cửa được mở từ bên trong, Trường Sinh đứng trước mặt bọn họ.

Mặt cậu nhóc dính đầy bụi, chỗ này một vết chỗ kia một vết nhìn rất buồn cười, Vân Phi Dương bật cười đầu tiên, hỏi: "Sao em lại ở đây, chơi trốn tìm à?"

Thẩm Ngọc Thư lại lẩm bẩm: "Anh cảm thấy cần phải dọn dẹp tầng hầm."

"Không phải, không phải đâu, tầng hầm vốn rất sạch sẽ, chẳng qua là bị người ta lục tung lên, thế nên mới loạn lên thế này. Thẩm ca ca, tại sao anh lại đeo khẩu trang? Anh bị ốm à? Hai mắt sưng lên kìa."

Bên cạnh vang lên tiếng nín cười, Thẩm Ngọc Thư coi như không nghe thấy gì, thăm dò nhìn vào bên trong. Tình trạng cũng không khác gì văn phòng, hẩn lại nhìn về phía Trường Sinh, Trường Sinh lè lưỡi, nói; "Em nhỏ người, trốn trong đồng hồ linh tinh nên không ai tìm thấy."

"Tại sao lại phải trốn? Có phải đã gặp người xấu không?"

Lạc Tiêu Dao đã trở lại, sóc con Củ Lạc ngồi xồm trên vai cậu, có lẽ phát hiện ra chiêu dụ người này không hiệu nghiệm nên từ bỏ, quay lại bên chủ nhân.

Bị hỏi đến, trên mặt Trường Sinh lộ ra vẻ sợ hãi, khoe miệng ngoạc ra, nhìn như sắp khóc tới nơi rồi.

Thẩm Ngọc Thư ở với nó đã lâu, lập tức đoán ra tình huống vừa rồi khiến Trường Sinh liên tưởng đến những gì đã gặp phải trong quá khứ, hẩn cầm lấy tay cậu bé, ra vẻ thoải mái mà nói: "Không có việc gì đâu, chỉ là gặp trộm thôi mà, nhà chúng ta trước kia cũng có trộm mà, quen rồi."

"Anh nói Tô chan sao?"

Trường Sinh rốt cuộc vẫn chỉ là đứa bé, nghe thấy Thẩm Ngọc Thư nói vậy, nó nhoẻn miệng cười, nói: "Em mang cơm tối, ở bên dưới, để em đi lấy."

Nó chạy xuống dưới tầng hầm, không bao lâu sau đã cầm một cái túi đi lên, hóa ra là dì út Tạ Văn Phương thấy Thẩm Ngọc Thư lâu không về nhà, lo lắng chuyện cơm nước của hẩn nên bảo Trường Sinh đưa cơm tối, người Đoan Mộc Hành phái đến phụ trách bảo vệ an toàn cho vợ chồng Lạc Chính không để ý một cậu nhóc đã chạy ra khỏi nhà.

Thẩm Ngọc Thư mang Trường Sinh trở lại văn phòng, Trường Sinh lôi một hộp cơm lớn từ tong túi ra đặt lên bàn, có điều Thẩm Ngọc Thư vừa mới ăn xong, cuối cùng đồ của Tạ Văn Phương làm chỉ béo Vân Phi Dương và Lạc Tiêu Dao.

"Hương muối là em đốt à?"

Thẩm Ngọc Thư đi sang phòng pha trà bên cạnh, lần lượt bưng trà cho mọi người, cuối cùng là trà hoa quả cho Trường Sinh. Trường Sinh nói cảm ơn, vừa uống vừa gật đầu, lại tò mò hỏi: "Nhưng mà em đã cố ý bỏ đi một đoạn hương muối rất lớn, như thế người xấu sẽ cho rằng người đốt hương đã đi từ lâu, Thẩm ca ca làm sao mà biết được?"

"Nếu hương muối thật sự đã được đốt lâu thì mùi trong phòng sẽ không nhạt như vậy, em làm vậy là để che mùi đồ ăn?"

"Ừm, đúng vậy, vừa rồi em thấy trong phòng bị bói tung lên, sợ quá vội vàng chạy đi đốt hương muối, rồi lao xuống tầng hầm trốn, Củ Lạc tưởng người xấu tới, mới chạy ra định dụ các anh rời đi."

Đoan Mộc Hành nhìn Củ Lạc, nó đang túm lấy đoạn dây thừng trước mặt lảng tới lảng lui, hẳn không khỏi cười nói. "Nó đúng là thành tinh rồi."

"Nó rất thông minh, nó biết em sợ nên ở bên em suốt."

Vân Phi Dương đang ăn cơm, ngẩng đầu lên hỏi. "Em sợ có người xấu, vậy tại sao không trốn đi chỗ khác ngay, trốn trong tầng hầm không phải càng nguy hiểm sao?"

Không biết Trường Sinh nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt có chút lơ đãng, một lúc lâu sau mới lắc đầu, nói: "Em cũng không biết, chỉ cảm thấy trốn đi là an toàn nhất, trước kia cũng thế... Người xấu tới, cha bèn giấu em đi..."

"Cha?"

Vân Phi Dương và Lạc Tiêu Dao đồng thời kêu lên, vẻ mặt Trường Sinh càng thêm ngơ ngác, Thẩm Ngọc Thư trừng mắt nhìn bọn họ một cái, nếu hăn đoán không lầm, trước kia cũng có người xấu xông vào nhà Trường Sinh, cha cậu bé vì bảo vệ an toàn cho con nên đã giấu nó đi, bản thân thì bị kẻ xấu hại chết...

Liên tưởng tới những gì Trường Sinh nói trong bệnh viện lúc bị thương, Thẩm Ngọc Thư sợ nó lại nghĩ nhiều, cầm lấy mấy quả thông dụ Củ Lạc đến gần, cho nó chơi với Trường Sinh.

Quả nhiên, có sóc con ở bên cạnh làm trò, sự chú ý của Trường Sinh đã nhanh chóng bị thu hút, Vân Phi Dương còn muốn hỏi tiếp, bị Thẩm Ngọc Thư dùng ánh mắt ngăn lại, hăn đi tới trước kệ sách, tìm chồng báo cũ trước kia.

Đám lưu manh đã bối tung đồ đạc lên, cũng may chúng không để ý đến chồng báo thoát nhìn như giấy nhóm lửa này, Thẩm Ngọc Thư đặt chồng báo lên bàn, lần lượt gỡ tìm. Lạc Tiêu Dao và Vân Phi Dương ăn xong, ngồi bên cạnh xem ảnh chụp hiện trường, Đoan Mộc Hành không có việc gì làm, ngồi xuống cạnh Trường Sinh chơi với nó.

Không bao lâu sau, tiếng lật báo soạt soạt dừng lại, ánh mắt Thẩm Ngọc Thư chăm chú vào một tờ trong số đó, thấy mặt hăn có vẻ lạ, Đoan Mộc Hành đi

tới, hỏi: "Tìm được rồi à?"

"Ừm, chính là hã." Thẩm Ngọc Thư chỉ vào một bài báo trên đó, đáp.

Đó là một bài báo của chuyên mục chính trị đương thời, nội dung chủ yếu nói về thổ phi vùng Ký Đông đang tác oai tác quái, dân chúng lầm than, Tôn Điện Anh xuất binh diệt phi, chiến tích hiển hách, trên báo còn có ảnh chụp, trong tấm ảnh, người quân nhân đứng ở rìa chính là người hôm qua hã gặp.

Bên dưới tấm ảnh có liệt kê tên họ, ngón tay Thẩm Ngọc Thư lướt nhanh trên hàng chữ, dừng lại trên một cái tên.

"Lữ trưởng Mã Trạch Quý."

Đoan Mộc Hành nhíu mày nói: "Nếu là thuộc hạ của Tôn Điện Anh, thì chính là sư đoàn mười hai của quân đoàn sáu, bọn họ là quân đội của Quốc Dân Đảng, sao lại có liên quan đến Từ Quảng Nguyên?"

Lạc Tiêu Dao hỏi: "Nếu là lữ trưởng thì chắc là chức vị không nhỏ nhỉ?"

"Không nhỏ, có điều nói trắng ra, bọn họ đều là phi binh được tập hợp lại, thế nên Mã Trạch Quý tới Thượng Hải rốt cuộc là vì chuyện công hay ngầm tới gặp Từ Quảng Nguyên thì còn cần phải điều tra."

"Cái này giao cho tôi, tôi làm mật thám đi điều tra bọn họ." Vân Phi Dương giơ tay xung phong.

Lạc Tiêu Dao cũng giơ tay lên, dè dặt hỏi: "Thực ra em có một vấn đề quan trọng hơn muốn hỏi."

"Cậu bạn này, xin cứ hỏi."

Khẩu khí này cực kỳ giống với Tô Duy, ba người đồng loạt nhìn qua, Thẩm Ngọc Thư mặt không đổi sắc, làm động tác 'mời' với Lạc Tiêu Dao.

"Các anh cứ luôn miệng nói về bản đồ bản vẽ gì đó, rốt cuộc đó là thứ gì? Sao cả quân phiệt lẫn bang phái giang hồ đều đối phó với anh? Tại sao còn chạy đến tận đây lục soát? Thứ đó rất quan trọng sao?"

"Thứ đó không biết là tấm bản đồ cơ quan hay bản đồ đường đi mà anh đã vô tình nhặt được trong vụ án Câu Hồn Ngọc, anh cũng không biết nó có tác dụng gì, bèn tiện tay nhét vào sau giấy phép hành nghề, hôm qua thuận miệng nói ra, không ngờ Mã Trạch Quý tin thật."

Nói tới đây, Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Đoan Mộc Hành.

"Có điều thứ đó rốt cuộc là cái gì, anh nghĩ A Hành hẳn là biết rất rõ."

Bị mọi người nhìn chăm chăm, Đoan Mộc Hành cười khố.

"Cũng không phải, tôi cũng chỉ là tin vĩa hè thôi."

"Vậy hãy đem tin vĩa hè của cậu nói cho chúng tôi nghe đi."

"Thực ra cũng không có gì ghê gớm, quân của Tôn Điện Anh đóng ở Tuân Hóa Hà Bắc, ở đó có một chỗ rất nổi tiếng, tin rằng tất cả mọi người đều biết."

Lạc Tiêu Dao không biết, quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư nhíu chặt đôi mày, Vân Phi Dương cũng nghĩ ra, hỏi: "Không phải là chỉ Đông Lăng của nhà Thanh chứ?"

"Đúng vậy, nghe nói để đề phòng trộm mộ Đông Lăng đã được thiết kế rất nhiều cơ quan, tấm bản đồ kia là bản đồ đường đi, cũng có thể là bản đồ cơ quan giúp người ta có thể thuận lợi tiến vào bên trong lăng mộ. Theo lời đồn thì bản vẽ được chia làm năm phần, do năm người thân tín của Từ Hy Thái Hậu nắm giữ, để đảm bảo bí mật về cơ quan sẽ vĩnh viễn cùng với lăng mộ bị phong ấn trong bóng đêm."

Lạc Tiêu Dao hỏi: "Người thân tín là chỉ đại thần hoặc Vương gia quý tộc sao?"

"Cái này thì không biết, tôi cũng chỉ là nghe nói thôi."

Vân Phi Dương lắc đầu khó hiểu: "Nếu muốn vĩnh viễn giấu kín bí mật, vậy thì tốt nhất là không giữ lại bất kỳ manh mối nào mới đúng, tại sao còn cố ý lưu lại bản đồ cơ quan?"

"Cái này tôi cũng không biết, dù sao tôi cũng không phải Thái Hậu, không thể biết được ý đồ thực sự của bà ấy."

Ánh mắt Đoan Mộc Hành chuyển sang Thẩm Ngọc Thư, nói: "Ngọc Thư, cậu là thám tử, có lẽ cậu hiểu?"

Thẩm Ngọc Thư lắc đầu, trong lòng lơ mờ có một phỏng đoán, nhưng phỏng đoán này quá hỗn loạn nhất thời không thể nắm bắt được, hẳn chỉ có một cảm giác: chuyện này và Hồ phù lệnh có quan hệ rất lớn với nhau.

"Manh mối quá ít, không thể nào phỏng đoán được."

Vân Phi Dương vỗ vỗ tay.

"Cho dù những người thân tín đó là ai, sự thật chứng minh đều không thể tin được, bây giờ mới được hai mươi năm mà những mảnh bản đồ đó đều đã bị lưu truyền ra ngoài."

Lạc Tiêu Dao nói tiếp: "Hơn nữa Mã Trạch Quý lại đóng quân gần lăng mộ, nói không chừng hẳn chính là vì tấm bản đồ này mà tới, cho nên nghe thấy anh tôi biết chỗ của bản đồ mới thả anh ấy."

"Không thả, hẳn đánh ngất anh."

Thẩm Ngọc Thư sờ sờ gáy, đòn đánh ngã hẳn đúng là rất đau, cả những vết thương trên mặt và người kia nữa, hẳn cả đời này cũng chưa từng xui xẻo như vậy.

Đang nói chuyện thì chuông điện thoại vang lên, Lạc Tiêu Dao giành nghe, cậu ta nghe một lát cúp điện thoại, nói: "Mấy tên nhóc tới Đại Thế Giới điều tra đã quay lại, nói chủ của vũ trường đó một cô gái hồng lâu có chút danh tiếng, tên là Lam, mấy anh em đó bị cô ta rót cho mấy chén canh mê hồn, cứ luôn miệng nói tốt cho cô ta, bảo vũ trường không có vấn đề, hôm qua cũng không xảy ra chuyện xô xát nào. Hay là em tự mình đi hỏi thăm xem sao?"

Thẩm Ngọc Thư còn chưa đáp Đoan Mộc Hành đã lên tiếng trước.

"Em họ đừng đi làm gì, nói không chừng cũng sẽ bị cho uống canh mê hồn đấy."

"Liên quan gì đến anh?"

Lạc Tiêu Dao khó chịu lừ hằm, Đoan Mộc Hành cũng không để ý, Thẩm Ngọc Thư nói: "Hay em cứ đi điều tra một chút đi, có điều phải cẩn thận, những người đó đều không phải hạng lương thiện."

"Không thành vấn đề, nói thế nào em cũng là thám viên mà."

Để chứng minh bản thân không có vấn đề, Lạc Tiêu Dao ưỡn ngực, lúc đi còn không quên dặn họ có tình hình gì thì liên lạc, Vân Phi Dương để nhanh chóng điều tra tin tức cũng theo cậu ta rời đi.

Bọn họ đi rồi, Đoan Mộc Hành nhìn Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu định làm thế nào?"

"Bọn họ đi điều tra manh mối, Từ Quảng Nguyên hoặc Mã Trạch Quý nếu muốn tìm tôi cũng sẽ chủ động tới tìm, cho nên trước khi bọn họ đến, tôi ở đây cũng không có việc gì, chi bằng đi xem vụ án của Kim Lang thế nào."

"Cậu thực sự định làm đến cùng?"

"Ai bảo tôi đồng ý với người ta rồi chứ, hơn nữa tôi cũng không muốn ngồi chờ chết."

"Nhưng cho dù cậu có tra ra chân tướng, ba ngày sau gã vẫn sẽ giết cậu."

"Có lẽ sẽ không."

"Tại sao?"

Thẩm Ngọc Thư không trả lời, cười tủm tỉm nhìn, Đoan Mộc Hành lùi về phía sau một bước, nghi ngờ hỏi: "Cậu lại muốn tôi làm cái gì?"

"Tôi muốn lật lại bản án cũ, đương nhiên phải có tư liệu mới được chứ? Trúc mã, giúp một chút đi."

Bị hấn mỉm cười nhìn mình, mặt Đoan Mộc Hành đầy vẻ bất đắc dĩ: xem ra không muốn giúp cũng phải giúp, ai bảo bọn họ là trúc mã chứ.

Chương 3: Điều tra lại huyết án diệt môn

Hai người bàn bạc xong, Thẩm Ngọc Thư chuẩn bị đồ đạc cần thiết, lại chạy qua phòng Tô Duy, lôi ra cặp kính râm trước kia cậu hay mang, đeo vào rồi nhìn vào gương đeo thêm khẩu trang, như vậy thì hình tượng không đến nỗi quá xấu hổ.

Đi xuống dưới, Trường Sinh rửa xong bát đĩa, đứng ở cửa, vẻ mặt rất muốn đi cùng hần.

"Quá nguy hiểm, anh đưa em về tiệm thuốc."

"Em không sợ nguy hiểm, em muốn biết bí mật."

"Biết bí mật?"

Trường Sinh gật đầu thật mạnh, nói: "Em muốn biết mình từ đâu tới, muốn biết tại sao lại mất trí nhớ, những chuyện này chỉ đi theo các anh mới biết được."

Thẩm Ngọc Thư không đáp lại ngay, trực giác nói cho hần biết, Trường Sinh có lẽ đã nhớ ra chuyện gì đó nên mới kiên trì như vậy, có điều tình hình trước mắt rất nguy hiểm, không thích hợp để một đứa bé tham gia vào.

Đọc được suy nghĩ của hần, Đoan Mộc Hành nói: "Cho nó theo đi, nếu không nó lén hành động một mình, chỉ sợ sẽ càng nguy hiểm."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Trường Sinh.

"Em sẽ không làm thế chứ?"

"Có chứ, Tô chan đã dạy em rất nhiều thứ, em có thể tự bảo vệ mình!"

Em có thể tự bảo vệ mình, thì đã không bị người ta đánh đến nhập viện.

Trong khoảnh khắc đó, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên rất muốn đập cho Tô Duy một trận, cái tên chỉ sợ thiên hạ không loạn đó, đã đi rồi còn gây ra bao nhiêu phiền toái cho hắn.

Thẩm Ngọc Thư miễn cưỡng vẫy tay, vậy là đồng ý cho cậu nhóc theo rồi, Đoan Mộc Hành đưa mắt ra hiệu cho Trường Sinh, cậu nhóc nhoén miệng cười, ôm lấy sóc con đi theo phía sau.

Đoan Mộc Hành lái xe, đưa cả ba tới phòng tuần bộ Mạch Lan.

nhìn Đoan Mộc Hành, cuối cùng chọn cách phối hợp đích thân vào phòng lưu trữ dữ liệu giúp họ tìm hồ sơ vụ án, lại hỏi: "Sao lại muốn tìm tư liệu về bản án cũ? Vì Kim Lang lại giết người sao?"

"Vụ án vừa rồi ở Trường Xuân quán không phải Kim Lang làm."

"Hả?" Phương Tinh Sanh chớp chớp mắt: "Cậu chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn."

"Vậy thì là ai?"

"Đã có mục tiêu rồi, nên cần điều tra kỹ càng hơn."

"Có liên quan gì đến vụ án diệt môn này sao?"

"Không có liên quan đến vụ này, nhưng có liên quan đến chuyện sống chết của tôi."

Phương Tinh Sanh càng nghe càng không hiểu, cảm thấy từ sau khi Tô Duy xảy ra chuyện, vị đại thám tử này hành động càng ngày càng khó đoán, thấy cả ba người bọn họ đều chú ý vào tập hồ sơ, ông ta quyết định tốt hơn là không quấy rầy, ngậm cái tẩu chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng vừa mới bước được hai bước đã bị gọi lại.

"Thám trưởng Phương, có thể kể lại cho chúng tôi tình hình chi tiết lúc bắt được Kim Lang không?"

"Đã lâu như vậy, nào còn nhớ được rõ chứ, các cậu cứ giở báo cũ ra mà xem, hồi đó ngày nào báo chả đưa tin."

Phương Tinh Sanh rít rít cái tẩu, Thẩm Ngọc Thư nói: "Những gì báo viết tôi đều xem rồi, trên đó nói ngài dựa vào các manh mối truy tìm được tung tích của Kim Lang, sau khi hãn gậy án đã đích thân bắt giữ hãn, nhờ vụ án này mà ngài còn được bằng khen cảnh sát xuất sắc nhất năm, từ đó về sau, cả Bến Thượng Hải không ai không biết tới ngài."

"Đúng vậy đúng vậy."

"Tôi muốn biết chính là tình hình thực tế lúc đó, ngài thực sự dựa vào manh mối tìm được Kim Lang sao?"

"Thẩm Ngọc Thư, xin cậu chú ý ngôn từ!"

"Tôi qua tôi đã gặp Kim Lang, gã cho tôi cảm giác giống một con sói, hơn nữa còn là sói đói, xảo trá hung tàn, cho nên Thám trưởng Phương, ngài tốt nhất hãy nói thật, gã là một tên sát nhân cuồng bạo, lúc nào cũng sẵn sàng

giết người, lúc trước là ngài bắt gã, nếu gã muốn trả thù, người đầu tiên tìm đến chính là ngài."

Kim Lang đúng là có giết người, nhưng không phải kẻ cuồng sát, càng không vì trả thù mà giết người.

Nghe Thẩm Ngọc Thư mặt không biến sắc bịa đặt lung tung như vậy, Đoan Mộc Hành phát hiện muốn nhin cười là một việc rất khó khăn.

Phương Tinh Sanh thì thực sự bị Thẩm Ngọc Thư dọa cho giật mình, không màng đến hút thuốc nữa, vội hỏi: "Thật sự sẽ tìm đến tôi?"

"Gã đã xuất hiện ở gần đây, tới tìm ngài là chuyện sớm hay muộn thôi, cho nên ngài phải nói thật những gì đã xảy ra, như thế tôi mới có thể giúp được."

Phương Tinh Sanh ngậm tẩu thuốc không nói.

Đoan Mộc Hành cố ý nói: "Ngọc Thư, vậy là cậu không đúng rồi, rõ ràng Kim Lang do Thám trưởng Phương bắt được, sao cậu lại có thể nghi ngờ ông ấy chứ? Tốt nhất hãy xem tư liệu đi, nói không chừng có thể tìm được manh mối mới."

Hắn lôi Thẩm Ngọc Thư tiếp tục xem hồ sơ, Phương Tinh Sanh gọi họ lại, bảo bọn họ ngồi xuống, nhả ra mấy vòng khói thuốc rồi nói: "Cũng không có gì phải giấu, dù sao phòng tuần bộ có không ít người đã biết chuyện này."

"Vậy rốt cuộc chuyện là thế nào?"

Phương Tinh Sanh đang định nói thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, một tay tuần bố mang trà vào, Phương Tinh Sanh khó chịu xoa xoa tay, bảo anh ta đặt trà đó mau chóng đi ra, nhân tiện bảo những người khác không được lại gần.

Thấy ông ta không vui, tay tuần bố không dám nói gì thêm, dạ một tiếng, đóng cửa lại chạy mất.

Nghe tiếng bước chân đi xa, Phương Tinh Sanh buông cái tẩu xuống, lầm bầm: "Được rồi, những gì báo nói có khoa trương một chút, thực ra mấy thứ như manh mối gì đó đều không có, tôi nhận được một cuộc điện thoại cầu cứu, nói Kim Lang ở nhà bọn họ, bảo chúng tôi mau chóng tới cứu mạng, vì thế tôi mới đưa người tới."

Bởi biết Kim Lang rất hung tàn, lúc đi Phương Tinh Sanh còn cố ý mang theo nhiều người, tới địa điểm đã được cung cấp, cũng chính là Khâu gia, nơi đã xảy ra thảm án.

Người gọi điện thoại chính là gia chủ Khâu Nguyệt Sinh, nhưng khi ông ta tới thì Khâu Nguyệt Sinh đã gặp nạn, ngoài ra hơn mười người của Khâu gia cũng đã bị giết. Kim Lang cả người đều là máu, ngồi ở trên thềm cửa ở đại sảnh, ánh mắt đờ đẫn, bên người là hai thanh kích Nga Mi, qua điều tra thì đó đúng là vũ khí của gã.

Hồ sơ có ảnh chụp hiện trường, Thẩm Ngọc Thư sợ Trường Sinh nhìn thấy lại bị ám ảnh, bảo nó sang một bên chơi với sóc con. Đoan Mộc Hành cùng hẳn ngồi cạnh nhau lật xem hồ sơ, nhìn cảnh tượng máu chảy lênh láng và thi thể gổn ngang, không khỏi nhú mào.

"Già trẻ trai gái đều có, hung thủ đúng là tàn nhẫn."

"May mà chúng tôi mang theo súng, nhưng Kim Lang hoàn toàn không chống cự."

Báo cáo kết quả nghiệm thi có ghi rõ miệng vết thương trùng khớp với đôi Kịch Nga Mi đó, trên ảnh chụp hai thanh hung khí, một thanh lưỡi đã hơi cong, một thanh vẫn còn rất sắc bén.

"Còn có cả đứa con độc nhất của Khâu gia nữa, một cô bé con mới năm tuổi, vậy mà cũng bị giết hung thủ đúng là điên cuồng. Khâu gia cũng là một hộ giàu có, dựa vào việc buôn bán vải vóc và cho vay để kiếm sống, một gia đình sung túc đã suy tàn như vậy."

Thẩm Ngọc Thư nói: "Tôi đã đọc qua những ghi chép về việc phạm tội của Kim Lang, đây không giống phong cách của gã, gã không giết người già, phụ nữ và trẻ em, càng không đâm nhiều nhát như vậy."

Đoan Mộc Hành gật đầu đồng ý.

"Tôi cũng cảm thấy có vấn đề, nhìn cách những người này bị đâm, hung thủ và bọn họ dường như có thâm thù đại hận, nhìn hệt như giết người để hả giận. Khâu gia cho vay nợ, liệu có vì thế mà mâu thuẫn với ai không?"

"Không có, cho dù có cũng không đến mức diệt môn chứ, hơn nữa Kim Lang ở ngay hiện trường, nếu không phải hấn, sao hấn lại không tự thanh minh?"

"Vậy nhà mẹ vợ của Khâu Nguyệt Sinh thì sao? Sau khi án mạng xảy ra, bọn họ xử sự thế nào?"

Lúc xảy ra vụ án Đoan Mộc Hành còn chưa tới Thượng Hải, hần cũng không hiểu gì về vụ án này, tò mò hỏi.

Phương Tinh Sanh lắc đầu.

"Nhà của Khâu Nguyệt Sinh chính là nhà mẹ vợ mà, Khâu Nguyệt Sinh là người ở quê, hần đi ở rể, sau đổi lại họ."

Thẩm Ngọc Thư đang lật tài liệu thì ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Phương Tinh Sanh, hỏi: "Biết hần là người ở đâu không?"

"Không biết, sau khi xảy ra vụ án chúng tôi có hỏi thăm mấy người hàng xóm, nghe nói Khâu Nguyệt Sinh chạy nạn tới đây, tướng mạo không tồi, lại biết ăn nói, làm thủ quỹ cho một quán trà, Khâu gia tiểu thư thường tới quán trà đó, qua lại nhiều thành quen, về sau nhờ người tác hợp, Khâu Nguyệt Sinh vào ở rể Khâu gia, hần ở đây chưa từng liên lạc với đồng hương, cũng không nói chuyện quá khứ trước kia của mình, không ai biết quê hần ở đâu."

Thẩm Ngọc Thư không nói lời nào, rơi vào trầm tư, Đoan Mộc Hành nhìn mặt hần, hỏi: "Có vấn đề sao?"

"Có thì có..."

Thẩm Ngọc Thư đưa ra một câu trả lời có cũng như không, lại nhanh chóng lật hồ sơ, tìm được ảnh chụp Khâu Nguyệt Sinh bị giết, hần bị đâm vào tim

mà chết, lúc chết đôi mắt vẫn không nhắm lại, dường như không cam tâm với cái chết của mình.

Kết quả nghiệm thi nói hung thủ xuống tay rất chuẩn xác, vũ khí sắc nhọn xuyên qua xương sườn cắm thẳng tới tim, cho nên Khâu Nguyệt Sinh chết không đau đớn như những người khác.

Thẩm Ngọc Thư quan sát đến thi thể Khâu Nguyệt Sinh, trên mặt, trên người và cả trên tay hằn đều dính máu, lại nhìn đến đôi giày hằn đang đi, đế giày cũng bị máu nhuộm, Thẩm Ngọc Thư còn muốn xem xét bàn tay nạn nhân, có điều người chụp ảnh không có kinh nghiệm như Vân Phi Dương, không chụp những chỗ chi tiết, vì thế không thể nhìn rõ được những chỗ đó.

Thẩm Ngọc Thư cảm thấy rất tiếc, tiếp tục lật hồ sơ xem, đột nhiên dừng lại, chỉ vào một chỗ hỏi Phương Tinh Sanh.

"Chỗ này, bác sĩ pháp y đã phát hiện ra thuốc ngủ trong những đồ ăn còn sót lại ở hiện trường, điều này đến cuối cùng cũng không thể giải thích được."

"Làm sao để giải thích chứ? Kim Lang bị bắt rồi cũng không nói một lời, có lẽ là cảm thấy đảng nào cũng chết, thế là đối kháng đến cùng... Có phát hiện gì mới không? Có thể bắt được Kim Lang ngay không?"

Câu cuối cùng mới là chuyện Phương Tinh Sanh để ý nhất, ông ta quên cả hút thuốc, chờ đợi nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư lắc lắc đầu, lại lật hồ sơ xem tiếp phần sau, cẩn thận đọc kỹ từng trang một, mãi đến khi đọc xong mới ngẩng đầu lên.

Phương Tinh Sanh không dám hỏi lại, chỉ chăm chăm nhìn hăn không chớp mắt.

"Dùng thuốc mê, giết cả phụ nữ trẻ em lẫn người già, giết người hàng loạt để hả giận... Tất cả đều không phải thủ pháp gây án của Kim Lang, muốn nói trong đó có ai bị hăn giết, thì chỉ có một người này."

Thẩm Ngọc Thư đặt ngón tay lên ảnh chụp Khâu Nguyệt Sinh, chỉ có người này bị giết rất gọn gàng, nói cách khác hăn mới là mục tiêu của Kim Lang.

Nhưng một người ở rể của một gia đình giàu có, sẽ đắc tội với ai mà rước họa diệt thân chứ? Nếu hăn bị Kim Lang giết, vậy thì những người còn lại là do ai sát hại?

Cau mày, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Quan hệ của vợ chồng Khâu Nguyệt Sinh có tốt không?"

"Chuyện này tôi cũng không biết, chúng tôi phụ trách điều tra án thôi, ai để ý đến mấy chuyện này chứ."

"Lúc ấy không hỏi sao?"

"Hỏi gì chứ, cả nhà đều đã chết, còn để ý đến chuyện đó làm gì?"

"Không phải cả nhà đều đã chết, trên báo có nói là tính cả người ở thì Khâu gia tổng cộng có mười ba người bị giết, nhưng ở đây chỉ có hồ sơ của mười hai người."

"A, cậu không nói tôi cũng quên mất!"

Phương Tinh Sanh vỗ tay lên trán, Thẩm Ngọc Thư nhắc ông ta mới nhớ ra, nói: "Đúng là có một người còn sống, là bà Thôi, người hầu của nhà họ. Hôm đó bà ta không khỏe trong người nên cơm chiều gần như không động đến, vì thế mới không bị ngắt đi. Bà ấy nhìn thấy hung thủ giết người, sợ quá bỏ chạy, nửa đường vấp ngã lên xác người khác, tối lửa tắt đèn, hung thủ có lẽ không chú ý nên để bà ấy thoát được."

Doan Mộc Hành tò mò hỏi: "Vậy sao báo lại không đưa tin?"

"Bà ấy già cả mắt lòa, lại bị chuyện này dọa cho khiếp vía nên có chút lú lẫn, hỏi cái gì cũng đều nói không biết, nói sợ bị giết, tôi thấy tội nghiệp, sợ đám phóng viên đó biết còn người sống sót sẽ hàng ngày tới quấy rầy bà ấy, nên đã ra lệnh không cho mọi người nói ra chuyện này."

Phương Tinh Sanh tuy rằng thích lập công lớn, nhưng vẫn là người tốt, ít nhất thì trong chuyện này ông ta đã chiếu cố bà Thôi, hơn nữa còn tìm chỗ ở cho bà, giúp bà không bị phóng viên quấy rầy, sau này Kim Lang bị phán tử hình, chuyện dần trôi qua, Phương Tinh Sanh còn giới thiệu việc cho bà.

"Bà ấy làm việc vặt trong miếu Thành Hoàng, bà ấy lớn tuổi rồi, lại không có con cái, làm việc ở đó cũng đỡ cô đơn. Có điều hiện giờ còn làm hay không tôi cũng không biết, đã lâu như vậy rồi."

"Được, chúng tôi đi tìm."

Thẩm Ngọc Thư hỏi Phương Tinh Sanh ngoại hình và địa chỉ của bà lão, rồi cáo từ.

Đoan Mộc Hành đi theo, hỏi: "Có manh mối gì sao?"

"Ừm, tôi đoán bà Thôi có lẽ đã nhìn thấy gì đó, nhưng vì sợ hãi nên không dám nói."

"Tận mắt chứng kiến chuyện ấy, người thường ai cũng sợ hãi."

Đoan Mộc Hành dùng khoe mắt liếc qua Trường Sinh, cũng may Trường Sinh đang mãi chơi đùa với Củ Lạc, không chú ý bọn họ nói gì.

Trên đường tới miếu Thành Hoàng, Thẩm Ngọc Thư đọc đi đọc lại mấy bài báo đưa tin về vụ án, tên đó đăng ảnh chụp vợ chồng Khâu Nguyệt Sinh lúc sinh thời, Khâu Nguyệt Sinh mặt mũi tuấn tú, nhìn ánh mắt và khuôn miệng, có vẻ là một người đàn ông giỏi giao thiệp, hơn nữa còn rất được người khác phái yêu thích.

Nếu nói diện mạo của Khâu Nguyệt Sinh thuộc tầm trung đổ lên thì vợ hẳn lại dưới mức trung bình, hơn nữa dáng người thấp bé mập mập, bọn họ đứng cạnh nhau khiến người khác thấy chẳng xứng đôi chút nào.

Một người là kẻ tha hương không nhà không cửa, một người là tiểu thư con nhà khá giả, cuộc hôn nhân của họ liệu thực sự có tình yêu tồn tại không? Hay đều có mục đích riêng?

Đoan Mộc Hành lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn Thẩm Ngọc Thư một cái, cuối cùng không nhịn được: "Cậu nhìn có vẻ rất tâm trạng."

"Có sao?"

"Có. Vụ án trước mắt không tra, lại đi lật lại án cũ cho một sát thủ, điều này không hợp với cá tính của cậu."

"Tôi không phải vì Kim Lang."

Mặt Đoan Mộc Hành lộ ra vẻ 'đã hiểu', gật gật đầu, nói: "Là vì Tô Duy đúng không?"

Kim Lang là do Tô Duy thuê, nên dù thế nào, Thẩm Ngọc Thư cũng sẽ điều tra đến cùng.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Lần đó cậu ấy vì tôi mà bị Liễu Trường Xuân sỉ nhục, tôi đã hứa với cậu ấy, nhất định phải tìm ra sự thật, bắt Liễu Trường Xuân phải tự mình quỳ xuống xin lỗi, nhưng lời hứa này vĩnh viễn sẽ không thực hiện được."

Liễu Trường Xuân đã chết, tất cả mọi người đều cho rằng hung thủ là Kim Lang, mà Kim Lang lại vừa vọt ngục trước đó không lâu, thậm chí được thuê tới để giết hắn.

Thẩm Ngọc Thư không tin tất cả những chuyện này đều là trùng hợp, đằng sau sự trùng hợp này, nhất định là có bàn tay của con người thao túng.

Đoan Mộc Hành lắc đầu thở dài: "Chuyện lần đó cậu kiểu gì cũng không buông được đúng không? Cậu ấy đã đi lâu như vậy rồi, cũng không gửi tin gì về, tức là đã bỏ qua rồi, cậu cũng nên học cách từ bỏ đi."

"Sẽ từ bỏ, chờ vụ án này kết thúc, tôi sẽ thôi."

Thẩm Ngọc Thư nói không có chút thành ý, Đoan Mộc Hành không đọc được tâm tư của hã, bèn đổi đề tài, nói: "Mã Trạch Quý và Từ Quảng Nguyên đều nôn nóng muốn có bản đồ, có thể thấy rằng bọn họ biết khá rõ những chuyện xảy ra sau khi Thái Hậu băng hà, cha cậu từng làm quan trong triều Thanh, liệu có nghe phong thanh gì không?"

"Lúc Thái Hậu băng hà cha tôi đã cáo quan về quê từ lâu, chuyện khi đó ông ấy làm sao biết được."

Thẩm Ngọc Thư hỏi lại: "Ngược lại là cha cậu, thân phận ông ấy tôn quý như vậy, lại từng phụng dưỡng Thái Hậu trước đó, hã là biết nhiều hơn đúng không?"

"Cho nên tôi mới biết bí mật về bản đồ, nhưng cũng chỉ là gần đây thôi. Tôi thì thấy nhiều người có hứng thú với cậu vì cậu là con của một vị quan triều Thanh, tôi thậm chí còn nghi ngờ cha cậu còn có thân phận bí mật gì khác nữa ngoài chức quan thái y."

Thẩm Ngọc Thư tựa lưng vào ghế khép hờ mắt, trong đầu hiện ra hình ảnh cha dạy hã học võ, thỉnh thoảng lại có người lạ tới nhà bọn họ, rồi một hôm cha hã đột nhiên từ quan về quê, lần đó đi rất vội vàng, hết như trốn nợ vậy.

Mãi đến nhiều năm sau, hồi tưởng lại, Thẩm Ngọc Thư mới phát hiện cách nói đó không sai: cha hã đúng là trốn nợ, trốn một món nợ vô cùng lớn.

Miếng Hồ Phù Lệnh đó quá nặng, món nợ đó quá lớn, cho nên sau khi mẹ hã qua đời, cha hã cũng ủ rũ không vui, cuối cùng không sống được bao lâu...

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Ngọc Thư bùng lên lửa giận: hắn không hiểu tại sao cha mình phải ngu trung như vậy? Lãng mộ cũng được, giữ bí mật cũng được, thậm chí của cải binh quyền cũng thế... Tất cả đều chẳng liên quan gì đến họ, nhà Thanh đã diệt vong từ lâu rồi, bây giờ hắn chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường mà thôi!

Âm thanh kỳ quái vang lên từ phía sau xe cắt ngang cơn giận của Thẩm Ngọc Thư, phát hiện mình bị cảm xúc ảnh hưởng, hắn vội định thần, quay đầu nhìn lại.

Trường Sinh đang cúi đầu, tay cầm một thứ hình chữ nhật kỳ lạ, không biết nó đang chơi cái gì mà hai ngón tay cái cử động không ngừng, khi âm thanh kia đột nhiên vang lên, nó còn căng thẳng hơn cả Thẩm Ngọc Thư, vội vàng nhét thứ đó vào trong túi, kéo sóc con ra trước mặt che đi.

Doan Mộc Hành nhìn nó qua kính chiếu hậu, hỏi: "Em đang chơi cái gì thế?"

Trường Sinh lập tức lắc đầu, sóc con cũng lắc đầu theo, hệt như sợ hạt thông bị thu mất, nó liều mạng nhét vào trong miệng.

Thẩm Ngọc Thư cũng không biết Trường Sinh đang chơi cái gì, dường như Tô Duy đi rồi, nó liền có thêm thứ để chơi, thỉnh thoảng lại lấy ra chơi, thấy bọn họ là lại lập tức giấu đi.

Mỗi người đều có bí mật của mình, đây là lời Tô Duy nói, thế nên Thẩm Ngọc Thư không hỏi nhiều, chỉ coi như không biết.

"Là đồ chơi bạn em cho à?" Hắn hỏi.

Cậu bé nghĩ nghĩ rồi gật đầu thật mạnh, lại ấn sóc con khiến nó cũng gật đầu.

Thẩm Ngọc Thư đã hiểu, đó chắc chắn là Tô Duy cho, chỉ có Tô Duy mới suốt ngày mần mò những thứ đồ cổ quái ấy.

"Ngọc Thư." Đoan Mộc Hành nói khẽ: "Phía sau có người theo dõi chúng ta."

Thẩm Ngọc Thư nhìn qua kính chiếu hậu ở sườn xe, thấy một chiếc xe hơi màu đen đang từ từ bám theo, vừa rồi hẳn chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không phát hiện.

"Theo dõi bao lâu rồi?"

"Từ lúc chúng ta ra khỏi phòng tuần bộ đã theo rồi, thế này đi, các cậu xuống xe ở chỗ rẽ phía trước tới miếu Thành Hoàng trước, tôi dụ họ rời đi."

"Cậu cẩn thận."

"Yên tâm đi, so với ở chiến trường trước kia thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ."

Đoan Mộc Hành vừa đùa vừa tăng tốc xe, móc ra một chùm chìa khóa, đưa một chìa trong số đó cho Thẩm Ngọc Thư, bảo hẳn tháo ra.

"Đây là chìa khóa căn hộ của tôi ở đường Kim Thần Sư, thường ngày không có ai lui tới, chúng ta tập hợp ở đó nhé."

Thẩm Ngọc Thư tháo chiếc chìa khóa ra, Đoan Mộc Hành nói địa chỉ, tiếp tục tăng tốc, hẳn rất rành đường chỗ này nên dễ dàng bỏ chiếc xe kia lại xa đằng sau, tới chỗ rẽ liền dừng lại, Trường Sinh lanh lẹ theo Thẩm Ngọc Thư lao ngay xuống xe, trốn ra sau sạp hàng rong.

Đoan Mộc Hành lại phóng xe đi, chẳng bao lâu đã thấy chiếc xe theo dõi đi tới, đuổi theo xe của Đoan Mộc Hành.

"Có phải là những người bắt cóc anh không?" Trường Sinh hỏi.

Thẩm Ngọc Thư không dám khẳng định, kéo tay Trường Sinh.

"A Hành sẽ xử lý việc này, chúng ta đi làm việc của mình trước đã."

Thẩm Ngọc Thư dắt theo Trường Sinh gọi xe kéo tới miếu Thành Hoàng, trời nóng ngột mà hẳn nào là khẩu trang nào là kính râm, phu xe nhìn hẳn mấy lần, có lẽ nghĩ hẳn là bọn bắt cóc trẻ con phụ nữ.

Thẩm Ngọc Thư đành phải coi như không nhìn thấy, đưa tay sờ sờ mặt, vô cùng hy vọng có thể bớt sưng sỏm một chút.

Việc tìm người cũng không thuận lợi.

Tới miếu Thành Hoàng, Thẩm Ngọc Thư theo lời Phương Tĩnh Sanh nhưng không tìm được bà Thôi, sau đó lại hỏi thăm ông Từ ở đó, mới biết bà Thôi gần đây cả sức khỏe lẫn tinh thần đều không tốt, thỉnh thoảng mới tới làm việc, ngược lại số lần tới để cầu xin trời phạt là chiếm đa số, thế nên cũng không đòi tiền công ông ta.

Ông Từ thấy bà Thôi chỉ có một mình cũng rất đáng thương, mỗi lần bà tới đều sẽ cho một ít đồ chay, có điều gần đây thời tiết nóng bức nên bà ta không tới, cũng không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Thẩm Ngọc Thư hỏi ông Từ địa chỉ của bà ta, ông Từ chỉ biết là chỗ ở trước kia, đó là một căn nhà nhỏ ở ngay sau miếu, chỗ này chính là địa chỉ mà Phương Tĩnh Sanh nói; có điều ông Từ bảo bà hình như không còn ở đó, ông ta vì lo lắng nên đã từng tới thăm nhưng không gặp.

Thẩm Ngọc Thư nói cảm ơn rồi đi tới nhà bà Thôi, đó là một căn nhà gỗ cũ nát, xung quanh đầy mạng nhện và lá khô.

Cửa phòng khép hờ, Thẩm Ngọc Thư gõ cửa cũng không thấy ai trả lời, hần thử đẩy cửa đi vào, bên trong tối om, vừa ẩm vừa hôi, một ít đồ rách vứt bừa bãi trên đất, nhưng không có người.

Thẩm Ngọc Thư đành phải ra ngoài, tìm hàng xóm xung quanh đó hỏi thăm, tất cả đều không rõ, chỉ nói bà Thôi điên điên khùng khùng, suốt ngày nói có

người muốn giết mình, còn nói tận mắt nhìn thấy hung thủ. Tất cả mọi người đều coi bà là kẻ điên, cũng không ai để ý; nghe nói bà hình như rất thích đi miếu, miếu nào cũng đi, thỉnh thoảng còn ngủ lại đó luôn, thế nên gần như không về nhà.

Ở ít nhất thì ở trong góc không cần Thượng Hải chỉ có miếu thờ là nhiều nhất, nếu muốn tìm từng chỗ một thì không biết phải tìm đến khi nào.

Đầu Thẩm Ngọc Thư lại bắt đầu đau, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, hấn xoa xoa gáy, nhìn sắc trời đã tối, đành phải từ bỏ việc tìm kiếm, dắt Trường Sinh đến phố đồ ăn để ăn cơm chiều.

Trong chuyến đi tới Miếu Thành Hoàng, người thu hoạch lớn nhất chính là Trường Sinh và thú cưng của nó, cả hai đều được ăn uống no nê, khi theo Thẩm Ngọc Thư tới nhà của Đoan Mộc Hành ở đường Kim Thần Sư, cả hai đều cảm thấy mỹ mãn.

Thẩm Ngọc Thư thì không dám thả lỏng, hấn lo có nguy hiểm, sau khi tới nơi bèn kéo tất cả rèm xuống, chỉ bật một chiếc đèn bàn nhỏ.

Căn nhà này được xây theo kiến trúc phương Tây, không quá oi bức, Thẩm Ngọc Thư đưa Trường Sinh đi tắm, rồi tìm chiếu trải lên sofa cho nó nằm ngủ, bản thân thì ngồi bên cạnh quạt cho nó, không bao lâu sau, Trường Sinh và Củ Lạc đều ngủ thiếp đi.

Đợi Trường Sinh ngủ say, Thẩm Ngọc Thư đi lấy khăn bông xấp nước lạnh, áp lên gương mặt sưng vù của mình, sau đó lôi chồng báo ra xem lại một lần nữa.

Đêm dần dần khuya, Đoàn Mộc Hành còn chưa trở về, Thẩm Ngọc Thư có chút lo lắng, nên biết rằng đám người đó không phải mấy kẻ đầu đường xó chợ, chúng đã dám ngang nhiên nổ súng trên sông Hoàng Phố, đương nhiên sẽ không kiêng nể thân phận của Đoàn Mộc Hành, có khi còn cho rằng sự tồn tại của Đoàn Mộc Hành gây trở ngại cho mình, nhân cơ hội này xử lý luôn.

Xa xa truyền đến tiếng điểm canh, Thẩm Ngọc Thư định thần lại, nhìn thời gian, đang nghĩ xem có nên nghỉ ngơi một chút hay không thì trong sân chợt loáng thoáng có tiếng sột soạt, hần giật mình, lập tức tắt đèn, đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài qua khe hở của tấm rèm, quả nhiên thấy trong sân có mấy bóng người đang di chuyển.

Không ngờ hành tung lại bị phát hiện.

Thẩm Ngọc Thư trở lại bên sô-pha, Trường Sinh giật mình tỉnh giấc, dụi dụi mắt định ngồi dậy, Thẩm Ngọc Thư đặt tay lên miệng làm động tác im lặng, bế nó lên, đưa tới chiếc tủ gỗ ở góc phòng.

Đó là một cái tủ đặt đồ trang trí, bên trên có bày mấy cuốn sách và đồ cổ, phía dưới là ngăn tủ hai cánh, Thẩm Ngọc Thư lúc mới đến đã kiểm tra, xác định trong đó không để đồ gì cả, có thể dễ dàng nhét một đứa bé vào.

Hần bảo Trường Sinh chui vào ngăn tủ, nhỏ giọng nói: "Có người tới, em trốn ở đây, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được ra nhé."

Cậu bé có chút hoảng sợ, ngơ ngẩn nhìn hần không nói lời nào, Thẩm Ngọc Thư đang định đóng cửa tủ thì ống tay áo bỗng nhiên bị nó túm lấy, nước mắt lưng tròng nói: "Thẩm ca ca đừng đi, sẽ chết đấy sẽ chết đấy!"

"Không đâu."

"Có đấy, ba em cũng đã nói như vậy, nhưng ông ấy không trở về nữa ..."

Bởi vì sợ hãi, Trường Sinh nắm rất chặt tay áo Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư sợ những kẻ đó lập tức lao vào, nhưng cũng không thể để thằng bé thế này được, đang sốt ruột thì nhìn thấy sóc con chạy vòng vòng dưới chân, hấn cầm lấy Củ Lạc, đưa cho Trường Sinh, an ủi: "Anh hứa với em, nhất định sẽ không có chuyện gì, em và Củ Lạc ngoan ngoãn ở lại đây, anh sẽ quay lại rất nhanh thôi."

Sóc con dùng chân túm lấy Trường Sinh, để ôm nó, Trường Sinh đành phải buông lỏng tay ra, lại dặn dò: "Vây Thẩm ca ca phải cẩn thận."

Thẩm Ngọc Thư gật gật đầu, đóng cửa tủ lại, sờ lên khẩu súng bên hông.

Để đề phòng bất trắc, lần này hấn đã chuẩn bị súng, nhưng không đến lúc nguy cấp hấn không muốn dùng đến, hấn nhìn xung quanh, bộ giáp và kiếm phương Tây được đặt ở góc phòng lọt vào mắt hấn, Thẩm Ngọc Thư rút thanh kiếm ra, đi ra khỏi phòng, chuẩn bị tư thế đón địch.

Phía dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, Thẩm Ngọc Thư ghé đầu ra khỏi lan can cầu thang thăm dò, thấy phía dưới có bốn, năm người, tất cả đều mặc đồ đen bịt mặt, trong đó một người còn cầm súng.

Tưởng tượng đến những thiệt hại nếu xảy ra nổ súng ở đây, Thẩm Ngọc Thư thầm xin lỗi Đoan Mộc Hành, sau đó cầm lấy một bình sứ trang trí trên hành lang, ném về phía đám người kia.

Lúc ném cái bình đi, hấn cầu nguyện trong lòng: hy vọng đây không phải đồ cổ thật, nếu không thì hấn đền không nổi.

Phía dưới vang lên tiếng sứ vỡ, có điều những kẻ đó không nổ súng, có lẽ cũng sợ tiếng súng sẽ kéo tuần bổ tới, Thẩm Ngọc Thư nhân cơ hội đó trượt xuống dọc theo tay vịn cầu thang, thanh kiếm Tây vung lên, nhắm vào ngực tên đi đầu.

Tên đó hốt hoảng né về phía sau, những tên khác cũng rút vũ khí ra lao tới phản kích, đại sảnh quá tối, Thẩm Ngọc Thư chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng của vũ khí lóe lên, tất cả đều là dao và đoản đao, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ hiểm của hấn mà đâm.

"Đồ để ở đâu!?" Một tên trong đó gằn giọng

Thẩm Ngọc Thư không trả lời, tập trung đối phó.

Những kẻ này không cùng một hội với những kẻ lần trước tấn công hấn, từ cách đánh có thể nhìn ra, bọn họ không có võ công, nhưng khả năng tấn công lại vô cùng mạnh, Thẩm Ngọc Thư nhớ tới lúc giao đấu với đám xã hội đen, lúc ra tay cũng tàn nhẫn không chừa cho đối phương đường sống thế này.

Vì thế đám người này rất có kinh nghiệm đối với việc vây đánh hội đồng, Thẩm Ngọc Thư tuy võ công cao hơn bọn chúng, nhưng hảo hán khó lòng địch bầy sói, đành phải vừa đánh vừa lui, trong lúc giằng co bị một tên dùng ghế ghim lấy thanh kiếm của hấn, Thẩm Ngọc Thư không thể không bỏ kiếm, lùi vào góc tường.

Ít nhất thì ở trong góc không cần phải lo lắng kẻ địch từ hai phía, có thể tạm thời đối phó được.

Nhưng Thâm Ngọc Thư đã xem nhẹ sự xảo trá của đối phương, tên kia lại cầm ghế quật về phía hắn, nếu hắn không rút khỏi góc tường, đầu và vai thế nào cũng bị đập trúng, Thâm Ngọc Thư lại đành phải trốn ra sau giàn hoa, cái ghế quật vào tường, phát ra âm thanh nặng nề.

"Giao đồ ra đây!" Lại có tên quát.

Thâm Ngọc Thư tối qua vừa bị đuối nước thiếu chút nữa thì mất mạng, thương tích trên người còn chưa lành, bị bọn chúng bám riết, có chút không trụ nổi, đành phải nói: "Các người lui ra đã, rồi ta mới giao đồ."

Hắn giả vờ móc túi áo, thực tế là rút súng ra, có điều tên kia cũng không dễ gạt, chúng không cho hắn cơ hội hồi sức, lại tiếp tục vung cái ghế đã gãy nửa về phía hắn.

Xem ra bọn chúng cũng không nôn nóng muốn lấy mạng của hắn, chỉ là muốn hắn tạm thời mất đi khả năng phản kháng.

Nhưng ghế không chạm đích, nó bị chặn lại giữa chừng, tiếp đó trong bóng đêm vang lên tiếng xương cổ tay bị bẻ gãy, chỉ nghe thôi đã thấy đau rồi, Thâm Ngọc Thư không khỏi thềm cầu nguyện bản thân đừng bị rơi vào tình huống này.

Tên kia cũng có thể coi là một nam tử hán, xương cổ tay bị gãy mà hắn nhin được không phát ra tiếng kêu thảm thiết, còn định giơ chân công kích, bị đối phương cho một một quyền vào ngực, đánh văng ra ngoài.

Những tên khác thấy cứu viện xuất hiện, bèn buông Thẩm Ngọc Thư ra, đồng loạt chuyển sang tấn công người kia, Thẩm Ngọc Thư dựa vào vách tường đứng dậy, nhân cơ hội thở một hơi, chỉ thấy tiếng xương gãy liên tục lại vang lên, đám người kia lần lượt bị đánh ngã.

Thấy không địch lại được, có tên giơ súng lên nhắm vào người đang giúp Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư vội vàng nổ súng về phía đối phương trước, giúp người kia giải nguy.

Tiếng súng vang lên, có người rên lên vì đau, Thẩm Ngọc Thư tay nắm chặt súng, quát: "Không muốn chết thì rút ngay!"

Đám người kia cũng thức thời, thấy tình thế không ổn, kéo nhau bỏ dậy chạy ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư thở phào, nhìn về phía người giúp đỡ mình.

Trong bóng đêm, hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người cao lớn, không thấy được rõ diện mạo, nhưng cảm nhận được sát khí trên người gã, Thẩm Ngọc Thư dè dặt hỏi: "Kim Lang?"

"Người thật là yếu." Tiếng leng keng vang lên: "Thân chủ đã đưa ra giá cao rồi."

Thẩm Ngọc Thư nghe mà muốn bốc khói, hay là người trả lại phần thừa đi nhé?

Có điều suy xét đến tình hình trước mắt, hắn vẫn chọn cách cảm ơn.

"Anh lại cứu tôi một lần nữa, cảm ơn."

"Ta chỉ đang thực hiện lời hẹn của mình thôi, người còn thời gian một ngày."

Cái gì? Còn một ngày? Đừng bảo hôm qua mới giao hẹn đã tính luôn là một ngày rồi nhé?

Không biết có phải lúc đuối nước đã uống quá nhiều nước hay không, tư duy của Thẩm Ngọc Thư có chút không theo kịp, hần rất muốn bắt chước khẩu khí của Tô Duy hỏi: lão huynh, thầy dạy môn toán của huynh là giáo viên thể dục à?

Bên ngoài vang lên tiếng vật lộn và tiếng súng, sau đó có người lao vào, kêu lên: "Anh, anh có sao không?"

Là Lạc Tiêu Dao tới, Thẩm Ngọc Thư lên tiếng đáp lại, hần định giải thích với Kim Lang thì quay đầu lại đã thấy cửa sổ đối diện mở tung, rèm cửa bị gió mùa hạ thổi phất phơ, còn bóng dáng Kim Lang thì đã không thấy đâu nữa.

Thật là thần long thấy đầu không thấy đuôi, bị một người đáng sợ như vậy bám theo, sao có thể thản nhiên được.

Lại có hai người nữa chạy vào, là Đoan Mộc Hành và Vân Phi Dương, Đoan Mộc Hành bật đèn lên, quan sát Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu thế nào rồi? Có bị thương không?"

Thẩm Ngọc Thư định nói không sao thì cảm thấy cánh tay đau buốt, hần cúi đầu nhận ra, vừa rồi trong lúc vật lộn, cánh tay phải bị dao rạch một vết lớn,

máu tươi theo cánh tay nhỏ xuống, cũng may là vết thương không sâu.

Lạc Tiêu Dao cũng đã nhìn thấy, vội vàng giúp hần kiểm tra vết thương, quay sang quát Đoan Mộc Hành: "Đương nhiên là bị thương, anh xem máu chảy thành dòng đây này, mau chạy đi tìm thuốc và băng băng đi."

Đoan Mộc Hành không thường lui tới chỗ này thế nên trong nhà có băng băng nhưng không có thuốc, hần đành phải tháo bình thuốc vẫn luôn đeo trên cổ xuống, bên trong là thuốc trị thương.

Bình thuốc kiêm bùa hộ mệnh này thực ra là của Lạc Tiêu Dao, lúc trước bị hần cố tình chiếm lấy, về sau mặc cho Lạc Tiêu Dao có năn nỉ đến thế nào, hần cũng đều không trả. Lạc Tiêu Dao còn tưởng hần đã ném đi, không ngờ hần vẫn luôn mang theo bên mình, không khỏi sửng sốt, có điều ngại người khác ở đây nên đành nhin không mắng hần, xé băng gạc ra cầm máu cho Thẩm Ngọc Thư trước.

Thẩm Ngọc Thư ngăn cậu ta lại, nói: "Trường Sinh còn ở trong ngăn tủ, đi xem nó thế nào đã."

Hần chạy lên tầng hai, trong phòng tối đen, không có một tiếng động nào.

Thẩm Ngọc Thư bật đèn lên, chạy đến trước ngăn tủ, mở ra.

Trường Sinh hai tay ôm đầu gối co ro bên trong, cả người run lấy bầy, nhưng lại cắn răng không rên một tiếng, Thẩm Ngọc Thư xuất hiện cũng không hề phản ứng, sóc con không biết có phải bị cậu chủ nhỏ dọa không mà không gặm hạt thông nữa, lặng lẽ ngồi xồm một bên.

"Trường Sinh, anh đã quay lại, Trường Sinh!"

Thẩm Ngọc Thư đưa tay kéo Trường Sinh ra, cậu bé run bắn, cố gắng lùi lại phía sau, cộc một cái va đầu vào thành tủ, Thẩm Ngọc Thư sợ làm nó sợ, hạ giọng gọi tên nó, Trường Sinh lúc này mới định thần lại, òa lên khóc, lao ra ôm lấy hắn.

"Cha đừng chết! Cha không được chết!"

Biết cậu bé đã lẫn lộn giữa ký ức và hiện tại, Thẩm Ngọc Thư không chỉnh lời nó, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng, nhẹ nhàng an ủi: "Sẽ không chết đâu, anh sẽ luôn ở đây với em."

"Không được chết không được chết không được chết... Nhiều máu quá, hu hu ..."

Trường Sinh thực ra không nhìn thấy máu trên cánh tay Thẩm Ngọc Thư, nó chỉ kêu lên trong vô thức, giọng nhỏ dần đi. Vừa căng thẳng lại mệt mỏi, thằng bé gục vào người Thẩm Ngọc Thư thiếp đi.

Thẩm Ngọc Thư định ôm Trường Sinh ra sô-pha, bị Đoàn Mộc Hành nửa đường đón lấy, đưa mắt ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao giúp Thẩm Ngọc Thư băng bó vết thương.

Lạc Tiêu Dao bảo Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống, rồi điều Vân Phi Dương bưng nước sạch tới, cậu ta rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc lên, cuối cùng băng bó lại.

Lạc Tiêu Dao từ nhỏ đã theo cha học y, đối với việc chăm sóc vết thương ngoài da thế này rất rành, chờ Đoan Mộc Hành đặt Trường Sinh xuống, quay lại thì cậu ta băng bó đã gần xong, không khỏi gật đầu khen ngợi.

"Em họ lợi hại thật đấy."

"Nếu tôi lợi hại, thì sẽ không có chuyện đến bây giờ vẫn không đòi được bù hộ mệnh về." Lạc Tiêu Dao đáp trả.

Nhìn thấy bình thuốc đeo trên cổ Đoan Mộc Hành, Lạc Tiêu Dao tức sôi máu, cũng chẳng thèm nhẹ nhàng với hắn, có điều được khen, trong lòng vẫn rất dễ chịu, muốn làm mặt lạnh mà cũng không thành công.

Chờ miệng vết thương được băng bó xong, Trường Sinh bên kia cũng ngủ say, mọi người lúc này mới ngồi xuống, Đoan Mộc Hành đi đun nước pha trà, bưng vào trong phòng.

Thẩm Ngọc Thư hỏi chuyện vừa rồi, Vân Phi Dương uống trà, còn chưa thấy hết sợ, nói: "Chúng tôi vừa đến, thì thấy mấy tên bắt cóc lao tới, vừa cầm dao lại vừa bịt mắt, cũng may có Đoan Mộc tiên sinh và Tiêu Dao ở đây, nếu không một mình tôi cũng không biết làm thế nào."

"Tôi thấy bọn họ đều bị thương không nhẹ, nhưng nếu nổ súng ở chỗ này, sự việc sẽ rất phiền toái, liền tha cho chúng. Ngọc Thư, bọn chúng có nói gì với cậu không?"

"Bảo tôi giao đồ ra, có lẽ là chỉ bản đồ."

Chuyện Hồ Phù Lệnh Thẩm Ngọc Thư không nói với bất kỳ ai, ngoài việc vì nó rất quan trọng ra thì ở thời điểm nhạy cảm này, hẳn cũng không muốn ngả con át chủ bài ra nhanh như vậy.

"Cũng may là thân thủ của anh tốt."

"Không, là Kim Lang đã cứu anh."

Thấy mặt ba người kia đều toát lên vẻ kinh ngạc, bản thân Thẩm Ngọc Thư cũng cảm thấy buồn cười: sát thủ Tô Duy thuê tới giết hẳn lại nhiều lần cứu hẳn, đây có lẽ là điều cậu ta không ngờ tới.

Nghĩ đến đây, một ý niệm kỳ quái bỗng lóe lên trong đầu Thẩm Ngọc Thư, có lẽ bề ngoài không phải là chân tướng, đó chỉ là...

Vì sự thật bỗng nhiên thông suốt ấy, trái tim đập thật nhanh, có điều phỏng đoán của hẳn có chính xác không, trừ phi người đó trở lại, còn không thì hẳn vĩnh viễn sẽ không biết được.

Nghĩ tới mối quan hệ với Tô Duy bị rạn nứt, Thẩm Ngọc Thư cảm thấy rất buồn, nếu có thể, hẳn rất hy vọng có thể đổi cách khác để chia tay với cậu.

"Có điều chỉ còn lại có một ngày", hẳn cười khổ nói, "Môn toán của Kim Lang không tốt lắm, hẳn coi ngày mai là hạn định cuối cùng."

"Ngày mai? Thế thì làm sao kịp?"

"Có lẽ kịp."

Thẩm Ngọc Thư không nghĩ linh tinh nữa, tập trung suy nghĩ về tình hình trước mắt, hỏi: "Các cậu sao lại cùng đến thế?"

"Tôi cắt đuôi bọn theo dõi xong bèn tới Đại Thế Giới, tình cờ gặp em họ và Vân Phi Dương, liền dẫn bọn họ về đây."

"Cái đó không gọi là tình cờ, rõ ràng là tôi đi gọi anh, chúng tôi tới làm việc, còn anh đi xem hát."

Lạc Tiêu Dao chỉnh hăn xong, quay ra nói với Thẩm Ngọc Thư: "Anh không biết đâu, trong lúc bọn em bận làm việc ở Đại Thế Giới thì tên này ngồi bên sân khấu kịch uống trà nghe hát, bên cạnh còn có mấy cô nương xinh đẹp, cứ gọi là thoải mái sung sướng."

"Em họ ghen à?"

Đoan Mộc Hành cười tít mắt nhìn Lạc Tiêu Dao, cậu ta đáp lại bằng cách trợn mắt, Đoan Mộc Hành thở dài, nói: "Tôi như thế chẳng phải là vì không có cách nào khác sao? Vốn dĩ tôi định tới Đại Thế Giới tìm hai người, ai ngờ giữa đường bị một người bạn giữ lại, không thoát thác được nên mới bị giữ đến giờ."

Thẩm Ngọc Thư hỏi Lạc Tiêu Dao.

"Vậy hai người có điều tra ra được cái gì không?"

"Tra được tới chỗ Mã Lam, người đàn bà đó nghe nói không đến bốn mươi, không hổ là gái hồng lâu, ăn mặc theo phong cách Tây, ngoại hình rất đẹp,

còn giỏi ăn nói nữa..."

"Nghe nói không đến bốn mươi?" Đoan Mộc Hành xen vào hỏi.

"Bởi vì cô ta đội mũ có rèm che mặt, nhìn không rõ chứ sao, tôi nghe khách của vũ trường nói vậy, cô ta rất nhiệt tình, có điều nói nửa ngày cũng chẳng vào chút trọng điểm nào cả. Kiên quyết nói vũ trường chưa từng xảy ra bất kỳ sự việc đánh nhau hay bị thương nào, cô ta cũng không quen biết Mã Trạch Quý, còn gọi cả vũ nữ tới ngồi với tôi."

Đoan Mộc Hành lại chen vào: "Nghe em họ nói vậy thì xem ra hai người còn thoải mái hơn cả tôi đấy nhỉ? Còn có cả vũ nữ ngồi cùng nữa."

Lạc Tiêu Dao lừ mắt nhìn hẳn, cố tình bắt chước giọng hẳn hỏi: "Ghen à?"

"Đúng vậy, ghen."

Không ngờ Đoan Mộc Hành đáp lại thẳng thắn như thế, Lạc Tiêu Dao kinh ngạc, thấy phản ứng đó của cậu ta, Đoan Mộc Hành phì cười.

Thẩm Ngọc Thư vỗ vỗ tay, nói: "Nói chuyện chính đi."

"Chuyện chính của em là như vậy, Phi Dương thì sao?"

"Tôi nghe mật thám nói, Mã Trạch Quý lần này hình như tới vì việc tư, hẳn tới lãnh sự quán Pháp, còn tới gặp Từ Quảng Nguyên và mấy người cầm đầu của thương hội người Hoa, thậm chí còn vài lần ra vào Đại Thế Giới để gặp

Mã Lam, mọi người đều nói bọn họ là tình nhân, có lẽ lần này Mã Trạch Quý tới để gặp tình nhân, có điều tôi nghe được một tin tức thú vị..."

Nhìn mọi người, Vân Phi Dương tiếp: "Mã Trạch Quý và Mã Lam trước kia đều sống ở Bắc Kinh, nhưng xuất thân thì không tra được, không tìm thấy hộ tịch cũ của họ."

Lạc Tiêu Dao kinh ngạc nhìn cậu ta.

"Tin tức mà cậu nhận được còn nhiều hơn cả tuần bổ chúng tôi đấy."

"Bởi mấy chân chạy tin đó cũng có người là tuần bổ, nhưng đây thuộc về bí mật nghiệp vụ, không thể nói được."

Đây cũng là bắt chước cách nói của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư buồn cười phát hiện, bọn họ đúng là chịu ảnh hưởng của Tô Duy không ít.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của hắn đã chết cứng trên khóe môi: ra vào nhà nghỉ của lãnh sự quán, một quân nhân lén tới Thượng Hải, bang phái xã hội đen đánh nhau ở bến tàu nhà ga... Tất cả những chuyện này dường như đều có ngàn vạn sợi dây liên hệ với nhau.

Nghĩ đến đây, Thẩm Ngọc Thư nói với Vân Phi Dương: "Cậu hãy nhờ bạn bè điều tra thêm về Mã Lam, không tra được lai lịch thì tìm hiểu tình hình gần đây của cô ta, xem cô ta có nghỉ một thời gian dài hoặc là rời đi đâu đó không,"

Vân Phi Dương đồng ý, Thẩm Ngọc Thư lại quay sang Lạc Tiêu Dao nói: "Ngày mai em dẫn người tới bến tàu, nhà ga và mấy chỗ gần đây thường hay có ấu dả, kiểm tra các thùng hàng, bất kể lớn nhỏ, đặc biệt là những thùng hàng ra vào trước hoặc sau khi xảy ra ấu dả."

Đoan Mộc Hành hỏi: "Câu nghi ngờ có người lợi dụng chuyện đánh nhau để dẫn dụ sự chú ý của mọi người, lén vận chuyển vật phẩm cấm?"

"Có khả năng này, thế nên cứ điều tra kỹ là hơn."

"Hiểu rồi, sáng mai em sẽ đi ngay, có điều anh bên này cũng rất nguy hiểm, mọi người đều đi làm việc khác hết, còn anh thì sao?"

"Anh không phải còn có A Hành sao."

Nhìn Đoan Mộc Hành, Lạc Tiêu Dao trề môi, mặt đầy vẻ 'người này đáng tin sao'.

Đoan Mộc Hành coi như không thấy, lại hỏi Thẩm Ngọc Thư về tình hình bà Thôi, Thẩm Ngọc Thư đơn giản thuật lại, bảo không thăm dò được gì, nghe thấy vậy, Vân Phi Dương lập tức nói: "Vậy ngày mai tôi lại nhờ mật thám đi hỏi, tình hình của một bà lão chắc là dễ hỏi thăm thôi."

Thẩm Ngọc Thư nói cảm ơn, Lạc Tiêu Dao nghi ngờ nói: "Không đúng, nếu chỗ này là địa điểm các anh nhất thời hẹn nhau, vậy thì những kẻ kia sao lại tìm tới được?"

Đoan Mộc Hành nói: "Có lẽ là vấn đề của tôi, lúc đầu tôi muốn liên lạc với các cậu nên gọi điện thoại tới phòng tuần bộ, về sau lại bảo thuộc hạ tới Đại Thế Giới tìm, khả năng tin tức đã bị lọt ra ngoài như vậy."

"Anh là heo à!"

Vừa nghe thấy thế, Lạc Tiêu Dao đã nổi đóa, quên cả nỗi sợ hãi đối với Đoan Mộc Hành, rống lên.

Thẩm Ngọc Thư xoa xoa tay với Lạc Tiêu Dao, bảo cậu ta bình tĩnh, nói: "Cũng có thể là do nguyên nhân khác, mật thám nhiều như vậy, chúng ta có thể tra được về Mã Trạch Quý, Từ Quảng Nguyên và Mã Trạch Quý cũng có thể tra ra được chuyện của chúng ta, hẳn là ông trùm ở đây, có thừa khả năng để tìm hiểu tin tức."

"Vậy chỗ này chẳng phải cũng rất nguy hiểm sao?"

"Ít nhất cho đến đêm mai sẽ không sao, Tô Duy đã giúp anh mời một vị bảo tiêu lợi hại nhất trên đời này."

Thẩm Ngọc Thư nói vô cùng nghiêm túc, ba người kia nhìn hắn, trong lòng đồng thời sử dã: cậu chắc chắn Tô Duy không phải là mời sát thủ tới giết cậu chứ?

"A đúng rồi, mãi nói cái này, tôi đã quên mất việc lớn!"

Vân Phi Dương vỗ trán, tháo máy ảnh đeo trên cổ xuống, nói: "Vừa rồi Đoan Mộc tiên sinh và Tiêu Dao đánh nhau với đám người kia, tôi đã tranh

thủ làm vài tấm ảnh, có lẽ chụp được bộ dạng của chúng."

"Chuyện quan trọng như vậy sao cậu không nói sớm chứ?"

"Hết chuyện này đến chuyện kia xảy ra nên tôi quên mất, tôi sẽ về nhà nhanh chóng rửa chỗ ảnh này ra, sáng mai có thể đem cho các anh rồi."

Vân Phi Dương nói là làm, dứt lời cầm máy ảnh định chạy ra ngoài luôn, Thẩm Ngọc Thư phải gọi cậu ta lại.

"Cậu đi một mình quá nguy hiểm, để Tiêu Dao đi cùng."

"Tôi là một đại trượng phu, còn sợ đi đêm sao? Hơn nữa nhà tôi rất gần đây, đi bộ không tới mười phút..."

Vân Phi Dương nói xong, bước vài bước chợt quay đầu lại, nói với Lạc Tiêu Dao: "Có điều nếu cậu muốn đi cùng thì tôi cũng không từ chối đâu."

Đây rõ ràng là sợ mà, Lạc Tiêu Dao không kìm được trợn mắt, chào Thẩm Ngọc Thư rồi đuổi theo Vân Phi Dương ra ngoài.

Bọn họ đi rồi, căn phòng trở nên yên tĩnh, Đoan Mộc Hành chúc Thẩm Ngọc Thư ngủ ngon, chuẩn bị sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi, Thẩm Ngọc Thư gọi hẳn.

"A Hành."

Đoan Mộc Hành quay người lại, mỉm cười nói: "Muốn giữ tôi ở lại qua đêm với cậu sao trúc mã? Thái độ tốt một chút, tôi sẽ xem xét."

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ muốn nói với cậu là: tổn thất gây ra do đánh nhau ở đây, tôi có thể bồi thường."

"Ờ."

"Có điều phải làm giấy ghi nợ trước, ngân khố của tôi hiện giờ trống rỗng rồi, phải đợi gặp được vụ án lớn thì mới có thể kiếm được nhiều."

"..."

Im lặng ba giây sau, Đoan Mộc Hành chỉ nghĩ tới hai chữ:

"Ngủ ngon."

Chương 4: Kẻ bắt cóc lên vào phòng tuần bộ

Sáng sớm hôm sau Vân Phi Dương đã cùng Lạc Tiêu Dao tới, còn tiện đường mua đồ ăn sáng.

Vân Phi Dương chìa ra đồng ảnh đã rửa đêm qua, vừa ăn vừa bày ra trên bàn cho mọi người xem.

Thẩm Ngọc Thư đang lấy khăn ướt đắp mặt, qua một ngày một đêm, mặt hần gần như đã hết sưng, chỉ có khóe miệng cùng khóe mắt còn vẫn còn bầm tím, hần xấp nước lạnh áp lên khóe miệng, cúi đầu xem ảnh.

Trường Sinh cũng đã tỉnh, cậu nhóc ngủ một giấc dậy, coi chuyện tối qua như một cơn ác mộng, cùng chơi với sóc con một lát là hoàn toàn hồi phục, nhìn thấy ảnh chụp, cũng tò mò ghé lại xem.

Lạc Tiêu Dao sợ nó lại nhớ tới những gì đã trải qua tối qua, kéo nó qua một bên nói chuyện phiếm, nó lắc đầu nói không sao, còn nói sẽ ghi nhớ dung mạo kẻ xấu, lần sau có gặp còn chủ động né tránh.

Nó nói vậy cũng có lý, hơn nữa ảnh chụp cũng không có gì máu me, Lạc Tiêu Dao không cản nữa.

Chuyện xảy ra lúc ấy là bất ngờ, nên Vân Phi Dương chỉ chụp được năm tấm, trừ hai tấm bị hỏng sáng, một tấm chụp nghiêng, còn hai tấm là nhìn được rõ ràng.

Những kẻ đó đều bị mặt, nhưng sau một phen ác đấu, có hai tên bị tuột miếng vải che mặt xuống, trong đó một tên trên mặt có vài vết sẹo, Thẩm Ngọc Thư nhận ra hần chính là một trong những tên lưu manh đánh nhau với mình ở Đại Thế Giới.

Có điều bọn chúng không vênh vang như ngày hôm đó, cả đám khom lưng ôm bụng, hoặc cổ tay hoặc cánh tay bị vặn ngược lại, tất cả đều là kiệt tác của Kim Lang, khiến Thẩm Ngọc Thư lần nữa ý thức được sự đáng sợ của Kim Lang.

Đối phó người như vậy, xem ra chỉ có thể dùng súng, có điều không đến vạn bất đắc dĩ, hẳn không muốn bắn lên.

"Có tấm ảnh này thì đơn giản hơn nhiều."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn Vân Phi Dương, nhận lấy chỗ ảnh.

Việc cấp bách trước mắt là thực hiện lời hứa của hắn với Kim Lang, hang ổ của đám lưu manh chính là ở phòng khiêu vũ Mặt Trăng Xanh của Đại Thế Giới, hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không, không cần phải vội.

Nhưng trước mắt có một vấn đề chính là...

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Trường Sinh, Trường Sinh đang chơi cướp hạt thông với Củ Lạc, nó vẫn chỉ là một cậu bé, dù gì cũng không thể theo người lớn đi làm những chuyện nguy hiểm đó.

Nhưng chỗ này đã bị bại lộ, không thể ở lại được, đưa về tiệm thuốc thì thẳng bé lại không chịu, hơn nữa cũng rất nguy hiểm. Vợ chồng Lạc Chính là người lớn, muốn bắt cóc không dễ dàng, nhưng đối phó với một đứa bé thì đơn giản hơn nhiều.

Thẩm Ngọc Thư có chút khó xử, đành phải đưa mắt hỏi ý kiến ba người kia.

Lạc Tiêu Dao nảy ra sáng kiến: "Hay là đưa Trường Sinh tới phòng tuần bộ? Phòng tuần bộ nhiều người như vậy, ai ăn gan hùm mật gấu mà dám tới đó gây rắc rối."

Vân Phi Dương cũng gật đầu đồng tình.

"Dù sao tôi cũng không có việc gì rảnh, để tôi chơi với nó, địa chỉ của người chạy tin tôi viết cho mọi người, các anh tìm thẳng bọn họ là được."

Đây là ý kiến hay, Thẩm Ngọc Thư đồng ý, bảo Vân Phi Dương viết địa chỉ, lại rồi dặn dò Trường Sinh đi theo Vân Phi Dương. Trường Sinh không muốn, ôm lấy eo Thẩm Ngọc Thư, muốn cùng hắn ra ngoài. Thẩm Ngọc Thư đành phải nói: "Anh sẽ về rất nhanh thôi, em ngoan nhé, anh sẽ mua bánh bao thủy tinh mà em thích nhất về."

Đỗ mãi Trường Sinh mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý, mọi người ra khỏi cửa, Lạc Tiêu Dao và Vân Phi Dương đưa Trường Sinh tới phòng tuần bộ, Thẩm Ngọc Thư cầm địa chỉ đi tìm người chạy tin, Đoan Mộc Hành đi cùng hắn.

Mật thám ở Bến Thượng Hải như một dây bánh chưng, chỉ cần tìm được một người là có thể lôi ra cả dây, Thẩm Ngọc Thư đưa bức họa bà Thôi cho bọn họ nhìn, nói bà ta thường qua lại các chùa miếu, đưa cho họ chút tiền nhờ họ tìm giúp.

Đương nhiên, chỗ tiền kia là Đoan Mộc Hành chi ra, bởi vì Thẩm Ngọc Thư hiện tại gần như không có một xu dính túi.

Vừa móc tiền, Đoan Mộc Hành vừa nghi ngờ liệu lát nữa chỗ bánh bao thủy tinh kia có phải mình cũng phải bỏ tiền ra hay không.

Nhờ bọn họ xong, hai người cũng không rảnh rồi, lại đi tới các miếu gần đó hỏi thăm, trên đường Thẩm Ngọc Thư còn rất nghiêm túc lấy giấy bút ra viết

giấy vay nợ, Đoan Mộc Hành ngăn lại, nói: "Không cần phiền toái như thế, chỉ cần cậu giúp tôi tìm được bí mật của Định Đông Lăng, chút tiền ấy không đáng là bao."

"Sao? Cậu cũng có hứng thú với lăng mộ của Từ Hi Thái Hậu à?"

Đối mặt với câu hỏi của Thẩm Ngọc Thư, Đoan Mộc Hành mỉm cười.

"Phải nói là tò mò chiếm phần lớn, chẳng lẽ cậu không muốn biết địa cung hao hết tiền bạc quốc khố ấy như thế nào sao?"

"Không."

"Vậy những báu vật được chôn cùng kia thì sao?"

"Không có hứng thú."

"Có lẽ cậu chỉ có hứng thú với thi thể thôi?"

Cùng làm việc với Thẩm Ngọc Thư hai ngày, Đoan Mộc Hành dần dần mò ra sở thích của hã, nói về nghiên ngẫm: "Nếu có thể giải phẫu cỗ thi thể đó, có phải là rất thú vị không?"

"Cậu thật là biến thái."

Sau khi nói xong, Thẩm Ngọc Thư lại nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

"Có điều... Nghe đúng là rất thú vị."

Tốt lắm, trúc mã của hãn cũng biến thái như hãn.

Đoan Mộc Hành cười, nói: "Vậy thì còn không nhanh nhanh cố gắng vì mục tiêu này?"

Có mật thám hỗ trợ, tốc độ tìm người của họ nhanh hơn rất nhiều, Thẩm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành trong lúc tìm kiếm thi thoảng lại nhận được tin tức do phu xe đưa tới, nói chỗ nào không tìm thấy để họ biết trước.

Cứ như vậy, tới sau giờ Ngọ phạm vi tìm kiếm đã nhỏ hơn rất nhiều, Thẩm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành vừa cơm nước ở ven đường xong thì nhận được tin mới nhất: có người ở miếu Thành Hoàng phát hiện ra bà Thôi.

Cả hai không dám chậm trễ, lập tức lên xe kéo, người đưa tin chờ ở miếu thờ, nói bà Thôi vừa mới ra khỏi miếu, giờ đã về nhà, bên đó đã có người đợi sẵn, sẽ không để mất dấu đâu.

Một bà lão đã có tuổi, muốn trốn có lẽ cũng không phải việc dễ dàng.

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn anh ta rồi vội vàng chạy tới nhà bà Thôi, thấy trước cửa nhà có mấy đứa bé đang lượn qua lượn lại, bọn nhỏ đều tầm tuổi Trường Sinh, nhìn thấy hai người bèn huýt sáo gọi nhau, chạy đi.

Thẩm Ngọc Thư đi đến trước cửa, gõ gõ, qua một lúc lâu bên trong mới có tiếng động, tiếng động chậm rãi di chuyển tới trước cửa, cánh cửa mở ra một cái khe, một bà lão lưng còng đứng sau cửa, cảnh giác nhìn bọn họ.

Bà lão không cao, hơn nữa còn còng lưng, nhìn lại càng nhỏ, mái tóc xám trắng lòa xòa, tùy tiện vẫn ở sau đầu, mặt đầy nếp nhăn, không thể xác định được tuổi tác thật, tròng mắt mờ dại vẫn đục, nhìn bọn họ chăm chăm không nói lời nào.

Thẩm Ngọc Thư lên tiếng trước.

"Cháu là Thẩm Ngọc Thư, chịu sự ủy thác của Thám trưởng Phương Tinh Sanh, tới để hỏi bà về huyết án của Khâu gia..."

Nghe thấy hai chữ Khâu gia, mặt bà Thôi lập tức biến sắc, Thẩm Ngọc Thư còn chưa nói xong, bà ta đã đóng sập cửa lại.

Từ bên trong vang lên tiếng chốt cửa, tuy rằng thanh chắn cửa mong manh ấy không ngăn được Thẩm Ngọc Thư, nhưng hẳn không xông vào mà ôn tồn nói: "Bà Thôi, bà là người duy nhất của Khâu gia may mắn còn sống sót, đêm xảy ra huyết án có lẽ bà đã chứng kiến tất cả, hy vọng bà có thể nói ra sự thật."

"Tôi chả nhìn thấy gì cả, cũng không biết gì hết, các người mau đi đi! Mau đi đi!"

Bên kia vang lên tiếng kêu sợ hãi của bà lão, bà Thôi đang rất sợ hãi, giọng nói thê lên, gần như thất thanh.

Thẩm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành nhìn nhau, lại nói: "Cháu biết chuyện đó đối với bà là một sự đả kích rất lớn, bà không muốn nhớ lại, nhưng trốn tránh không giải quyết được vấn đề, hy vọng bà có thể nói ra sự thật, để cho vụ án kia được khép lại."

Trong phòng không có tiếng đáp lại, Thăm Ngọc Thư nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ nghe được tiếng thở dốc nặng nề của bà, hần nói: "Kim Lang không phải hung thủ, đúng không?"

Bà Thôi phát ra tiếng kêu kinh hoàng, có điều vẫn không trả lời hần, Đoan Mộc Hành nhìn đồng hồ, thời gian rất gấp, hần không muốn chờ tiếp, đưa tay định gõ cửa thì bị Thăm Ngọc Thư ngăn lại, ý bảo hần tạm thời đừng nóng nảy.

Thăm Ngọc Thư lại tiếp: "Căn cứ vào manh mối mà hồ sơ vụ án cung cấp, hung thủ thực sự là một người khác, bà Thôi, sau khi vụ án xảy ra bà im lặng không hề nói gì, không phải vì sợ hãi, mà là không muốn nói ra hung thủ thực sự đúng không?"

Không ai để ý đến hần, Thăm Ngọc Thư không tìm được bắt đầu nghĩ xem liệu phương thức tiếp cận của mình có vấn đề không.

Có lẽ hần thật sự chỉ thích hợp giao tiếp với thi thể, bởi vì thi thể sẽ không có tình cảm và tâm lý phức tạp như người sống.

Lúc này hần mới hiểu được có Tô Duy tốt đến thế nào, Tô Duy có một bản lĩnh mà hần vĩnh viễn không học được, đó là có thể dễ dàng khiến người khác bỏ đi đề phòng, hôm nay nếu có cậu ấy ở đây, nhất định tất cả sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ánh mặt trời chênh chếch chiếu lên má, khiến Thăm Ngọc Thư cảm nhận được sự oi bức của thời tiết, cũng như đang nói với hần rằng thời gian đang trôi đi từng chút một, bọn họ không thể cứ ở mãi chỗ này, cho nên hần do dự một lúc rồi ra độc chiêu.

"Bà vẫn luôn tá túc trong miếu, ngoài việc sợ hãi sự thật của vụ huyết án, thì còn có một phần là vì hổ thẹn, muốn nhờ tới thần linh để tâm được an. Nhưng bà có nghĩ rằng, khi sự thật không được làm sáng tỏ thì người vô tội sẽ mãi mãi phải gánh tội trên lưng, trong lòng bà cất giấu sự thật nặng nề như vậy, thật sự có thể tĩnh tâm sao?"

Không biết bà Thôi có đang nghe hay không,

Thẩm Ngọc Thư nói xong rất lâu, bên trong một chút tiếng động cũng không có. Đoan Mộc Hành dùng ánh mắt hỏi hẩn nên làm thế nào bây giờ, Thẩm Ngọc Thư cũng không biết, hẩn rất giỏi giải quyết nghi án, nhưng đối mặt với sự im lặng của một bà lão đơn cô, bất luận là dùng kế sách hay cưỡng bức cũng đều vô dụng.

Có phải là nên từ bỏ hay không?

Trong lòng Thẩm Ngọc Thư nảy ra ý niệm này.

Thực ra hẩn đã suy luận ra nội tình vụ án, nhưng thời gian đã lâu, không có chứng cứ có thể chứng minh suy luận của hẩn, thế nên hẩn cần nhân chứng, như vậy án oan mới có thể được lật lại.

Nhưng hẩn không thể yêu cầu một bà lão đã từng tìm đường sống trong chỗ chết phải đối mặt với cảnh tượng đáng sợ lúc đó một lần nữa, hẩn hy vọng có được sự giúp đỡ, nhưng không thể ép buộc người khác.

Thẩm Ngọc Thư nhìn Đoan Mộc Hành lắc lắc đầu, ý bảo rời đi, Đoan Mộc Hành lại không nhân từ như hẩn, sự tình đã tới nước này, hẩn tuyệt đối

không thể ra về tay không, đưa tay lên định đẩy cửa, Thẩm Ngọc Thư vội vàng ngăn lại.

Đúng vào lúc cả hai đang giằng co, từ bên trong vang lên tiếng động, cửa kẽo kẹt một tiếng, mở ra. Bà Thôi đứng trước mặt bọn họ.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào mặt bà, có thể nhìn thấy vệt nước mắt còn lưu lại, nhưng khuôn mặt bà lúc này rất bình tĩnh, không hề sợ hãi như lúc này.

"Muốn biết sự thật thì vào đây."

Đối mặt với hai người còn đang giằng co, bà khẽ nói.

Thẩm Ngọc Thư từ nhà bà Thôi đi ra, ánh mặt trời bên ngoài quá chói chang, hắn không kiềm được nheo mắt lại.

Ở trong nhà bà Thôi chỉ hơn một tiếng đồng hồ, nhưng với hắn mà nói, dài như cả đời người. Có lẽ bởi hắn đã được nghe một câu chuyện cũ về một con người, câu chuyện không dài nhưng khái quát cả một đời người đó.

Những gì người đó trải qua là bi thương là tuyệt vọng, thậm chí là cực đoan, hắn không biết trong tấn bi kịch này, ai là người ác thực sự; có lẽ ai cũng là người ác, những cái ác nhỏ tích lũy theo tháng ngày, dần dần thành mối hận khắc cốt ghi tâm, từ đó dẫn đến vụ án đẫm máu này.

Trong túi là tờ cung lời chứng của bà Thôi, trên giấy có dấu tay bà điểm chỉ, chỉ là một tờ giấy, nhưng đối với Thẩm Ngọc Thư mà nói, lại vô cùng nặng nề.

Đoan Mộc Hành đi ra sau Thẩm Ngọc Thư, đưa tay ra sức day mũi, cười khổ nói: "Mùi trong phòng khó chịu quá, chắc tôi sẽ mất đi khứu giác."

Thẩm Ngọc Thư không đáp, chỉ bước nhanh hơn.

Đoan Mộc Hành cảm nhận được tâm trạng không vui của hắn, nhún nhún vai, nói: "Đây là nhân tính, sự tham lam cực đoan không phải chỉ ở chiến trường mới có thể bộc phát, có điều chúng ta đã tìm ra chân tướng rồi, coi như thực hiện được lời hứa của cậu với Kim Lang."

"Cho nên mới nói tôi thích kết bạn với thi thể hơn." Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng nói: "Người sống đều sợ thi thể, nhưng không biết rằng thứ đáng sợ nhất thực ra chính là bản thân con người."

"Có lẽ cậu nói có lý, nhưng tôi vẫn thích giao tiếp với con người hơn, nhất là những người đẹp."

Nói tới đây, Đoan Mộc Hành nghĩ tới Lạc Tiêu Dao, lại thêm vào: "Hoặc là người đơn giản."

Thẩm Ngọc Thư bước nhanh hơn, Đoan Mộc Hành hỏi: "Đi đâu thế?"

"Quay lại phòng tuần bộ, chuẩn bị tài liệu cho Thám trưởng Phương, bảo ông ấy lật lại bản án."

"Nhưng vụ án đó đã đóng lại rồi, hơn nữa Kim Lang đúng là có giết người, việc lật lại bản án không phải chuyện đơn giản như vậy đâu."

"Kim Lang đúng là có giết người, nhưng cũng nên công bố hung thủ thực sự với công chúng, như vậy mới có thể an ủi vong linh của Khâu gia trên trời."

Nhìn Thấm Ngọc Thư vội vàng đi về phía trước, Đoan Mộc Hành há miệng, nhưng không nói gì nữa.

Có lẽ đúng như lời Thấm Ngọc Thư đã nói, hẳn đúng là chỉ thích hợp nói chuyện với tử thi, hoặc là với... Tô Duy.

Ít nhất thì Đoan Mộc Hành và Thấm Ngọc Thư không thể trở thành người đồng hành.

Cả hai đi ra đường lớn náo nhiệt, Thấm Ngọc Thư nhớ tới giao hẹn với Trường Sinh, đang định tới tiệm bánh bao thì từ đối diện một chiếc xe kéo chạy tới, phu xe nói Lạc Tiêu Dao bảo mình tới, giục bọn họ lên xe, chạy về phòng tuần bộ.

Hai người ngồi trên xe, Thấm Ngọc Thư hỏi: "Phòng tuần bộ đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Điều này tôi không biết, nhưng bọn họ giục rất gấp, nói các anh về càng sớm càng tốt."

Thấm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành nhìn nhau, đều có dự cảm không tốt lành.

Trở lại phòng tuần bộ, Thấm Ngọc Thư nhảy xuống xe, lao vào trước.

Trên hành lang có mấy tuần bố, nhìn thấy bọn họ, lập tức đều dạt ra hai bên tránh đường, rồi quay nhìn về phía văn phòng, Vân Phi Dương đang đi qua đi lại trước cửa, có vẻ vô cùng sốt ruột.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Thẩm Ngọc Thư chạy tới hỏi.

"Tốt quá, các anh cuối cùng đã trở lại!"

Vân Phi Dương ngẩng đầu lên nhìn thấy bọn họ, mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng kéo cả hai vào trong văn phòng.

Phương Tinh Sanh cùng hai tuần bố ở bên trong, tuần bố đầu cúi gằm, nhìn dáng vẻ như vừa bị giáo huấn, Lạc Tiêu Dao cũng có mặt, hai tay chống hông, bộ dạng như muốn đánh nhau tới nơi.

Thẩm Ngọc Thư đảo mắt quanh phòng, không thấy Trường Sinh và thú cưng của nó, cảm giác bất an càng mãnh liệt, nhưng vẫn hỏi Lạc Tiêu Dao.

"Có phải các cậu đã phát hiện ra manh mối gì ở bến tàu và nhà ga không?"

"Đúng, đã tra ra được đồ vật, còn bắt cả người nữa, có điều... Có điều việc quan trọng em muốn nói không phải là cái này. Anh... Trường Sinh mất tích rồi, chỉ trong chốc lát đó thôi, em đã bảo Phi Dương để ý nó rồi..."

"Tôi có để ý mà, nhưng nó nói muốn đi vệ sinh, nhà vệ sinh lại cách đây không xa, phòng tuần bộ nhiều người như vậy, tôi mới không đi cùng..."

Xảy ra chuyện, Lạc Tiêu Dao và Vân Phi Dương đều rất sốt ruột, thi nhau nói, kết quả là càng không nói được rõ ràng, Thẩm Ngọc Thư đành phải ra hiệu bảo cả hai bình tĩnh.

"Đừng cuống, rốt cuộc chuyện là thế nào, từ từ nói."

"Sáng nay em và mấy anh em tới nhà ga điều tra, Trường Sinh được giao cho Phi Dương, thủ trưởng cũng nói là giúp em trông chừng nó, em mới không chú ý."

Lạc Tiêu Dao nhìn về phía Phương Tinh Sanh, Phương Tinh Sanh không ngậm tẩu nữa, mặt lộ vẻ hổ thẹn, nói: "Cậu nhóc Trường Sinh đó hiểu chuyện lại nghe lời, còn biết chơi cờ nữa, tôi liền chơi với nó."

"Là nó chơi với ông chứ, người đã chơi tệ lại còn cứ thích đánh cờ như ông..."

Bị Vân Phi Dương bóc trần, Phương Tinh Sanh chẹp chẹp miệng, không nói gì nữa.

Những điều này đều không quan trọng, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Sau đó thì sao?"

Sau đó Trường Sinh rất có mắt nhìn, lần nào cũng để Phương Tinh Sanh thắng, đỡ cho ông ta rất vui, buổi trưa còn đặc biệt gọi cơm mời Vân Phi Dương và cậu bé ăn.

Sau khi ăn xong Phương Tinh Sanh chạy sang phòng bên ngủ trưa, Vân Phi Dương thì bận nghịch máy ảnh, thế nên hoàn toàn không chú ý việc Trường Sinh nói muốn đi vệ sinh, lát sau định thần lại, nhớ ra Trường Sinh đi nửa tiếng còn chưa quay lại, cậu ta mới phát hiện có điều không ổn, chạy đi tìm nhưng chỗ nào cũng không thấy người.

Lúc này Vân Phi Dương mới thực sự hoảng sợ, chạy khắp phòng tuần bộ hỏi thăm về Trường Sinh, nhưng tất cả đều nói không thấy, Phương Tinh Sanh cũng phái thuộc hạ ra bên ngoài tìm, không ai để ý đến Trường Sinh có đi ra ngoài hay không. Lạc Tiêu Dao xong việc trở về, đúng lúc Phương Tinh Sanh ở trong văn phòng đang nổi trận lôi đình, mắng thuộc hạ vô dụng, đến một đứa bé cũng không trông được.

Thẩm Ngọc Thư nghe xong, lập tức hỏi: "Cũng không ai nhìn thấy con sóc sao?"

"Nó thì có, lúc chiều có người nhìn thấy nó đột nhiên lao từ phòng tuần bộ ra ngoài, tốc độ quá nhanh, muốn bắt cũng không được, nó còn kêu liên tục nhưng không ai để ý."

Củ Lạc nhất định là phát hiện ra chủ nhân bị bắt cóc nên mới kêu lên cảnh báo, đáng tiếc mọi người quá sơ suất, coi nhẹ tín hiệu cầu cứu của nó.

Có điều kẻ bắt cóc có thể to gan lớn mật tới mức lén vào phòng tuần bộ gây án, đúng là nằm ngoài dự tính của Thẩm Ngọc Thư, xem ra tên đó không chỉ rất hiểu biết tình hình ở đây, hơn nữa còn là tay lõi đời, dùng một loại thuốc mê nào đó khiến Trường Sinh hôn mê rồi đem nó đi dưới mắt mọi người.

Không biết Củ Lạc có bị hấn xử lý không, nếu không nó sẽ không ngừng phát ra tín hiệu cầu cứu.

Thẩm Ngọc Thư trầm tư không nói, Phương Tinh Sanh không biết hấn đang nghĩ gì, vội vàng vỗ ngực cam đoan.

"Yên tâm đi, tôi đã phái thuộc hạ ra ngoài tìm, còn nhờ cả người của những phòng tuần bộ khác nữa, nhất định có thể tìm được Trường Sinh."

"Cam đoan của ông đáng tin vậy sao?"

Vân Phi Dương nghi ngờ nói: "Phòng tuần bộ để người ngoài trà trộn vào, người làm tổng tham trưởng như ông cũng không phát hiện, chờ ông tìm được, nói không chừng người đã..."

Nửa chừng phát hiện lời mình nói quá xui xẻo, Vân Phi Dương im bật, Thẩm Ngọc Thư xua xua tay, nói: "Chuyện này không thể trách thám trưởng, là tên kia quá xảo hoạt."

"Tôi không nói kẻ bắt cóc Trường Sinh, tôi nói chuyện ngày hôm qua cơ, hôm qua lúc các anh đang nói chuyện trong phòng hồ sơ thì chẳng phải có người vào rót trà sao? Đó căn bản không phải là người của phòng tuần bộ."

Thẩm Ngọc Thư kinh ngạc, quay đầu nhìn Phương Tinh Sanh.

Phương Tinh Sanh càng hổ thẹn, lắp bắp: "Chẳng phải vì dạo này thường xuyên có chuyện điều động thuyên chuyển thành viên sao? Có bao nhiêu

người mới như thế, tôi nhất thời không chú ý, vừa rồi mọi người nói chuyện về kẻ đáng nghi mới phát hiện ra."

Thẩm Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi: "Sao đột nhiên lại có chuyện thuyên chuyển nhân lực?"

Phương Tinh Sanh nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết.

Doan Mộc Hành giải thích: "Gần đây phòng cảnh vụ của Cục Công đồng điều động nhân sự, quan mới nhậm chức tìm mọi cách nhét người của mình về các nơi, đều là đổi thang mà không đổi thuốc."

Thẩm Ngọc Thư nhú mày không nói, một lúc lâu sau lại hỏi Lạc Tiêu Dao.

"Vừa rồi em nói đã tra ra đồ vật, là đồ gì bị cấm sao?"

"Không phải đồ cấm, mà là súng ống, số lượng không ít, tóm được mấy tên, nhưng bọn chúng đều hỏi gì cũng không biết, bảo mình chỉ phụ trách khâu bóc hàng hóa, ông chủ trả tiền thì bọn họ làm, trong thùng có gì cũng đều không biết."

Ở cái thời đại loạn lạc này, quân phiệt và chính phủ thì không cần phải nói, những người có chút của cải cũng đều có một hai khẩu súng, nếu chỉ có mấy khẩu thô thì bọn họ cũng cho qua, nhưng bên trong có đến mười mấy khẩu, hơn nữa đều là súng ống nhập khẩu từ Pháp.

Lạc Tiêu Dao cảm thấy có vấn đề, bèn bắt mấy người vận chuyển lại, định xin chỉ thị của Phương Tinh Sanh rồi tính tiếp, ai ngờ vừa về đến nơi thì đã

nghe nói Trường Sinh bị bắt cóc, chuyện súng ống bèn tạm thời gác lại.

Phương Tinh Sanh nói: "Lai lịch chỗ súng đó còn chưa rõ, trước mắt cứ giữ lại đã, xem có người tới nhận hay không. Có điều Ngọc Thư này, cậu đúng là liệu sự như thần, sao cậu lại biết có người đang vận chuyển thứ này?"

"Bởi vì gần đây chuyện ẩu đả diễn ra quá nhiều."

Chuyện bang phái xã hội đen tranh giành địa bàn cũng thường xảy ra, nhưng suốt ngày xảy ra ở bến tàu với nhà ga thì có gì đó không đúng. Thấm Ngọc Thư đoán sẽ không có người tới nhận chỗ súng, từ lúc bắt đầu mấy vụ ẩu đả đến giờ, cũng được một khoảng thời gian rồi. Những gì cần chở đi đều đã đi hết, giờ chỉ còn lại cái đuôi nhỏ mà thôi.

"Hàng vốn định chuyển tới đâu?"

"Hà Bắc."

Lại là Hà Bắc.

Thấm Ngọc Thư phát hiện hóa ra tất cả các manh mối lộn xộn hỗn độn từ từ liên kết lại với nhau, mọi việc dần dần rõ ràng.

"Chuyện đó để đấy đã, tìm Trường Sinh trước."

Trường Sinh chỉ là một đứa bé, đương nhiên không kết oán với ai, thế nên bọn chúng bắt cóc nó đơn giản là để đối phó với hắn. Trường Sinh có lẽ vẫn an toàn, nhưng trước kia nó đã từng trải qua những chuyện không bình

thường, thế nên bọn bắt cóc nhất định sẽ khiến nó bị kích động, phải nhanh chóng cứu nó mới được!

Những người đó muốn bản đồ lừng mộ hoặc Hồ Phù Lệnh, không vấn đề gì, vấn đề là thằng bé bị đưa đi đâu?

Thẩm Ngọc Thư không thể nào biết được, mặc dù hẳn nghi ngờ địa điểm là ở bên trong Đại Thế Giới, nhưng Đại Thế Giới quá rộng, người lại đông, chỉ sợ chưa đợi hẳn đi tìm thì đã bị khống chế trước rồi.

Hay là chủ động gọi điện cho Từ Quảng Nguyên, đối thủ thành công?

Nhưng con cáo già đó nhất định sẽ không tự mình ra mặt trong những chuyện thế này, rút dây động rừng ngược sẽ gây bất lợi cho Trường Sinh...

Chỉ trong một chốc, mười mấy ý nghĩ xẹt qua đầu Thẩm Ngọc Thư, mọi người thấy hẳn trầm tư cũng không dám quấy rầy, mãi đến khi có tiếng bước chân vang lên, một tuần bổ từ bên ngoài chạy vào.

Phương Tinh Sanh lập tức xua tay bảo anh ta ra ngoài, đừng gây trở ngại cho mọi người, tuần bổ giơ một tờ giấy trong tay lên, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi có người đưa tới, nói là có liên quan đến Trường Sinh."

Một hòn đá làm cả mặt hồ dậy sóng, ánh mắt tất cả mọi người trong phòng đều dồn trên người anh ta.

Thẩm Ngọc Thư vọt qua đầu tiên, giật lấy tờ giấy trên tay anh ta mở ra, chỉ thấy trên đó là một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

Trường Sinh bị nhốt tại căn phòng trên tầng cao nhất của Đại Thế Giới.

Chữ có lẽ được viết bằng tay trái, phản ứng đầu tiên của Thẩm Ngọc Thư khi xem xong chính là: chữ viết thật là khó coi!

Phương Tinh Sanh hỏi tay tuần bổ kia.

"Ai đưa tới?"

"Là một thằng bé bán báo, đưa cho tôi xong là chạy mất, tôi thấy có liên quan đến Trường Sinh, liền chạy ngay vào đây."

Những người khác ghé đầu qua cùng nhìn, Lạc Tiêu Dao nói: "Đây không giống thư nhãn của bọn bắt cóc, mà giống như đang dụ chúng ta cắn câu thì phải?"

"Đưa tờ giấy kia cho anh."

Lạc Tiêu Dao ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại, lục tìm tờ giấy báo Thẩm Ngọc Thư bị bắt cóc đưa ra.

Thẩm Ngọc Thư đối chiếu, không cần thiết bị kiểm tra đặc biệt, chỉ liếc một cái là có thể nhận ra chữ không phải viết từ tay một người, hơn nữa chất giấy hôm nay rất xấu, giống như là không đủ thời gian nên tùy tiện xé từ chỗ nào đó ra.

Phương Tinh Sanh không còn nghĩ tới việc hút thuốc nữa, lau mồ hôi nói: "Kẻ vô danh đưa tin tới, rốt cuộc là có mục đích gì? Hay là tôi phải mấ

tuần bố mặc thường phục tới Đại Thế Giới âm thầm điều tra?"

"Không, bọn họ đều là trùm ở đây, chắc chắn biết mặt các tuần bố, có mặc thường phục đi cũng chỉ là rút dây động rừng, tốt nhất tôi đi một mình vẫn hơn."

"Nhưng đó đều là những kẻ liều mạng, thần thám đi một mình sẽ rất nguy hiểm!"

"Thế nên phải nghĩ biện pháp ứng phó thật tốt."

Nói xong, Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Đoan Mộc Hành, Đoan Mộc Hành bị hấn nhìn đến sản tóc gáy: mỗi lần bị Thẩm Ngọc Thư dùng ánh mắt này chăm chú nhìn, hấn đều có cảm giác là mình sẽ bị lợi dụng.

Xem ra người này cũng không phải chỉ am hiểu giải phẫu thi thể đâu.

"Trúc mã, cậu lại muốn tôi làm gì?"

Thẩm Ngọc Thư không lập tức trả lời, đưa tay làm động tác bảo hấn chờ, cụp mắt xuống suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu nói với Phương Tinh Sanh: "Thám trưởng, có thể mượn ngài chút giấy không?"

Phương Tinh Sanh không hiểu, ngăn người ra một lát rồi gật gật đầu, mời Thẩm Ngọc Thư đi vào văn phòng của mình, đem một chồng giấy trắng đặt trước mặt hấn.

Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống, đem khẩu cung mà bà Thôi cung cấp đặt sang một bên, móc ra cây bút của mình, mở giấy ra viết rất nhanh.

Những người khác đứng cách đó không xa yên lặng nhìn, tầm hơn nửa tiếng đồng hồ, Thẩm Ngọc Thư đã viết đầy ba tờ giấy, hăng buông bút xuống, lấy khẩu cung của bà Thôi đưa cho Phương Tinh Sanh.

"Đây là chân tướng của vụ huyết án Khâu gia năm đó, tôi đã căn cứ vào lời khai của bà Thôi viết lại toàn bộ sự việc ở đây, hy vọng Thám trưởng Phương công bố vụ án này lại với công chúng."

"Chuyện này... Cậu... Chúng ta hiện giờ không phải đang thảo luận vụ án của Trường Sinh sao? Còn cả vụ Liễu Trường Xuân bị giết nữa, cậu lo bản án sáu năm trước làm gì?"

"Bởi vì ba vụ án này có liên quan đến nhau, bây giờ tôi sẽ đi cứu Trường Sinh, nếu thuận lợi trở về, tôi sẽ nói chân tướng vụ Liễu Trường Xuân cho ngài biết."

Phương Tinh Sanh cầm lấy tờ giấy, lại nhìn Thẩm Ngọc Thư, tựa như muốn hỏi nếu không thuận lợi, thì phải làm sao? Nhưng cuối cùng vẫn không hỏi.

Thẩm Ngọc Thư quay sang hỏi Vân Phi Dương.

"Phía Mã Lam bên kia có hỏi được tình hình gì không?"

"Đã hỏi được đã hỏi được, đây là ảnh chụp của cô ta."

Chuyện liên quan đến Mã Lam, Vân Phi Dương từ sáng sớm đã có được thông tin từ mật thám, có điều giữa chừng gặp phải vụ của Trường Sinh nên cậu ta quên khuấy mất.

Vân Phi Dương rút từ trong ví ra một tấm ảnh, đưa cho Thẩm Ngọc Thư.

"Đây là mật thám của tôi lấy được đây, rất đẹp đúng không? Bên cạnh Mã Lam không ít tay quý tộc giàu có nâng đỡ, đời sống tình cảm của cô ta quả là vô cùng phong phú đa dạng, tình tay ba tay năm gì đó đều có..."

"Anh tôi bảo cậu hỏi chuyện chính sự, cậu quan tâm đến chuyện yêu đương của người ta làm gì?"

"Chuyện đó quan hệ lớn lắm đấy, chính bởi vì tình nhân của cô ta quá nhiều nên mới xảy ra tranh giành tình cảm, gây ra án mạng. Hai bên vì tranh giành cô ta, giăng co trong phòng khiêu vũ, một tay tiểu phú ông đã bị đâm, Mã Lam đành phải ra ngoại ô tránh né thị phi, trốn đến hơn nửa năm, không hề liên hệ với bất kỳ ai, trong thời gian đó thỉnh thoảng cô ta mới quay lại vũ trường để xem tình hình làm ăn thế nào thôi, mãi đến khi tất cả trở lại bình thường mới quay lại. Có điều không ồn ã vênh vang như trước kia nữa."

Nghe Vân Phi Dương thuật lại, Thẩm Ngọc Thư chăm chú nhìn tấm ảnh.

Đó là tấm ảnh bán thân của một người phụ nữ, cô ta mặc sườn xám, để lộ ra đường cong tuyệt đẹp, ngũ quan thanh tú, mắt hạnh đượm tình, lông mày lá liễu, son môi tô rất đậm, thêm vào đó là mái tóc uốn xoắn thành lọn lớn, khiến khí chất của cô ta vừa có sự phong tình của gái hồng lâu, lại vừa có sự ưu nhã của một minh tinh.

Bảo cô ta đã sắp bốn mươi, thật khiến người ta khó tin, cũng khó trách có nhiều đàn ông điên đảo vì cô ta như vậy.

Nhìn tấm ảnh, đôi mày của Thẩm Ngọc Thư nhíu chặt, hỏi Lạc Tiêu Dao.

"Chuyện đêm người có lập hồ sơ không?"

Lạc Tiêu Dao còn chưa đáp thì Phương Tinh Sanh đã cướp lời: "Tôi nhớ tôi nhớ, tôi đã từng tới ủng hộ Mã Lam, cho nên có ấn tượng, tên kia bị thương không nặng, hai bên cũng không muốn làm to chuyện nên không kinh động tới phòng tuần bộ."

"Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Đại khái là..."

Phương Tinh Sanh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Giáng Sinh năm ngoái, người nước ngoài rất thích cái lễ đó, chỗ nào cũng rất náo nhiệt, vậy mà phòng khiêu vũ Mặt Trăng Xanh vẫn đóng cửa, tôi cảm thấy kỳ lạ, sau khi nghe ngóng mới biết được."

"Cám ơn."

Phương Tinh Sanh gật gật đầu, đáp lại câu 'đừng khách sáo', nhưng thực ra càng muốn nói: nếu đã biết Trường Sinh bị nhốt ở đâu, tại sao không hành động nhanh lên, ở đây hỏi mấy câu vô dụng này làm gì?

Thẩm Ngọc Thư giao nhiệm vụ cho Lạc Tiêu Dao và Vân Phi Dương xong, tiếp theo là Đoan Mộc Hành, Đoan Mộc Hành làm theo lời hăn, mọi người chia nhau ra chuẩn bị đầu vào đây mới cáo từ Phương Tinh Sanh, ra khỏi phòng tuần bộ.

Đoan Mộc Hành giao bản đồ cho Thẩm Ngọc Thư.

"Thứ này tốt nhất cậu giữ đi, nói không chừng trong lúc đối đầu lại cần đến."

Thẩm Ngọc Thư nhận lấy cất đi, hỏi: "Đây là đồ thật chứ?"

"Ừm, tôi lấy từ nhà cậu mà, nhưng nó rốt cuộc có phải thật hay không thì tôi cũng không biết, dù sao thì chưa ai từng thấy bản đồ thật."

Đoan Mộc Hành đáp qua loa, Thẩm Ngọc Thư cũng chỉ nghe cho có, bản đồ cho dù có là thật hay giả thì cũng không phải quyết định bởi bọn họ, mà là bởi người khao khát nó.

Thẩm Ngọc Thư ngồi trên xe kéo chạy thẳng tới Đại Thế Giới.

Lúc này đã chạng vạng nhưng sức nóng vẫn không giảm, nhân viên tiếp tân của Đại Thế Giới bộ dạng đều ỉu xìu, mí mắt cũng chẳng thèm nhấc lên, thu tiền rồi đưa vé cho hăn, chẳng thèm liếc mắt nhìn bộ dạng mang kính râm kéo thấp mũ của hăn.

Thẩm Ngọc Thư cầm vé, bước nhanh vào Đại Thế Giới, đi xung quanh một vòng rồi vào phòng khiêu vũ Mặt Trăng Xanh. Bên trong không khí ồn ào

sôi sục, ca sĩ đang hát vang trên sân khấu, khách khứa chậm rãi khiêu vũ trên sàn nhảy, nhìn thật thái bình.

Thẩm Ngọc Thư quan sát xung quanh, hẩn bỏ kính xuống, kéo mũ thấp hơn, đi xuyên qua khách khứa, chuẩn bị đi ra hậu trường.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, hoàn toàn không hợp với vũ điệu chậm rãi này; Thẩm Ngọc Thư chú ý, hẩn dừng chân, kéo thấp vành mũ định quay lại nhìn, đột nhiên phần hông cứng đờ, có người chìa vật thể lạnh ngắt vào hông hẩn.

"Thẩm Ngọc Thư, biết ngay người sẽ tới đây, chúng ta đã chờ người lâu lắm rồi."

Tên cầm súng hạ thấp giọng nói, Thẩm Ngọc Thư muốn quay đầu lại, gã lập tức dí súng mạnh hơn, cảnh cáo: "Không muốn chết thì ngoan ngoãn một chút!"

Từ phía trước có hai tên bước nhanh tới, một trong số đó trên mặt có vết sẹo, chính là tên đã từng bắt cóc Thẩm Ngọc Thư. Nhìn cách ăn mặc của bọn chúng, xem ra đều là những kẻ tay sai, có điều để giữ không khí yên bình của phòng khiêu vũ, bọn chúng không ra tay ngay, chắc cho rằng bị súng chìa vào, Thẩm Ngọc Thư không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhìn thấy đồng bọn của gã đã tới, Thẩm Ngọc Thư cũng không chống cự, chỉ thuận tiện tháo kính ra trong lúc bỏ tay xuống.

Ánh đèn quét qua, chiếu lên gương mặt anh tuấn, tên mặt sẹo nhìn thấy lập tức hít một hơi, hai mắt mở lớn, không thể tin nổi mà nhìn hẩn.

Nhìn thấy phản ứng của đồng bọn, tay cầm súng không hiểu xảy ra chuyện gì, hơi lùi súng về phía sau, ngó lên xem, đợi đến khi gã nhìn thấy rõ diện mạo của người đàn ông thì cũng giật thót mình.

"Người, người, người..."

"Ta, ta, ta làm sao?" Đoan Mộc Hành môi nở nụ cười, bắt chước hẳn nói.

"Ta tới tìm bằng hữu, không biết có chỗ nào đã mạo phạm tới các vị."

"Không không không, hiểu lầm, đều là hiểu lầm."

Ở Tô giới Pháp, không biết mặt Đông sự trưởng của Cục Công đồng thì cũng không có gì lạ, nhưng chẳng có mấy người không biết đến Đoan Mộc Hành; hẳn quen biết rộng lại ra tay hào phóng, có thể nói là thượng vàng hạ cám chỗ nào cũng kết giao, hơn nữa mặt mũi lại khôi ngô, hễ ai đã từng gặp qua đều rất khó quên.

Đám du côn lưu manh này đều biết thân phận của Đoan Mộc Hành, cũng từng nghe về thủ đoạn của hẳn, cho dù có mượn mười lá gan, bọn chúng cũng không dám mạo phạm tới Đoan Mộc Hành.

Thế nên bọn chúng không hiểu nổi, lúc vào rõ ràng là Thẩm Ngọc Thư, tại sao trong nháy mắt lại đã biến thành Đoan Mộc Hành?

Trong lúc bọn chúng đang còn sửng sờ thì có mấy người mặc quân phục bước nhanh tới, vung tay đẩy tên cầm súng ra, thấp giọng quát: "Dám vô lễ với đoàn trưởng của chúng ta, các người chán sống rồi!"

Lúc Đoan Mộc Hành tham gia quân ngũ, quân hàm được phong đến đoàn trưởng, cho dù hiện giờ đã theo chính trị, những binh lính đi theo hẳn vẫn xưng hô như trước.

Những người này đều là binh lính trở về từ chiến trường, tay nào tay nấy đều rất dữ dằn, mấy tên lưu manh nào dám đối đầu với họ, liên tục gặt đầu cúi mình, nói nhìn lầm người, xin Đoan Mộc Hành đừng lấy làm phiền.

Đoan Mộc Hành không để bụng, chỉnh đốn lại quần áo, mỉm cười nói: "Người không biết không có tội, có điều nếu nói nhìn nhầm người, diện mạo của tôi có vẻ đại chúng vậy sao?"

Gã mặt sẹo cười nhỉnh, không dám nói lời nào, nhìn bộ dạng quần Tây và áo choàng của hắn, trong lòng thầm nói: mặt thì không giống, nhưng dáng người quá giống, trời nóng thế này, ngài việc gì phải mang kính râm với đội mũ dạ chứ?

Mấy người lính kia còn muốn giáo huấn đám lưu manh, bị Đoan Mộc Hành ngăn lại, nhìn xung quanh một lúc, nói: "Tôi tới để tìm người, nhưng hình như cậu ta không ở đây. Thôi vậy, tôi còn hẹn với mấy vị Đồng sự của Cục Công đồng đi nghe nhạc, không mất thời gian ở đây nữa, các vị nếu có việc gì thì sang phòng hòa nhạc bên cạnh tìm tôi."

"Không có việc gì không có việc gì, đều là hiểu lầm, mời ngài, xin mời."

Mặt sẹo cúi đầu khom lưng tiễn Đoan Mộc Hành ra khỏi phòng khiêu vũ, nhìn hắn đi xa, lập tức quay sang trách đồng bọn.

"Mày nhìn cho rõ rồi động thủ chứ, người đó chúng ta không động vào được đâu."

"Từ lúc Thẩm Ngọc Thư mua vé vào cửa các huynh đệ đã theo dõi hẳn rồi mà, tuyệt đối không sai, ai ngờ họ nửa đường đổi người chứ, mày xem, làm việc thật là..."

"Mau mau đi báo với lý trưởng Mã, Thẩm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành có giao tình, nếu việc này Đoan Mộc Hành cũng nhúng tay vào thì phiền toái lắm."

"Được được được, tao đi ngay."

Tay cầm súng lúc này vội vàng chạy ra khỏi phòng khiêu vũ, vừa chạy vừa nhớ lại cảnh vừa rồi, trong lòng không khỏi lăm bằm: gã đã canh chăm chăm như vậy, rốt cuộc là đổi người lúc nào chứ?

Thực ra đã đổi ngay lúc Thẩm Ngọc Thư mới vừa bước vào Đại Thế Giới.

Theo kế hoạch đã bàn bạc trước đó, Đoan Mộc Hành mặc trường bào và áo khoác đi vào trước, sau đó vào phòng vệ sinh đổi quần áo giống với Thẩm Ngọc Thư, đeo kính râm, đội mũ phớt, trốn ở chỗ rẽ.

Thẩm Ngọc Thư sau đó mới mua vé đi vào, hai người đổi cho nhau ở chỗ ngoặt, bởi đổi quá nhanh, xung quanh lại đông người, nên kẻ theo dõi không phát hiện ra, đi theo Đoan Mộc Hành thẳng đến phòng khiêu vũ.

Cứ như vậy, Thẩm Ngọc Thư thuận lợi cắt được cái đuôi, chạy lên tầng thượng của tòa nhà.

Đầu cầu thang có biển cảnh báo không phận sự miễn vào, nhưng Thẩm Ngọc Thư coi như không thấy, đi thẳng vào tới hành lang.

Hành lang rất yên lặng, trong không khí tràn ngập bụi bặm, xem ra chỗ này từ lâu đã không có người lui tới, mặt đất toàn là bụi, có thể nhìn thấy rõ ràng một số dấu chân hỗn độn.

Thẩm Ngọc Thư lần theo dấu chân, thấy có một cánh cửa liền đẩy vào, khi đẩy đến cánh cửa thứ hai thì phía đối diện vang lên tiếng động, hấn quay đầu nhìn lại, ra là sóc con Củ Lạc.

Không ngờ Củ Lạc lại không bị xử lý, Thẩm Ngọc Thư không biết nên khen nó thông minh, hay là kinh ngạc bởi sự may mắn của nó.

Sóc con chạy đến bên chân hấn, ngửa đầu lên nhìn, lại quay đầu chạy về phía trước, Thẩm Ngọc Thư vội vàng đuổi theo, phát hiện nó dừng lại trước cánh cửa gỗ nhỏ ở cuối hành lang, men theo cánh cửa leo lên tới lỗ thông khí, chui vào trong.

"Ê, để ý tới con người là tao một chút chứ."

Ngửa đầu nhìn sóc con biến mất ở lỗ thông khí, lại nhìn cái khoá trên cửa, Thẩm Ngọc Thư không khỏi thở dài, sóc có lối tắt, nhưng hấn thì không, đành phải học chiêu của Tô Duy.

Cũng may hắn đã chuẩn bị từ trước, móc trong túi ra một sợi dây thép, cắm vào lỗ khóa lắc lắc.

Chiêu mở khóa này cũng là trước đây Tô Duy dạy hắn, khẩu hiệu của Tô Duy là: làm nghề này lúc nào cũng có thể gặp phải những tình huống bất ngờ, chính vì thế những chiêu thức cơ bản bắt buộc phải biết, biết nhiều không thiệt, nói không chừng lúc nào đó có thể dùng tới.

Tuy rằng đến bây giờ Thẩm Ngọc Thư cũng không biết cái gọi là 'làm nghề' này rốt cuộc là chỉ đạo tặc hay là thám tử, nhưng không thể không thừa nhận rằng chiêu này đúng là hữu dụng.

Hóa ra bất tri bất giác, hắn đã học được của Tô Duy nhiều thứ kỳ lạ như vậy.

Nhớ tới lúc Tô Duy tay cầm tay dạy hắn mở khóa, Thẩm Ngọc Thư thấy buồn buồn, có điều rất nhanh đã bị tiếng động bên trong kéo về hiện thực, hắn định thần lại, cúi đầu nghiêm túc cạy khóa.

Có người thầy tốt như Tô Duy dạy dỗ, Thẩm Ngọc Thư không mất bao lâu đã mở được khóa, hắn đề lên tay cầm, cảnh giác đẩy cửa bước vào trong.

Trời đã muộn, trong phòng rất tối, Thẩm Ngọc Thư chỉ có thể mượn chút ánh sáng nhàn nhạt hắt từ hành lang vào để quan sát. Trong phòng đồ đạc lộn xộn chất đống, nhưng không thấy bóng dáng Trường Sinh đâu.

Thẩm Ngọc Thư lại đi vào trong vài bước, nhỏ giọng gọi: "Trường Sinh? Trường Sinh em ở đâu?"

"Thăm ca ca, em ở đây!"

Cùng với tiếng kêu, Trường Sinh ló đầu ra từ sau một đồng đồ cũ, sóc con trên đỉnh đầu nó cũng nhìn về phía này.

Sau khi xác định đó là Thăm Ngọc Thư, Trường Sinh đẩy đồng đồ ra, ném thứ đang cầm trong tay đi, chạy tới trước mặt hăn, ôm lấy hăn, bộ dạng như sắp khóc đến nơi.

Đôi mắt dần dần thích ứng với bóng tối, Thăm Ngọc Thư phát hiện thứ Trường Sinh vừa ném xuống đất chính là một cái ghế nhỏ, vừa rồi nếu hăn không lên tiếng gọi trước, nói không chừng đã bị táng cho một nhát. Nghĩ lại mấy hôm nay liên tiếp bị đánh, Thăm Ngọc Thư vẫn còn thấy sợ.

"Không sao rồi không sao rồi." Thăm Ngọc Thư vỗ vỗ vai Trường Sinh an ủi nó, lại hỏi; "Bọn chúng không làm khó em chứ?"

"Không ạ."

Trường Sinh đã trải qua quá nhiều biến cố, khả năng chịu đựng về tâm lý của nó mạnh hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi. Nó rất sùng bái Thăm Ngọc Thư, thấy hăn tới cũng không còn thấy sợ nữa, buông tay ra, lắc đầu nói: "Trước kia ông nội em bảo rằng nếu chẳng may bị bắt cóc thì nhất định không được phản kháng, bọn bắt cóc thường là vì tiền, chỉ cần bọn họ có được tiền thì sẽ không giết con tin, cho nên em không phản kháng."

Thăm Ngọc Thư đoán rằng 'ông nội' mà Trường Sinh nói chính là ông nội của thằng bé thật, một tiểu công tử con nhà giàu bị dạn như vậy là bình

thường, có điều cái ghế vừa này dùng để làm gì? Thằng bé này không phải định đánh ngất người đi vào, nhân cơ hội chạy trốn chứ?

Chỉ nghĩ thế thôi, Thẩm Ngọc Thư đã cảm thấy hành vi này thực sự quá nguy hiểm, hẳn kiểm tra người Trường Sinh, hỏi: "Bọn chúng không trói em à?"

"Có trói, còn bịt miệng em nữa, bắt em ngoan ngoãn một chút. Là Củ Lạc giúp em cắn đứt dây dấy, nó thật lợi hại đúng không?"

Thẩm Ngọc Thư nhìn con sóc đang ngồi xồm trên đầu Trường Sinh, thầm nghĩ đúng là rất lợi hại, lần đầu tiên hẳn biết được rằng sóc lại đa năng như vậy.

Tuy đã tìm được người nhưng chỗ này không thể ở lại lâu, sau khi chắc chắn Trường Sinh không sao, Thẩm Ngọc Thư kéo tay nó chạy đi, nói: "Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức."

Lúc cả hai chạy xuống bên dưới, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Ai bắt em tới đây?"

"Không biết, em đi vệ sinh xong, vừa ra đến cửa đã bị người ta dùng khăn tay bịt kín miệng, trên khăn tay chắc là đã tẩm thuốc mê, trước đây Tô chan đã nói với em về cách dùng thuốc mê, đợi đến lúc em tỉnh lại thì đã ở trên xe rồi, hai tay bị trói, bọn họ còn nhét giẻ vào miệng em nữa."

"Củ Lạc tìm tới đây khi nào?"

"Không biết, em cũng thấy kỳ lạ, những kẻ bắt cóc em đều rất hung dữ, vừa nhìn đã biết là người xấu rồi, em còn sợ nó đi theo bị xử lý rồi chứ. về sau em bị đưa tới chỗ này, một lúc sau nó mới xuất hiện, Củ Lạc thật sự rất thông minh, Thẩm ca ca nói có phải không?"

Thẩm Ngọc Thư không biết, hẳn chỉ là cảm thấy kỳ lạ, Củ Lạc phát hiện ra Trường Sinh bị bắt cóc đầu tiên, nó lúc đầu còn rất kích động mà kêu ầm ĩ, tại sao về sau lại yên tĩnh thế? Còn biết cả lén theo dõi nữa?

Nghĩ kiểu gì cũng không ra, Thẩm Ngọc Thư nhìn sóc con, hai má Củ Lạc nhét đầy hạt, không biết nó lôi lương thực từ đâu ra.

Phát hiện Thẩm Ngọc Thư chăm chú nhìn mình, Củ Lạc lập tức nhảy sang bên vai kia của Trường Sinh, hết như sợ đồ ăn bị cướp đi.

Trong đầu Thẩm Ngọc Thư lóe lên một ý nghĩ, mơ hồ nhận ra điều gì đó, nhưng không đợi hẳn tĩnh tâm thì trên hành lang đã vang lên tiếng la hét và tiếng bước chân đuổi theo: đám người bắt cóc đã phát hiện ra con tin bị đưa đi mất, đang đuổi theo phía sau.

Bọn họ đã sắp xuống tới tầng một, nhưng Trường Sinh người bé chân ngắn, không thể chạy nhanh được, thấy đám người càng lúc càng gần, Thẩm Ngọc Thư cũng Trường Sinh lên, xuyên qua đám đông chạy về phía trước.

Tầng một khách khứa rất nhiều, hẳn tin rằng đám người đó không dám nổ súng ở nơi công cộng, thế nên cứ nhè những chỗ náo nhiệt mà chạy, hai bên kẻ chạy người đuổi, chẳng bao lâu đã tới trước sân khấu đang biểu diễn dương cầm.

Phía trên sân khấu treo mấy băng rôn, trên đó viết nghệ sĩ dương cầm trữ danh quốc tế được mời tới đây biểu diễn, ở giữa còn có tên của nghệ sĩ đó, Thẩm Ngọc Thư không có thời gian nhìn kỹ. Dưới sân khấu không phải là người nước ngoài thì cũng là thượng lưu, quan chức quần áo chỉnh tề, ở chỗ này dám bắt cóc càng không dám làm bậy, thế nên hẳn vọt thẳng vào giữa hàng ghế ngồi.

Chờ mấy người giữ gìn trật tự đứng hai bên phản ứng thì Thẩm Ngọc Thư đã chạy vào mất rồi, những kẻ đuổi theo họ cũng muốn vào theo, nhưng bị nhân viên an ninh ngăn lại, bọn chúng đành phải chỉ Thẩm Ngọc Thư nói là muốn đòi nợ, đòi bảo an đưa Thẩm Ngọc Thư ra, nhưng đúng lúc này Thẩm Ngọc Thư đã xông lên sân khấu.

Người nước ngoài đang đứng trên sân khấu cúi chào khán giả, chỉ thấy vừa chớp mắt, một người đàn ông cao lớn xuất hiện trước mặt mình, trên lưng cõng một đứa bé, trên đầu đứa bé là một con sóc không biết thuộc giống gì.

Người nước ngoài đứng ngẩn ra, dùng thứ tiếng Hán không thành thực lắm nói: "Trung Quốc... Xiếc..."

"No, he is a pianist." (Không, đó là nghệ sĩ piano)

"Oh..."

Trong lúc người nước ngoài nọ còn đang ngẩn ngơ thì Thẩm Ngọc Thư đã đặt Trường Sinh xuống đất, hỏi: "A Hành nói em biết đánh dương cầm, có dám đàn ở đây không?"

Trường Sinh quay đầu nhìn về dưới khán đài, gật đầu thật mạnh.

"Vâng!"

"Được, vậy em ở đây so tài với vị tiên sinh người nước ngoài này trước, anh dụ người rời đi."

Thẩm Ngọc Thư nói xong liền chạy, Trường Sinh cuống quýt kêu lên: "Nhưng mà nguy hiểm lắm."

"Không sao, anh có cách."

Thẩm Ngọc Thư ra hiệu cho Trường Sinh bắt đầu biểu diễn, bản thân thì băng qua sân khấu chạy ra mặt sau.

Đám người đuổi theo kia thấy vậy, lập tức chia làm hai đường, một bộ phận vòng ra mặt sau chặn hãm, còn mấy kẻ định chạy lên sân khấu bắt Trường Sinh, bị mấy binh lính đứng cạnh ngăn cản, chỉ chỉ vào khán giả, ý bảo chúng đừng có quấy rầy buổi biểu diễn.

Đám người này không coi khán giả ra gì, nhưng bọn chúng nhìn thấy Đoàn Mộc Hành ngồi ở hàng đầu tiên, không khỏi nghĩ thầm: sao lại là người nữa chứ?

Đoàn Mộc Hành đang cùng nói chuyện với Đồng sự người nước ngoài ngồi cạnh, nhìn thấy bọn chúng, mỉm cười đưa tay lên chào hỏi, bọn chúng đành phải coi như không thấy gì, vì bắt người, muốn đẩy binh lính ra định xông lên sân khấu.

Không chỉ bọn chúng sốt ruột, người nước ngoài đứng trên sân khấu càng sốt ruột, nhú mày nhìn đứa bé không biết mọc ở đâu ra này.

Trường Sinh vốn dĩ ăn mặc rất chỉnh tề, nhưng sau khi bị bắt cóc lại bị nhét trong kho đồ cũ, cả mặt cả đầu toàn là bụi bặm, quần áo thì càng không cần phải nói, hơn nữa trên đầu còn có một chú sóc con, bộ dạng hệt kẻ ăn mày.

Lần đầu tiên biểu diễn ở Đại Thế Giới đã gặp phải tình huống này, người kia rất khó chịu, chỉ vào mấy người ở hậu trường bảo họ mau mau đưa đứa bé đi, có điều hăn cuống lên xõ toàn tiếng Anh, những người đó nghe không hiểu, mấy đôi mắt đều chăm chăm nhìn phiên dịch viên, chờ hăn phiên dịch.

Người kia tức điên, đành quay sang mắng Trường Sinh, một tràng tiếng Anh ồ ồ xõ ra, giữa chừng bị Trường Sinh ngắt lời, dùng tiếng Anh nói với hăn: "Tiên sinh, tức giận bừa bãi là biểu hiện của sự bất lực."

Người nước ngoài kinh ngạc, tới Thượng Hải đã lâu như vậy, hăn chưa từng gặp một đứa bé nào nói tiếng Anh chuẩn thế, tròn mắt nhìn nó, quên cả nói tiếp.

Trường Sinh nhân cơ hội này ngồi lên ghế biểu diễn, không chờ người nước ngoài kia nói gì thêm, ngón tay đã lướt trên phím đàn, một chuỗi âm thanh chảy ra, rồi các ngón tay thoăn thoắt di chuyển, cậu bé bắt đầu diễn tấu, chính là Bản giao hưởng số 5 nổi tiếng.

Bản giao hưởng số 5 vốn không phải là bản nhạc cho dương cầm, được Richard Claydeman cải biên lại, thế nên đối với nghệ sĩ người nước ngoài kia, loại giai điệu và cách đàn này thật vô cùng kỳ diệu, hăn quên cả mắng Trường Sinh, đứng cạnh nó mở to mắt nhìn.

Mấy người ở hậu trường nghe phiên dịch nói xong, cuối cùng cũng hiểu được ý của tay nghệ sĩ nước ngoài, chạy lên định kéo Trường Sinh xuống, nghệ sĩ người nước ngoài lập tức phẩy tay ngăn lại, mặt đầy vẻ khó chịu. Bọn họ không hiểu tay này muốn gì, lại đành phải chạy về hậu trường hỏi phiên dịch viên.

Trong lúc bọn họ còn đang vật vã, đám người bắt cóc Trường Sinh cũng xô bảo an ra, nhảy lên trên sân khấu, nhưng Trường Sinh đã bắt đầu biểu diễn, khán giả bên dưới đều nghe đến mê mẩn, nhìn thấy bọn họ quấy rối, lập tức có người lên tiếng trách cứ, vài vị Đồng sự của Cục Công đồng cũng đứng lên, tỏ vẻ vô cùng bất mãn.

Bị quần chúng hòa vào trách cứ, đám người kia không dám lộng hành nữa, sợ hỏng mất việc lớn của cấp trên, cả bọn nhìn nhau, đều cảm thấy bọn chúng bắt đứa bé này chẳng qua là để dụ Thẩm Ngọc Thư xuất hiện, bây giờ Thẩm Ngọc Thư đã như cá trong chậu rồi, bắt nó thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, bèn cụp đuôi chạy xuống sân khấu trong tiếng trách cứ của mọi người.

Trường Sinh lúc này đã đắm chìm trong bản nhạc, hoàn toàn không cảm nhận được những gì vừa xảy ra, Đoan Mộc Hành ở dưới cũng nhè nhẹ gõ nhịp theo, Đồng sự ngồi cạnh hỏi hần.

"Tôi nhớ anh từng đưa cậu bé này tới Cục Công đồng chơi, nó đàn giỏi như vậy, là nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp sao?"

"Tôi không biết có phải chuyên nghiệp hay không, chỉ biết là nó đàn nghe rất hay."

"Vừa rồi cũng là đánh theo ngẫu hứng sao? Người Trung Quốc các vị cũng thật biết cách tạo không khí."

"Đúng vậy, ngài không biết đâu, màn hay còn ở phía sau cơ."

Vừa nói, Đoàn Mộc Hành vừa nhìn sang một phía cánh gà, Lạc Tiêu Dao đứng ở đó, làm dấu OK với hắn, đây cũng là do Tô Duy dạy; điều này làm cho hắn phát hiện ra rằng, người đó đã dạy họ rất nhiều những động tác vừa hữu dụng lại thú vị.

"Sau này không được gặp cậu nữa, tôi sẽ cô đơn lắm đây."

Tiếng lầm bầm của Đoàn Mộc Hành bị giấu trong tiếng dương cầm, hắn điều chỉnh lại cảm xúc, bắt đầu tập trung thưởng thức màn biểu diễn của Trường Sinh.

Chương 5: Át chủ bài của cáo già

Thẩm Ngọc Thư bên này đang bị đám lưu manh đuổi theo, hắn len qua đám người chen chúc lao về phía trước, lúc rẽ vào chỗ ngoặt, từ trong góc một người lao ra đâm sầm vào hắn.

Thẩm Ngọc Thư bị xô lão đảo, không chờ hắn đứng vững, người nọ đã hòa vào trong đám đông không thấy đâu nữa; hắn quay đầu lại thấy đám người kia đang đuổi theo, đang định tiếp tục chạy, bỗng nhiên phát giác trong tay có một tờ giấy gấp tư.

Nhớ tới cú va chạm vừa rồi, Thẩm Ngọc Thư lập tức hiểu ra tờ giấy đó là người kia nhân cơ hội nhét cho hắn; hắn vừa tránh đám người đuổi theo, vừa tìm cơ hội mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó là dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: *tầng hai rẽ phải vào cánh cửa thứ hai.*

Cũng cùng nét chữ với tờ giấy báo tung tích của Trường Sinh, mắt thấy truy binh càng lúc càng gần, Thẩm Ngọc Thư không có thời gian nghĩ nhiều, cầm đầu lao lên cầu thang.

Tầng hai cũng náo nhiệt như thế, tiếng nhạc du dương không biết từ đâu truyền đến, khách khứa đều đang chìm đắm ở nơi vàng son chói ngợp này; chỉ có Thẩm Ngọc Thư cuống cuống chạy, hắn gạt những người trước mặt ra, tìm được căn phòng mà tờ giấy nói, cầm nắm đẩy cửa đẩy vào trong.

Thẩm Ngọc Thư rất may mắn, cửa phòng không hề bị khóa, cửa mở mạnh ra theo lực đẩy khiến Thẩm Ngọc Thư bị hẫng, chờ hắn đứng vững mới phát hiện đó là một phòng khách rất rộng, trong phòng thoáng thoảng hương hoa lan, phía đối diện một nam một nữ đang ngồi, hai bên còn có mấy tên cận vệ.

Đột nhiên có người xâm nhập, mấy tay cận vệ lập tức vào tư thế phòng thủ, rút súng ra chĩa vào Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư cũng phản ứng rất nhanh, gần như cùng lúc rút khẩu súng bên hông ra, chỉ thẳng vào gã đàn ông, đồng thời áp sát hắn.

Lúc này những kẻ đuổi theo Thẩm Ngọc Thư mới đuổi tới nơi, nhìn thấy tình thế này cũng định rút súng ra, Thẩm Ngọc Thư hướng về phía gã đàn ông lạnh giọng quát: "Bảo thuộc hạ của ngươi đừng có nhúc nhích, nếu không chúng ta cùng chết!"

Bị một khẩu súng chĩa vào đầu, gã đàn ông không hề tỏ ra hoảng sợ, hất tay ra hiệu đóng cửa lại, đứng lên, nhìn Thẩm Ngọc Thư, bình tĩnh nói: "Đã lâu không bị ai chĩa súng vào đầu rồi, định cùng chết với ta? Người thiếu chút nữa thì chết trong tay ta, khẩu khí cũng lớn thật đấy."

Người này không phải ai khác, chính là kẻ Thẩm Ngọc Thư đang tìm - Mã Trạch Quý.

Hai ngày trước, chính Mã Trạch Quý sai người đem hãn trói trong khoang thuyền, Thẩm Ngọc Thư nghĩ, nếu không phải vì rất nhiều chuyện xảy ra sau đó, hãn có lẽ đã bị chìm xuống sông từ lâu rồi.

Thẩm Ngọc Thư tin rằng hãn chắc chắn sẽ làm như vậy, có những kẻ giết người nhiều đến đỏ cả mắt, sớm đã quên mất sự tôn nghiêm của sinh mệnh.

"Không biết nếu thế này, Mã tiên sinh còn cho là khẩu khí của tôi quá lớn hay không?"

Thẩm Ngọc Thư một tay cầm súng, một tay mở áo khoác ra, nhìn thấy chỗ thuốc nổ quấn quanh người hãn, trong phòng đồng loạt vang lên tiếng hít mạnh.

"Một mạng của tôi đổi lấy mạng của tất cả những người trong phòng này, cũng coi như đáng giá."

Thẩm Ngọc Thư nói, nhìn đám người xung quanh, lại nhắc nhở. "Tay của ta nối liền với dây thuốc nổ, nếu có kẻ muốn nổ súng bắn vỡ đầu ta thì tay ta sẽ giật mạnh theo bản năng, đến lúc đó kíp nổ sẽ bị kích hoạt."

Mã Trạch Quý đánh giá Thâm Ngọc Thư từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt đảo qua bàn tay nắm chặt dây kíp của hắn, mỉm cười.

"Có chút can đảm đấy, ta đã xem thường ngươi rồi."

Hắn hất tay về phía thuộc hạ, bảo bọn chúng bỏ súng xuống, lại ngồi về chỗ, làm ngơ họng súng đang chĩa vào mình của Thâm Ngọc Thư, cầm điếu xì gà trên bàn lên.

Thấy hắn muốn hút thuốc, người đàn bà ngồi đối diện lôi bật lửa ra giúp hắn mồi.

Thâm Ngọc Thư thờ ơ nhìn, người đàn bà kia uốn tóc xoắn, ngũ quan ôn hòa thanh tú, mặc một chiếc sườn xám ngắn tay màu xanh, cổ và cổ tay đều đeo vòng trang sức bằng vàng, cô ta chính là bà chủ của Mặt Trăng Xanh - Mã Lam.

Mã Trạch Quý hút một hơi, ngả người ra sô-pha phả ra một vòng khói, lúc này mới nói với Thâm Ngọc Thư: "Ngươi cũng có chút bản lĩnh, nhanh như vậy đã tìm được tới chỗ này, ta vốn đang tính cho người liên lạc bảo người giao hàng cơ."

Điều này thì phải cảm ơn người đã báo tin, giúp hắn kịp thời biến bị động thành chủ động.

Thâm Ngọc Thư hỏi: "Giao hàng gì?"

"Cái gì được nữa? Đương nhiên là 'thứ' lần trước người nhắc tới. Đúng rồi, không phải bản đồ, ta muốn thứ có giá trị hơn cơ."

Thẩm Ngọc Thư giật mình, hẳn nhận ra lần trước Mã Trạch Quý đã hiểu lầm ý hẳn, lúc ấy hẳn nói đến bản đồ, Mã Trạch Quý lại tưởng là Hồ Phù Lệnh.

Hắn nói: "Thằng bé đã thoát khỏi nguy hiểm, tại sao ta phải giao đồ cho người?"

"Cái thằng nhãi đó giờ vô dụng rồi, nhưng bản thân người chẳng phải đang trong tay ta sao?" Mã Trạch Quý hút thuốc, nhìn hẳn cười lạnh: "Người hạ súng xuống đi, giờ mãi thế không mãi à?"

Thẩm Ngọc Thư lắc lắc một chút cổ tay.

"Không sao."

"Một, hai phút còn được, người có thể giờ mãi được sao? Người là người thông minh, không đến mức vạn bất đắc dĩ, chắc cũng không muốn chết đúng không? Chi bằng chúng ta lựa chọn phương thức có lợi cho cả đôi bên."

"Ta không cho rằng kẻ hai ngày trước còn muốn giết mình sẽ chân thành hợp tác, dám chắc là người chờ ta ngã ách chủ bài ra sẽ lập tức diệt khẩu."

"Trước đây là vì chưa biết rõ về người, giờ thì không thể nữa."

"Ồ, Từ Quảng Nguyên nói vậy à?"

Thẩm Ngọc Thư vừa cùng Mã Trạch Quý nói đông nói tây, vừa quan sát căn phòng.

Giữa phòng là một bộ sô-pha, trên tường treo bộ tranh thủy mặc tinh xảo, một bên là bình phong, bình phong tổng cộng có bốn cánh, lần lượt là cảnh hoa lá chim chóc bốn mùa, nhìn bài trí thì đây có vẻ là nhã thất dành cho kẻ có tiền, bởi có bình phong che khuất nên không nhìn được bên trong.

Có điều trực giác nói cho hẳn biết bên trong kia có người, nên cảm thấy an tâm hơn.

Mã Trạch Quý hỏi: "Chuyện này có liên quan gì đến Từ Quảng Nguyên? Sao người lại nghĩ đến ông ta?"

"Có liên quan rất lớn, chẳng phải Trường Sinh bị tay chân của ông ta bắt cóc sao?"

Thẩm Ngọc Thư đánh giá căn phòng xong, ánh mắt dừng lại trên người Mã Trạch Quý.

Mã Trạch Quý và Đoan Mộc Hành đều xuất thân từ quân nhân, nhưng khí chất của hai người lại hoàn toàn khác nhau. Đoan Mộc Hành giống nho sĩ hơn, còn trên người Mã Trạch Quý lại có quá nhiều khí chất của thổ phi, chỉ số thông minh và khả năng phản ứng của hẳn cũng không bằng Đoan Mộc Hành; giữa bọn họ chỉ có duy nhất một điểm giống nhau, đó là: giết người không chớp mắt.

Đối với câu hỏi của Thẩm Ngọc Thư, phản ứng của Mã Trạch Quý là nhướn mày, không nói lời nào.

Thẩm Ngọc Thư liền ngửa luôn át chủ bài.

"Kẻ bắt Trường Sinh là Diêm Đông Sơn, hắn làm tuần bộ ở Tô giới Pháp nhiều năm, tình hình của các phòng tuần bộ hắn nắm rõ như lòng bàn tay, muốn trà trộn vào và mang đi một đứa bé, chuyện này với hắn mà nói thật quá dễ dàng."

Cho nên vừa rồi Thẩm Ngọc Thư đặc biệt lưu ý tới mấy tên cận vệ trong phòng, đáng tiếc Diêm Đông Sơn không trong số đó.

Mã Trạch Quý nghe xong, hừ một tiếng, nhìn về phía Mã Lam.

Mã Lam cũng châm một điếu thuốc, vừa hút vừa lười nhác nói: "Diêm Đông Sơn? Không quen người này, không biết cậu đang nói cái gì."

"Nếu cô không biết, thì còn ai biết nữa chứ, Thanh Hoa tiểu thư."

Nghe xong lời này, mặt Mã Lam biến sắc, Mã Trạch Quý đứng bật dậy, nhưng nhìn đến khẩu súng trong tay Thẩm Ngọc Thư, lại hậm hực ngồi xuống.

Phản ứng của bọn chúng chứng thực suy đoán của Thẩm Ngọc Thư, thấy người đàn bà im lặng không nói gì, hắn mỉm cười nói: "Thanh Hoa tiểu thư, tôi cho rằng sau khi át chủ bài bị vạch trần, thẳng thắn thừa nhận mới là điều người thông minh nên làm. Lời tôi nói không phải là phán đoán bừa bãi, cho nên liều chết chống chế sẽ chỉ khiến mình càng có vẻ ngu xuẩn."

"Người không cần khích tướng ta, Thẩm Ngọc Thư, người nói đều không sai, ta chỉ tò mò làm sao người lại phát hiện ra?"

Thân phận bị bóc trần, Thanh Hoa không giấu diếm nữa, cô ta đập tắt điều thuốc, giơ tay gỡ mớ tóc xoắn xuống, lộ ra mái tóc đen được buộc bên trong, lại lấy khăn tay lau đi lớp son đậm trên môi, khí chất cả người lập tức thay đổi.

Nhìn cô ta bỏ đi lớp hóa trang, Thẩm Ngọc Thư nói: "Bởi vì công sự của tôi thường nói rằng phụ nữ trang điểm cũng như cải trang, muốn biến thành một người hoàn toàn khác không hề khó. Cả cửa hàng thời trang và vũ trường của cô đều không cần cô luôn luôn có mặt, hơn nữa một cái là ban ngày một cái là buổi tối, rất dễ để chia thời gian."

"Nhưng ta đã đồng thời kinh doanh cửa hàng thời trang và vũ trường nhiều năm, cũng chưa từng có người chú ý tới điểm này."

"Điều đó thì rất bình thường, dù sao người có chỉ số thông minh cao như tôi không có nhiều lắm."

Từ trong góc phòng vang lên tiếng phì cười, có tên lưu manh đã bị sự thản nhiên của Thẩm Ngọc Thư chọc cười, có điều lập tức phải kìm lại trước cái lờ mắt của Mã Trạch Quý.

Thanh Hoa cũng cười, nói: "Người đề cao bản thân thật đấy, ta khá tò mò về việc người phát hiện ra khi nào? Bởi trong lúc Thanh Hoa bị giam giữ thì Mã Lam vẫn thường xuyên xuất hiện ở vũ trường."

"Điểm này chỉ với một mình cô đương nhiên không làm được, nhưng ngay lúc cô vừa bị giam giữ thì tình hình đã khác rồi, đừng quên chú Quỳ mới là cha cô, cũng chính là Diệp Vương gia thực sự. Ông ta được tự do hành động, tôi không biết ông ta đã nhờ Từ Quảng Nguyên giúp đỡ trước, hay Từ Quảng Nguyên chủ động giúp, nhưng kết quả đều giống nhau; các người và Từ Quảng Nguyên từ quan hệ đối địch chuyển sang hợp tác với nhau, bởi các người có cùng một mục đích; chỉ có hợp tác, mới có thể thu hoạch được lợi ích lớn nhất."

"Có Từ Quảng Nguyên hỗ trợ, tất cả đều dễ dàng, trước tiên là cho một người phụ nữ có diện mạo gần giống cô ở vũ trường biểu diễn màn kịch ghen tuông rồi chém giết, khiến mọi người không liên hệ Mã Lam và Diệp Thanh Hoa với nhau; tiếp theo lại dùng lý do ra ngoài ô lánh nạn để lấy cơ ẩn thân, rồi cho người đóng giả mình thỉnh thoảng xuất hiện ở vũ trường là được. Những chuyện này đối với Từ Quảng Nguyên mà nói, dễ như trở bàn tay, đây cũng là lý do Thanh Hoa trốn đi mà tuần bố không thể tìm thấy - ai ngờ rằng cô không hề lẩn trốn, mà là đổi sang một thân phận khác, cả ngày ở lỳ trong Đại Thế Giới chứ."

"Nếu Từ Quảng Nguyên quả thật lợi hại như người nói, tại sao ông ta lại không cứu ta ra ngoài ngay từ đầu?"

"Ngay từ đầu tất cả các bên đều vì truy lùng bí mật của địa cung, chăm chăm nhìn vào các người, nếu ông ta giúp lúc đó thì quá lộ liễu, hơn nữa cho dù có giúp được ngay thì ông ta cũng sẽ không ra tay, để phòng các người qua cầu rút ván. Mãi đến khi các người bị dồn tới ngõ cụt, không thể không ngoan ngoãn hợp tác thì ông ta mới phái Diêm Đông Sơn ra tay."

Nghe Thẩm Ngọc Thư giải thích, trên mặt Thanh Hoa lộ vẻ hậm hực, với trí thông minh của cô ta, không thể nào không thấy được ý đồ của Từ Quảng

Nguyên, nhưng việc bị chỉ ra trước mặt mọi người, cô ta vẫn thấy khó chịu. Thẩm Ngọc Thư rõ ràng muốn nói rằng: Vương gia với Cách cách cái gì chứ? Bọn họ chẳng qua là quân cờ cho người ta tự ý điều khiển thôi.

Thấy phản ứng của Thanh Hoa, Mã Trạch Quý lập tức mắng Thẩm Ngọc Thư.

"Người đừng có ở đó nói nhăng nói cuội!"

"À đúng rồi, còn có người nữa."

Nói xong Thanh Hoa, Thẩm Ngọc Thư hướng ánh mắt về phía Mã Trạch Quý, nói: "Ta được biết người thỉnh thoảng sẽ lên tới Thượng Hải để gặp Mã Lam, tất cả mọi người đều cho rằng các người là tình nhân, nhưng thực ra các người đều là vì tìm hiểu bí mật của Định Đông Lăng đúng không."

"Hừ, tin tức của người cũng linh thông thật đấy."

"Quá khen quá khen, người hợp tác với cha con họ Diệp đến giữa chừng, phát hiện ra hợp tác với Từ Quảng Nguyên còn có lợi hơn, cho nên thời gian Thanh Hoa bị giam giữ kia, người chuyển sang lên đi gặp Từ Quảng Nguyên. Nước cờ này của người không tồi."

Bị vạch trần, Mã Trạch Quý nổi đóa, đập tay lên ghế sofa, quát: "Im miệng!"

"Nói xong ta tự nhiên sẽ im, có điều ta khá tò mò, người và Từ Quảng Nguyên hợp tác, ngoài súng ống ra thì còn vận chuyển cái gì nữa?"

Mã Trạch Quý không đáp, mắt trừng trừng nhìn Thẩm Ngọc Thư, nếu không phải trong tay Thẩm Ngọc Thư cầm kíp thuốc nổ, hẳn nhất định đã ra lệnh cho thuộc hạ nổ súng từ lâu rồi.

Thẩm Ngọc Thư mỉm cười.

"Bởi vì các người làm việc quá ồn ào, đột nhiên những điểm giao thông trọng yếu như bến tàu và nhà ga liên tiếp xảy ra ẩu đả, chuyện này không bình thường; tuy trị an của Bến Thượng Hải không tốt, nhưng xã hội đen cũng có quy củ, cứ hai ba ngày lại xảy ra chuyện, người bảo các lão đại sống thế nào?"

"Tiểu tử người có chút thông minh đấy."

Mã Trạch Quý dập tắt điếu xì gà hút được một nửa đi, hừ một tiếng: "Ta nghe thuộc hạ nói đồ hôm nay phải chuyển đi cũng bị người của phòng tuần bộ bắt giữ, là người báo?"

"Ta cũng chỉ lấy gậy ông đập lưng ông thôi, cộng sự của ta thường nói như vậy đấy."

"Có điều người tò mò thường đều đoán mệnh, cho dù như vậy, người vẫn muốn biết sao?"

"Muốn, dù sao nếu không hiếu kỳ, ta cũng chưa chắc sẽ sống lâu."

"Thực ra cũng không có gì, chẳng qua để đề phòng bất trắc, ta kiếm vài thứ để dễ dàng tiến vào lăng mộ hơn thôi."

Dễ dàng tiến vào lãng mộ hơn?

Thẩm Ngọc Thư khẽ nhú mào, lập tức nghĩ tới thuốc nổ.

Thấy hãn nghi ngờ, Mã Trạch Quý lại nói: "Người nhất định lấy làm lạ, thứ đó có thể làm ngay ở Hà Bắc, việc gì phải đặc biệt đưa từ Thượng Hải về? Điều này thì người không hiểu rồi, mấy thứ đồ đồ nội địa làm sao tốt bằng của Tây mũi lỗ được chứ?"

Ngoại trừ nguyên nhân này ra, Thẩm Ngọc Thư còn nghĩ đến một nguyên nhân lớn hơn nữa: Mã Trạch Quý muốn nuốt một mình số đồ vật chôn cùng, hãn sợ rằng nếu làm ở địa phương thì sẽ bị những quan binh khác như Tôn Điện Anh phát hiện; hãn muốn cho lãng mộ nổ tung mà thần không biết quỷ không hay, thậm chí không màng đến tính mạng của vô số binh lính!

Bàn tay cầm súng không tự chủ được nắm chặt, Thẩm Ngọc Thư đã quen nhìn chuyện tử vong, nhưng hãn không thể chịu được có kẻ lại miệt thị sinh mệnh đến thế, mà mục đích chỉ vì những thứ ngoài thân.

Nhất định phải ngăn cản bọn họ, cho dù có phải trả bằng bất cứ giá nào!

Cố gắng trấn tĩnh bản thân, Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng nói: "Hóa ra đây là mục đích của các người."

"Nhưng còn có một vấn đề rất lớn khác, nghe nói trong địa cung có thiết kế các cơ quan, muốn đi vào cần phải kết hợp Hồ Phù Lệnh mới được, thế nhưng chúng ta đã dùng mọi cách đều không tìm được nửa kia của Hồ Phù Lệnh."

Nói cách khác nửa kia đã nằm trong tay bọn chúng.

Thẩm Ngọc Thư mặt không chút cảm xúc, nói: "Cho nên khi người nghe thấy ta nói đồ giấu ở văn phòng thám tử, bèn nghĩ rằng thứ ta nói chính là Hồ Phù Lệnh, không ngờ lại phải mừng hụt."

"Chẳng lẽ người có nửa kia của Hồ Phù Lệnh không phải người sao?"

"Thật là khéo đùa, con của một quan thái y tầm thường như ta làm sao có Hồ Phù Lệnh được chứ? Thứ ta nói chính là bản đồ cơ quan, ta đã vô tình có được nó khi xử lý vụ án quân phiệt bị giết năm ngoái."

"Thứ đó thì chúng ta có từ lâu rồi, không cần."

"VẬY thì không có cách nào khác, xem ra vụ giao dịch này thất bại rồi, chi bằng ..."

"Chi bằng giết người." Mã Trạch Quý tiếp lời, lạnh lùng nói: "Dù sao người đã không còn giá trị lợi dụng."

Thẩm Ngọc Thư nhìn đồng thuốc nổ buộc trên người, Thanh Hoa cười khẩy nói: "Chúng ta không động vào người, chỉ là muốn hỏi xem người biết được bao nhiêu thôi, không phải thật sự sợ người đâu."

"Các người đương nhiên không sợ ta, nếu các người không ngại cùng ta biến thành tro tàn thì có thể thử cho biết. Có lẽ uy lực của chỗ thuốc nổ này không lợi hại bằng những thứ các người đang có, nhưng muốn cho căn

phòng này tan tành thì thừa sức. Các người không sợ chết, không biết Từ Quảng Nguyên liệu có nghĩ thế hay không?"

Nghe hẳn nói vậy, mặt Thanh Hoa và Mã Trạch Quý cùng biến sắc, Thẩm Ngọc Thư hướng về phía bên kia bình phong lớn tiếng hỏi: "Có phải hay không, ông chủ Từ?"

Sau vài giây yên tĩnh, tiếng bước chân vang lên từ phía đối diện, Từ Quảng Nguyên mặc trường bào xuất hiện trước mắt Thẩm Ngọc Thư, trong tay cầm một lọ thuốc hít bằng bạch ngọc, phía sau còn có vài tên thuộc hạ.

Từ Quảng Nguyên đi tới trước sô-pha ngồi xuống, hỏi: "Sao cậu đoán được ta ở bên đó?"

"Chuyện lớn như vậy, bọn họ một tên là người ngoài, một kẻ là đàn bà, không có ông, sao dám làm bừa? À, Diêm Đông Sơn cũng ở đây, tôi đỡ phải đi chỗ khác tìm người."

Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư lướt một vòng qua mấy tên thuộc hạ, Diêm Đông Sơn đứng ở giữa, một thời gian không gặp, hẳn để râu, tóc cũng dài ra, nếu không chú ý thì rất khó nhận ra hẳn là ai.

Thẩm Ngọc Thư cố ý nhắc tới Diêm Đông Sơn, Từ Quảng Nguyên cảm thấy có chút hứng thú, hỏi: "Có phải cậu không ngờ người bị truy nã lại dám ngang nhiên xuất hiện trước mặt mình?"

"Không, các người làm như vậy chỉ có hai khả năng: mời tôi nhập bọn, hoặc là xử lý tôi, tóm lại các người không sợ tôi sẽ để lộ ra ngoài."

"Vậy cậu sẽ lựa chọn cách nào?"

"Lựa chọn thế nào tạm thời gạt qua một bên, trước tiên tôi muốn hỏi một việc."

"Việc gì?"

"Tôi đã đồng ý với Kim Lang sẽ giúp hãn giải oan, tôi muốn biết người giết Liễu Trường Xuân giả có phải là Diêm Đông Sơn không?"

Thẩm Ngọc Thư đột nhiên nhắc tới Liễu Trường Xuân, Diêm Đông Sơn cuống lên, muốn mở miệng biện minh, nhưng nhìn Từ Quảng Nguyên, lại phải thôi.

Từ Quảng Nguyên nói: "Cậu hỏi vậy, tức là chắc chắn hung thủ là Diêm Đông Sơn?"

"Đúng vậy."

"Tại sao? Thuộc hạ của ta nhiều như vậy, tại sao cậu nghĩ đến hãn?"

"Tuy rằng ông có rất nhiều thuộc hạ, nhưng hiểu cách tuần bố phá án, lại có thể tạo ra hiện trường giả như vậy có lẽ chỉ có kẻ làm tuần bố nhiều năm là Diêm Đông Sơn; hơn nữa, tôi thấy trên mu bàn tay hãn có vết cào, là do Liễu Trường Xuân gây nên đúng không?"

Trên mu bàn tay trái của Diêm Đông Sơn đúng là có vết thương rất nhạt, nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy, hãn vội vàng dùng tay phải che lại.

"Võ công của Liễu Trường Xuân có lẽ không tồi, cho nên ông mới phái Diêm Đông Sơn đi, có điều Diêm Đông Sơn khinh địch, để cho Liễu Trường Xuân trốn vào kì thất. Các người giết Liễu Trường Xuân, là vì hắn đã tìm được một nửa của Hồ Phù Lệnh đúng không? Còn tại sao các người biết được chuyện này, đương nhiên là vì có người bên trong bán đứng, chính là tên Liễu Nhị kia."

Yết hầu Diêm Đông Sơn giật giật, vẻ mặt khó chịu đã chứng minh tất cả những gì Thẩm Ngọc Thư nói là đúng.

"Liễu Nhị còn sống không? Hay là đã bị các người diệt khẩu rồi?"

"Đối với nhân tài hữu dụng, ta đều biết cách sử dụng, Liễu Nhị hiện tại đã trên đường chạy tới Hà Bắc rồi, hắn có chuyện khác phải làm."

"Cái gọi là chuyện khác, chẳng qua là làm một con tốt thí, bất kỳ lúc nào cũng có thể toi mạng."

"Vì vinh hoa phú quý sau này, một chút mạo hiểm cũng đáng."

Thẩm Ngọc Thư không biết Liễu Nhị có nghĩ thế thật hay không, nhưng đối với cách làm của Từ Quảng Nguyên, hắn cực kỳ khó chịu.

"Ông vẫn luôn như vậy sao? Vì ham muốn của bản thân mà không tiếc sinh mệnh của người khác, thậm chí thao túng cả vận mệnh của họ? Liễu Nhi, cha con Diệp Vương, rồi Kim Lang, thậm chí là tính mạng của cả nhà Khâu Nguyệt Sinh!"

"Cậu đang nói cái gì thế? Ta nghe không hiểu."

"Theo kinh nghiệm giao tiếp với tội phạm của tôi, mỗi khi có kẻ nói những lời này, trong lòng hẳn đều hiểu đến mức không thể hiểu hơn được nữa."

"Hừ."

Giơ súng quá lâu, Thẩm Ngọc Thư có chút không chịu được nữa, hẳn từ bỏ việc tự hành hạ mình, buông súng xuống, cả hai tay cầm lấy dây kíp thuốc nổ, dùng động tác này để ngầm nhắc đám người kia dừng hành động thiếu suy nghĩ, hẳn có thể giật dây vào bất kỳ lúc nào.

"Luận về mưu lược tâm cơ, tôi có lẽ không bằng ông chủ Từ, nhưng một chút kỹ năng phán đoán suy luận thì tôi có thừa. Sau khi xảy ra vụ án Liễu Trường Xuân, tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, tại sao hung thủ lại cố ý mạo danh Kim Lang? ở thời loạn thế; giết người đầy rẫy, trong đó tám chín phần đều không tìm được tội phạm, kẻ gây án cần bản đầu cần phải phiền toái mượn danh Kim Lang giết người, cho nên tôi nghĩ hẳn làm như vậy nhất định là có mục đích."

"Sau đó tôi xem lại vụ án mấy năm trước của Kim Lang, đặc biệt là vụ án cuối cùng, cả nhà nạn nhân Khâu Nguyệt Sinh đều chết bởi tay gã, điều này không nhất quán với cách làm từ trước tới giờ của Kim Lang; báo cáo kết quả nghiệm thi cũng chứng minh ngoại trừ Khâu Nguyệt Sinh, những người khác có lẽ đều không phải do Kim Lang giết, vậy những người đó chết bởi tay ai? Vì sao lại hãm hại Kim Lang?"

"Kẻ đứng sau điều khiển đã tính toán rất kỹ, nhưng hẳn đã tính sót một điều, hẳn không ngờ Khâu gia còn có bà Thôi sống sót, cũng có thể hẳn biết

nhưng không quan tâm. Dù sao vụ án đă có kết luận chắc chắn như đinh đóng cột, người sống sót lại là một bà lão gần đất xa trời, sẽ không ai tin lời của bà. Vì rất nhiều nguyên nhân, bà may mắn còn sống."

"Hôm nay tôi đã tìm được bà ấy, bà đã kể lại tất cả những gì đã xảy ra cho tôi, hóa ra kẻ giết cả nhà Khâu gia không phải là Kim Lang, mà là chính Khâu Nguyệt Sinh. Đêm đó đồ án bị bỏ thuốc ngủ rất nặng, tất cả những người khác ăn xong đều mơ mơ màng màng, Khâu Nguyệt Sinh có thể thoải mái ra tay giết chết bọn họ."

"Bà Thôi đêm đó không được khỏe nên không ăn cơm tối, tránh được một kiếp nạn; bà ấy không chịu nói ra chân tướng, vì biết rằng Khâu Nguyệt Sinh đã chết, Kim Lang bị bắt. Bà ấy nghi ngờ mình già cả mắt mờ nên nhìn nhầm, nhưng liên tưởng đến những gì xảy ra trước vụ huyết án, bà tin rằng chính là Khâu Nguyệt Sinh đã xuống tay, cho nên suốt thời gian vừa rồi, bà ấy cứ phải sống trong nghi ngờ và sợ hãi."

"Bà ấy nói với tôi cuộc sống của Khâu Nguyệt Sinh khi ở rể Khâu gia không hề dễ chịu, hẳn là người nhà quê, ở đây không có thân thích, thái độ của người nhà họ Khâu đối với hẳn cũng chẳng khác nào người ở. Cho nên lúc Khâu Nguyệt Sinh giết hại vợ mình và cha mẹ cô ta, ra tay rất tàn nhẫn, trong lòng tràn ngập oán hận."

"Ngoài ra, bà Thôi còn cung cấp cho tôi một tin rất quan trọng: Mấy tháng trước khi xảy ra chuyện, Khâu Nguyệt Sinh có qua lại mật thiết với một vũ nữ, Khâu phu nhân vì thế suốt ngày cãi nhau với hẳn. Nhưng sau khi xảy ra chuyện, không ai còn nhìn thấy vũ nữ kia nữa, tôi nghi ngờ chính cô ta đã châm chọc khiến Khâu Nguyệt Sinh giết người - nếu tất cả thành viên của Khâu gia đều đã chết, vậy thì gia sản của Khâu gia đều sẽ là của Khâu Nguyệt Sinh. Hẳn bị ma quỷ che mắt, lại tin vào lời của vũ nữ, để diễn cho

thật, không chỉ giết những người khác, đến con ruột của mình cũng không tha."

"Khâu Nguyệt Sinh quyết sống mái như vậy có lẽ là vì vũ nữ đã lừa hãm mình có mang, vì gia đình mới, hãm không tiếc hủy diệt cái cũ, chỉ là hãm không ngờ tất cả đều là do kẻ khác đã bày sẵn; những kẻ đó ngay từ lúc đầu đã sắp xếp vận mệnh của hãm, bởi vì như vậy, mới có thể giá họa cho Kim Lang, khiến Kim Lang không còn đường lui."

Nói tới đây, Thẩm Ngọc Thư dừng lại, Từ Quảng Nguyên nghịch lọ thuốc hít trong tay, chậm rãi nói: "Chuyện về Khâu gia ta có nghe nói, Kim Lang người này ta cũng từng nghe qua, có điều ta không hiểu tại sao cậu lại nói với ta những chuyện này?"

"Bởi vì kẻ sắp đặt cục diện này chính là ông."

"Ta? Tại sao ta lại muốn hãm hại một sát thủ giang hồ chứ?"

"Bởi vì dã tâm của ông quá lớn, rất nhiều trường hợp cần đến sát thủ bán mạng cho mình. Tôi đoán ông nhất định đã tìm tới Kim Lang, hy vọng gã làm việc cho ông, đáng tiếc Kim Lang làm việc có nguyên tắc của gã, hơn nữa quen một mình, cho nên cách tốt nhất chính là bức gã tới cảnh khốn cùng, bắt gã không thể không phụ thuộc vào ông."

"Cho dù như vậy thì chuyện này có liên quan gì đến Khâu Nguyệt Sinh?"

"Có liên quan rất lớn, không ai biết lai lịch của Khâu Nguyệt Sinh, cũng không ai biết quê quán của Kim Lang, nhưng Kim Lang có thể vào nhà họ Khâu, cùng hãm đối ẩm, đủ thấy quan hệ giữa họ rất thân thiết, bọn họ hãm là

đồng hương. Hơn nữa việc làm ăn của Kim Lang đều do Khâu Nguyệt Sinh môi giới - Khâu Nguyệt Sinh làm thủ quỹ ở quán trà, có cơ hội tiếp xúc với nhiều tầng lớp khác nhau, hẳn lại biết ăn nói, thích hợp với việc môi giới làm ăn. Khâu Nguyệt Sinh chết, Kim Lang lại mang trên lưng tội danh giết người, gã chẳng khác nào mất đi cánh tay, đến lúc đó chỉ cần các người dạy dỗ thêm một chút là hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe các người. Đây cũng chính là lý do Kim Lang bị phán tử hình, nhưng không lập tức thi hành mà chỉ bị nhốt trong đại lao, đúng không?"

Thanh Hoa và Mã Trạch Quý nhìn nhau, Từ Quảng Nguyên không tỏ ý kiến gì, chỉ nghịch lọ thuốc trong tay, hệt như nghe kể chuyện đến mê mẩn.

Thẩm Ngọc Thư không kìm được hỏi: "Với phong cách làm việc của ông, vũ nữ kia có phải đã chết rồi không?"

"Ha, chuyện nhỏ như thế ai biết được chứ."

Nói như vậy chẳng khác nào thừa nhận suy luận của Thẩm Ngọc Thư, thái độ không mấy may mắn để ý của Từ Quảng Nguyên khiến Thẩm Ngọc Thư tức giận, sắc mặt hẳn trầm xuống, lạnh lùng nói: "Ông vốn định tạm thời nhốt Kim Lang trong đại lao trước, chờ khi nào cần dùng đến gã thì thả ra, một là để mài mòn ý chí của gã, tiện cho ông thao túng, hai là chưa tìm thấy mục tiêu thích hợp để bắt gã ra tay, nhưng nào ngờ chính điều này mà khiến cho cả kế hoạch sau này bị đảo lộn."

"Nói vậy là sao?"

"Trong vụ án ở kì quán, ông lợi dụng Trần Phong tới thử tôi, Trần Phong chỉ là một tay công tử con nhà có tiền bình thường, nếu không có ông xúi giục,

hắn ngàn vạn lần không thể nghĩ tới việc dùng cái tên Kim Lang để đi dọa ông chủ tiệm trà. Khi đó ông đã chuẩn bị sẵn sàng cho Kim Lang vượt ngục, ngay từ đầu ông đã định xong việc là khử Trần Phong - cho nên mới bảo Trần Phong gọi điện cho tôi, bảo tôi tới biệt thự, nhưng lại hạ độc trong nước trà trước, giết chết Trần Phong, nhân cơ hội đó hãm hại tôi."

"Có điều các người không ngờ người tới biệt thự theo lời hẹn là Tô Duy, kế hoạch đã được triển khai, giữa chừng không thể sửa đổi, đành vậy mà làm, khiến Tô Duy bị bỏ tù. Thủ pháp này cũng giống như cách ông dùng để hãm hại Kim Lang, cho nên khi tìm đọc hồ sơ về Kim Lang, tôi đã nghĩ ngay tới ông."

"Tiểu tử, ta rất phục trí tưởng tượng của cậu, nhưng ai có thể chứng minh ta quen Trần Phong chứ? Hơn nữa còn thân đến mức sai bảo được cậu ta làm việc cho mình."

"Tôi biết ngay ông sẽ nói như vậy. Muốn chứng minh hai người quen nhau rất đơn giản, có lẽ ông không biết, hôm Trần Phong xảy ra chuyện đã gặp Tô Duy ở phòng tuần bộ; càng không may ở chỗ một số đồ vật tùy thân của Trần Phong đã bị Tô Duy lấy đi, sau đó tôi tìm thấy vân tay của ông trên hộp đựng danh thiếp của Trần Phong. Nếu các người không phải quen thân, vậy xin hỏi tại sao trên hộp đựng danh thiếp của hắn lại có dấu vân tay của ông?"

Từ Quảng Nguyên không đáp, nhíu mày, tựa hồ không biết nên lấp liếm thế nào, hoặc là không thể hiểu nổi tại sao Thẩm Ngọc Thư biết được đó là dấu vân tay của mình.

Thẩm Ngọc Thư giải thích.

"Ông có lẽ là quý nhân hay quên, trong cuộc thi cờ tướng liên tục xảy ra hai vụ giết người, lúc ấy tất cả các khách khứa đều cung cấp dấu vân tay, đương nhiên bao gồm cả ông - cơ bản tôi đã tra ra được tất cả sự thật, ông còn cần bổ sung gì không?"

Thật lâu sau, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay, Từ Quảng Nguyên khen: "Nói rất đầy đủ, chỉ có một điểm ta không rõ lắm: nếu cậu đã biết Tô Duy là bị vu oan, tại sao còn mượn gió bẻ măng, phủ nhận Trần Phong đã gọi điện cho nó, còn hủy lời nhắn nó để lại cho cậu, hại nó phải vào tù?"

"Đương nhiên là để tìm cơ hội đưa cậu ấy rời đi, bởi vì người ông phải đối phó chính là tôi, tôi không muốn liên lụy đến bạn của mình."

Dừng một chút, Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Ông không thể lý giải, vì đối với ông mà nói, bằng hữu đều dùng để bán đứng."

"Vậy thì cũng chưa chắc, bằng hữu cũng có thể dùng để hợp tác, hợp tác cùng thắng lợi. Thẩm Ngọc Thư, ta đánh giá rất cao tài hoa và năng lực của cậu, muốn hợp tác với ta không? Sau này vinh hoa phú quý có thể hưởng thụ bất tận."

"Nếu vinh hoa phú quý là chỉ những thứ được chôn cùng trong lăng mộ kia, vậy thì thôi khỏi. Tôi có hứng thú với người chết, nhưng không hứng thú với đồ của người chết, cho nên hiện giờ tôi càng muốn đem đám hung thủ các người đi quy án."

Thanh Hoa cười, Mã Trạch Quý cũng cười phá lên, bởi vì lời Thẩm Ngọc Thư nói thật sự quá buồn cười, hẳn hiện tại là cá trong chậu, có thể thoát được hay không còn chưa biết, lại đòi bắt người.

Từ Quảng Nguyên cũng liên tục lắc đầu, thở dài: "Tiểu tử, ta rất thích cậu, đáng tiếc cậu muốn đổi đầu với ta, nếu không ta sẽ cho cậu một tiền đồ rất tốt."

"Không cần, cuộc đời của tôi tự tôi định đoạt."

"Thật là giống cha cậu như đúc, nói dễ nghe một chút là ngay thẳng, nói khó nghe một chút thì là ngu trung, thế nên mới chết khi còn rất trẻ như thế."

Nghe ông ta nhắc tới cha mình, sắc mặt Thẩm Ngọc Thư thay đổi, lạnh lùng nói: "Xin đừng bất kính với người đã mất!"

"Bất kính thì sao chứ? Nếu hãn còn sống thì cũng phải lễ phép quỳ lạy ta, chết rồi càng không dám cãi lời. Thẩm Ngọc Thư, cậu rất muốn biết về cuộc đời và thân phận của cha mình đúng không? Vậy đem Hồ Phù Lệnh giao ra đây, ta sẽ xem xét nói cho cậu biết."

Đề nghị này đúng là rất có sức mê hoặc đối với Thẩm Ngọc Thư, hãn không đáp lại ngay.

Nhìn thấy hãn do dự, Từ Quảng Nguyên rất đặc ý, nói: "Nếu muốn tồn tại trong thời loạn thế, ngoại trừ năng lực và tài hoa, còn phải biết nhìn thời cuộc, dựa vào ta đối với cậu mà nói có trăm lợi mà không một hại, có cần suy nghĩ lại một chút không?"

"... Không..."

Trầm ngâm một lúc sau, Thẩm Ngọc Thư đưa ra câu trả lời.

Hắn lại lần nữa nâng họng súng lên, nhắm ngay Từ Quảng Nguyên, lạnh lùng nói: "Tôi rất muốn biết chuyện trong quá khứ, nhưng nếu phải dùng nó để đổi lấy việc các người thoát khỏi pháp luật, tôi nghĩ nếu cha ở trên trời có linh, nhất định cũng không đồng ý!"

"Dùng pháp luật với ta?" Từ Quảng Nguyên vỗ lên ghế sô-pha, cười khẩy nói: "Cho dù cậu có bắt ta, thử hỏi tại Bến Thượng Hải này, có ai dám định tội ta!?"

"Dám hay không dám, phải đợi lên tòa hãy nói!"

Từ Quảng Nguyên khí thế ngút trời, Thẩm Ngọc Thư cũng không hề thua kém, bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu nhượng bộ dù chỉ một chút. Thanh Hoa và Mã Trạch Quý cũng không nói nhiều, đứng một bên thờ ơ nhìn.

Cuối cùng Từ Quảng Nguyên thu ánh mắt lại, mỉm cười hỏi: "Nếu đã không định hợp tác với ta, vậy cậu ở đây đông dài nửa ngày, chỉ để thể hiện khả năng suy luận của cậu giỏi đến thế nào sao?"

"Không, tôi muốn cho Kim Lang biết, kẻ chủ mưu đã hại hắn thảm đến như vậy, rốt cuộc là ai."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, lớn tiếng gọi: "Kim Lang, anh ở đâu? Cuộc đối thoại vừa rồi của chúng tôi anh đều đã nghe được - oan có đầu nợ có chủ, còn không mau đòi nợ con nợ của mình đi!"

Hắn bỗng nhiên lớn tiếng như vậy, tất cả mọi người trong phòng đều giật mình, mấy tay thuộc hạ kia muốn chế ngự hắn, nhưng lại ngại chỗ thuốc nổ, đành phải nhìn về phía Mã Trạch Quý và Từ Quảng Nguyên; còn có một số

kẻ hiểu rõ về Kim Lang, kinh hoàng nhìn trái nhìn phải, sợ hãi đột nhiên nhảy ra đại khai sát giới.

Nhưng nhiều giây qua đi, không có bất cứ chuyện gì xảy ra - Kim Lang không có ở đây, hoặc ít nhất hẳn không lập tức xuất hiện khi Thẩm Ngọc Thư gọi.

Tất cả lập tức thở phào, Mã Trạch Quý cười lạnh nói: "Đại thám tử người thất sách rồi, Kim Lang hình như không thần kỳ thế đâu."

Sắc mặt Thẩm Ngọc Thư trầm xuống, cảm nhận được sát khí của bọn chúng, hẳn nắm chặt báng súng, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Tôi cảnh cáo các người, nếu không muốn cùng chết thì đừng có hành động thiếu suy nghĩ!"

"Ha, người không dám kéo kíp nổ đâu, người thông minh đều sợ chết, người không dám chọn chết trước đâu."

"Không tin thì người thử xem?"

Những kẻ ở đây đương nhiên đều không tin Thẩm Ngọc Thư giật kíp thuốc nổ thật, nhưng bọn chúng cũng không dám làm liều, tránh Thẩm Ngọc Thư giật kíp nổ theo bản năng, trong phòng vì vậy xuất hiện thế giằng co trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Thấy tình hình như vậy, đôi mắt Từ Quảng Nguyên hơi nheo lại, nâng lọ thuốc hít trong tay lên.

Thẩm Ngọc Thư không biết động tác này của lão có ý nghĩa gì, nhưng trực giác nói với hắn đây là một loại ám hiệu, lão đang ra lệnh cho thuộc hạ động thủ.

Thẩm Ngọc Thư nghĩ tới Diêm Đông Sơn đầu tiên, có điều không đợi hai bên có động thái gì thì bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng cười ha hả, cổ quái đến dị thường, hệt như bánh răng của thứ máy móc gì đó ma xát với nhau tạo ra, khiến người ta lạnh gáy.

Âm thanh kỳ quái này thu hút sự chú ý của mọi người, Diêm Đông Sơn không hiểu có chuyện gì, tạm thời không động thủ, nhìn về phía đối diện.

Một trong số thuộc hạ cầm một cây bút, trên nắp bút có thứ gì đó nhìn như đầu hải tặc, cùng với tiếng cười ha ha ha, cái đầu hải tặc cũng ngoẹo trái ngoẹo phải, nói buồn cười thì buồn cười, nói kì quái thì cũng kì quái, nhưng cái chính là không ai hiểu đó là thứ gì.

Thấy ánh mắt tất cả đều dừng lại trên người mình, tên thuộc hạ nhếch miệng cười.

"Thật ngại quá, mãi nghe kể chuyện đến mê mẩn, không cẩn thận ấn nhầm nút, thất lễ thất lễ."

Kẻ đó vừa nói vừa ấn nút một cái, tiếng cười biến mất, đầu hải tặc cũng ngừng chuyển động.

Mã Trạch Quý nhíu mày trừng mắt với kẻ kia, đột nhiên nghiêm giọng quát: "Người không phải là binh lính của ta, người là ai?"

Tên thuộc hạ ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: "Đừng hờ chút ra là cáu âm lên như thế, rất dễ bị cao huyết áp đấy."

"Rốt cuộc người là ai? Làm sao trà trộn được vào đây!?"

Mã Trạch Quý lại quát lên, hướng về những tên khác khoát tay, thế là hơn nửa phòng chữa súng về phía hắn.

Người kia không để ý, đưa tay lên, đầu tiên là ném cái mũ trên đầu xuống, lại day day mặt một lúc, cái mặt nạ da người kỳ quái bị lột ra, để lộ khuôn mặt tuấn tú bên trong.

"Tô Duy!"

Thẩm Ngọc Thư là người đầu tiên kêu lên.

Tuy đã đoán được đó là Tô Duy, nhưng khi tận mắt nhìn thấy cậu ta đứng trước mặt mình, Thẩm Ngọc Thư vẫn không kìm được kích động, nếu không phải tình hình không cho phép, hẳn nhất định đã chạy tới ôm Tô Duy một cái thật chặt.

Đối với sự kích động của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy có chút kinh ngạc, cậu đưa tay lên miệng, làm động tác suyt, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi đi đến bên cạnh Thẩm Ngọc Thư, chỉ chỉ vào hắn, nói: "Các người đừng nhân cơ hội mà nổ súng bắn vào tôi nhé, tôi trúng đạn là hẳn chắc chắn sẽ giật dây, muốn chết tất cả cùng chết."

Ánh mắt Thẩm Ngọc Thư vẫn luôn di chuyển theo động tác của cậu, hỏi: "Cậu không đi Quảng Châu à?"

Tô Duy khó chịu trừng mắt nhìn hắn.

"Sao tôi lại phải đi Quảng Châu?"

"A Hành nói thuộc hạ của cậu ta đã đưa cậu lên thuyền, còn nhìn thuyền rời cảng nữa."

"Chẳng lẽ tôi không biết bơi quay lại à? Tôi biết bơi chứ có giống ai kia kém cỏi vậy đâu."

Nghĩ đến chuyện mình bị đuổi nước suýt chết, Thẩm Ngọc Thư dùng mu bàn tay cọ cọ chớp mũi, nhưng lập tức lại chĩa súng về phía Từ Quảng Nguyên, hỏi: "Bơi từ Quảng Châu về?"

"Bơi từ Quảng Châu về, cậu tưởng tôi là cá à, đương nhiên là thuyền vừa rời cảng là tôi bơi về luôn."

"Vậy gần đây cậu trốn ở đâu?"

Tô Duy không nói, liếc mắt cười khẩy, vẻ mặt như đang bảo: Sao tôi phải nói cho cậu?

Cả hai mãi mê nói chuyện, Mã Trạch Quý càng nghe càng khó chịu, chỉ vào Tô Duy quát: "Người tốt cuộc là ai phái tới? Dám chạy tới chỗ này uy hiếp ta!"

"Chắc chắc, đến đại danh Tô Thập Lục ta đây cũng không biết, người lặn lội ở phương nào thế?"

Chiếc bút xoay hai vòng điệu nghệ trong tay Tô Duy, ánh mắt cậu lần lượt lướt qua Thanh Hoa, Mã Trạch Quý, và cả Từ Quảng Nguyên, tiếp theo lặn ngược lại hỏi: "Không nhìn thấy Diệp lão gia, ông ta còn sống chứ?"

"Nhờ phúc của ngài, gia phụ vẫn an khang."

"Vậy là tốt rồi, tôi cũng hy vọng ông ta có thể sống lâu một chút, như vậy tương lai bị nhốt trong ngục mới thú vị."

"Nghe lời người giống như việc chúng ta bị bắt là chắc chắn vậy, người lấy đâu ra sự tự tin này thế?"

"Lấy ở đây."

Tô Duy xoay xoay cây bút trong tay, ấn một cái nút khác, bên trong vang lên cuộc đối thoại giữa Thẩm Ngọc Thư, Mã Trạch Quý và Từ Quảng Nguyên vừa rồi, một chữ không thiếu, hơn nữa còn vô cùng rõ ràng.

Mã Trạch Quý nghe vậy thì sửng người, chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào cây bút kia không rời, mặt hết như thấy quái vật.

Từ Quảng Nguyên cũng kinh ngạc, lão đứng lên, chỉ vào cây bút kêu lên: "Đây, đây là cái gì?"

"Cái này gọi là bút ghi âm, đơn giản mà nói, nó là một loại công cụ có thể ghi lại lời nói của các người; nói cách khác, tất cả những gì các người vừa nói đều đã bị sao chép lại, sau này lên tòa, nó có thể làm bằng chứng mang ra trình tòa, buộc tội các người."

"Cái đồ chơi nước ngoài này từ đâu tới?"

"Đây không phải đồ chơi nước ngoài, mà là tôi phát minh ra đấy."

Chính xác mà nói, là Tô Duy nhờ nhân viên chuyên nghiệp thiết kế cho mình.

Lúc xuyên thời gian đến Thượng Hải, có lẽ bút ghi âm bị va đập, một đợt không thể dùng được. Thời gian này cậu trốn trong khách sạn ăn không ngồi rồi, dù sao cũng rảnh, bèn đem cây bút ra sửa, khiến nó có thể hoạt động lại, hơn nữa còn phát huy công dụng vào thời điểm quan trọng.

Rất hài lòng với khả năng nhìn xa trông rộng của mình, Tô Duy đưa ngón tay cái lên vuốt chóp mũi, sau đó cầm cái bút vung một vòng, hô to: "Thượng Hải Edison, không phục thì tới đây so tài!"

Căn phòng rơi vào yên tĩnh ngăn ngui, tất cả đều như bị điểm huyết, đứng yên không nhúc nhích.

Tô Duy khua tay múa chân xong, không thu được hiệu quả mong muốn, quay sang nhìn Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Bọn họ vẫn ổn chứ?"

Thẩm Ngọc Thư cười, thời gian xa cách cũng không lâu, nhưng nhìn Tô Duy làm trò, hẳn vẫn có cảm giác mơ hồ như đã xa nhau lâu lắm. Hẳn rất thích nghe Tô Duy nói chuyện, cho dù nhiều lúc hẳn nghe không hiểu.

"Ừm, bọn họ vẫn ổn, tôi cảm thấy không ổn là chúng ta."

"Mẹ kiếp, không ổn cậu cười cái gì?"

Thẩm Ngọc Thư cũng không biết mình đang cười cái gì, tóm lại là cảm thấy rất thú vị, cho dù đang trong hiểm cảnh, nhưng bởi vì có Tô Duy ở đây, hẳn hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm.

Phối hợp với Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư lắc lắc cổ tay áo, tấm ảnh đã giấu trong đó tung ra, có điều hẳn vừa cầm súng vừa phải giữ dây kíp, không thể cầm tấm ảnh được. Tô Duy nhìn mà ngứa mắt, đành phải giúp hẳn cầm lấy, chìa ra trước mặt đám người Từ Quảng Nguyên.

Tấm ảnh này là Vân Phi Dương chụp sau khi Thẩm Ngọc Thư bị tấn công ở chỗ của Đoàn Mộc Hành, tuy rằng vào ban đêm, nhưng vẫn có thể nhìn được người bên trong là ai.

"Tấm ảnh này chụp rất rõ ràng, người này chính là người đứng không..."

Thẩm Ngọc Thư đối chiếu tấm ảnh, nhìn về phía bốn tay thuộc hạ, rất nhanh đã tìm thấy nhưng kẻ đó vội vàng quay mặt đi, động tác giấu đầu hờ đuôi này càng chứng minh trong số những kẻ tập kích Thẩm Ngọc Thư đêm đó có hẳn.

"Tay hoặc chân của người đã lành chưa?"

Thẩm Ngọc Thư tốt bụng hỏi, tên thuộc hạ không trả lời, tiếp tục trốn sau lưng đồng bọn...

Thẩm Ngọc Thư đành phải nói thẳng với Mã Trạch Quý: "Hắn là thuộc hạ của người, đêm hôm trước tới nhà của công tử Đoan Mộc tấn công chúng ta, tấm ảnh này chính là bằng chứng tốt nhất, không biết bằng chứng này có đủ để đưa người ra tòa hay chưa?"

Nhìn mặt Mã Trạch Quý hết chuyển sang trắng lại chuyển sang đỏ, Tô Duy đứng bên bật cười, có điều trong phòng ngoại trừ cậu không có ai cảm thấy buồn cười. Từ Quảng Nguyên thấp giọng quát: "Đoạt lấy đồ vật của bọn chúng, xử lý chúng đi!"

"Oa, nói xử lý là xử lý, không sợ thuốc nổ trên người hắn sao?"

Tô Duy dùng khuỷu tay huých huých Thẩm Ngọc Thư, nhắc nhở bọn chúng trên người hắn còn có con át chủ bài. Mã Trạch Quý còn chưa đáp, Từ Quảng Nguyên đã đập bàn, lạnh lùng quát: "Có bản lĩnh thì người giết đây đi, ta cùng thẳng thiên với người!"

Thẩm Ngọc Thư mặt sầm lại, tay vừa định cử động, Tô Duy đã nhanh tay nhanh mắt giữ lại. Thẩm Ngọc Thư thích đòi nhân đòi nghĩa là chuyện của hắn, cậu thì không muốn chết đâu, cậu không muốn ù ù cạc cạc xuyên thời gian về Bến Thượng Hải chín mươi năm về trước rồi ngòm củ tỏi thế này.

"Đừng kích động đừng kích động, có việc gì từ từ thương lượng." Tô Duy trấn an.

Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một ánh cười.

"Thương lượng thế nào?"

Tô Duy còn chưa trả lời, mấy tên tùy tùng đã theo lệnh của Mã Trạch Quý đồng loạt xông lên, vây lấy cả hai.

Tục ngữ có câu "mãnh khó địch lại quần hồ", Tô Duy không muốn liều mạng với đám lang sói này, tốt nhất là gọi hỗ trợ.

Cậu hô lớn: "Kim Lang! Kim Lang! Mau tới cứu giá!"

Lời còn chưa dứt, cửa sổ đối diện đã 'choang' một tiếng, lớp kính) bị đập vỡ, vụn thủy tinh bắn tung tóe, một bóng người từ bên ngoài phi vào, đứng giữa đám đông.

Người đàn ông đó cao lớn cường tráng, vẻ mặt cứng rắn lạnh băng, tay phải cầm một thanh kích Nga Mi, chính là Kim Lang.

Phòng này cách mặt đất nói cao không cao, nói thấp cũng không thấp, gã dễ dàng xông vào như vậy, khiến người ta không khỏi thán phục.

Thẩm Ngọc Thư mừng rỡ, nói: "Anh xuất hiện, thật đúng lúc, có phải đã ở bên ngoài mai phục từ lâu rồi không? Những gì chúng tôi nói vừa nãy anh đều nghe được chứ?"

Kim Lang gật gật đầu, ném sợi dây thừng trong tay sang một bên, nhìn về phía Từ Quảng Nguyên, lạnh lùng nói: "Ta có ngày hôm nay, đều do người

ban tặng!"

Diêm Đông Sơn và mấy tên tùy tùng khác lập tức xông lên cạnh Từ Quảng Nguyên, đề phòng Kim Lang đột nhiên tấn công.

Bản thân Từ Quảng Nguyên lại tỏ ra rất bình tĩnh, lạnh lùng mà nói: "Thân là sát thủ, người nên biết từ sớm rằng sẽ có kết cục ngày hôm nay."

Mắt Kim Lang hơi sụp xuống, thấp giọng nói: "Ta và Khâu Nguyệt Sinh là đồng hương, quen biết rất nhiều năm, không thể sống được ở quê nhà nữa mới cùng nhau lang bạt giang hồ; lúc mới tới Thượng Hải chúng ta đã từng thề, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, vậy mà cuối cùng..."

Nói tới đây, giọng gã trở nên nghiêm khắc, nâng thanh kích Nga Mi trong tay lên, gào lên với Từ Quảng Nguyên: "Đều là tại người, là người xúi giục hấn!"

"Là hấn không chịu nổi dụ dỗ, người nhìn Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy xem, ta cũng lấy lợi ích ra để dụ dỗ, nhưng bọn họ chẳng phải không hề dao động sao? Cho nên ở trong lòng hấn, người bạn như người còn thua xa danh lợi địa vị, là người mù mắt, nhận giặc làm bạn."

"Người! Khốn kiếp!"

Lời của Từ Quảng Nguyên đánh trúng trái tim của Kim Lang, khuôn mặt cứng đờ của gã xuất hiện sự dao động hiếm thấy, gã hét lên một tiếng, vung kích Nga Mi lên lao tới.

Diêm Đông Sơn vừa thấy tình hình không ổn, lập tức cùng những tên tùy tùng khác xông lên ngăn lại, không cho hãn làm bị thương Từ Quảng Nguyên.

Bên này mấy tay thuộc hạ cũng bắt đầu vây lấy Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, bọn chúng thấy Thẩm Ngọc Thư không dám giật dây kíp, thế nên đổi súng thành dao, tấn công tầm gần.

Đối phương đông người, hơn nữa võ công đều không tệ, Thẩm Ngọc Thư không tiện nổ súng, đành phải tay không vật lộn với chúng. Tô Duy không giỏi ẩu đả, trốn thẳng sau lưng Thẩm Ngọc Thư, kêu lên: "Kim Lang, bên này! Bên này!"

Kim Lang nghe thấy, áp sát về phía bọn họ, một tên thuộc hạ định cản đường, bị gã túm lấy cổ tay vặn ra ngoài, tiếng xương gãy phát ra, tên nọ đau đến mức kêu không thành tiếng, gập người gục trên mặt đất.

Tiếp đó Kim Lang lại đá gãy chân một tên thuộc hạ khác, một tên vung dao định tấn công phía sau, bị gã dùng khuỷu tay đâm gãy xương sườn, có điều đều không hạ độc thủ, chỉ đánh bị thương xong là tha.

Tô Duy ở phía sau Thẩm Ngọc Thư vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thấy đám người kia sau khi bị thương vẫn nhịn đau tiếp tục tấn công Kim Lang, cậu nhắc nhở: "Bọn họ muốn giết anh đấy, mau xử lý bọn họ đi!"

"Tôi chỉ giết người vì tiền, cậu sẽ trả tiền sao?"

Nghe xong câu nói lạnh lùng này, trán Tô Duy muốn bốc khói, sau đó sờ sờ túi áo, nhìn Thẩm Ngọc Thư, quát: "Trả tiền đi!"

"Cậu không có tiền sao?"

"Tôi bơi về đây đây, cậu nói tôi có tiền không?"

"Cậu lờm tôi làm gì? Tôi cũng không có tiền."

"Két sắt ở nhà thì sao? Lúc tôi đi bên trong còn không ít tiền!"

"Dùng hết rồi."

"Dùng hết rồi? Máy trăm đồng bạc Âu đấy, cậu ăn vàng hàng ngày à?"

"Ăn vàng sẽ chết đấy, vì vàng..."

Thẩm Ngọc Thư không kịp nói tiếp, bởi vì một tên thuộc hạ đã vung dao tới trước mặt hắn, bộ dạng hùng hổ như đang nói: đánh nhau còn không quên nói chuyện, các người coi chúng ta đã chết rồi à!

Thẩm Ngọc Thư bị đánh đến trở tay không kịp, cũng không còn rảnh để cãi nhau với Tô Duy nữa, vừa đánh vừa rút, chuẩn bị tìm cơ hội chạy ra khỏi phòng.

Đúng lúc này, Kim Lang vọt tới trước mặt bọn họ, Thẩm Ngọc Thư đang định thở phào, ai ngờ nhìn thấy ánh bạc lóe lên, cây kích Nga Mi trong tay Kim Lang đang nhắm vào phía hắn đâm tới. Thẩm Ngọc Thư không kịp đề phòng, ngực áo bị xẹt qua, còn may là né được, nếu không không chỉ là áo bị cắt.

Kim Lang vừa ra tay, không chỉ có Thẩm Ngọc Thư sửng sốt, mấy tay thuộc hạ bên kia cũng khựng lại, Thẩm Ngọc Thư hỏi Tô Duy.

"Sao lại thế này?"

Tô Duy sờ sờ đầu, lẩm bẫm.

"Phương cách chuyển quá nhanh, tôi cũng không hiểu."

"Cậu không hiểu thì ai hiểu? Cậu thuê gã tới giết tôi mà!"

"Cậu gào cái gì? Món nợ cậu vu oan bỏ tù tôi, tôi còn chưa thềm tính với cậu đâu!"

Nghĩ đến chuyện kia đúng là mình đuối lý, Thẩm Ngọc Thư hạ thấp giọng, nói: "Xin lỗi."

"Rồi rồi rồi, hiện tại phải đối phó với bên ngoài, ân oán giữa chúng ta để sau nói tiếp."

Tô Duy rộng lượng xua xua tay, lại bảo Kim Lang dừng tay, nhưng động tác của Kim Lang quá nhanh, cứ nhắm về phía Thẩm Ngọc Thư vung kích, chiêu nào chiêu nấy đều muốn lấy mạng người ta, chẳng hề quan tâm lời ngăn cản.

Thẩm Ngọc Thư càng chật vật hơn, vừa né vừa kêu: "Thân chủ của anh bảo anh dừng tay kìa, mau dừng lại!"

"Một khi tôi đã nhận đơn, tuyệt đối không có chuyện thu hồi, đến thân chủ cũng không được."

"Nhưng chúng ta hẹn ba ngày mà, bây giờ chưa đến ba ngày."

"Đến rồi, chính là đêm nay, cho nên đêm nay cậu nhất định phải chết."

Thẩm Ngọc Thư trợn mắt, Tô Duy cũng trợn mắt: người chuyện gì cũng không biết linh hoạt ứng phó, quả là đồng đội heo mà!

Mắt thấy Thẩm Ngọc Thư bị ép lùi liên tục, đến cơ hội rút súng cũng không có, Tô Duy đành phải đưa ra tuyệt chiêu, đem cây bút ghi âm ra làm vũ khí ném về phía Kim Lang.

Kim Lang nhìn thấy có vật thể bay tới, theo bản năng giơ tay bắt lấy, Tô Duy lập tức chỉ vào hắn, hô lên với đám người kia: "Bút ghi âm trong tay gã!"

Mấy tên thuộc hạ kia thấy vậy bèn chuyển sang vây lấy Kim Lang, Tô Duy nhân cơ hội lôi Thẩm Ngọc Thư lao ra khỏi cửa.

"Bắt lấy chúng! Mau bắt lấy chúng!"

Đằng sau truyền đến tiếng kêu tức tối của Mã Trạch Quý, nhưng tốc độ chạy trốn của Tô Duy quá nhanh, vọt ra tới hành lang, rất nhanh đã trà trộn vào trong đám đông, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chương 6: Nghi phạm giết người

Bên ngoài khách khứa rất đông, nhóm thuộc hạ cũng không dám trắng trợn cầm dao truy đuổi, đành phải giấu vũ khí đi, đuổi sát theo phía sau.

Cứ như vậy, hai bên một trước một sau chạy vòng khắp các khu vui chơi giải trí của Đại Thế Giới, không bao lâu Tô Duy đã chạy vào ngõ cụt, nhìn thấy trước mắt chỉ có một đoạn cầu thang, cậu theo cầu thang chạy xuống; đối diện là một cánh cửa, Tô Duy nhanh chóng móc ra chìa khóa vạn năng, mở cửa chạy vào.

Thẩm Ngọc Thư theo phía sau, chốt cửa lại rồi nhìn chung quanh, hỏi: "Đây là chỗ nào?"

"Tôi làm sao biết được? Tôi mù đường mà, có phải cậu không biết đâu."

Tô Duy tức giận nói, nhìn chung quanh, không tìm được dây kéo công tắc đèn, đành phải sờ soạng đi về phía trước. Thẩm Ngọc Thư vội vàng đuổi theo, hỏi: "Là cậu viết tờ giấy báo tin tôi bị bắt cóc?"

"Báo tin cứu cậu? Cậu cảm thấy tôi sẽ tốt bụng như vậy sao?"

"Tô Duy, tôi cho rằng cậu không cần phải 'ngao kiệu' như vậy đâu."

"Tôi đã bảo rất nhiều lần rồi, đừng có bắt chước tôi nói chuyện!"

Tô Duy xoay người lại, túm lấy cổ áo Thẩm Ngọc Thư gào lên.

Trong bóng đêm bốn mắt nhìn nhau, mấy giây sau, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cậu có thể buông tay ra trước không?"

Tô Duy bỏ tay ra.

Thẩm Ngọc Thư lại hỏi: "Thật sự không phải cậu?"

"Không phải tôi! Đây không phải là ngao kiệu, mà là: không phải tôi!"

"Được rồi, không phải, vậy hôm nay người báo tin chính là cậu? Còn cả lúc tôi bị đuổi theo ở đây, người nhét trộm tờ giấy cho tôi cũng là cậu?"

Lại mấy giây im lặng nữa, Tô Duy gật đầu.

"Hai lần này là tôi, có điều tôi nói rõ trước, không phải muốn cứu cậu, tôi là vì Trường Sinh thôi."

"Nghe vẫn rất ngao kiệu..."

"Cái gì!?"

"Không có gì, ý tôi là: thảo nào Củ Lạc lúc đầu kích động như vậy, sau lại không tấn công kẻ bắt cóc Trường Sinh, là vì có cậu ở bên đúng không."

"Cái đó là đương nhiên, tôi là ai chứ? Là Tô Thập Lục đại danh, cả đám các cậu không trông được một đứa bé, thật là quá vô dụng."

"Cậu thật sự rất lợi hại, có điều tôi cho rằng cậu nên luyện chữ một chút đi."

"Hả?"

"Tôi là nói chữ cậu quá xấu, nhìn như chân chó vậy..."

"Cờ út."

"Hả?"

"Cút!"

Tô Duy trợn mắt, từ ngữ lưu hành hiện đại không thể dùng để nói chuyện với đồ cổ được, cậu xả thẳng toẹt luôn.

Thẩm Ngọc Thư không cút, bởi vì đối diện vang lên tiếng động, dường như có người đang phá chốt khóa.

Đối đầu với kẻ địch, cả hai tạm thời ngừng đấu võ mồm, Thẩm Ngọc Thư kéo Tô Duy ra phía sau trốn, nhỏ giọng hỏi: "Bút ghi âm cậu đưa cho Kim Lang thật rồi à?"

"Đương nhiên là không, đó là đồ giả."

"Vậy là tốt rồi, có cái bút đó là có thể khởi tố đám người Từ Quảng Nguyên."

"So với chuyện này, tốt nhất hãy nghĩ giờ phải chạy thế nào trước đi."

"Cậu đoán đây là đâu?"

"Không biết, có điều rất hôi, như chuồng heo vậy."

Mắt đã quen với bóng tối, Thẩm Ngọc Thư phát hiện không gian chỗ này rất rộng, cạnh tường đặt rất nhiều hòm lớn, bên ngoài hòm phủ vải. Thẩm Ngọc Thư giật giật tấm vải, phát hiện đó là vải bạt rất dày, thấp giọng nói: "Đây không phải chỗ cất giấu súng ống đạn dược chứ?"

"Thật tốt quá, vậy lúc tôi xuyên về phải mang nhiều nhiều một chút."

"Cậu nói cái gì?"

Tô Duy không đáp, dù sao nói nữa Thẩm Ngọc Thư cũng nghe không hiểu.

Thẩm Ngọc Thư không biết cậu suy nghĩ gì, đành phải nói: "Tô Duy, chuyện tới nước này, tôi cảm thấy chúng ta cần phải thẳng thắn nói chuyện một chút."

"Hừ, có gì để nói với kẻ bán đứng mình chứ?"

"Phải, là tôi bán đứng cậu, nhưng nguyên nhân tôi cũng đã nói, tôi làm như vậy là vạn bất đắc dĩ, tôi không muốn cậu bị liên lụy."

"Nói rồi là xong? Bất đắc dĩ thì tôi phải mang ơn đội nghĩa cậu à? Tôi ghét nhất loại người thánh mẫu như cậu..."

"Đợi đã, cậu nói thánh mẫu là chi Đức mẹ Maria sao?"

"Không được ngắt lời, Thẩm Ngọc Thư!"

"Vâng."

Tô Duy nổi điên, Thẩm Ngọc Thư không dám cãi, thấp giọng giải thích: "Tôi biết chuyện kia tôi làm không được thỏa đáng lắm, nhưng lúc đầu chính vì sai lầm của tôi mà cậu phải quỳ xuống với kẻ khác; tôi không muốn chuyện tương tự tái diễn, tôi nói với chính mình, về sau nhất định không thể tái phạm sai lầm như vậy..."

Nhớ tới cảnh tượng hôm đó, khoe miệng Tô Duy nhếch lên, hừ một tiếng, nói: "Đồ tâm thần."

"Thần kinh tôi rất bình thường."

"Được rồi, phải nói cậu có vấn đề về mặt tinh thần."

"Tùy cậu nói thế nào cũng được, nhưng thực tế cậu cũng phải sát thủ tới giết tôi, rất nhiều lần thiếu chút nữa thì tôi bị hấn xử lý rồi, cậu không cảm thấy làm như vậy đối với cộng sự của mình là rất quá đáng sao?"

Tên này rốt cuộc là đang xin lỗi hay là đang tính sổ?

Tô Duy cười khẩy: "Bán đứng tôi còn mặt dày ở đây mà nói mình là cộng sự, hơn nữa tôi làm vậy, cũng là tin tưởng chỉ số thông minh của cậu, có thể khiến gã không giết được cậu."

"Nhờ đâu tôi không có chỉ số thông minh đó thì sao?"

"Nếu không thì chứng tỏ chỉ số thông minh của cậu quá thấp, không xứng làm cộng sự của tôi, thế thì tôi quan tâm chuyện sống chết của cậu làm gì? Một thần thám mà không đối phó nổi với một sát thủ, vậy thì đóng cửa sớm đi cho rồi."

"Cho nên tình cảnh của tôi nguy hiểm hơn so với cậu nhiều có đúng không? Tôi vì giúp cậu chạy thoát, mới đem cậu nhốt vào ngục, còn nhờ A Hành nghĩ cách cứu cậu..."

"Nhảm nhí, cậu đừng tưởng tôi không biết, cậu cố tình hành hạ tôi, trả đũa việc tôi đã không nói thật với cậu."

"Được rồi, cậu nói đúng, thật mừng là sau một thời gian ra đi, chỉ số thông minh của cậu đã tăng lên nhiều, cho nên hiện giờ tôi hối hận rồi, cậu còn muốn ở lại tiếp tục giúp tôi không?"

Thần kinh bạo lực của Tô Duy bị kích hoạt thành công, một quả đấm vung ra.

"Đi chết đi!"

Thẩm Ngọc Thư ngã lăn ra đất, Tô Duy còn định tiếp tục đánh, Thẩm Ngọc Thư kêu lên: "Mặt mới vừa hết sưng, đừng đánh vào mặt."

Tô Duy thu quyền, đổi sang dùng chân đá, vừa đá vừa mắng.

"Tôi sống cuộc sống thế nào, lựa chọn ra sao, chỉ có bản thân tôi được quyền quyết định, cậu dựa vào cái gì mà tự tiện quyết định cuộc đời tôi? Cậu đã được tôi cho phép chưa? Cậu cảm thấy như vậy là tốt cho tôi, cậu làm sao biết được tôi thấy thế là tốt? Thậm chí Vạn Năng cậu vỗ lưng tâm tự hỏi mình đi, đã bao giờ tôi tự tiện quyết định thay cậu chưa? Có lần nào tôi không đứng cùng một chiến tuyến với cậu không? Còn cậu thì sao? Khi tất cả mọi người vu cho tôi là hung thủ, cậu lại đứng về phe họ, tôi không nên tức giận sao? Tôi nói cho cậu biết, cậu làm như thế nghĩa là cậu không chỉ hạ nhục nhân cách của tôi, mà còn hạ nhục chỉ số thông minh của tôi nữa!"

"Xin lỗi."

"Cậu chưa ăn cơm à, tôi không nghe thấy gì hết!"

"Tôi nói: Xin, lỗi!"

"Cậu lớn tiếng như vậy làm gì? Đây là thái độ xin lỗi sao?"

"Xin lỗi, là tôi không đúng, sau này tôi sẽ không tự cho mình thông minh nữa, cậu cũng biết đa số thời gian tôi đều tiếp xúc với tử thi, tử thi đơn giản hơn nhiều."

Tô Duy đã đá đủ, cục tức cũng tiêu gần hết, nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của Thẩm Ngọc Thư, đột nhiên có chút buồn cười.

Tấm lòng của Thẩm Ngọc Thư thực ra cậu đều hiểu, nhưng hiểu không có nghĩa là chấp nhận, cũng may là cậu thông minh, có thể chuyển bại thành thắng, nhắc chân giẫm lên người Thẩm Ngọc Thư, nói: "Nếu tình cậu có thành ý như vậy, cậu làm giúp tôi ba chuyện, tôi sẽ tha thứ cho cậu."

"Ba chuyện gì?"

Tô Duy đột nhiên cũng không nghĩ ra bắt Thẩm Ngọc Thư làm gì, nghĩ nghĩ rồi nói: "Chờ tôi nghĩ ra rồi nói, tóm lại sau này cho dù tôi có muốn sinh mạng của cậu hay bà xã của cậu, cậu cũng phải đồng ý."

"Nhưng mà tôi không có bà xã."

"Tôi ví dụ không được à? Chỉ số thông minh của cậu có phải nên nạp thêm không?"

Thẩm Ngọc Thư lại nghe không hiểu Tô Duy nói gì, nhưng có một điều hẳn hiểu rất rõ, chính là khi tên cộng sự đang trong trạng thái tức giận thì ngàn vạn lần đừng có đối nghịch với cậu ta.

"Được được được."

Tô Duy hài lòng, chìa tay ra, Thẩm Ngọc Thư cầm lấy tay cậu, đang định mượn lực đứng lên, trong phòng 'tách' một tiếng, bóng đèn sáng lên; hai

người quay đầu lại thì thấy phía cửa đã có bảy, tám người đứng đó, tên nào tên nấy trong tay đều có súng, chăm chăm nhìn bọn họ như hổ rình mồi.

"Á!" Tô Duy giật mình, hỏi: "Các người xông vào khi nào vậy?"

"Khi các người đang nói đến đoạn không có bà xã;"

"Sao lại tìm được nơi này?"

"Bởi vì tiếng cậu quá vang dội, Tô Duy." Cộng sự của Tô Duy xoa xoa cái eo bị đá, vừa xuýt xoa vừa nhắc nhở.

"Cậu biết như thế còn không nhắc tôi sớm một chút?"

"Bởi vì cậu đá tàn bạo quá, tôi quyết định tốt nhất là qua được cửa của cậu đã rồi nói."

"Vậy hiện giờ cậu còn đánh được không?"

Nhìn bọn bắt cóc áp lại gần, Tô Duy chuẩn bị tư thế phòng thủ.

Có lẽ không có kẻ nào đáng sợ hơn cậu đâu.

Nghĩ đến mấy cú đá vừa rồi, Thẩm Ngọc Thư trong lòng còn thấy sợ, so với việc đó thì đánh nhau thật sự không là cái gì.

Hắn giơ nắm đấm lên, hướng về phía những kẻ kia nói: "Có bản lĩnh thì lên hết đi."

Như hẳn mong muốn, đám người đó cùng vung vũ khí lao lên.

Bọn chúng là binh lính của Mã Trạch Quý, đánh nhau còn lợi hại hơn nhiều so với đám lưu manh xã hội đen, có điều so với đám người Diêm Đông Sơn thì còn kém xa; bọn Diêm Đông Sơn không xuất hiện, không biết có phải đã nhân cơ hội đưa Từ Quảng Nguyên rời đi hay không.

Địch đông ta ít, hơn nữa trong tay đối phương còn có vũ khí, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư không bao lâu sau đã cảm thấy đuối sức; trong lúc hỗn loạn, một kẻ trong đám bắt cóc vung dao xoẹt qua lớp vải bạt, Tô Duy né về phía sau, lão đảo, vội vàng túm lấy vải bạt.

Tiếng xoẹt xoẹt vang lên, vải bạt bị xé rách một miếng to, lộ ra lồng sắt bên trong, nghe tiếng động từ lồng sắt truyền ra, Tô Duy tò mò quay đầu nhìn lại, sợ tới mức thiếu chút nữa thì nhảy bắn lên, đấy là nếu trên mông cậu có gắn lò xo.

Tô Duy vào Nam ra Bắc, cũng coi như là đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng cho dù vậy, cậu vẫn không thể giữ được bình tĩnh. Chẳng trách được, ai bảo hiện giờ trước mặt cậu không phải người không phải vật, mà là một con hổ vằn to lớn chứ?

Kẻ tấn công Tô Duy cũng giật mình sợ hãi, đánh rơi con dao xuống đất, liên tục lùi về phía sau. Tô Duy dụi dụi mắt, phán đoán xem đó có phải là con hổ đồ chơi không, nhưng rất nhanh đã phát hiện đó không phải đồ chơi, là hổ thật.

Tô Duy đã từng đi Vườn bách thú, nhưng tiếp xúc với hổ ở khoảng cách gần thế này vẫn là lần đầu, việc đầu tiên nghĩ đến là con hổ liệu có nhảy ra tấn công người được không, tiếp theo là xác định song sắt có đủ to hay không, có điều con hổ cũng không hung dữ như cậu tưởng tượng, mà rất lười biếng.

Nó nằm gần khung sắt ngủ gật, nghe thấy tiếng động, nâng nâng mí mắt lên nhìn bọn họ, lại đổi tư thế khác tiếp tục ngủ.

Thảo nào chỗ này hôi thối, hóa ra là nuôi động vật.

Tô Duy lập tức hiểu ra, thấy kẻ bắt cóc định nhặt dao, cậu một chân đá vào đầu gối đối phương, đập ngã hẳn, nhân cơ hội đoạt lấy, dùng con dao đó rạch hết các tấm bạt khác, quả nhiên thấy đủ loại động vật lớn bé.

Cách đó không xa mơ hồ truyền đến giai điệu vui nhộn và tiếng người la hét vỗ tay - Tô Duy đột nhiên nhớ ra hình như ở cửa có dán poster, nói hôm nay có đoàn xiếc thú biểu diễn, xem ra chỗ này là chỗ đoàn xiếc thú để các con thú biểu diễn. Để tránh trời nóng khiến chúng phát cuồng, họ đã cho chúng dùng một chút thuốc an thần.

Góc tường có mấy hòm thuốc, Tô Duy lao tới mở ra, mùi thuốc nồng nặc ùa ra, dược phẩm bên trong đúng là không ít, ngoại trừ thuốc Đông y thì còn có một ít thuốc Tây và mấy cái ống tiêm.

Tô Duy cầm lấy ống tiêm, bên trong vẫn còn một ít thuốc, nhìn tiếng Anh viết trên đó thì chính là thuốc an thần - có lẽ con hổ đã lên cơn cuồng bạo nên người của đoàn xiếc đã tiêm thuốc cho nó.

Thời đại này thuốc Tây vẫn rất đắt, những người đó không nỡ dùng hết, bèn đem ống tiêm đặt trong hòm thuốc để dành, mà không biết rằng làm như vậy vừa không vệ sinh mà hiệu lực của thuốc cũng bị mất đi.

Có điều... Có lẽ trước khi nó mất đi hiệu lực vẫn kịp dùng.

Tiếng gió truyền đến từ phía sau lưng, tên kia xông lên tấn công cậu, Tô Duy nghiêng đầu tránh né, xoay người, đâm kim tiêm vào cánh tay đối phương, ả xi lanh.

Đột nhiên nhìn thấy một thứ chẳng hợp với hoàn cảnh chút nào, tên kia hơi ngần người, Tô Duy rút kim tiêm ra, mỉm cười hỏi: "Biết đây là cái gì không?"

Kẻ bắt cóc dờ dẩn lắc đầu.

Tô Duy cũng lắc lắc đầu.

"Ta cũng không biết."

Vừa dứt lời, tên kia đã hai mắt trắng dã, ngã cái ụch trên đất.

Tô Duy nhìn ống tiêm trong tay, không khỏi tặc lưỡi.

"Không ngờ thuốc của chín mươi năm trước lại lợi hại như vậy!"

Thuận lợi thu phục xong một tên, Tô Duy đã biết phải làm gì, nhanh chóng tìm trong hòm thuốc, vớ được hai ống thuốc như thế, cậu tháo nắp niêm

phong, chạy đi tìm Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư đã bị đám người kia dồn tới góc tường, vì trong tay có súng nên chúng không dám lại gần. Tô Duy nhân lúc bọn chúng không chú ý, cắm kim tiêm vào một tên, lại tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu đã có một nửa trong số đó bị cậu xử lý.

Mấy tên còn lại thấy đồng bọn liên tiếp ngã xuống đất, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhân lúc bọn chúng đang hoảng loạn, Thẩm Ngọc Thư xông lên tấn công vào yếu huyệt ở cổ, khiến tất cả bọn chúng hôn mê.

Tô Duy không yên tâm, ngồi xổm xuống tiêm thuốc vào người bọn chúng, Thẩm Ngọc Thư kỳ quái hỏi: "Đây là cái gì?"

"Thuốc an thần, dùng cho động vật."

"Người có thể dùng sao?"

"Giảm bớt liều chắc là không có việc gì, thứ này quý như vậy, tôi cũng không nỡ dùng nhiều."

Nói xong, Tô Duy ngẩng đầu nhìn bao thuốc nổ trên người Thẩm Ngọc Thư, nói: "Đừng bảo tôi nó là thật nhé."

"Là thật."

"A!"

"Đừng kích động, ý tôi là: nó là mô hình thật, để giúp người của phòng tuần bộ có thể kịp thời đối phó khi khủng bố xảy ra, Thám trưởng Phương đã làm mô hình dùng cho diễn tập, tôi liền mượn một cái để dùng."

Thẩm Ngọc Thư giật dây kíp, theo cử động của hắn, một đoạn dây thừng gần rơi xuống đất.

"Phù, bị cậu dọa chết rồi."

Tô Duy thở phào, tiêm xong cho tên cuối cùng, đứng lên, ném ống tiêm đi, vỗ vỗ tay, hài lòng nói: "Xử lý xong, chúng ta không đánh mà thắng."

"Chưa đâu, chỗ kia còn một tên nữa."

Thẩm Ngọc Thư chỉ tay vào góc tường, Tô Duy nhìn theo, thấy một người đàn ông đứng dựa vào tường, trong tay nắm kích Nga Mi, vũ khí ánh lên ánh kim, sát khí vờn quanh lưỡi kích.

Tô Duy nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Gã đến đây lúc nào?"

"Được một lúc rồi, còn giúp tôi xử lý mấy tên thuộc hạ kia, nếu không một mình tôi làm sao đánh được với nhiều người như vậy."

"Gã giúp cậu? Vậy là dễ xử lý rồi."

Tô Duy mới vừa lẩm bẩm xong, Kim Lang đã lạnh lùng lên tiếng hỏi: "Cậu ngay từ lúc đầu đã lợi dụng tôi?"

"Không không, lúc đó tôi thật sự muốn giết hẳn."

"Nhưng nhìn thế nào cũng thấy cậu không muốn giết hẳn."

"Hiện tại hết giận rồi mà, thế nên không tính."

"Tôi nhớ rõ ở trong tù cậu từng nói: Tô Thập Lục cậu không có bạn bè."

Nghe xong câu này, Thẩm Ngọc Thư không vui nhìn về phía Tô Duy.

Tô Duy cười hì hì nói: "Tôi nói không có bạn bè, chứ đâu phải là tôi không có cộng sự đâu."

"Cộng sự mà cậu nói chính là hẳn?"

Kim Lang nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy gật gật đầu.

"Đúng vậy, anh biết đấy, cộng sự là loại sinh vật hiếm có khó tìm, cho nên nếu gặp, nhất định phải đối xử cho tốt. Anh nghe không hiểu à? Không hiểu cũng không sao, tóm lại nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi, sau này tôi sẽ trả nốt số tiền còn lại cho anh. Lần này hợp tác vui vẻ, lần sau có cơ hội lại liên lạc."

Tô Duy nói xong, kéo Thẩm Ngọc Thư định rời đi, Kim Lang chỉ vài bước chân đã đứng chắn trước cửa, chặn đường bọn họ.

"Tôi đã nhận ủy thác, hẳn nhất định phải chết."

"Không sao, tôi trả cho anh số tiền còn thiếu, anh có thể kết thúc công việc rồi, phần việc còn lại không phải làm, có vui không?"

Lờ đi câu nói đùa của Tô Duy, Kim Lang lạnh mặt nói: "Không liên quan đến chỗ tiền còn lại, tôi đã nhận nhiệm vụ, nếu không hoàn thành, sẽ ảnh hưởng đến danh dự."

"Không phải anh không hoàn thành, là tôi thay đổi chủ ý, như vậy được không?"

"Không được, nhiệm vụ đã nhận, không có chuyện hủy giao kèo."

"Tôi trả tiền để anh hủy kèo."

"Không được, tôi không thiết lập quy định này."

"Sao con người anh lại cứng nhắc thế hả? Anh mà nhất định làm thì tôi sẽ không trả số tiền còn lại đâu."

"Không trả là cậu vi phạm giao kèo giữa chúng ta, tôi sẽ giết cậu."

Sát khí bức tới, Tô Duy nhú mày, sau đó nhanh như cắt rút khẩu súng từ trên người Thẩm Ngọc Thư ra, chĩa về phía Kim Lang.

"Vậy thì chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng này, xử lý anh."

"Vậy cậu cũng phải có bản lĩnh đó mới được."

Tô Duy có chút do dự, giết người với cậu mà nói hình như có chút khó khăn, dù sao cậu là thần trộm chứ không phải sát thủ, quay đầu sang nhìn Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu thì sao?"

"Tôi thích thi thề, nhưng không thích biến người sống thành thi thể."

"Vậy..."

Kim Lang tiến lên hai bước về phía bọn họ, Thẩm Ngọc Thư lập tức đưa tay ngăn lại.

"Từ từ!"

Kim Lang mất hết kiên nhẫn, nhíu mày nói: "Tôi ghét nhất mấy người đọc sách, ngoan ngoãn nhận lấy cái chết không được sao? Làm sao mà lảm điều thế."

Có người muốn giết anh, anh sẽ ngoan ngoãn nhận lấy cái chết sao?

Thẩm Ngọc Thư cười khẩy nói: "Đừng quên án oan của anh là người đọc sách giúp anh giải đấy."

Có lẽ cảm thấy hần nói có lý, Kim Lang không đáp.

Thẩm Ngọc Thư lại hỏi Tô Duy.

"Lúc cậu thuê anh ta giết tôi, có đề ra thời hạn không?"

"Sao thế? Sợ chết à?"

"Sợ chết hay không là một chuyện, nhưng tôi cũng không muốn chết theo cách này."

"Hê hê, tôi thông minh như vậy, đương nhiên sẽ không để cộng sự của mình chết không minh không bạch."

"Cho nên..."

"Cho nên!"

Tô Duy cười, đã trêu đủ Thẩm Ngọc Thư, cậu bóc át chủ bài, nói với Kim Lang: "Nếu quy tắc của sát thủ không thể phá, vậy anh giết hẳn cũng được, nhưng!"

Tô Duy thêm vào từ 'nhưng', nói tiếp: "Tôi không nói thời hạn giết hẳn, một ngày là giết, cả đời cũng là giết, anh cứ từ từ chờ đi, dù sao cũng không trái với nguyên tắc thường ngày của anh."

"Nhưng không giết hẳn tôi không nhận được số tiền còn lại."

"Giết hẳn anh cũng không lấy được."

"Lấy không được tôi sẽ giết cậu."

"Nhưng không có người thuê anh giết tôi mà, chính anh cũng nói anh chỉ giết người vì tiền. Tôi không trả tiền là tôi vi phạm giao ước, nhưng giết tôi thì chính là anh vi phạm nguyên tắc. Tôi không sợ vi phạm giao ước, nhưng anh thì có ngại vi phạm nguyên tắc, mất đi danh dự không? Là một sát thủ chuyên nghiệp, sao anh lại có thể không có đạo đức nghề nghiệp như vậy chứ?"

Kim Lang hóa đá, đứng đờ ra đó không nhúc nhích, hiển nhiên tư duy logic của hắn theo không kịp tốc độ biện luận của Tô Duy.

Thẩm Ngọc Thư đứng một bên nhìn, có chút thương hại gã, thấp giọng hỏi Tô Duy.

"Cậu nhất định phải bắt nạt người ta như vậy sao?"

"Ờ? Tôi chỉ là ăn ngay nói thật thôi mà."

Thấy đã hòm hòm rồi, Thẩm Ngọc Thư cắt đứt màn 'ăn ngay nói thật' của Tô Duy, nghiêm mặt nói với Kim Lang: "Nói thật, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, anh còn muốn tiếp tục làm sát thủ sao?"

Kim Lang khẽ nhú mày, dường như không hiểu ý hắn, suy nghĩ một lúc mới hỏi lại: "Không làm sát thủ, tôi có thể làm gì chứ?"

"Tôi không biết, cuộc đời của anh chỉ có thể do chính anh lựa chọn."

Kim Lang cúi đầu nhìn cây kích Nga Mi trong tay, không nói gì.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Thực ra trong huyết án Khâu gia, anh vẫn luôn giữ im lặng, ngoài việc không thể giải thích tình hình lúc đó, còn bởi vì biết cho dù có giải thích thì cũng không có người tin, đúng không?"

Kim Lang chậm rãi gật đầu.

"Khâu Nguyệt Sinh đánh giá thấp thể chất và sự cảnh giác của anh, cho nên mới giết anh cuối cùng, anh giết người là phòng vệ chính đáng, không phải chịu trách nhiệm pháp luật."

"Tôi nghe không hiểu."

Tô Duy đẩy Thẩm Ngọc Thư ra, giải thích: "Đơn giản mà nói, chính là có người muốn giết anh, anh đương nhiên phải phản kháng, cho dù ngộ sát hẳn cũng là bình thường, cùng lắm tính là phòng vệ quá đà thôi, không cần phải chịu phạt. Những vụ án trước kia của anh thế nào tôi không biết, nhưng ít nhất trong vụ án Khâu gia và Liễu Trường Xuân, anh vô tội."

Lần này Kim Lang đã hiểu, nhú mày hồi tưởng lại tình cảnh khi Khâu Nguyệt Sinh định giết gã, lại phát hiện ký ức mơ hồ không rõ, gã ngơ ngẩn nói: "Tôi không nhớ được, có lẽ không phải là ngộ sát, mà là cố ý, bởi vì hẳn muốn giết tôi, phản kích là bản năng của tôi."

"Không nhớ được cũng là bình thường, khoa học đã chứng minh đại não của con người có khả năng tự chữa trị ký ức của mình, cho nên mức độ đáng tin cậy của trí nhớ bản thân không được cao, anh không cần phải bận tâm vì thế."

Nhìn về mặt đần ra của Kim Lang, Tô Duy lại đẩy Thẩm Ngọc Thư ra lần nữa, nói: "Nói tóm lại là, chuyện quá khứ cứ để cho nó qua đi, chúng ta phải nhìn về tương lai phía trước!"

"Tôi là kẻ trốn tù, các cậu không bắt tôi sao?"

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, đồng loạt khoát tay.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Chúng tôi không phải cảnh sát, không có quyền bắt người khác."

Bên ngoài vang lên tiếng còi cảnh sát, đoán có lẽ là người của phòng tuần bộ đã tới, Tô Duy thúc giục: "Anh còn không mau đi đi? Chờ tuần bộ tới, muốn đi cũng không được nữa rồi."

"Nhưng mà..."

"Vậy chúng tôi đi trước đây, hẹn gặp lại... à không, là 'giang hồ tái kiến'."

Tô Duy hai tay ôm quyền, làm động tác hẹn gặp lại của người trong giang hồ, không đợi Kim Lang đáp lại, kéo Thẩm Ngọc Thư đi thẳng.

Kim Lang là sát thủ, tuy đã bị mớ lý lẽ của hãn xoay cho mù mị, không lập tức ra tay, nhưng khó đảm bảo gã không đổi ý - loại người này tốt nhất là tránh càng xa càng tốt, về chuyện bắt gã thì cứ để cho Thám trưởng Phương Tinh Sanh lo.

Ôm suy nghĩ này, Tô Duy sải bước chạy ra khỏi phòng, Thẩm Ngọc Thư đi theo phía sau, lúc ra khỏi cửa, hần cũng ôm quyền hướng về phía Kim Lang.

Cho dù thế nào, lần này có thể thuận lợi thoát hiểm, đem hành vi phạm tội của đám người Mã Trạch Quý và Từ Quảng Nguyên phơi ra ánh sáng, có sự giúp đỡ không nhỏ của Kim Lang. Nhưng có một việc hần vĩnh viễn sẽ không nói cho Kim Lang biết: thực ra từ đầu đến cuối, Tô Duy đều lợi dụng gã.

Tô Duy là người thông minh nhất Thẩm Ngọc Thư từng gặp, phản ứng cũng rất nhanh nhạy; từ vụ án kì quái khi cái tên Kim Lang được nhắc tới, cậu đã phát hiện ra tầm quan trọng của người này, sau đó đoán được âm mưu của Từ Quảng Nguyên, cho nên mới giành thuê Kim Lang trước Từ Quảng Nguyên.

Kim Lang làm việc rất nguyên tắc, gã đã nhận ủy thác của Tô Duy trước, sẽ không nhận ủy thác của Từ Quảng Nguyên, bởi vì gã không thể cùng lúc tiếp nhận hai ủy thác cùng giết một người. Nói cách khác Từ Quảng Nguyên bày mưu tính kế lâu như vậy, cuối cùng lại bị Tô Duy đoạt mất tiên cơ, tự đứng lại dang quân cờ của mình cho người khác.

Từ Quảng Nguyên lúc hạ lệnh xử lý Liễu Trường Xuân, cố tình lợi dụng cái tên Kim Lang, ngoài việc muốn đánh lạc hướng phán đoán của tuần bố, còn có một nguyên nhân rất lớn là đưa Kim Lang ra khỏi nhà giam, nhưng Kim Lang lại không làm việc cho lão.

Từ Quảng Nguyên không thể chịu được việc quân cờ không nghe theo lệnh của mình, nên lão muốn hủy diệt nước cờ này.

Nhưng lão không ngờ tất cả kế hoạch của lão lại bị phá hủy, cũng chẳng có cách nào khác, ai bảo đối thủ của lão mạnh như vậy chứ? Ờ, hẳn nói vậy không phải đang khen mình đâu, là đang khen Tô Duy.

Nghĩ đến đây, Thẩm Ngọc Thư đuổi theo Tô Duy, thấp giọng nói: "Tôi quyết định rồi, cả đời này sẽ là cộng sự của cậu."

Tô Duy chạy về gian phòng vừa rồi, đã không thấy đám người Từ Quảng Nguyên và Mã Trạch Quý đâu nữa, bên trong chỉ còn lại bàn ghế xiêu vẹo vì ấu đả, nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy, cậu lừ Thẩm Ngọc Thư một cái, đáp lại hai chữ.

"Cờ, út."

"Cậu nói thẳng ra là cú không được sao?"

"Thật là, người văn minh làm sao có thể ăn nói thô tục thế chứ."

Người văn minh còn không đánh người đâu, nhưng mà hẳn hiện giờ cả đùi, sau lưng, còn cả eo đều đang rất đau.

Thẩm Ngọc Thư nghĩ thầm, về nhà phải xin dượng một ít rượu xoa bóp mới được.

Tô Duy hỏi: "Cậu nói xem có phải bọn Từ Quảng Nguyên đã chạy trốn hết rồi không?"

"Hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không, hơn nữa khắp Đại Thế Giới có Tiêu Dao và anh em đồng nghiệp của nó, muốn chạy trốn cũng không d dàng như vậy."

"Đi xuống dưới xem."

Hai người chạy xuống lâu một, Kim Lang khả năng đã nghe lọt tai những gì họ nói, không đuổi theo nữa, chung quanh khách khứa rất nhiều, Tô Duy nhìn về phía sau thăm dò, không thấy Kim Lang, hỏi: "Cậu nói gã liệu có thu đao không?"

"Tôi không phải gã nên không biết, có điều gã không phải loại đại gian đại ác, hy vọng gã quay đầu là bờ, bỏ ác theo thiện."

"So với chuyện đó, tôi muốn biết chỗ này xảy ra chuyện gì hơn."

Tầng một người đứng chật cứng, so với lúc họ tới còn đông hơn nhiều, tất cả đang không ngừng ồn ào la hét, nhìn có vẻ như đã xảy ra chuyện gì.

Lo lắng Từ Quảng Nguyên ra tay đả thương người, Thẩm Ngọc Thư đẩy đám người đang vây ra, lách vào, rất nhanh đã thấy mấy tuần bổ của phòng tuần bộ Mạch Lan. Lạc Tiêu Dao cũng có mặt, đang chống hông bàn giao với đồng nghiệp.

Thẩm Ngọc Thư không quấy rầy cậu ta, chờ tuần bổ tránh ra, mới qua hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lạc Tiêu Dao không lập tức trả lời hẳn, mà nhìn chăm chăm Tô Duy, cuối cùng dụi dụi mắt, hỏi: "Em không nhìn lầm chứ?"

"Không, tại hạ đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Tô Duy là ta."

Thẩm Ngọc Thư liếc mắt nhìn cậu.

"Cậu có thể nói chuyện một cách bình thường được không?"

"Khụ khụ, tôi đúng là Tô Duy, tuy Đao Mộc đã giúp tôi đi Quảng Châu, nhưng tôi không muốn công tội danh giết người rời đi, cho nên nửa đường đã quay trở lại."

"Bơi từ Quảng Châu về?"

Lần này đổi lại Tô Duy liếc Thẩm Ngọc Thư, nghĩ thầm, về giới hạn dưới của chỉ số thông minh thì anh em cậu giống nhau thật đấy.

"Những việc này để sau nói, chỗ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Vừa rồi cả đám phu nhân quý bà trong phòng biểu diễn không ngừng la hét kêu cứu mạng, bọn em còn tưởng xảy ra án mạng; kết quả chạy tới thì hoá ra là con khỉ của đoàn xiếc lên cơn, trong lúc biểu diễn lao về phía dưới khán phòng, hất đổ hết cả nước trà với hạt dưa, để bắt nó, anh em mệt muốn đứt hơi."

"Vậy đám người Mã Trạch Quý và Từ Quảng Nguyên đâu?"

Bị Tô Duy hỏi, Lạc Tiêu Dao chột dạ, sờ sờ đầu, nhỏ giọng nói: "Khi em phát hiện có gì đó không ổn, quay lại đã không thấy bọn họ đâu nữa. Anh này, anh nói có kỳ quái hay không? Bọn em rõ ràng đều bảo vệ cả cửa trước lẫn cửa sau, nhưng không nhìn thấy bóng dáng bọn họ đi ra ngoài."

"Phòng đó có cửa sổ, hơn nữa chúng ta biết cải trang giả dạng, bọn chúng cũng vậy, các cậu đều mãi đối phó với con khi, bọn chúng nhân lúc hỗn loạn lén ra ngoài dễ như trở bàn tay."

"Cho nên con khi phát điên là do bọn chúng giở trò?"

"Chỉ có cách giải thích này thôi."

"Vậy làm sao bây giờ, kế hoạch này chúng ta vốn dĩ đã chuẩn bị kín kẽ đến thế rồi."

Kế hoạch tuy hoàn mỹ, nhưng không chọi nổi khi kẻ địch của họ cũng là một đám cáo già, cho nên đối với thất bại này, Thẩm Ngọc Thư cũng không quá ngạc nhiên, hần nhìn xung quanh, hỏi: "A Hành đâu?"

"Hắn đang mang theo thuộc hạ điều tra tung tích của Từ Quảng Nguyên, vừa rồi còn nhìn thấy hắn mà, có lẽ là lên trên rồi."

"Trường Sinh không sao chứ?"

"Không sao, sau sai lầm vừa rồi, sói xám đã cho thuộc hạ đặc biệt bảo vệ nó, còn Vân Phi Dương..."

Nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo đến, Vân Phi Dương ôm máy ảnh chen vào.

Vẻ mặt cậu ta hốt hoảng, đang định báo cáo tình hình, nhìn thấy Tô Duy, lập tức há hốc miệng, thiếu chút nữa thì kêu lên thành tiếng.

Thẩm Ngọc Thư làm động tác suyt, tuy hung thủ giết Trần Phong không phải Tô Duy, nhưng dù sao bản án còn chưa được lật lại, để tránh phiền toái không cần thiết, hắn nói thẳng: "Chuyện Tô Duy để sau, cậu nói phát hiện của mình trước đi."

"Ờ ờ được!"

Vân Phi Dương gật đầu thật mạnh, nghĩ đến chuyện vừa gặp, vội vàng chỉ về phía đối diện, nói với ba người: "Bên kia xảy ra chuyện, các anh mau qua với tôi."

Cậu ta nói xong xoay người chạy luôn, cả ba chạy theo, một mạch chạy tới vũ trường Mặt Trăng Xanh.

Vũ trường cũng đang trong trạng thái hỗn loạn, ca nữ và người đánh dương cầm đứng trong một góc không biết làm sao, nhạc cũng ngừng lại, khách nhảy tốp năm tốp ba đứng giữa sân nhảy, có vài người muốn rời đi, bị tuần bố ngăn lại, hai bên tranh chấp không ai chịu ai.

Lạc Tiêu Dao cảm thấy đau đầu, vỗ vỗ trán rên rỉ.

"Hôm nay rốt cuộc là mừng mấy? Sao chỗ nào cũng như mớ bòng bong thế này?"

"Các anh vào đi là biết tại sao."

Vân Phi Dương dẫn bọn họ ra phía hậu trường, hậu trường có phòng nghỉ và phòng riêng của bà chủ, một tuần bố đứng trước cửa, nhìn thấy Lạc Tiêu Dao, vẫy tay bảo bọn họ đi vào.

Để không khiến mọi người chú ý, lúc theo Thẩm Ngọc Thư đi vào, Tô Duy nhân cơ hội móc lấy kính và khẩu trang trong túi hắt, đeo lên.

Đến lúc nhìn thấy cậu hoá trang, Thẩm Ngọc Thư mới biết đồ của mình bị trộm, há miệng định mắng, Tô Duy sớm đã chuẩn bị, đặt ngón tay lên môi, làm động tác suyt.

Cũng may tuần bố chỉ lo nói chuyện với Lạc Tiêu Dao, không chú ý tới Tô Duy, dẫn bọn họ đi vào, nói: "Lạc bố đầu, ngài hãy mau giúp giải quyết đi, tiểu nhân thật không biết nên làm gì bây giờ."

Lạc Tiêu Dao rất muốn trách hắt thân là tuần bố, sao có thể nhất gan sợ phiền phức như vậy, nhưng khi nhìn thấy tình trạng trong phòng cậu ta ngừng lại.

Không thể trách tay tuần bố đó phản ứng như vậy, cho dù là ai, nhìn thấy người trước đó không lâu còn tung tăng chạy nhảy giờ đã biến thành một khối thi thể, hơn nữa thân phận người này còn là quân phiệt, thì đều không muốn bị liên lụy tới.

Thẩm Ngọc Thư ngược lại rất bình tĩnh, quan sát tình trạng và nguyên nhân cái chết của tử thi, nói: "Đây hình như là Mã Trạch Quý."

"Nếu trí nhớ của chúng ta không sai, hẳn đúng là Mã Trạch Quý."

Ít nhất nửa tiếng trước Mã Trạch Quý còn ở trước mặt họ điều võ dương oai, không ngờ mới một lúc hẳn đã bị giết.

Mã Trạch Quý ngồi dựa vào sô-pha, vẻ mặt rất bình tĩnh, đôi mắt hơi mở, trước ngực là một cái gối ôm, ở giữa gối ôm là một cái lỗ, lộ ra lông ngỗng dính máu. Một góc sô-pha có một cây Browning, là loại súng rất nhiều quân nhân thích dùng.

Thẩm Ngọc Thư móc khăn tay ra bọc lấy tay mình, bỏ gối ôm ra chỗ khác, thấy trước ngực Mã Trạch Quý có hai lỗ đạn, một phát bắn trúng tim một phát bắn chệch phía trên phổi, cả hai đều là vết thương chí mạng.

Vân Phi Dương nói: "Vừa rồi tôi đang bận chụp ảnh, nghe có tiếng gào, liền chạy vào xem, hóa ra là một người nữ phục vụ phát hiện có người bị giết. Tôi bảo cô ta đi gọi tuần bố tới giúp, nhân tiện chụp ảnh luôn, chờ tuần bố đến trông giữ hiện trường, tôi mới chạy đi gọi các anh. Thần thám, tôi xử lý vậy thỏa đáng chứ?"

"Làm tốt lắm, người phục vụ kia có nhìn thấy hung thủ không?"

"Tôi hỏi rồi, cô ấy nói không thấy."

Vân Phi Dương nói xong lại nhìn tay tuần bố kia, anh ta lắc đầu quày quật.

"Tôi cũng hỏi rồi, tất cả mọi người đều nói không để ý ai đi vào, chỗ này ánh đèn vốn dĩ đã tối, khách khứa ra ra vào vào, chẳng ai để ý, cũng không

ai nghe thấy tiếng súng."

Đó là chắc chắn, bởi vì hung thủ cố ý nổ súng khi dùng gối, ngoài việc không cho máu bắn lên người, còn để giảm âm thanh tiếng súng, hơn nữa bên ngoài tiếng nhạc ồn ào như vậy, rất dễ che giấu tiếng súng.

"Hung thủ là một tên giảo hoạt bình tĩnh, hơn nữa còn quen biết Mã Trạch Quý."

"Thần thám, sao anh lại nói như vậy?"

"Mã Trạch Quý xuất thân là lính, tinh thần cảnh giác rất cao, nếu người kia là đối thủ, hẳn sẽ không thể không có những phản kháng cơ bản, hơn nữa những kẻ khác đều đã chạy thoát, tại sao hẳn không trốn, lại chạy tới đây làm gì?"

"Bởi vì có người đã hẹn với hắn." Tô Duy búng tay một cái: "Hắn rất tín nhiệm người kia, tin rằng mình ở lại cũng sẽ không sao, không ngờ đối phương lại giết hắn."

Lạc Tiêu Dao lập tức hỏi: "Có phải là đám Từ Quảng Nguyên làm hay không? Bọn chúng nội bộ lục đục cắn nhau?"

"Nếu là Từ Quảng Nguyên thì không cần cố ý hẹn hắn tới chỗ này, cũng có thể là Thanh Hoa..."

Nhưng hình như lại không đúng, Thanh Hoa không có động cơ nhất định phải giết Mã Trạch Quý ở chỗ này.

Thẩm Ngọc Thư nhíu mày suy nghĩ, lại hỏi: "Liên lạc Thám trưởng Phương chưa?"

"Liên lạc rồi, xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao dám chậm chớ."

Như phối hợp với lời tuần bố nói, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Phương Tinh Sanh mang theo người xông vào, luôn miệng hô: "Không được nhúc nhích! Không được nhúc nhích! Tất cả mọi người không được nhúc nhích!"

Thẩm Ngọc Thư nhìn thấy bên cạnh khẩu súng còn một thứ nữa, đang định cúi xuống nhặt thì Phương Tinh Sanh đã vọt tới trước mặt hấn, kêu lên: "Cậu cũng không được nhúc nhích!"

Tiếng quát quá lớn, Thẩm Ngọc Thư đang trong tư thế khom lưng, khựng lại; một nhân viên nam theo Phương Tinh Sanh đi vào, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư, lập tức chỉ vào hấn kêu to: "Hung thủ chính là hấn!"

Nghe nói vậy, động tác của những người khác trong phòng cũng đồng loạt dừng lại, Lạc Tiêu Dao phản ứng lại đầu tiên, quát: "Anh ấy là đại thám tử, cậu đừng có nói bậy!"

"Tôi không nói bậy, vừa rồi chính mắt tôi nhìn thấy hấn từ đây đi ra, phát hiện ra tôi chú ý đến mình, còn cố tình kéo thấp vành mũ xuống!"

"Vậy cậu chắc chắn là nhìn lầm người rồi."

"Không thể sai được, mấy người chúng tôi đều thấy!"

"Vừa rồi không phải còn nói không ai nhìn thấy hung thủ sao?"

Lạc Tiêu Dao quay đầu nhìn mấy tuần bồ trông coi hiện trường, tuần bồ liên tục lắc đầu, vẻ mặt kinh ngạc chứng minh anh ta cũng không hiểu chuyện này là thế nào.

Phương Tĩnh Sanh hất tay với thuộc hạ, quát: "Bắt lấy!"

Lạc Tiêu Dao vừa nghe vậy đã vội vàng xông lên ngăn cản.

"Thủ trưởng, anh tôi trong sạch, ngài không thể chỉ tin vào lời nói của một phía mà coi anh ấy là hung thủ được!"

"Các người không nghe thấy người ta nói có đến mấy người nhìn thấy cậu ta ra vào chỗ này sao? Còn nữa, cậu ta nhất định là muốn nhân cơ hội tiêu hủy chứng cứ."

Phương Tĩnh Sanh đi đến trước sô-pha, dùng khăn tay lót, khom lưng nhặt lên vật vừa rồi Thẩm Ngọc Thư chú ý tới, chính là một cây bút máy màu đen, cây bút này Lạc Tiêu Dao nhớ rõ, trước đó không lâu Thẩm Ngọc Thư đã dùng khi viết hồ sơ ở phòng tuần bộ, cậu ta trợn tròn mắt nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư sờ lên túi, cái bút quả nhiên đã không thấy đâu, đối mặt với sự chỉ trích của Phương Tĩnh Sanh, hắn nói: "Có người trộm đồ của tôi, vu họa cho tôi."

"Vậy tại sao Đại Thế Giới nhiều người như vậy, không vu cho Trương Tam Lý Tứ, lại cố tình vu cho cậu? Cậu nói cậu không giết người, vậy vừa rồi cậu ở đâu, có nhân chứng thời gian không?"

Lạc Tiêu Dao cùng Vân Phi Dương đồng loạt nhìn về phía Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư tiến lên trước một bước, làm như không có gì chặn trước mặt Tô Duy. Hẳn không chỉ có một nhân chứng thời gian, hơn nữa còn có hai người, nhưng cả hai đều là đào phạm đang lẩn trốn, không thể đứng ra nói giúp hẳn.

"Không có."

"Vậy thì còn nói gì nữa, đưa đi đưa đi."

Phương Tinh Sanh bảo thuộc hạ mang Thẩm Ngọc Thư ra ngoài, Lạc Tiêu Dao muốn tiến lên ngăn cản, Phương Tinh Sanh nói: "Rốt cuộc cậu là tổng thám trưởng hay tôi là tổng thám trưởng, hiện tại đã có nhân chứng vật chứng chỉ tội cậu ta, không mang cậu ta về thẩm vấn sao được? Nếu cậu ta trong sạch, tốt nhất nên phối hợp với chúng ta."

"Nhưng mà..."

Thẩm Ngọc Thư đưa tay lên, ngăn Lạc Tiêu Dao, bình tĩnh nói: "Không thành vấn đề, tôi sẽ phối hợp."

Tuần bộ không đưa Thẩm Ngọc Thư tới phòng tuần bộ ngay, bởi vì hôm nay Đại Thế Giới liên tục xảy ra một loạt sự việc, phòng nhất động vật còn có một đồng người hôn mê bất tỉnh. Để tiện tra án, Phương Tinh Sanh nhờ người phụ trách của Đại Thế Giới để trống ra một phòng, làm phòng thẩm vấn tạm thời.

Phương Tĩnh Sanh bảo tuần bố đưa Thẩm Ngọc Thư vào, bản thân cũng vào theo; Lạc Tiêu Dao muốn đi cùng nhưng bị ông ta đẩy ra, bảo cậu ta đi làm chuyện khác.

Từ lúc bị đeo còng tay đến lúc bị đưa vào phòng thẩm vấn, Thẩm Ngọc Thư không hề nhìn Tô Duy lấy một cái, tránh để cậu bị chú ý tới. Hẳn biết Tô Duy là người thông minh, cậu biết đối phó với tình huống này thế nào.

Vào phòng, tuần bố ấn hẳn ngời xuống ghế, Phương Tĩnh Sanh bảo mấy người kia ra ngoài, thuận tay khóa cửa, cầm tẩu thuốc quay trở lại, ngời vào bên kia bàn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Phương Tĩnh Sanh chẹp chẹp cái tẩu trong miệng, hỏi: "Cậu có gì muốn nói không?"

Thẩm Ngọc Thư rất muốn nói câu Tô Duy thường nói: người có quyền giữ im lặng, nhưng tất cả những lời người nói đều sẽ thành bằng chứng trước tòa.

Những lời này hẳn cũng hay trích dẫn, nhưng khi sự việc xảy ra đứng trên người mình, muốn thốt ra lại không nhẹ nhàng như thế.

Cho nên cuối cùng hẳn nói: "Người không phải do tôi giết."

"Tôi biết, nếu hung thủ là cậu, cậu sẽ làm đẹp hơn nhiều."

"VẬY TẠI SAO NGÀI..."

Thẩm Ngọc Thư quơ quơ còng tay trên cổ tay mình.

Phương Tinh Sanh không lập tức trả lời, nhìn chăm chăm Thẩm Ngọc Thư trong chốc lát, đột nhiên nói: "Cậu là người tốt."

Thẩm Ngọc Thư không hiểu, nhú mày.

"Nhưng thời loạn thế này, không cần người tốt. Tôi nhớ người xưa có một câu nói rất đúng: người quá ưu tú, tất sẽ bị ghen ghét."

Phương Tinh Sanh đứng lên, đi đi lại lại bên cạnh bàn, nói: "Tôi làm việc ở Tô giới Pháp đã mười mấy năm, chuyện kỳ lạ gì mà chưa từng thấy chứ? Tôi phá án không lợi hại như cậu, nhưng đen trắng đúng sai tôi vẫn phân biệt được rõ ràng."

Nghe ông ta nói, Thẩm Ngọc Thư hiểu ra, Phương Tinh Sanh có thể ở cái nơi rộng cá lặn lộn này ngồi trên vị trí tổng thám trưởng lâu như vậy, không phải là không có đạo lý.

"Lúc tới đây tôi nghe nói, có người đã báo chuyện xảy ra ở đây lên cảnh vụ, Bùi Kiếm Phong có lẽ sẽ tới ngay thôi. Ha, từ lúc Mã Trạch Quý bị giết có người báo án, đến lúc người của phòng cảnh vụ Cục Công Đồng bị kinh động, trước sau chỉ không tới ba mươi phút. Tôi làm thám trưởng ở Mạch Lan lâu như vậy, lần đầu tiên chứng kiến lực lượng hành động nhanh đối thế."

"Tôi cũng là lần đầu tiên được thấy, quả là vinh hạnh của tôi."

"Lại lên cơn nghiện thuốc rồi, tôi ra ngoài một lát, tiểu lão đệ, cố gắng nhé."

Phương Tinh Sanh đi đến bên cạnh Thẩm Ngọc Thư, vỗ vỗ vai hấn, thuận tay đặt một cái chìa khóa lên góc bàn.

Thẩm Ngọc Thư kinh ngạc: "Thám trưởng Phương."

Phương Tinh Sanh xua xua tay.

"Không còn thuốc lá, tôi phải ra công lớn tìm, phía sau ít người, muốn tìm thuốc lá cũng không dễ dàng gì."

Phương Tinh Sanh đi ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư nghe thấy ông ta lớn tiếng dặn dò bên ngoài.

"Tôi sẽ quay lại ngay, các cậu ở đây canh giữ cẩn thận, trước khi tôi về, ai đến cũng không được mở cửa."

"Vâng!"

Tiếng bước chân đi xa, Phương Tinh Sanh ám chỉ rất rõ ràng: liên quan đến quân phiệt bị giết, vụ án này chỉ sợ ông ta cũng không che được, bèn cho hấn nợ một mối ân tình.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy chìa khóa mở còng tay, đối diện là cửa sổ, hấn bước đến mở cửa, thò đầu nhìn ra.

Chỗ này là tầng một, phía sau cửa sổ là một con hẻm nhỏ, không có một ai, quả là đường chạy trốn tốt nhất - xem ra Phương Tinh Sanh ngay từ đầu đã quyết định thả hãn, mới chọn chỗ này làm phòng thẩm vấn.

Thẩm Ngọc Thư nhảy qua cửa sổ, nhẹ nhàng thoát ra ngoài, men theo con hẻm chạy đến đường lớn, thấy trước cửa Đại Thế Giới đứng đầy tuần bố, canh phòng nghiêm ngặt.

Hãn quan sát tình hình xung quanh, đang nghĩ xem phải chạy trốn thế nào thì một chiếc xe hơi màu đen lái tới, dừng lại bên người hãn, cửa sau xe mở ra, Tô Duy thò người ra làm động tác 'mau lên xe'.

Thẩm Ngọc Thư nhảy lên xe, vừa mới đóng cửa, chiếc xe đã lao vọt đi, tài xế là Vân Phi Dương, trên ghế phụ lái còn có Trường Sinh.

Không đợi hãn nhìn kỹ, đầu đã bị Tô Duy ghì xuống, Thẩm Ngọc Thư đập trán vào thành cửa, hãn bất đắc dĩ nói: "Tôi biết là cậu có ý tốt, nhưng có thể thể hiện ra bằng cách dịu dàng hơn được không?"

"Dịu dàng thì cậu ở đây chờ bị bắt đi, cậu biết chỗ này có bao nhiêu tuần bố không?"

"Vậy mà cậu còn dám ngang nhiên ngồi trên xe?"

"Bởi vì người ta đối phó với cậu, chứ không phải người đã bốc hơi khỏi nhân gian như tôi."

Vân Phi Dương không hiểu, quay đầu định hỏi, Trường Sinh giải thích hộ: "Ý là Tô chan đã biến mất, tất cả mọi người đều không nhìn thấy anh ấy đâu nữa, đương nhiên sẽ không bắt anh ấy."

Chương 7: Chia tay

Sau một hồi phóng như gió lướt điện xẹt, chiếc xe chạy tới một con đường hẻo lánh, Thẩm Ngọc Thư lúc này mới có thể ngẩng đầu lên, xoa xoa cái cổ đau nhức, thở dài: "Mấy hôm nay tôi cũng thật xui xẻo."

"Ha, đúng là vật đổi sao dời, lúc cậu vu oan cho tôi, không ngờ lại có một ngày báo ứng đến với mình đúng không? Cũng phải để cho cậu ném thử mùi vị oan uổng là thế nào."

Nghe tiếng cười sung sướng của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư cũng cười.

"Rất tuyệt."

"Hả?"

"Đúng là huynh đệ có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, các cậu tới đúng lúc như vậy, là Thám trưởng Phương tiết lộ tin tức à?"

"Đúng vậy, thám trưởng nói anh đã giúp ông ta rất nhiều, lần này coi như ông ta báo đáp cậu, vụ án Kim Lang ông ta cũng sẽ xin điều tra lại, có điều phía trên có đồng ý không thì không nói được."

"Cho dù thế nào, cũng phải cảm ơn ông ấy. Phi Dương, lần sau gặp ông ấy, phiền cậu thay tôi gửi lời cảm ơn."

"Hử? Thần thám anh không định tự mình nói lời cảm tạ sao? Yên tâm đi, chờ vụ án được phá là không sao rồi, anh lợi hại như vậy, nhất định có thể bắt được hung thủ."

Nghe xong câu nói lạc quan của Vân Phi Dương, Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy nhìn nhau, đều biết sự tình không đơn giản như vậy.

Điều phức tạp nhất của vụ án này không phải là bắt hung thủ, mà là các mối quan hệ dây dưa đằng sau; có người muốn hãm hại Thẩm Ngọc Thư, vậy thì sẽ không cho hẳn có cơ hội lên tiếng, thậm chí còn khiến hẳn không thể tiếp tục ở lại Thượng Hải.

Ngón tay Tô Duy gõ nhẹ lên đầu gối, khẽ thở dài: "Nếu thời đại này có camera an ninh thì tất cả đều dễ dàng rồi."

"Ca... me...?"

"Camera an ninh." Trường Sinh nói: "Chính là một loại mắt điện tử, thường được gắn ở góc phòng, dùng để..."

Nói được một nửa, nó phát hiện mình hình như đã nói quá nhiều, vội vàng ra sức lắc đầu, tỏ vẻ không biết gì, lại làm bộ như không có chuyện gì, nắm lấy chân sóc con cùng chơi với nó.

Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy, không tiếp tục hỏi nữa, nói: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Tới nhà tôi, mọi người không cần lo lắng, đó thực ra là một căn hộ khác của tôi, ngày thường rất ít dùng đến; tôi khác với Đoan Mộc tiên sinh, chỉ là một tay chạy vặt, sẽ không có người chú ý tới chỗ này, thế nên có lẽ là khá an toàn."

Đúng như lời Vân Phi Dương, căn hộ mà cậu ta đưa mọi người tới nằm ở vị trí khá vắng vẻ, căn hộ được xây theo phong cách phương Tây, có một chiếc sân nhỏ, xung quanh nhà ở cũng không nhiều, hơn nữa bây giờ đang là sáng sớm, trên đường còn không có một ai.

Vân Phi Dương lái xe thẳng vào sân mới dừng lại, lấy chìa khóa cửa ra, nhảy xuống xe đi mở cửa.

Đã là rạng sáng, Trường Sinh chịu không nổi đã ngủ thiếp đi, Thẩm Ngọc Thư bế nó xuống xe, con sóc định gọi nó, bị Tô Duy nắm đuôi túm lấy; cậu đã chuẩn bị hạt thông từ trước, dưới sức hấp dẫn của đồ ăn, Củ Lạc không phản kháng.

Mọi người đi vào trong, nhà đã lâu không có người ở, có mùi ẩm mốc thoang thoảng. Vân Phi Dương mở mấy cái cửa sổ ra, để tránh tai mắt, cậu ta kéo màn lại, nói: "Tầng trên tầng dưới đều có phòng ngủ, các anh cứ việc chọn phòng nào thích, tôi ra ngoài mua ít nhu yếu phẩm, với lại tìm Tiêu Dao hỏi thăm tình hình thế nào."

"Có nước không? Tôi muốn tắm một cái." Tô Duy gửi quần áo hỏi.

Vật lộn cả đêm, lăn lê bò toài đủ cả, trên người toàn mùi hôi, tình cảnh này còn tệ hơn việc nhốt mình trong khách sạn.

"Có nước, có điều không phải nước ấm."

"Cám ơn trời đất, chỉ cần có nước là được."

"Bên kia có điện thoại, nếu có chuyện, tôi sẽ gọi cho các anh."

"Được."

Vân Phi Dương đi rồi, Thẩm Ngọc Thư dạo quanh tầng một một vòng.

Tầng một có ba phòng ngủ, hẳn tìm phòng lớn nhất, đặt Trường Sinh xuống, nói với Tô Duy: "Cậu đi tắm rửa trước, xong rồi đến lượt tôi. Phòng ngủ nên ở cạnh nhau, để tránh lỡ có chuyện gì xảy ra chúng ta còn kịp thời hỗ trợ lẫn nhau."

Tô Duy đồng ý, đi vào phòng tắm tắm qua loa một chút, cũng may đang là mùa hè, dùng nước lạnh cũng vẫn chịu được.

Chờ Thẩm Ngọc Thư tắm xong, Tô Duy đi sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi. Cả một đêm thức trắng, cuối cùng cũng có thể nằm xuống ngủ một giấc, cậu nằm ra giường, chỉ ba giây là chìm vào mộng đẹp.

Đang ngủ ngon lành thì ngực cảm thấy hơi nặng, tức tức không thở nổi, Tô Duy trở mình, thứ nặng nặng kia lại dời đến eo cậu, Tô Duy mơ mơ màng

màng ngủ, tiện tay hất, một thứ lông xù xù bị gạt sang một bên, nhưng rất nhanh lại nhảy lên người cậu.

Tô Duy rớt cuộc cũng bị quấy tỉnh, mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn thủ phạm quấy rầy giấc ngủ của mình.

"Củ Lạc, nếu mày không muốn biến thành lạc lộc thực sự, thì lập tức biến khỏi mắt tao."

Có lẽ cảm nhận được sát khí trên người Tô Duy, sóc con vung cái đuôi, nhảy từ trên giường xuống, chạy ra khỏi phòng.

Nhưng Tô Duy cũng bị nó quấy cho không ngủ tiếp được nữa, ngáp một cái ngồi dậy, móc đồng hồ quả quýt ra, mới ngủ hơn một tiếng, hiện tại còn chưa đến 10 giờ.

Cậu nhảy xuống giường, nhìn bộ quần áo bẩn thỉu kia, không muốn mặc vào, tiện tay với cái khăn tắm quấn quanh thân dưới, đi ra ngoài.

Cửa phòng bên cạnh mở, Trường Sinh đang ngủ, thẳng bé quá mệt, ngủ ngon lành, sóc con Củ Lạc nhảy nhót trên giường, nó chẳng chút phản ứng.

Tô Duy không nói gì, giơ tay ra hiệu 'Go' với Củ Lạc, nó ngoan ngoãn nhảy xuống giường, theo cậu đi vào phòng khách.

Phòng khách có mùi thức ăn, Thẩm Ngọc Thư đang ngồi trước bàn ăn đọc báo, trên bàn bày ly sữa bò nóng hổi, bánh mì và lạp xưởng nướng.

Thẩm Ngọc Thư đã thay bộ quần áo bẩn, hăn mặc một chiếc trường bào màu xanh lá, quần áo đầu tóc đều rất chỉnh tề, dáng vẻ đợc báo còn vô cùng nhàn nhã tự đăc; Tô Duy không khỏi day trán, bắt đầu nghi ngờ tối qua chuyện hăn bị truy nã có phải là mơ hay không.

"Dậy rồi à?"

Nhìn thấy Tô Duy đi ra, Thẩm Ngọc Thư nói.

Tô Duy vừa nghi ngờ không biết có phải đầu óc mình bị loạn không, vừa hỏi: "Đồ ăn sáng ở đâu ra thế?"

"Phi Dương lúc nãy đã quay trở lại một lần, những thứ này đều do cậu ta mua, cậu ta còn giúp chúng ta chuẩn bị quần áo để thay nữa, có điều vì sợ bị nghi ngờ nên chiều tối mới quay lại. Đói rồi đúng không, ăn trước đi."

Tô Duy sờ sờ bụng.

Ngủ một giấc, đúng là có hơi đói, nhưng tình hình trước mắt thế này mà có người vẫn ung dung hưởng thụ đợc như thế.

"Đại thiếu gia, cậu hình như đã quên mình là tội phạm bị truy nã."

"Không quên, có điều bị truy nã cũng không thể không ăn cơm." Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy từ trên xuống dưới: "Ít nhất là sẽ không tệ hơn hình tượng của cậu bây giờ."

Tô Duy ưỡn ngực, tự hào hỏi: "Có thấy người tôi rất đẹp không?"

"Ờ."

"Ờ? Phản ứng này của cậu là đang ghen ăn tức ở sao?"

"Không, tôi chỉ là thấy tờ báo này còn thú vị hơn, cậu lại đây mà xem này."

Báo gì mà còn hấp dẫn hơn cậu được chứ?

Lòng hiếu kỳ khơi dậy, Tô Duy đi qua cầm lấy tờ báo, chỉ thấy trang nhất in đậm dòng chữ: án mạng tối qua tại Đại Thế Giới.

Đọc tiếp ký sự phía dưới, nội dung cơ bản giống như những gì đã xảy ra hôm qua; điểm khác duy nhất chính là đã xác định hung thủ là Thẩm Ngọc Thư, cảnh sát đang dốc toàn lực truy lùng hãn, còn treo giải thưởng là một số tiền lớn, nhờ mọi người cung cấp tin tức, bên cạnh còn đăng ảnh chụp của Thẩm Ngọc Thư.

"Tô Duy, cậu có cảm thấy tấm ảnh này chụp tôi rất xấu không?"

"Ảnh chụp tin tức đều thế cả, lúc trước khi tôi lên trang nhất ảnh còn xấu hơn thế này. Không có cách nào khác, dù sao thì thời đại này cũng không có photoshop."

"Cái gì?"

"À, không có gì, ý tôi là thời điểm phát sinh sự việc là tối qua, sáng nay đã đăng báo, chứng tỏ kẻ hãm hại cậu đã có âm mưu từ trước."

"Đúng vậy, vấn đề kẻ hãm hại tôi là ai."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Tô Duy, Tô Duy ha ha hai tiếng.

"Không phải cậu nghi ngờ tôi chứ?"

"Không, tôi chỉ muốn nói: cậu không nên trở về, cậu đã quên rồi sao? Tượng không thể qua sông, tác dụng của tượng là phòng thủ, chứ không phải tiến công."

"Không, cậu nói sai rồi, tác dụng lớn nhất của tượng là để bảo vệ tướng của mình. Cho nên lúc cần thiết, nó sẵn sàng bất chấp mạo hiểm để qua sông."

"Tô Duy..."

"Ê, cậu đừng có dùng ánh mắt cảm động nhìn tôi, tôi làm như vậy là vì chính mình thôi, sau khi trở về che giấu hành tung theo dõi cậu cũng là vì mình."

"Che giấu hành tung?"

"Ha, cậu không chú ý tới sao? Nhân viên vệ sinh ở bệnh viện, phu kéo xe, còn cả tay bưng trà ở phòng tuần bộ... Thật là ngại quá, đều là kẻ hèn tại hạ giả dạng, cho nên nhất cử nhất động của cậu đều ở trong lòng bàn tay tôi. Thế nào? Tiên sinh hâm mộ Sherlock Holmes, bị người theo dõi lâu như vậy cũng không phát hiện ra, cậu có chút cảm giác thất bại nào không?"

Nhớ lại những gì đã trải qua mấy hôm nay, Thẩm Ngọc Thư không nhịn được bật cười.

"Cậu thật đúng là biết ngụy trang."

"Cũng không nhìn xem tôi là ai."

"Vậy cậu nói trở về là vì chính mình là chỉ..."

Tô Duy đang định trả lời, phòng khách chợt vang lên tiếng bước chân, Trường Sinh đã tỉnh dậy, nghe thấy bên này có tiếng nói chuyện, nó đi chân trần chạy tới.

Tô Duy đứng lên, cầm lấy quần áo sạch, nói: "Tôi đưa Trường Sinh đi tắm, chuyện này từ từ nói."

"Cậu không phải tìm cớ kéo dài thời gian chứ?"

"Không phải, tôi nghĩ tới giờ, đã không cần thiết phải giấu cậu nữa."

Thân phận của cậu, lai lịch của cậu, còn cả những gì cậu đã gặp trước đây, đều đã đến lúc nói với đối phương. Còn về chuyện Thẩm Ngọc Thư có thể tin hay không thì cậu không biết.

Từ lúc đi theo Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy làm việc, Vân Phi Dương làm việc cẩn thận hơn nhiều, cậu ta giúp cả Trường Sinh chuẩn bị quần áo và đồ dùng vệ sinh, Trường Sinh tắm rửa xong, Tô Duy dẫn nó trở lại phòng khách.

Thẩm Ngọc Thư đã cơm nước xong, vẫn đang xem báo, Tô Duy cầm lấy một cái bánh mì nhét vào miệng, nói: "Cậu nói chuyện của cậu trước, chuyện của tôi chờ cơm nước xong rồi nói."

Thẩm Ngọc Thư nhìn Trường Sinh, Tô Duy nói: "Không sao, chỉ số thông minh của thằng bé này gần chạm ngưỡng cao nhất rồi, nó hiểu được chúng ta nói cái gì, hơn nữa nó tám chín phần là đồng hương của tôi, nếu đi tôi sẽ mang nó đi cùng, cho nên để nó biết trước cũng tốt."

"Được rồi."

Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống đối diện bọn họ, móc trong túi ra một khối khăn lụa, mở ra, để lộ đồ vật bên trong.

Sóc con vốn đang ngồi trên một góc bàn gặm hạt thông, nhìn thấy đồ vật thú vị kia, nó nhảy lại dùng móng tay gầy gầy, Thẩm Ngọc Thư đẩy nó mãi cũng không đẩy ra được.

Nhìn cảnh tượng hài hước trước mắt, Tô Duy bình tĩnh cầm lấy một hạt thông ném vào góc tường, sóc con lập tức từ bỏ đồ vật trước mắt, đuổi theo hạt thông.

"Vẫn là cậu có cách. Cậu không biết đâu, từ lúc cậu đi, Củ Lạc liên tục tới quấy rầy tôi, nó thật là quá phiền toái."

"So sánh với nó, cậu biết tôi dịu dàng thế nào rồi chứ."

"Tại sao cậu lại muốn so sánh mình với một con sóc?"

"Cậu nói vậy là kỳ thị động vật."

Tô Duy vừa nói, vừa cầm thứ kia lên nhìn. Rất nhanh, vẻ nhàn nhã cợt nhả trên mặt cậu biến mất, nhú mày nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

"Đây hình như là một nửa của Hồ Phù Lệnh?"

"Đúng vậy, tôi đã phát hiện ra nó trong bàn cờ của cha. Để không bị những kẻ có tâm đánh cắp, tôi giấu nó dưới gót giày mà cậu đã đặc biệt giúp tôi thiết kế."

"Mẹ kiếp, thứ dùng để khống chế binh quyền thiên hạ mà cậu lại đạp nó dưới chân!?"

"Đây cũng là bất đắc dĩ, ngoài việc mang theo bên người, chỗ nào cũng không an toàn."

Thẩm Ngọc Thư kể lại quá trình mình phát hiện ra Hồ Phù Lệnh, Tô Duy càng nghe càng kinh ngạc, đôi mày nhướng lên, Trường Sinh cũng tò mò ghé lại nhìn, hỏi: "Đây là binh phù trong truyền thuyết sao?"

"Anh đoán vậy, chỉ là anh không biết tại sao cha mình lại có nó?"

"Cho nên cậu mới đi điều tra đám người Từ Quảng Nguyên, vì muốn biết bí mật này?"

"Đúng vậy, nhưng rất đáng tiếc, tôi chẳng tra được điều gì."

"Rất bình thường, bởi vì cậu không có cộng sự chứ sao, lúc trước nếu không phải cậu bức tôi đi, để cho tôi điều tra thì nói không chừng đã tìm ra manh mối rồi."

Sao nói đi nói lại, cuối cùng vẫn quay về đề tài này?

Thẩm Ngọc Thư nói: "Tôi vì phát hiện ra trong văn phòng có quá nhiều bí mật nên mới không muốn cậu bị liên lụy, cho dù bản đồ cơ quan cũng thế, Hồ Phù Lệnh cũng thế, đều không có liên quan gì đến cậu."

"Chuyện đó cũng chưa chắc."

Tô Duy ăn xong, đẩy cái mâm ra, nghiêm túc nói: "Có lẽ thứ Từ Quảng Nguyên thực sự muốn đều không phải là bản đồ hoặc binh phù, mà là cái này."

Cậu gỡ đồng hồ quả quýt xuống, đặt lên bàn, đẩy về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy mở ra xem, rồi nhìn về phía Tô Duy.

"Chiếc đồng hồ quả quýt này tôi nhớ rõ, lúc chúng ta mới quen biết cậu đã mang nó trên người rồi."

"Đúng vậy, lúc ấy cậu còn nói nhìn cái đồng hồ này quen quen, tôi đoán lúc nhỏ rất có thể cậu đã gặp qua nó, bởi vì vốn dĩ nó được truyền từ trong cung ra."

"Loại đồng hồ quả quýt này trong cung không có một ngàn cái cũng có tám trăm, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?"

"Có, nếu được dùng đúng cách, giá trị của nó có lẽ còn lớn hơn binh phù nữa."

Thẩm Ngọc Thư nghe không hiểu, mày hơi nhăn lại.

"Binh phù đúng là có thể điều động thiên quân vạn mã, cho nên đám người Từ Quảng Nguyên và Thanh Hoa mới nóng lòng muốn có nó, nhưng Thanh triều đã diệt vong, hiện tại là thời dân quốc, nơi nơi đều là quân phiệt không ngừng đánh nhau vì tranh đoạt quyền lực và tiền bạc. Cho nên thứ có thể điều động quân đội không phải binh phù, mà là một khoản tiền cực lớn, cũng chính là những thứ được an táng trong địa cung; binh phù chỉ là cái cơ để bọn chúng tiến vào Định Đông Lăng, cùng lắm có thể coi là chìa khóa. Mục đích của Thanh Hoa thì tôi không biết, nhưng ít ra thứ Từ Quảng Nguyên muốn chính là cái đồng hồ quả quýt này."

Bởi vì Từ Quảng Nguyên cũng có chiếc đồng hồ quả quýt tương tự, Tô Duy nghĩ, tên cáo già kia đã tính đủ nước, lại không nghĩ rằng lúc lợi dụng Trần Phong hạ thuốc khiến cậu hôn mê, chiếc đồng hồ quả quýt này đang ở trên người cậu.

Từ Quảng Nguyên không ngờ tới khả năng này, xong việc đương nhiên cũng sẽ không hỏi, cho nên chiếc đồng hồ này được coi là vật chứng giữ lại sau khi Tô Duy bị giam giữ; về sau lúc Đoan Mộc Hành cứu cậu ra, bèn trả lại nó cùng với các hành trang tư nhân khác cho cậu.

Bởi vậy có thể thấy rằng, Đoan Mộc Hành cũng không biết bí mật của đồng hồ quả quýt.

Tô Duy nói xong, thở dài: "May là tất cả đều không biết, nếu không thì tôi gặp rắc rối lớn rồi."

"Từ từ, cậu làm sao biết được bí mật Định Đông Lăng? Có phải là đã nghe lén chúng tôi nói chuyện không?"

"Đương nhiên không phải, thực ra bí mật liên quan đến Định Đông Lăng, tôi sớm đã biết từ lúc xảy ra vụ án Câu Hồn Ngọc; tôi biết mùa hè năm nay ở khe núi Mã Lan của Hà Bắc sẽ xảy ra chuyện gì, là ai xuất binh xâm nhập địa cung của Từ Hi cướp đi số bảo vật an táng trong đó, thậm chí biết cả kết cục của những kẻ này, chỉ không biết vận mệnh của đám người Từ Quảng Nguyên và Thanh Hoa, bởi trong lịch sử không ghi lại."

"Lịch sử không ghi lại?" Đôi mày của Thẩm Ngọc Thư càng nhíu chặt, hỏi: "Cậu có thể nói đơn giản hơn được không?"

"Đơn giản mà nói, tôi không phải người của thời đại này, còn cả Trường Sinh, nó có lẽ cũng không phải."

Tô Duy xoa xoa đầu Trường Sinh, mặt Trường Sinh lộ vẻ ngơ ngác, nghiêng nghiêng đầu không hiểu.

Tô Duy nói: "Cậu vẫn luôn hỏi quê quán của tôi ở đâu? Tôi từ đâu tới? Tôi không nói, không phải vì muốn giấu giếm cậu, mà là có nói cậu cũng sẽ không tin, có khi lại đưa tôi tới viện tâm thần nữa; có điều chuyện tới nước này, cũng không thể không nói. Tôi xuyên không tới đây từ năm 2016..."

Xuyên không tức là xuyên qua lỗ đen của thời gian và không gian, bằng một phương thức kỳ lạ lập tức nhảy tới chỗ này... Nói như vậy cậu có hiểu không?"

Thẩm Ngọc Thư gật gật đầu.

"Giống như từ Quảng Châu đến Thượng Hải, nếu ngồi thuyền sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng nếu là máy bay thì sẽ rất nhanh."

"Ừm... So sánh này hơi khác một chút, có điều đại khái là vậy, chỉ là tôi không đi thuyền cũng không đi máy bay, mà sử dụng chiếc đồng hồ quá quýt này."

"Tôi cũng không biết chiếc đồng hồ này có sức mạnh thần kỳ gì, nhưng tôi dám khẳng định tôi đến được chỗ này, nhất định là bởi nó."

Tô Duy bắt đầu kể lại những gì mình đã trải qua, bao gồm nghề nghiệp của cậu ở thời hiện đại, chuyện cậu gặp phải trước khi tới nơi này và nguyên nhân cậu rơi xuống tàu chở khách... Tất cả đều nói hết với Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng hơi nhíu mày, nhưng không ngắt lời, đến khi Tô Duy nói xong, hần mới gật gật đầu, nói: "Thảo nào lúc đầu mới quen biết cậu, tôi cứ có cảm giác cậu và nơi này hoàn toàn khác biệt, giờ nhớ lại, thì ra là thế."

"Ế, cậu không cảm thấy chuyện tôi nói rất kỳ quái sao?"

"Không có, tôi không phát hiện vấn đề gì về logic."

"Không phải vấn đề về logic, mà là: cậu không nghi ngờ đầu óc tôi có vấn đề sao? Mới có thể nói ra câu chuyện kỳ lạ này?"

"Không, hoàn toàn ngược lại, tôi cảm thấy chỉ có vậy mới có thể giải thích tại sao cậu lại mang theo nhiều đồ vật hiếm lạ cỡ quái như vậy, cả màu tóc kỳ quái của cậu, và còn cái này nữa..."

Thẩm Ngọc Thư lấy ra một thứ đặt trước mặt bọn họ, Tô Duy cùng Trường Sinh đồng thời kêu lên.

"Di động!"

"Hóa ra thứ này gọi là di động à? Rất thú vị, có thể thực hiện một số vận động rèn luyện ngón tay."

Đó không gọi là vận động rèn luyện ngón tay, đó gọi là trò chơi điện tử... À không, đây không phải trọng điểm, chức năng chủ yếu của di động không phải để chơi game, mà để gọi điện thoại!

Tô Duy kìm nén ham muốn sờ vớ, hỏi: "Sao nó lại trong tay cậu?"

"Lúc Trường Sinh trở mình khi ngủ, nó rơi ra từ trong túi, tôi thấy thường ngày Trường Sinh hay chơi nó, có chút tò mò, liền thử dùng xem thế nào."

Tô Duy nhìn Trường Sinh, Trường Sinh có chút chột dạ, le lưỡi thu người về một bên.

"Tôi nhớ lúc trước cậu bảo tôi làm thứ biến dòng điện xoay chiều thành dòng điện một chiều, hẳn là để dùng cái di... Di động, nó gọi là di động đúng không? Thứ tiên tiến như thế này ở thời đại này không có, cho nên đây là bằng chứng tốt nhất."

Vài giây sau, Tô Duy hỏi: "Cho nên cậu bèn căn cứ vào vật chứng này, không chút nghi ngờ chọn cách tin tôi? Cho dù lời nói của tôi khó tin đến vậy?"

"Không được sao? Sherlock Holmes từng nói, khi cậu đã loại trừ tất cả những khả năng không thể xảy ra, thì những khả năng còn lại cho dù khó tin đến mức nào, cũng chính là sự thật; đó cũng chính là tình huống của chúng ta lúc này, cho nên tôi lựa chọn tin tưởng."

"Oh My God!"

Nghe Thẩm Ngọc Thư vậy, Tô Duy đưa tay lên vỗ trán rồi nằm bò ra bàn.

Nếu biết Thẩm Ngọc Thư sẽ có phản ứng thế này, cậu đã nói ra sự thật từ sớm rồi, tội gì phải để lâu như vậy? Nếu Thẩm Ngọc Thư biết lai lịch và thân phận của cậu, nói không chừng đã không lợi dụng việc đi tù ép cậu rời đi rồi.

Nói cách khác, kiếp nạn vào ngục của cậu căn bản là do cậu tự tìm!

"Cho tôi chết đi." Tô Duy chán nản nói.

Trường Sinh nghe không hiểu, nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Tô chan làm sao vậy?"

"Lên cơn động kinh tạm thời thôi, rất nhanh sẽ khỏi, đừng lo lắng."

"Ừm..."

Cậu nhóc ngừng lại, nhìn chăm chăm cái đồng hồ quả quýt, hỏi; "Vậy có phải em cũng là người của vài thập niên sau không?"

"Cái này anh không dám khẳng định,, nhưng Tô Duy nói chuyện chỉ có em hiểu được, hơn nữa cả hai đều dùng một số từ ngữ kỳ quái, cho nên khả năng hai người là đồng hương rất lớn."

"Rất lớn vô cùng lớn."

Công năng tự chữa trị của Tô Duy khởi động, cậu khôi phục trạng thái bình thường, ngẩng đầu lên nói với Trường Sinh: "Cho nên chúng ta phải tìm biện pháp trở về. Trường Sinh, em cũng muốn trở về đúng không?"

"Ừm... Em không biết."

Trường Sinh nhìn Thẩm Ngọc Thư, ánh mắt toát ra sự lo lắng.

Đây là chuyện bình thường, đối với một đứa bé bị mất ký ức, nơi này chính, là nhà của nó, Thẩm Ngọc Thư, vợ chồng Lạc Chính, Lạc Tiêu Dao chính là người thân của nó; bây giờ bảo nó rời đi, trở lại không gian và thời gian trước đây, nó không thể vui như Tô Duy được.

Thẩm Ngọc Thư an ủi: "Đừng sợ, anh đoán em mất trí nhớ, khả năng rất lớn là do trong lúc không gian và thời gian thay đổi, não bộ đã bị va chạm, ở thời đại kia có người thân của em, nếu em trở về, không chừng có thể nhớ lại những chuyện trước kia."

"VẬY VỀ RỒI CÓ QUAY LẠI ĐÂY ĐƯỢC KHÔNG? Em không muốn rời xa dì út và Lạc thúc, không muốn sau này không được gặp Tiêu Dao nữa."

Trường Sinh cuống lên, nói tới cuối cùng còn bật khóc, sóc con nghe được, lập tức chạy tới, nhảy lên bàn nhe răng với Thẩm Ngọc Thư, hiển nhiên cho rằng Thẩm Ngọc Thư đang bắt nạt chủ nhân của nó.

Thẩm Ngọc Thư không nói nữa, hần thừa nhận về mặt đối phó với trẻ con, hần không giỏi bằng việc giải phẫu thi thể.

Tô Duy đánh mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, cầm điện thoại đưa cho Trường Sinh, vỗ vỗ vai nó, nói: "Đừng vội, bọn anh hiện tại chỉ nói vậy thôi, có thể trở về hay không còn chưa biết được. Hơn nữa, nếu thực sự trở về, anh chắc chắn sẽ ở cạnh em. Yên tâm đi, anh không bỏ mặc em đâu."

"Thật vậy sao?"

"Đương nhiên là thật, được rồi, đi chơi game đi, anh và Thẩm ca ca còn có việc phải bàn."

Nghe Tô Duy nói xong, Trường Sinh cuối cùng cũng yên tâm, đưa tay lau sạch nước mắt, cầm di động chạy tới chiếc sô-pha ở đối diện bắt đầu chơi, sóc con túm lấy mấy hạt thông trên bàn, cũng chạy theo.

Tô Duy nói với Thẩm Ngọc Thư: "Cho nên tình hình hiện giờ là thế đấy, tôi đã thấy Từ Quảng Nguyên cầm một chiếc đồng hồ tương tự. Để có thể trở lại xã hội hiện đại, tôi nhất định phải lần theo bọn họ."

"Cậu chắc chắn chiếc đồng hồ này có khả năng xoay chuyển càn khôn?"

"Tôi không dám khẳng định trăm phần trăm, nhưng trừ nó ra, tôi không tìm thấy khả năng nào khác, cho nên chỉ có thể đánh cược một phen. Tôi biết Từ Quảng Nguyên sẽ đi đâu, thời gian cấp bách, tôi phải nhanh chóng tìm ra bọn họ, kéo địa cung sụp đổ, đồng hồ cũng mất tích, tôi vĩnh viễn sẽ không trở về được."

"Cậu muốn trở về như vậy sao?"

Thẩm Ngọc Thư hỏi rất nghiêm túc, bị hấn nhìn chăm chú, Tô Duy có chút bối rối, hồi tưởng lại những gì mình đã trải qua sau khi tới Thượng Hải; cậu cùng Thẩm Ngọc Thư từ đánh nhau lúc ban đầu đến sau này liên thủ hợp tác, trong đó có nguy hiểm cũng có niềm vui, nhưng nhiều nhất vẫn là tấm giao tình này.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm xúc không khỏi dao động, cậu nói: "Lúc đầu tôi vô cùng muốn quay về, nhưng ở đây lâu, phát hiện ra những điều tốt, mong muốn trở về cũng nhạt dần; tôi không nhất định phải trở về, nhưng nếu không biết rõ bí mật của đồng hồ quả quýt, tôi sẽ canh cánh trong lòng, cho nên Định Đông Lăng tôi nhất định phải đi, cho dù kết quả ra sao."

"Được, tôi đi cùng cậu!"

"A?"

"A cái gì, đừng quên chúng ta là cộng sự."

"Nhưng mà quá nguy hiểm."

"Không, làm như vậy không đơn thuần là vì cậu, tôi cũng có bí mật muốn tìm hiểu. Từ Quảng Nguyên biết cha tôi, tôi muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì; hơn nữa với tình hình hiện tại, tôi cũng không ở lại Thượng Hải được, cùng đi với cậu, nhờ đâu Từ Quảng Nguyên giở trò thì chúng ta còn có thể ứng phó được."

Tô Duy một tay chống cằm, một tay đặt lên dương cầm, cảm thấy Thẩm Ngọc Thư nói không phải không có lý.

Thấy cậu không nói gì, Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Đúng rồi, tôi còn một chuyện vẫn luôn muốn hỏi cậu."

"Cái gì?"

"Thẩm Ngạo là ai?"

"Khụ..."

Tô Duy trượt tay một cái, cả người thiếu chút nữa thì bổ nhào trên bàn, ho khan nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Cái tên Thẩm Ngạo cậu chỉ nhắc tới lúc mới gặp Thẩm Ngọc Thư, không ngờ qua lâu như vậy mà hẳn vẫn còn nhớ rõ.

Lúc này bị hỏi tới, Tô Duy phát hiện không ngờ mình đã không còn nhớ rõ khuôn mặt của Thẩm Ngọc Thư nữa, hóa ra ký ức của con người cũng giống như thói quen, là thứ dễ dàng nước chảy bèo trôi như vậy.

"Cái này... Hình như không quan trọng lắm ..."

"Không, với tôi mà nói, điều này rất quan trọng, nếu chúng ta đã quyết định đồng sinh cộng tử, vậy thì không nên có gì giấu giếm lẫn nhau."

Thẩm Ngọc Thư nhìn chăm chú vào Tô Duy, ánh mắt vô cùng trịnh trọng, sâu trong ánh mắt tràn ngập khao khát muốn biết.

Điều này khiến Tô Duy đột nhiên nhớ tới một câu danh ngôn: đôi mắt của con người có thể nói nhiều không kém gì đầu lưỡi, không cần đến từ ngữ nhưng lại có thể hiểu được cả thế giới từ trong đôi mắt.

Cậu hiểu tâm trạng của Thẩm Ngọc Thư, nghĩ tới việc sắp phải xâm nhập hoàng lăng, lành dữ chưa biết; câu 'đồng sinh cộng tử' ấy của Thẩm Ngọc Thư cũng rất đúng, nhưng chuyện này cậu rất khó giải thích, chẳng lẽ nói cậu bị cháu chắt của Thẩm Ngọc Thư đuổi theo mới rơi vào thời đại này sao?

So với chuyện này, điều cậu muốn biết hơn là: Thẩm Ngọc Thư tương lai sẽ kết hôn với ai? Nếu cậu thực sự thuận lợi trở về được thời hiện đại, vậy thì bí mật này có lẽ cậu vĩnh viễn cũng không có cơ hội biết.

Nghĩ đến đây, Tô Duy cảm thấy có chút tiếc nuối, ngược mắt lên nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư vẫn nhìn cậu chăm chú không chớp mắt, điều này làm cho Tô Duy nổi lên ý xấu, đứng dậy, mỉm cười nói: "Cái này... Tương lai có cơ hội, tôi sẽ nói với cậu."

"Tô Duy!"

"Yên tâm, nếu tôi đi, vậy thì trước khi đi, tôi nhất định sẽ nói với cậu. Đến lúc đó cậu nhớ đem chuyện này viết vào sách, bảo hậu nhân để lại cho tôi, tôi muốn biết tương lai người cùng kết duyên với cậu là ai."

Tô Duy nói xong, chấp tay sau lưng khoan thai đi ra khỏi phòng khách, Thẩm Ngọc Thư không hiểu gì, một mình ngồi trên ghế, suy nghĩ nửa ngày, vẫn không thể giải thích được.

"Kết duyên? Thành thân? Sao cậu ta lại muốn biết chuyện này?"

Vân Phi Dương làm công tác bảo mật rất tốt, ba người trải qua một ngày yên bình trong căn hộ của cậu ta, mãi đến chiều tối, Vân Phi Dương mới trở về, tay xách túi lớn túi nhỏ, bên trong đều là đồ ăn.

Nhìn cậu ta bỏ từng món ra ngoài, Tô Duy lẩm bẩm: "Tôi có ảo giác mình là đồng loại của Củ Lạc."

"Đây đều là lương thực dự trữ, để phòng lúc tôi bận không tới được, các anh cũng không đến mức bị đói. Các anh không biết đâu, toàn thành giới nghiêm, nhà ga, bến tàu và cả một số tuyến đường quan trọng đều là người của cảnh vụ và phòng tuần bộ để đề phòng các anh chạy trốn, cho nên các anh có yêu cầu gì thì hãy nói với tôi, nhất định không được ra ngoài."

Nghe xong lời này, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, Tô Duy hỏi: "Tức là cũng không thể đi tàu đi thuyền phải không?"

"Đúng vậy, đều có người kiểm tra. Kể ra Kim Lang rất may mắn, xảy ra chuyện tối qua, chẳng ai còn quan tâm tới gã, a..."

Nói tới đây, Vân Phi Dương cuối cùng cũng nhận ra, ánh mắt lượn đi lượn lại giữa hai người họ.

"Các anh có ý gì? Chẳng lẽ còn định chạy trốn?"

"Không phải chạy trốn, đám người Từ Quảng Nguyên và Thanh Hoa rất có thể sẽ tới Định Đông Lăng, cho nên chúng tôi cũng phải đi... ngăn cản bọn họ trộm mộ."

Tô Duy tạm thời che giấu mục đích thực sự của việc họ đuổi theo Từ Quảng Nguyên, bởi nguyên nhân xuyên không thật quá hoang đường, giải thích lại phải tốn rất nhiều thời gian, nếu cậu nói nửa ngày mà đối phương còn không tin, vậy thì thật là quá bi kịch.

Vân Phi Dương không nghi ngờ lý do của Tô Duy, gãi gãi đầu, nói: "Muốn đi cũng không dễ dàng như vậy, nhưng Đoan Mộc tiên sinh nhất định có cách."

"Nói đến khúc gỗ đó, cả ngày hôm nay cũng không thấy hẵn đâu, hẵn đi đâu rồi?"

"Anh ấy còn ở Cục Công Đồng nghe ngóng tình hình, tất cả mọi người đều biết anh ấy và thần thám là trúc mã, anh ấy cũng không dám tới đây ngay, đêm nay chắc sẽ đến, tới lúc đó nghe xem anh ấy có cách gì không."

Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao nửa đêm mới tới, cả hai một trước một sau cách không đến vài phút.

Trường Sinh đã ngủ, ba người lớn ngồi trước một ngọn đèn nhỏ, người đọc báo người viết bài; Tô Duy kéo hai cái bàn lại gần nhau, nằm ở giữa khe treo người luyện công. Tô Duy là người đầu tiên nghe thấy tiếng động, cậu nhảy từ trên bàn xuống, thấy Lạc Tiêu Dao nổi giận ùng ùng đi vào phòng khách, Đoan Mộc Hành chậm rãi đi theo phía sau.

Vân Phi Dương đi lấy nước, lần lượt đưa cho họ, hỏi: "Có tiến triển gì không?"

"Tiến triển chính là phòng tuần bộ từ trên xuống dưới không ai nghe tôi giải thích, tổng thám trưởng hạ lệnh, bắt buộc phải phá án trong ba ngày."

Nói tới đây, Lạc Tiêu Dao nhìn Thẩm Ngọc Thư, bỗng nhiên cười nói: "Anh, nếu bây giờ mà bắt anh về, em có thể kiếm được năm ngàn đồng bạc Âu tiền thưởng đấy,"

"Oa, nhiều thế!" Tô Duy nghe vậy thì vỗ tay, khen: "Đáng giá hơn tôi lúc đó nhiều, các cậu tránh hết ra, việc bắt người để tôi!"

"Đừng ồn ào."

Thẩm Ngọc Thư kéo Tô Duy ra, nhìn về phía Đoàn Mộc Hành, hỏi: "Tình hình bên cậu thì sao?"

"Như nhau, Ngọc Thư, xem ra Từ Quảng Nguyên quyết tâm đối phó với cậu, hiện giờ tất cả lực lượng cảnh sát đều nhắm vào cậu, đến hành động của tôi cũng bị giám sát, nếu không cũng không cần kéo dài đến tận bây giờ mới tới."

"Từ Quảng Nguyên thì sao?"

"Không rõ lắm, tôi lấy cớ tới Từ gia tìm hiểu, nhưng không gặp được, quản gia nói ông ta không có nhà. À đúng rồi, bác sĩ pháp y đã xác minh Mã Trạch Quý bị bắn chết bởi khẩu súng ở hiện trường, dấu vân tay trên đó đã bị lau sạch, nhưng trên cây bút có dấu vân tay của cậu, cho nên cấp trên cho rằng cậu là hung thủ."

Tô Duy nhún nhún vai.

"Đấy, án oan chính là như vậy đấy."

"Có điều đừng lo lắng, tôi sẽ nghĩ cách lo liệu, nếu thật sự không được, vẫn dùng biện pháp cũ, đưa cậu đi Quảng Châu."

"Biện pháp này không tồi."

"Anh, anh không phải muốn đi thật chứ? Anh là thần thám mà, anh có thể tự mình điều tra."

"Không phải mọi vụ án đều có thể được phá, bởi vì hung thủ của vụ án này đã được định trước ngay từ đầu; anh đúng là muốn rời khỏi Thượng Hải, có điều không phải đi Quảng Châu, mà là Hà Bắc. A Hành, cậu có thể nghĩ cách đưa chúng tôi lên tàu hoả không?"

"Chúng tôi?"

Tô Duy dùng ngón tay cái chỉ chỉ Thẩm Ngọc Thư, chỉ chỉ vào mình, cuối cùng chỉ vào Trường Sinh đang ngủ trên sô-pha.

Đoan Mộc Hành hiểu ra, hỏi: "Cậu nghi ngờ Từ Quảng Nguyên tới Định Đông Lăng, muốn ngăn bọn họ trộm mộ?"

"Đại loại thế, tháo chuông cần người buộc chuông, muốn phá án, trước tiên phải tìm được hung thủ thực sự."

"Tôi đi cùng các cậu."

Vừa nghe Đoan Mộc Hành nói như vậy, Lạc Tiêu Dao lập tức giơ tay.

"Em cũng đi."

"Em họ đừng lộn xộn, cậu là tuần bộ, sao có thể tùy tiện rời vị trí được chứ?"

"Anh còn làm việc ở Cục Công Đồng cơ, sao anh lại tùy tiện rời đi được?"

"Bởi vì tôi rảnh mà, với lại có thể nhân tiện lập công."

"Tôi cũng đi!"

Nghe mọi người nói chuyện, Vân Phi Dương cũng không chịu thua, tự đề cử.

Thẩm Ngọc Thư ngăn cậu ta lại.

"Tất cả đi cùng nhau thì quá ồn ào, càng ít người càng tốt. Hơn nữa chuyến đi này rất nguy hiểm, Phi Dương không biết võ, cậu đi, chúng tôi ngược lại phải phân tâm chăm sóc cậu."

"VẬY TẠI SAO TRƯỜNG SINH CÓ THỂ ĐI?"

"Bởi vì Trường Sinh là đồng hương của Tô Duy, bọn họ phải đi cùng nhau. Tiêu Dao em cũng ở lại, chúng ta đều đi cả, đi và dựng phải làm sao?"

Nghe Thẩm Ngọc Thư nhắc tới cha mẹ, Lạc Tiêu Dao không biết nói gì, ủ rũ ngồi xuống ghế.

Đoan Mộc Hành nói: "VẬY CHUYỆN NÀY GIAO CHO TÔI, CÓ ĐIỀU HÀNH TUNG CỦA TÔI CŨNG BỊ THEO DÕI, KHÔNG TIỆN TỰ XỬ LÝ, PHẢI TÌM NGƯỜI HỖ TRỢ."

"Người của anh không có vấn đề chứ? Năm ngàn đồng bạc đấy, người ta liệu có bán đứng anh tôi luôn không?"

Nghe lo lắng của Lạc Tiêu Dao, Đoan Mộc Hành mỉm cười.

"Yên tâm đi, năm ngàn thôi ấy mà, tôi nghĩ hẳn không coi ra gì đâu."

Đoan Mộc Hành nói là làm, hôm sau giữa trưa bèn tìm cơ hội đến căn hộ, báo cho Thẩm Ngọc Thư nói đã đặt xong vé tàu, đặt phòng riêng, sáng mai là có thể lên đường, hẳn còn nhân tiện mua đủ đồ dùng cần thiết trên đường cho bốn người.

Vừa nghe nói có thể thuận lợi khởi hành, Tô Duy mừng rỡ, chạy tới đập tay với Trường Sinh, Thẩm Ngọc Thư tỏ ra bình thản, Đoan Mộc Hành hỏi: "Có phải tôi đã để sót mất chuyện gì không?"

"Không có, có điều A Hành, tôi còn muốn xin cậu giúp một việc."

"Giữa anh em chúng ta còn cần dùng đến chữ xin này sao? Cậu có chuyện gì cứ nói thẳng."

"Tôi muốn về nhà một chuyến, gặp dì và dượng."

Sau khi Đại Thế Giới xảy ra chuyện, Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy vẫn luôn trốn ở đây, họ đọc báo mới biết được mọi tin tức; Thẩm Ngọc Thư mấy lần hỏi Lạc Tiêu Dao về chú dì, Lạc Tiêu Dao đều an ủi hẳn nói cha mẹ không sao, biết bọn họ hiện tại đều an toàn, cũng không quá lo lắng.

Nhưng Thẩm Ngọc Thư biết hai vị đều rất lo lắng, chỉ là không muốn tăng thêm gánh nặng cho họ nên mới không biểu lộ ra mà thôi.

Chuyến đi tới Hà Bắc lần này chưa biết sinh tử thế nào, cho dù có bình an thì trên người hẳn còn đeo trọng án, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó có thể quay lại Thượng Hải, cho nên trước khi đi hẳn muốn đến chào chú dì, để họ có thể yên lòng.

Nghe xong thỉnh cầu của Thẩm Ngọc Thư, Đoan Mộc Hành trầm ngâm, Trường Sinh dừng lại không đùa với Tô Duy nữa, chạy tới nói: "Em cũng muốn gặp dì út và Lạc thúc, em muốn về cùng Thẩm ca ca, Đoan Mộc ca ca giúp đi mà."

"Lạc gia cũng bị giám sát, các cậu trở về quá nguy hiểm, hay là thế này, tôi tìm cách dụ người giám sát ra chỗ khác, bảo thuộc hạ đưa hai bác lại đây, có điều thời gian không thể lâu, tránh có người nghi ngờ, ảnh hưởng đến hành trình ngày mai."

"Cám ơn nhiều."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn Đoan Mộc Hành, Tô Duy nhìn hẩn, cũng vội vàng làm theo, Đoan Mộc Hành cười ấn tay cả hai xuống: "Chờ tin tốt của tôi."

Có Đoan Mộc Hành lo liệu, Vân Phi Dương phụ trách lái xe, lúc chạng vạng đã đưa vợ chồng Tạ Văn Phương và Lạc Chính tới nơi thuận lợi.

Mặt trời đã xuống núi, trong phòng khách hơi tối, nghe thấy tiếng bước chân của họ, Thẩm Ngọc Thư vội vàng ra đón.

Tạ Văn Phương trong tay cầm một cái bọc nhỏ, cùng Lạc Chính đi vào, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư, còn chưa nói lời nào mắt đã đỏ lên.

Hai ngày nay họ không ngủ được, ánh mắt lo âu để lộ sự bất an; Thẩm Ngọc Thư nhớ tới việc vợ chồng dì út đã chăm sóc quan tâm mình thế nào từ sau khi cha mẹ qua đời, không khỏi xúc động, nhất thời không nói nên lời, vén vạt áo quỳ xuống trước mặt họ, dập đầu ba cái thật mạnh.

Tạ Văn Phương giật mình, cuống quýt tiến lên kéo hẳn dậy: "Được rồi, con làm gì vậy? Mau đứng lên mau đứng lên!"

Thẩm Ngọc Thư không đứng lên, mặt đầy nghiêm túc nói: "Từ lúc quay lại Thượng Hải, con không những không giúp gì được chú dì, còn liên tục mang đến phiền toái, làm liên lụy đến chú dì. Là con bất hiếu, mấy cái dập đầu này con phải làm."

Nói xong, hẳn định dập đầu tiếp, bị Lạc Chính ngăn lại.

"Chuyện của con, chúng ta đều đã nghe A Hành nói, sau khi cha con qua đời, chú và dì út coi con như con đẻ, đừng nói liên lụy với không liên lụy."

"Chú..."

"Chúng ta đều đã biết, con muốn đi Định Đông Lăng, muốn tìm ra bí mật của cha con lúc sinh thời. Con muốn làm gì thì cứ làm đi, chú dì không ngăn cản, vợ chồng chúng ta không hiểu biết nhiều, cũng không biết mấy chuyện trong cung, nhưng chúng ta tin tưởng nhân cách của cha con, cũng tin tưởng tấm lòng của con. Ngọc Thư, con không phải là người tầm thường, không nên mai một ở chỗ này, đi một phen cũng tốt, là đàn ông thì nên dựng nghiệp lớn."

Những lời đường đường chính chính này vừa nói ra, Đoan Mộc Hành không khỏi nhìn về phía Lạc Chính; lần đầu tiên, hẳn đối với người đàn ông không giỏi ăn nói này có thêm một phần kính trọng.

Thẩm Ngọc Thư nghe vậy càng thấy xúc động, nghẹn ngào nói: "Chú, năm đó đưa con đi du học, chú cũng nói thế này. Con vẫn luôn nghĩ sau khi trở về

có thể gây dựng sự nghiệp, báo đáp chú dì. Không ngờ rằng..."

"Không, chúng ta chưa từng muốn con báo đáp, con cũng thế, Tiêu Dao cũng thế, đối với cha mẹ mà nói, chỉ cần các con sống tốt, thì cái gì cũng đáng."

Thẩm Ngọc Thư còn muốn nói nữa, bị Lạc Chính kéo lên, vỗ vỗ vai hấn, dạy dỗ: "Nhớ kỹ, dưới đầu gối một người đàn ông là vàng, sau này không được quỳ lung tung."

"Vâng."

Tạ Văn Phương ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, không kìm được gạt nước mắt. Bà đưa cái bọc trong tay cho Thẩm Ngọc Thư, nói: "Trong đây là mấy bộ quần áo và lộ phí, con cầm theo mà dùng, còn cái này là bùa bình an, dì tới miếu xin cho các con, các con mang trên mình, nhất định sẽ được bình an."

Bà lần lượt đưa bùa bình an cho Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy, và Đoan Mộc Hành, lại kéo Trường Sinh vào lòng, đưa cho nó, Trường Sinh nức nở khóc, nói: "Con không muốn đi nữa, con muốn ở nhà với dì út và Lạc thúc."

"Đừng nói ngốc như vậy, dì nghe nói, Tô Duy đã tìm ra thân thế của con, con đi theo nó mới có cơ hội tìm được người nhà. Nếu con nhớ chúng ta, đợi đoàn tụ được với người nhà rồi quay lại gặp chúng ta. Đến lúc ấy con muốn ở bao nhiêu lâu cũng được."

Bà nói xong, nhìn về phía Tô Duy.

Tô Duy trong lòng rất buồn nhưng cố gắng kiềm chế, khẽ mỉm cười hỏi bà: "Dì út, có phải là dì không ngờ con còn ở Thượng Hải không?"

"Đúng là dì không ngờ, có điều nhìn thấy con cũng không ngạc nhiên lắm. Con và Ngọc Thư ở bên nhau lâu như vậy, Tiêu không rời Mạnh, không có con, Văn phòng thám tử Vạn Năng không còn là văn phòng thám tử nữa."

Tô Duy nghe xong, đặc ý dùng khuỷu tay huých huých Thẩm Ngọc Thư, ý là: cậu xem, dì út cũng biết tôi quan trọng đến thế nào.

Bên cạnh vang lên tiếng khóc, mọi người quay đầu lại nhìn, hóa ra là Vân Phi Dương, mắt cậu ta không sâu, nhưng lại là kẻ khóc nhiều nhất; Thẩm Ngọc Thư vốn đang rất buồn, nhìn thấy bộ dạng này của cậu ta cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tô Duy cũng cười, đang định mở miệng nhạo cậu ta vài câu, bỗng nhiên nhìn thấy trong tay Tạ Văn Phương còn có một lá bùa nữa, tò mò hỏi: "Dì út, cái này là cho ai thế?"

"Cái này... là cho người nhà."

Tạ Văn Phương nhét tấm bùa vào túi, lại giúp Trường Sinh lau sạch nước mắt, bà rất yêu quý thằng bé này, nghĩ đến sắp phải chia lìa, mắt bà lại hoe đỏ, rút khăn tay ra lau nước mắt.

Thấy không khí nặng nề, Đoan Mộc Hành lên tiếng: "Bá phụ bá mẫu, chúng con chỉ ra ngoài làm việc thôi, rất nhanh sẽ lại trở về, hai người không cần phải lo lắng như vậy."

Tô Duy cũng phối hợp nói: "Đúng vậy đúng vậy, dì út, dì đừng khóc nữa, khóc sưng mắt là không còn đẹp đâu. Nào nào, lại đây ăn cơm, con đã làm vài món chú dì thích, chú dì thử xem."

Com chiều đã chuẩn bị xong từ lâu, nguyên liệu do Vân Phi Dương phụ trách mua, Tô Duy đích thân chế biến, thời gian không nhiều, cậu chỉ kịp làm vài món đơn giản. Mời vợ chồng Lạc Chính ngồi vào ghế, những người khác lần lượt ngồi xuống ăn cơm.

Để tránh bị nghi ngờ, vợ chồng Lạc Chính không dám ở lại lâu, ăn cơm xong là phải rời đi luôn, Vân Phi Dương đột nhiên nói: "Đêm nay hiếm có dịp mọi người quây quần đầy đủ, chụp một tấm đi."

Đây là một đề nghị hay, phòng khách có một cái sô-pha, Tô Duy bảo vợ chồng Lạc Chính ngồi lên sô pha, Trường Sinh mang theo sóc con ngồi giữa hai người, mấy tiểu bồi bọn họ đứng sau sô-pha. Vân Phi Dương đặt máy ảnh ở phía trước chỉnh xong, vội vàng chạy vào cùng.

Rất nhanh, phía trước vang lên tiếng chụp, Vân Phi Dương đặc ý nói: "Xong, đây là chiếc máy cha tôi nhờ bạn bè mang từ nước ngoài về đây, so với cái trước kia tôi dùng lợi hại hơn nhiều."

"Từ từ, thêm một tấm nữa."

Trước khi mọi người tản ra, Tô Duy móc điện thoại Iphone của mình chạy qua đặt trước máy ảnh, hẹn giờ, rồi bắt chước bộ dạng của Vân Phi Dương chạy về, kêu lên: "Mọi người đừng cử động, nhìn phía trước, cùng nói 'gia tử'."

(Quả cà. Khi nói 'gia tử', miệng sẽ kéo sang hai bên như đang cười!)

Những tiếng "gia tử" vang lên, điện thoại chụp xong, Tô Duy lại nhanh như cắt chạy lên, trước khi mọi người kịp nhìn rõ, nhét tọt điện thoại vào trong túi.

Vân Phi Dương khó hiểu nhìn cậu.

"Tô Duy, thứ đó của anh là gì thế?"

"Cũng là đồ chơi Tây Dương, ha ha."

"Rốt cuộc là cái gì? Cho tôi xem."

"A thời gian không còn sớm nữa, Phi Dương, cậu mau đưa chú dì về đi. Đi sớm về sớm, chúng tôi còn chờ cậu đón đấy."

Tô Duy chỉ bằng mấy câu đã tổng cổ Vân Phi Dương đi, nhưng Đoàn Mộc Hành thì cứ nhìn chăm chăm vào túi Tô Duy, hẳn không biết cậu dùng thứ gì, nhưng biết trên người Tô Duy có rất nhiều đồ vật hẳn chưa từng thấy qua, mấy thứ đó rất hữu dụng hơn nữa còn rất thú vị.

Có điều so với đồ vật, hẳn càng cảm thấy hứng thú với bản thân Tô Duy hơn. Có lẽ có cậu ta đi cùng, chuyến đi sắp tới này sẽ không tệ.

Chương 8: Bí mật Định Đông Lăng

Vân Phi Dương đưa vợ chồng Lạc Chính về nhà rồi đánh xe về căn hộ của mình. Sáng sớm hôm sau, mọi người hóa trang đơn giản, ngồi lên xe của Vân Phi Dương, đi thẳng tới nhà ga.

Thời gian còn sớm, nhưng nhà ga rất đông đúc, chung quanh có không ít tuần bố đứng gác, kiểm tra người ra vào, có vài người còn bị kiểm tra hành lý.

Vân Phi Dương dừng xe gần đó, thấy vậy tặc lưỡi nói: "Đã qua vài ngày rồi, sao còn nghiêm ngặt như vậy chứ?"

"Do bên trên có người gây áp lực, thứ bọn họ muốn không phải là Ngọc Thư, mà là đồ vật của cậu ấy."

"Cũng may chúng ta đã chuẩn bị trước, cùng độ chỉ số thông minh với thần thám, bọn họ còn thua xa."

Vân Phi Dương đội mũ lên, cậu ta hôm nay mặc y phục giống hệt Thẩm Ngọc Thư, lại đội thêm mũ, ngoại trừ chiều cao có chút chênh lệch thì gần như hàng thật.

Vân Phi Dương nhảy xuống xe, Lạc Tiêu Dao đang định xuống theo nhưng Thẩm Ngọc Thư gọi cậu ta lại, đưa bút ghi âm và hình Vân Phi Dương chụp được giao cho cậu ta.

Chức năng của bút ghi âm quá thần kỳ, ở thời đại này, có lẽ lên tòa cũng chưa chắc có người tin rằng đây là vật chứng, thế nên Thẩm Ngọc Thư từng do dự có nên đưa ra hay không, nhưng vào giây phút cuối cùng, hẳn quyết định giao cho Lạc Tiêu Dao.

"Đây là cuộc đối thoại Tô Duy ghi lại ngày hôm đó ở Đại Thế Giới, còn có ảnh chụp nữa, mấy thứ này có lẽ không thể định tội Từ Quảng Nguyên, nhưng ít ra có thể làm bằng chứng. Em giao nó cho Thám trưởng Phương, có dùng tới hay không, tùy ông ấy quyết định."

Lạc Tiêu Dao sững sốt, há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại, cầm lấy bút ghi âm và ảnh chụp, nhét vào túi.

Vân Phi Dương đi về phía trước mấy bước, quay lại nhìn, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, khóe mắt đỏ lên, nếu không phải xung quanh quá đông người, cậu ta có lẽ đã khóc òa lên.

Bên nhau lâu như vậy, giờ đột nhiên phải tách ra, Tô Duy cũng có chút ngậm ngùi.

Là thần trộm quốc tế, trước kia Tô Duy một thân một mình đã quen; sau khi tới Thượng Hải, cậu mới bắt đầu hợp tác làm việc với người khác, thường ngày không cảm thấy gì, bây giờ phải chia tay, bỗng nhiên cảm thấy mỗi chuyện nhỏ nhất được cùng làm với nhau hàng ngày ấy thật đáng quý trọng.

Cậu xuống xe, vỗ vỗ vai Vân Phi Dương, ra vẻ thoải mái mà nói: "Đừng thế, tục ngữ có câu, không có bữa tiệc nào không tàn, hơn nữa nói không chừng biết đâu chúng ta có thể nhanh chóng gặp lại. Nhớ trong thời gian này phải viết bài cho tốt, đừng quên chúng tôi đều là độc giả trung thành của cậu."

"Tôi sẽ ghi nhớ, các anh cũng phải cẩn thận nhé."

Vân Phi Dương kìm nước mắt, nói xong hất đầu ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao, cả hai một trước một sau đi vào nhà ga.

Chờ bọn họ đi được một đoạn, bốn người còn lại mới bắt đầu tiến lên phía trước, sắp đến trạm kiểm soát, Lạc Tiêu Dao đột nhiên chỉ vào Vân Phi Dương, hô lên: "Tên kia là kẻ bỏ trốn, mau bắt lấy hắn!"

Nghe thấy tiếng hô, Vân Phi Dương đưa tay kéo thấp vành mũ, xoay người bỏ chạy, Lạc Tiêu Dao đuổi sát đằng sau, lại kêu lên: "Bên trên treo thưởng năm nghìn đồng bạc Âu để bắt hắn đây, anh em, mau tới giúp tôi!"

Vừa nghe thấy tội phạm truy nã được treo thưởng lớn vậy, nhóm tuần bố kia không màng đến khám xét nữa, tất cả chạy theo Lạc Tiêu Dao đi bắt người, sợ tiền thưởng bị kẻ khác giành mất.

Cửa vào không có tuần bố canh gác, bốn người tăng tốc đi vào trong, cầm vé mà Đoàn Mộc Hành đã chuẩn bị trước đó qua cửa soát vé, thuận lợi đi tới sân ga.

Đoàn tàu đã dừng trên đường ray, nhân viên soát vé đứng ở cửa, kiểm tra vé của hành khách, Đoàn Mộc Hành đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, hắn sẽ đi đầu, chủ động chìa vé ra cho nhân viên xem.

Tay nhân viên không nhìn kĩ, hất tay cho hắn qua, tiếp theo là Tô Duy, đến lượt Thẩm Ngọc Thư, hắn ngăn lại nhìn.

Thẩm Ngọc Thư mặc một cái trường bào đã giặt đến trắng bệch, trên đầu quấn khăn, mép và cằm dán râu; hắn công Trường Sinh, trộm nhéo chân Trường Sinh một cái, Trường Sinh lập tức lớn tiếng ho khan, còn rít không ngừng, nhìn bộ dạng hệt như bị ho lao.

Tay nhân viên lập tức che miệng che mũi lùi ra, kính tởm phất tay cho bọn họ qua, Thẩm Ngọc Thư nhân cơ hội lên xe, đi theo sau Đoàn Mộc Hành thẳng tới toa cuối.

Sau khi tất cả đã vào tới nơi, Đoàn Mộc Hành đóng cửa lại, giơ ngón cái lên với Trường Sinh, khen nó giả vờ rất giống.

Trường Sinh đỏ mặt, nghịch nghịch cái đuôi Củ Lạc, nói: "Đều là Thẩm ca ca nghĩ ra kịch bản hay."

"Cũng may có nguy nhưng không hiểm. Hy vọng Phi Dương và Tiêu Dao không sao."

"Yên tâm đi, tôi đã sắp xếp thuộc hạ tiếp ứng ở gần ga, sẽ không sao đâu."

Đoàn tàu sắp khởi hành, bốn người đều thở phào, Tô Duy tháo rìa mép cải trang ra, lôi khăn tay ra định lau mặt thì đúng lúc này, trên hành lang vang lên tiếng nói, nhân viên nhà ga đến từng khoang kiểm tra, để bảo vệ an toàn cho hành khách.

Không khí vừa dịu xuống một chút lại lập tức trở nên căng thẳng, Tô Duy nhanh chóng dán lại rìa mép, lầm bầm: "Cái gì mà bảo vệ an toàn, căn bản là muốn mượn chuyện truy nã để vùi tiền."

"Nếu thật là vùi tiền còn may, chỉ sợ..."

Đoàn Mộc Hành sờ bên hông, lần này ra ngoài tất cả đều mang theo súng, ý hấn ám chỉ nếu không nói lý được thì dùng súng, nhưng đây là hạ sách, nếu

thực sự phải động thủ trên tàu, không chỉ không thể thuận lợi rời đi, mà còn rút dây động rừng.

Tô Duy nhìn đồng hồ, không khỏi lo lắng, còn hai mươi phút nữa tàu mới chạy, nhiều thời gian như vậy, đủ để nhân viên kiểm tra tất cả các toa.

Thẩm Ngọc Thư giơ tay bảo họ dừng cuống, tiếp tục dòng tai lắng nghe, thấy tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện càng lúc càng gần, rất nhanh đã sắp tới toa của họ.

Tất cả mọi người đều nín thở, đến sóc con cũng cảm giác được không khí căng thẳng, nó rúc vào túi Trường Sinh, bắt chước bọn họ, giữ nguyên trạng thái không nhúc nhích.

Tiếng bước chân cuối cùng cũng dừng lại trước toa của họ, tay nắm cửa bị đè xuống, đúng lúc này, có người chạy tới gọi nhân viên nhà ga lại, nói toa này không cần kiểm tra; không bao lâu sau lại có người đi tới, nhân viên kia liên tục nói xin lỗi rồi dẫn theo những người khác rời đi.

Tay nắm lại lần nữa bị đè xuống, có lẽ là người vừa tới kia; tất cả không đoán được người đó là ai, đều nhìn cánh cửa không chớp mắt.

Cửa toa bị đẩy ra, một người nước ngoài cao lớn đứng trước mặt họ.

Trong nháy mắt, Thẩm Ngọc Thư hiểu ra thái độ của nhân viên nhà ga vì sao lại cung kính như thế.

"Jacques!" Tô Duy kêu lên tiếng.

Người nước ngoài trước mặt họ không phải ai khác, chính là người bị hại trong vụ án Hồ Phù Lệnh - Jacques. Hẳn là quý tộc Pháp, từng có hiềm khích với Tô Duy và Thâm Ngọc Thư trên tàu, nhưng về sau trời xui đất khiến, lại trở thành bằng hữu.

Jacques tính phong lưu trời sinh, đủ các chuyện phong lưu chưa bao giờ dứt. Nửa năm qua Tô Duy không gặp lại hẳn, nhưng những tin nghe được về hẳn thì không thiếu, không ngờ lại gặp lại ở đây.

"Cậu hình như mập ra thì phải." Nhìn Jacques, Tô Duy kinh ngạc nói.

Nếu không phải vì số người nước ngoài cậu quen không nhiều, Tô Duy thật không dám tự tin có thể nhận ra hẳn.

Nửa năm không gặp, Jacques mập gấp đôi, hơn nữa còn để ria mép, nhìn càng có cảm giác 'trung niên phát tướng', cũng may là hẳn khá đẹp trai, bù lại chuyện phát tướng kia.

Jacques khoa trương nhún nhún vai.

"Hết cách, ai bảo đồ ăn ở đây ngon thế chứ? Sau khi về nước, tôi sẽ nhớ chỗ này lắm, đương nhiên, cũng sẽ nhớ các cậu nữa."

Nghĩ đến chuyện Jacques có lẽ nhớ tới bọn họ khi đang ăn vịt nước hoặc đậu hũ thối, Tô Duy có chút đỡ không nổi.

Thâm Ngọc Thư nhìn về phía Đoan Mộc Hành, phản ứng của Đoan Mộc Hành khiến hẳn hiểu ra tất cả, mỉm cười nói: "Hóa ra hẳn chính là người cậu

nói có thể giúp chúng ta."

"Đúng vậy, tôi tin tưởng vào cách đối nhân xử thế của Jacques, cậu ta là người rất có nghĩa khí, hơn nữa thường ngày không qua lại với chúng ta, cậu ấy có bao toa cũng không ai chú ý, có điều tôi không ngờ cậu ta đích thân tới tiễn."

"Bởi vì tôi cũng sắp phải đi rồi, may mắn tới Thượng Hải rồi quen biết các cậu, thế nên tôi muốn tới chào một tiếng."

"Đi đâu?"

"Về Pháp, mẹ tôi mấy lần đánh điện giục tôi trở về, tôi nghĩ thỉnh thoảng cũng nên thực hiện nghĩa vụ chữ 'hiếu', cho nên tiễn các cậu xong, tôi cũng phải rời Thượng Hải rồi."

"Nhanh vậy sao?"

"Đúng vậy, thời cục đang thay đổi, tốt nhất cứ tính trước; Thượng Hải là một vùng đất tốt, ở đây lâu như vậy, quen biết được rất nhiều người, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, bây giờ phải đi, cảm thấy có chút tiếc nuối."

Nghĩ đến những gì đã trải qua sau khi tới Thượng Hải, Jacques cảm khái: "Dùng lời của các cậu mà nói, chúng ta cũng không đánh không quen nhau."

Tô Duy cười nói: "Vậy cũng chúc cậu thuận buồm xuôi gió, tương lai có duyên lại gặp."

"Có lẽ chúng ta chẳng có cơ hội gặp lại nữa đâu, cho nên mọi người đều phải tự bảo trọng nhé."

Ở Thượng Hải lâu như vậy, tiếng Hán của Jacques càng ngày càng tốt, tạm biệt họ xong, lúc rời đi còn quay đầu lại nhắc nhở: "Chú tôi không về nước, tôi nghe được tin, hẳn hình như hợp tác với đám người Từ Quảng Nguyên, chắc cũng đi Hà Bắc, các cậu phải cẩn thận."

"Cám ơn."

Jacques rời đi không bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng loa thông báo tàu sắp chuyển bánh, sau đó tiếng còi hơi vang lên, đoàn tàu bắt đầu chậm rãi di chuyển, mọi người nhìn nhau cười, trái tim treo lơ lửng này giờ rốt cuộc cũng chạm đất.

Tàu chạy càng lúc càng nhanh, Tô Duy ngồi xuống, lấy ra hai hạt thông trêu Củ Lạc, cười nói: "Cuối cùng chỉ bị hốt hoảng một chút thôi."

Thẩm Ngọc Thư đang định đáp lại, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã, tiếp đó cửa toa ầm một tiếng bị đẩy ra, Lạc Tiêu Dao thở hồng hộc lao vào.

"Cũng may còn kịp, các anh không biết mấy tay đó khó nhằn thế nào đâu, em vất vả lắm mới thoát được. Nước, có nước không? Khát gần chết."

Dưới con mắt kính ngạc của bốn người còn lại, Lạc Tiêu Dao đi đến bên bàn, cầm lấy ấm nước đang định uống thì bị Đoan Mộc Hành giữ lại, quát hỏi: "Sao cậu lại ở trên tàu?"

"Tôi mua vé lên tàu chứ sao? Phải trả gấp đôi mới mua được vé, đúng là chặt chém mà."

"Tôi hỏi tại sao cậu phải đi theo? Cậu có biết là lần hành động này rất nguy hiểm không hả!?"

"Chính bởi vì nguy hiểm, tôi mới phải đi theo, anh căng thẳng như thế làm gì? Mau buông tay ra đi, đau muốn chết!"

Phát hiện bản thân mất kiểm chế, Đoan Mộc Hành vội vàng buông tay ra, Lạc Tiêu Dao xoa xoa cái tay bị đau, ngửa đầu ừng ực tu nước.

Nhìn bộ dạng này của cậu ta, Thẩm Ngọc Thư nói luôn: "Trạm tiếp theo em xuống tàu."

"Không."

"Tiêu Dao!"

"Các anh đừng khuyên nữa, em đã lên tàu là không định xuống; còn nữa, đừng lôi ba mẹ ra dọa em, lần này là họ bắt em theo, đương nhiên, bản thân em cũng muốn đi."

"Em nói chú dì đều biết?"

"Đúng vậy, mẹ nói vận khí của em tốt, da lại dày, chịu đựng giỏi hơn mấy tay văn sĩ các anh, nếu có nguy hiểm, bảo em nhất định phải xông tới trước. Mẹ không nói với anh, chính là vì biết anh nhất định sẽ phản đối."

Thẩm Ngọc Thư nhớ tới tấm bùa còn lại trong tay dì út tối qua, hóa ra nó dành cho Tiêu Dao, nghĩ đến sự quan tâm của chú dì đối với mình, vô cùng xúc động. Họ biết rõ chuyến đi này vô cùng hung hiểm, vẫn cho đứa con duy nhất đi giúp mình, ân tình này hẳn không biết phải báo đáp thế nào.

Lạc Tiêu Dao đẩy đẩy Thẩm Ngọc Thư.

"Anh không cần phải đội ân đội đức như thế đâu, mẹ chẳng qua suốt ngày thấy em ở nhà, chê phiền phức nên mới kiếm việc cho em làm thôi. hơn nữa em còn phải canh chừng... con sói nào đó, tránh hẳn giờ trò."

Lạc Tiêu Dao liếc Đoan Mộc Hành một cái, cố ý nói không rõ ràng, Trường Sinh che miệng ha ha cười, Đoan Mộc Hành cũng cười, nói: "Em họ nghĩ nhiều quá, tôi là người tốt mà."

"Hừ, có phải người tốt hay không, trong lòng anh biết rõ hơn ai hết."

"Vậy Phi Dương thì sao? Cậu ấy không sao chứ?"

"Không việc gì, mọi người đuổi theo cậu ấy, thấy không phải, xem chút nữa đã đánh cậu ấy một trận, may là thuộc hạ của... sói kịp thời hỗ trợ. Người ta thấy cậu ấy là thiếu gia nhà giàu nên cũng không làm khó, em đưa bút ghi âm và ảnh cho cậu ấy, nhờ cậu ấy chuyển cho thám trưởng, nhân tiện xin nghỉ giúp em."

Đoan Mộc Hành nhú mày hỏi: "Chuyện cậu đi không nói với thám trưởng Phương?"

"Đương nhiên là không, tuy thám trưởng có giúp anh tôi, nhưng sự việc lần này quá nghiêm trọng, tôi cũng không dám nhắc tới."

"Lần này cậu sẽ phải vắng mặt rất lâu, hơn nữa cậu còn có quan hệ với Ngọc Thư, đến lúc đó chỉ sợ Thám trưởng Phương cũng không bảo vệ được cho cậu."

"Không được thì thôi, chẳng phải tôi còn hiệu thuốc sao, cùng lắm thì về giúp cha tôi."

Đôi mày Đoan Mộc Hành nhướng lên, còn muốn nói gì nữa nhưng lại thôi, dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Thế là Lạc Tiêu Dao được ở lại. Có cậu ta, trên đường sẽ không sợ buồn chán, Đoan Mộc Hành rất thích trêu Tiêu Dao, lần nào cũng chọc cậu ta tức đến không thốt được nên lời. Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư ngồi bên vui vẻ xem náo nhiệt, cả đường đi đều rất yên bình. Thượng Hải càng lúc càng xa, dây thần kinh căng thẳng của mọi người cuối cùng cũng được thả lỏng.

Đi qua Từ Châu, ăn xong cơm chiều, Thẩm Ngọc Thư một mình đứng ở cuối toa xe, Tô Duy bước ra, đi tới bên cạnh hẳn.

"Suy nghĩ gì thế?"

"Không nghĩ gì, chỉ là ngắm phong cảnh thôi."

Tô Duy nhìn ra phía ngoài, nói: "Có gì đẹp chứ? Chỗ nào chả thế?"

"Lúc cậu vừa tới Thượng Hải, chẳng phải cũng hết như nhà quê lên tỉnh đó thôi, nhìn cái gì cũng thấy lạ."

Nói tới đây, cả hai đều cười, Tô Duy thở dài: "Ở lâu rồi, bây giờ nhìn đâu cũng thấy bình thường, có lẽ khiến tôi cảm động chỉ còn địa cung của Từ Hi."

"Đến lúc tới đó cho cậu ngắm thỏa thích."

Tô Duy nghiêng người dựa lên tay vịn, nhìn vào trong toa, nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu có cảm thấy thái độ của Đao Mộc đối với Tiêu Dao có chút kỳ quái?"

"Ừm, hẳn có lẽ không muốn Tiêu Dao tới."

"Oa, nhìn không ra đấy, hẳn quan tâm em họ cậu đến vậy sao."

"Không phải quan tâm, mà là..."

Phía đối diện vang lên tiếng bước chân, nhân viên trên tàu tới bán đồ ăn, Thẩm Ngọc Thư ngừng lại không nói nữa, Tô Duy khoát khoát tay với nhân viên, tỏ ý không cần, bảo anh ta sang toa khác.

"Vậy còn thuốc lá thì sao? Hàng ngoại quốc vừa mới nhập khẩu."

Nhân viên phục vụ lại cúi xuống thùng lấy thuốc lá, nhưng lại rút ra một khẩu súng, hẳn chìa súng vào người Thẩm Ngọc Thư, gằn giọng: "Không

được nhúc nhích, mau giao đồ ra đây!"

Thẩm Ngọc Thư đứng yên ở đó không nhúc nhích, Tô Duy đứng bên cạnh nực cười hỏi: "Rốt cuộc là cho nhúc nhích hay không cho nhúc nhích?"

"Nói nhảm ít thôi, không muốn ăn đạn thì đưa đồ ra đây!"

"Người muốn gì thì trước tiên cũng phải báo danh tính ra đã chứ? Nếu không bọn ta đưa thế nào được?"

Tô Duy cọt nhả, bỗng nhiên ngón tay bắn ra, ném hai hạt thông giấu trong lòng bàn tay về phía đối phương.

Tay cầm súng của tên kia bị hạt thông đập vào, đau tới mức phải ôm lấy cổ tay, Thẩm Ngọc Thư nhân cơ hội xông lên đoạt lấy súng, lại thêm một quyền vào cằm, tên kia ngã ngửa ra phía sau.

Vũ khí bị cướp, tên kia mất đi ý chí chiến đấu, nắm lấy sọt đồ ném về phía Thẩm Ngọc Thư.

Hàng hóa bên trong ào ào đổ ra, nhân lúc Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy tránh, tên kia xoay người bỏ chạy.

Gã mới vừa chạy được hai bước thì cửa giữa hai toa mở ra, Lạc Tiêu Dao dắt tay Trường Sinh đi vào; Trường Sinh đi vệ sinh, Lạc Tiêu Dao đi cùng nó, không ngờ vừa vào đã thấy có người lao về phía mình.

Chờ Lạc Tiêu Dao phản ứng lại, đứa bé đã bị kẻ đó túm lấy cổ áo giật về phía mình; trong tay có con tin, gã lập tức tự tin hơn, móc dao ra ghì lên cổ Trường Sinh, lôi nó ra hành lang.

Hành lang khá rộng, dễ dàng tấn công và chạy trốn, gã đứng ở chỗ giao với một toa khác, hướng về phía mấy người đuổi theo, quát: "Lập tức giao đồ ra đây, nếu không tao giết nó!"

Lạc Tiêu Dao tức muốn phát điên, chỉ vào gã quát: "Người có còn nhân tính hay không? Có bản lĩnh thì đấu với chúng ta này, bắt nạt một đứa bé thì có tài cán gì?"

"Hừ, chỉ cần đạt được mục đích, có thể không từ thủ đoạn!"

Để gây áp lực cho đối phương, gã còn cố tình dùng sức siết cổ Trường Sinh, Trường Sinh bị siết đến không thở được, mắt đỏ lên nhưng vẫn kìm nén không chịu khóc.

Đoan Mộc Hành nghe thấy tiếng động, từ trong toa chạy ra, thấy cảnh tượng như vậy lập tức rút súng chĩa về phía tên kia, quát hỏi: "Ai phái người tới?"

"Nói nhảm ít thôi, mau giao đồ ra đây, còn nữa thằng thư sinh kia mau buông súng xuống, đừng có giở trò, xem súng của chúng mày nhanh hơn hay dao của tao nhanh hơn."

Dám nói hăng là thư sinh trước mặt bao nhiêu người như vậy!

Câu nói của tên lưu manh đã chạm nọc Đoan Mộc Hành, nếu không phải Trường Sinh đang trong tay đối phương, hẳn đã bắn luôn rồi; có điều nhìn tình hình trước mắt, hẳn nhịn, thu súng lại.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Không được hại đứa bé, người muốn cái gì, nói rõ một chút, ta sẽ cho người."

"Một đồng vàng, đúng... Rất nhỏ, hình dạng giống cái khiên..."

Tên lưu manh mô tả chả ra đâu vào đâu, nhưng Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đều hiểu, hẳn muốn Hồ Phù Lệnh. Thẩm Ngọc Thư không nói thêm lời nào, móc Hồ Phù Lệnh từ trong túi ra, giơ lên, nói với hắn: "Đồ ở đây, ta đưa cho người, người thả thằng bé ra."

"Hê hê, mà đừng hòng gạt tao, một bảo bối như vậy mà mà dễ dàng đưa ra vậy sao? Cái đó là giả, tao cảnh cáo mà, đừng có đục nước béo cò, mau mau giao đồ ra đây!"

"Đây là đồ thật."

"Giả!"

Tô Duy ở bên cạnh, thiếu chút nữa thì mắt trợn lên đến đỉnh đầu. Cái này gọi là gì? Kẻ địch heo à? Đến đồ thật hay giả cũng không phân biệt được, còn dám làm chuyện điên khùng này.

Cậu giăng lấy Hồ Phù Lệnh đút luôn vào túi, nói: "Đúng, đây là đồ giả, bây giờ chúng ta giao dịch lại, người thả đứa bé, nói cho ta biết ai thuê người tới,

ta sẽ đưa cho người đồ thật. Người hãy nói kẻ thuê người là ai trước đã?"

Ánh mắt gã kia di chuyển giữa mấy người bọn họ, cuối cùng gật gật đầu.

"Tao không biết người thuê là ai, chỉ biết tới tìm tao là một lão già ăn mặc rất khí phái, biết võ, giọng còn hách dịch nữa."

Nghe miêu tả, người thuê dường như là Diêm Đông Sơn, Diêm Đông Sơn là người của Từ Quảng Nguyên, cho nên chuyện này là do Từ Quảng Nguyên sắp đặt.

Tô Duy cho tay vào túi áo trong, lấy Hồ Phù Lệnh ra, giơ lên trên không trung, nói: "Đồ thật ở đây, người thả đứa bé, cái này là của người."

Thực ra Hồ Phù Lệnh chỉ có một, nhưng dưới bàn tay điêu luyện của Tô Duy, tên lưu manh căn bản không hề phát hiện trò ảo thuật của cậu, kêu lên: "Coi tao là thằng ngốc à? Tao thả người ra, chúng mày còn chịu đưa tao sao? Ném đồ qua đây trước!"

"Bọn ta ném, người không thả người thì sao?"

"Các người không có lựa chọn, mau ném đi!"

Loại cùng hung cực ác này Tô Duy gặp quá nhiều rồi, cậu đương nhiên cũng không thể tin lời cam đoan của gã; lẳng nhặng nửa ngày, chẳng qua là muốn tìm cơ hội cứu người, nhưng tên lưu manh dường như đã quen với nghề này, không cho họ bất kỳ cơ hội đánh lén nào.

Liên quan đến an nguy của Trường Sinh, Tô Duy không dám liều lĩnh, quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư khẽ gạt đầu, Tô Duy liền ném Hồ Phù Lệnh cho tên lưu manh.

Tên lưu manh bắt lấy, nhét vào túi, nhưng lại không thả người, ngược lại bóp lấy yết hầu của Trường Sinh, kéo nó sang toa xe khác, quát: "Chúng mày lui hết về sau! Mau lui lại!"

Thấy gã lật lọng, Lạc Tiêu Dao tức đến nắm chặt nắm đấm, kêu lên: "Đồ đã đưa người rồi, còn không mau thả người!"

"Ha ha, chúng mày có dao có súng, bây giờ tao thả nó, chẳng phải sẽ lập tức bị chúng mày thịt sao? Yên tâm, chờ tao tới chỗ an toàn, đương nhiên sẽ thả nó, nhưng hiện tại phải bắt nó vất vả chịu đựng một chút..."

Tên lưu manh vừa nói vừa tiếp tục di chuyển, bị gã siết chặt, khuôn mặt Trường Sinh đỏ bừng, mấy người phía Tô Duy không dám đánh cược, đành làm theo lời hăn lui về phía sau.

Mắt thấy tên lưu manh sắp đi ra khỏi hành lang sang một toa xe khác, không ngờ đúng lúc đó có người đứng ở cửa, vừa vịn chặn đường.

Tên lưu manh lúc đầu không để ý, cho là hành khách bình thường, hất đầu với anh ta, dữ tợn quát: "Cút ngay!"

Bốn người Tô Duy bên này cùng lúc thay đổi sắc mặt, Lạc Tiêu Dao kêu lên đầu tiên.

"Kim Lang!"

Vừa nghe hai chữ Kim Lang, tên lưu manh biến sắc, nhìn lại người đàn ông kia.

Lúc Kim Lang bị bắt có lên báo, cho dù bây giờ đã ngụy trang, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra. Tên lưu manh lập tức luống cuống, kêu lên: "Sát thủ Kim Lang? Sao ngươi lại ở đây? Ai thuê ngươi?"

"Không ai thuê ta, nhưng đời này ta hận nhất là những kẻ bắt nạt đàn bà con nít!"

"Không ai thuê, vậy bớt lo chuyện thiên hạ đi, tránh ra!"

Để át khí thế của đối phương, tên lưu manh hét lớn, còn cố ý ghì dao vào cổ Trường Sinh.

Trường Sinh dù sao vẫn chỉ là một đứa bé, bị hăm liên tiếp đe dọa, cuối cùng cũng không kìm được rơi nước mắt, nhưng lại không khóc được, bị nghẹt thở nên mặt đỏ bừng, mắt nó đỏ hoe nhìn về phía Kim Lang cầu cứu.

Nhìn thấy nó như thế, mặt Kim Lang lập tức biến sắc, đột nhiên gầm lên một tiếng.

"Buông con tao ra!"

Tiếng gầm này không chỉ khiến tên lưu manh sửng sốt, mà tất cả những người khác cũng ðờ ra trong ðầu ðồng thời xuất hiện câu hỏi: Hả, Trường Sinh là con của Kim Lang? ðây là chuyện từ khi nào, sao mình lại không biết?

Lờ ði ánh mắt của mọi người, Kim Lang nhìn tên lưu manh, sát khí tràn ngập trong mắt, tên lưu manh không có can đảm giằng co, ðẩy Trường Sinh vào người Kim Lang, nhân cơ hội lách qua cửa, trốn sang một toa xe khác.

Kim Lang ôm lấy thằng bé, Trường Sinh hoảng sợ, ðứng ðó ngơ ngẩn không nói câu gì, thấy nó không sao, Kim Lang nói với Thẩm Ngọc Thư: "Chăm sóc nó, tôi ði một chút sẽ về."

"Kim Lang, anh từ từ..."

Thẩm Ngọc Thư còn chưa nói xong, Kim Lang ðã chạy ði mất, tốc ðộ nhanh hệt như một con sói.

Tô Duy chạy tới trước mặt Trường Sinh, ngồi xổm xuống xem xét cổ nó.

Trẻ con da mỏng, bị tên lưu manh hành hạ một hồi, cổ nó ðỏ lựng, cũng may không xuất huyết, hai mắt ðỏ hoe, nhưng lại cắn môi cố gắng không khóc.

Nghĩ ðến việc nó liên tiếp bị hoảng sợ, Tô Duy rất lo lắng, an ủi nó: "Ðừng sợ ðừng sợ, người xấu ðã bị ðuổi ði chỗ khác rồi."

"Em không sợ, em biết các anh sẽ cứu em, em chỉ không thờ ðược thôi, khó chịu, khụ khụ..."

Giọng Trường Sinh ghen ghét, nói được nửa chừng thì ho khan, Thẩm Ngọc Thư sợ nó bị tổn thương khí quản, nói: "Về toa trước đã."

Mọi người trở lại toa, mới vừa đi vào, sóc con đã lao tới, nhảy lên người Trường Sinh, kêu chít chít không ngừng.

Vừa rồi Đoan Mộc Hành phát hiện có biến cố, để tránh rủi ro, cố tình nhốt nó trong toa, nhưng trực giác đối với nguy hiểm của động vật khiến nó hoảng sợ, cứ nhảy tới nhảy lui trên người Trường Sinh, Trường Sinh không giữ được nó, cuối cùng vẫn là Tô Duy dùng hạt thông dụ nó đi chỗ khác.

Thẩm Ngọc Thư bảo Trường Sinh ngồi xuống, kiểm tra cho nó, cũng may không tổn thương đến thanh quản, Lạc Tiêu Dao rót nước đưa cho Trường Sinh, ngồi một bên chọc cho nó vui.

Gặp những chuyện như thế này quá nhiều lần, Trường Sinh tỏ ra kiên cường hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng trang lứa; ngược lại mấy vị người lớn bị biến cố này khiến cho tâm thần bất định, Đoan Mộc Hành nói: "Xem ra chúng ta đã bị theo dõi, hơn nữa những người đó biết Ngọc Thư có Hồ Phù Lệnh..."

Nói tới đây, hắn nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

"Không ngờ cậu lại tìm được Hồ Phù Lệnh, còn mang theo bên mình."

"Lúc này cậu cứ coi như không nhìn thấy gì là được, là mắt cậu so le, nhìn lầm rồi." Tô Duy cười hì hì nói với hắn: "Cậu hãy nói với chính mình: đó là giả."

Đoan Mộc Hành không hiểu Tô Duy nói linh tinh cái gì, hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Đồ giả à?"

"Tôi cũng không biết là thật hay giả, tôi đã thấy Hồ Phù Lệnh thật bao giờ đâu."

Tô Duy nhún nhún vai: "Có điều bây giờ ngồi đoán thật giả cũng chẳng để làm gì, đồ đã bị người ta cướp đi rồi."

Trường Sinh chơi với sóc con, dần dần hồi phục lại, Lạc Tiêu Dao đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện vừa rồi là thế nào? Kim Lang sao lại đi theo?"

"Cậu hỏi khó tôi rồi."

"Chẳng lẽ Kim Lang đúng là..." Lạc Tiêu Dao nhìn trộm Trường Sinh, lại hạ giọng nói: "Đúng là cha của Trường Sinh?"

"Chuyện này đừng hỏi tôi, tôi thực sự không biết gì hết."

Lạc Tiêu Dao lại nhìn Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Đoan Mộc Hành nói: "Tôi thì lại quan tâm đến hành động của Kim Lang hơn, tại sao gã lại theo dõi chúng ta? Chẳng lẽ vẫn muốn giết Ngọc Thư?"

Nghe xong câu này, mặt mọi người lại biến sắc, Lạc Tiêu Dao nói: "Không phải chứ, chẳng phải gã đã rời đi rồi sao? Đừng sợ đừng sợ, chúng ta có bốn người, không đối phó được mình gã hay sao?"

Thẩm Ngọc Thư nghĩ thầm, sao có thể không sợ chứ, cuộc chiến này không nằm ở chỗ người nhiều hay ít.

Sau khi xảy ra án mạng ở Đại Thế Giới, Kim Lang đã biến mất, mấy ngày hôm nay bọn họ đều mãi lo chuyện tránh né và trốn chạy, sớm đã quên mất người này, ngàn vạn lần không ngờ gã sẽ lại xuất hiện lần nữa, càng không đoán được mục đích của gã là gì.

Nhìn hành vi của Kim Lang, gã nhất định đã bám theo họ tới đây, vậy mà bọn họ không hề cảm nhận được. Chỉ riêng điểm này, bọn họ đã ở thế hạ phong, nếu có người thuê gã, thì tình hình sẽ còn tệ hơn.

Thẩm Ngọc Thư nhìn mọi người, không nói lo lắng trong lòng mình ra, chỉ bảo: "Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, chờ gã tới đã... Đây là nếu gã lại tới."

Chẳng ai tiếp lời.

Nếu Kim Lang tới, bọn họ sẽ phải lo lắng, nhưng nếu gã không tới, cảm giác như bị kim chích sau lưng còn tệ hơn.

Kim Lang trở lại nhanh hơn so với họ nghĩ, nghe thấy tiếng bước chân dần dần tiếp cận, Lạc Tiêu Dao đưa tay cầm súng, bị Đoan Mộc Hành đè lại, lắc đầu, ý bảo cậu đừng vội vàng động thủ.

Cửa bị đẩy ra, Kim Lang sai bước đi vào.

Quần áo của gã rất sạch sẽ, nhưng toàn thân tràn ngập sát khí, vào đến nơi là vung tay lên, ném một thứ cho Thẩm Ngọc Thư. Thẩm Ngọc Thư bắt lấy, chính là tấm Hồ Phù Lệnh kia, chỉ khác là lúc này Hồ Phù Lệnh dính vết máu.

Hắn lập tức hỏi: "Anh đoạt lại từ trên người tên đó?"

"Ừm."

"Tại sao lại giúp chúng tôi đoạt lại?"

"Tiện thể."

Ngoại trừ 'tiện thể' ra thì còn làm cái gì khác nữa? Tô Duy nhìn vết máu trên Hồ Phù Lệnh, không hỏi nữa.

Kim Lang đi thẳng đến trước mặt Trường Sinh, vừa rồi gã đã cứu Trường Sinh nên mọi người không ai ngăn cản.

Sóc con đang chơi với Trường Sinh, cảm giác được sát khí, nó lập tức men theo thành ghế chui vào trong góc, Kim Lang không để ý tới nó, ngồi xổm xuống trước mặt Trường Sinh, hỏi: "Vừa rồi có sợ không?"

Giọng nói vô cùng dịu dàng, bốn vị người lớn kia thiếu chút nữa thì rớt cằm, nếu không phải chắc chắn người đàn ông trước mặt này chính là sát thủ, bọn họ sẽ nghi ngờ rằng tai mình có vấn đề.

Trường Sinh nhìn gã, lắc lắc đầu.

Kim Lang đưa tay lên, giữa chừng lại cảm thấy tay mình quá bẩn nên lau lau lên áo, lúc này mới sờ vào mặt Trường Sinh, dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, sau này người kia sẽ không đến bắt nạt con được nữa."

Những lời này đã nói quá rõ ràng.

Tên lưu manh kia thân thủ không tồi, vậy mà Kim Lang đã xử lý hẳn trong một khoảng thời gian nhanh như vậy, đủ để thấy được con người này đáng sợ đến mức nào. Nhưng dù sao thái độ của gã đối với Trường Sinh cũng không tệ, ít nhiều đã làm giảm sát khí trên người gã.

Trường Sinh không hiểu người lớn nghĩ gì, nó hoàn toàn không sợ Kim Lang, nhìn gã không chớp mắt, hỏi: "Chú thật là ba con sao?"

Kim Lang cười khở.

"Không, vừa rồi ta nhìn lầm, con là tiểu thiếu gia con nhà giàu có, ta nào có phúc có được người con trai như vậy."

"Nhưng mà chú vừa gọi con là con mà."

"Nếu con trai ta còn sống, nó cũng bằng tuổi con."

"Vậy con liệu có phải là đứa con bị thất lạc của chú không?" Trường Sinh vội vàng nói: "Con bị mất trí nhớ, có thể do bị người xấu bắt đi, nên chú mới cho rằng con đã chết?"

"Không, nó bị người ta giết, ngay trước mặt ta, cho nên nhìn thấy con bị bắt nạt, ta cảm giác như con ta đang bị bắt nạt, mới không kìm được động thủ."

Cũng không kìm được giết người.

Kim Lang dời ánh mắt của mình đi chỗ khác, cố gắng không nghĩ đến chuyện quá khứ.

Trường Sinh rất thất vọng, nhưng rất nhanh đã vui vẻ lại, vỗ vai Kim Lang, an ủi: "Đừng buồn, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà."

Mọi người thấy nó an ủi như người lớn, đều cảm thấy buồn cười. Tô Duy hỏi Kim Lang.

"Tại sao anh lại đi theo chúng tôi?"

Kim Lang không trả lời, đứng lên, đi đến trước mặt Thẩm Ngọc Thư, nói: "Đã nhận nhiệm vụ tôi nhất định phải hoàn thành, đây là nguyên tắc của sát thủ."

"Ê..."

Trường Sinh vừa nghe vậy đã cuống lên, chạy tới nắm lấy tay Kim Lang ra sức lắc: "Không được giết Thẩm ca ca, không được giết Thẩm ca ca."

Kim Lang cúi đầu nhìn nó, Trường Sinh cuống đến sắp khóc đến nơi, gãi vỗ đầu Trường Sinh, nói tiếp: "Nhưng nếu thân chủ không định ra thời gian phải giết, vậy thì giao ước này vĩnh viễn có hiệu lực, cho nên tôi phải đi theo các cậu, cho đến khi nào giao ước được hoàn thành."

Nghĩa là trừ phi cậu mở miệng, nếu không Kim Lang cả đời sẽ không bao giờ ra tay với Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy thờ phào, bất đắc dĩ nói: "Thực ra anh không cần tuân thủ đạo đức nghề nghiệp đến vậy đâu."

"Tôi không có chỗ nào để đi."

Vậy thì cũng không cần đi theo chúng tôi chứ? Thế gian này to lớn như thế, chỗ nào chả là chỗ dung thân?

Tô Duy muốn tìm cớ từ chối, Đoan Mộc Hành nói: "Vậy thì đi theo đi, hành trình tới lăng mộ của chúng ta lần này rất nguy hiểm, lại mang theo đứa bé, có người hỗ trợ cũng là chuyện tốt."

Kim Lang nhìn Trường Sinh, lập tức nói: "Trừ phi ta chết, nếu không nhất định sẽ bảo vệ nó chu toàn!"

Kim Lang rất quan tâm Trường Sinh, hơn nữa theo dõi bọn họ không phải vì mưu đồ của kẻ khác; Thẩm Ngọc Thư yên tâm, tự nhiên vớ được một tay bảo tiêu miễn phí, thế cục hung hiểm, giữ gã lại kiểu gì cũng hơn là đẩy về phía hàng ngũ địch.

Nghĩ đến đây, Thảm Ngọc Thư gật gật đầu.

"Anh có thể ở lại, nhưng anh phải hứa với tôi, trừ phi có người định giết anh trước, còn không anh không được giết người."

"Yên tâm, tôi chỉ giết người vì tiền."

Nghe xong câu này, Trường Sinh lập tức móc từ trong túi ra một đồng bạc, đặt vào tay Kim Lang, hỏi: "Vậy chú có thể không giết người vì tiền không?"

Kim Lang sửng sốt, nhưng lập tức cầm lấy đồng bạc.

"Được!"

Kim Lang gia nhập khiến không khí trong đội có chút vi diệu, mọi người không dám tin tưởng gã nhiều quá, nhưng có điều không cần phải nghi ngờ, đó là gã rất tốt với Trường Sinh, hơn nữa nhìn cũng không giống như đang diễn.

Nói đến diễn, về mặt này ngoại trừ Lạc Tiêu Dao ra thì ai ở đây cũng là cao thủ, không thể có chuyện không nhìn ra.

Còn về quá khứ của Kim Lang, gã không nói, mọi người cũng không hỏi; thân là sát thủ, bệnh đa nghi của Kim Lang còn nặng hơn so với bọn họ, gã chỉ lúc nào ở bên Trường Sinh mới tỏ ra giống người bình thường, cho nên Trường Sinh biết gã muện nhất, nhưng quan hệ thì lại thân nhất.

Sóc con lúc đầu cũng rất bài xích Kim Lang, nhưng không bao lâu đã thích ứng với sự tồn tại của gã, bắt đầu chủ động lại gần.

Tới khi qua Thương Châu thì Trường Sinh đã rất thân với Kim Lang, còn chủ động nhận hẳn làm cha nuôi, Kim Lang rất kinh ngạc, nhưng không từ chối; Lạc Tiêu Dao thấy bọn họ gần gũi quá, có chút lo lắng, định âm thầm nhắc nhở Trường Sinh, bị Thẩm Ngọc Thư ngăn lại.

Bọn họ phán đoán một người là tốt hay xấu phải quan sát tất cả các mặt, nhưng trẻ con và động vật nhỏ thì lại dựa vào trực giác và bản năng. Trường Sinh và sóc con có thể dễ dàng buông bỏ cảnh giác đối với Kim Lang, chứng tỏ gã là người đáng tin. Ít nhất là khi tới địa cung, gã sẽ bảo vệ Trường Sinh.

Còn sau khi giải quyết xong chuyện với Từ Quảng Nguyên thì làm thế nào, chờ đến lúc đó rồi tính.

Người Từ Quảng Nguyên phái tới bị xử lý mà thần không biết quỷ không hay, có lẽ đối phương cũng phát hiện bọn họ khó đối phó, trong chặng sau của hành trình, không còn chuyện đánh lén nữa. Tất cả bình an vào tới Đường Sơn.

Đoan Mộc Hành đã đánh tiếng với băng hữu đóng quân ở Đường Sơn từ trước, đối phương cho họ mượn xe và một số đồ quân dụng, lại cho bọn họ mỗi người một bộ quân trang. May mà hiện giờ quân doanh khắp nơi đều đang chiêu binh mãi mã, không thiếu quân phục cho trẻ em, Trường Sinh cũng được phát một bộ.

Đoan Mộc Hành lái chiếc xe quân dụng một mạch chạy tới Thuận Hóa, lúc này đã là mùa bảy tháng Bảy.

Những người khác không biết, nhưng Tô Duy nắm rất rõ giai đoạn lịch sử này. Thượng tuần tháng bảy năm 1928, Tôn Điện Anh bắt đầu thực hiện kế hoạch cướp sạch Thanh Đông Lăng, bọn họ dùng bom nổ tung địa cung, cướp hết đồ an táng bên trong, cho nên vào lúc này, cả Thanh Đông Lăng đang ở trong kiếp nạn.

Nói cách khác, khi bọn họ tới, vừa đúng thời điểm Tôn Điện Anh cho nổ tung địa cung, trong lịch sử không ghi lại tư liệu về đám người Từ Quảng Nguyên, có thể thấy rằng những kẻ đó tuy đã tới sớm hơn họ một bước, nhưng cũng không ngăn cản Tôn Điện Anh trộm mộ.

Có lẽ, mục đích của những kẻ đó ngay từ đầu đã không phải là những thứ an táng, mà là thứ quý giá hơn.

Đúng như Tô Duy đã nghĩ, trên đường bọn họ lái xe tới Thanh Đông Lăng, dọc đường thỉnh thoảng lại gặp xe tải quân dụng, trên xe có mấy tiểu binh, trên người đầy bụi đất, mũ mào xộc xệch vừa nhìn đã biết là quân tạp nham, vai khoác súng trường, mặt toát ra vẻ tham lam, kiêu ngạo.

Đoan Mộc Hành đập tay lên tay lái, oán hận nói: "Binh lính như vậy, làm sao có thể trông cậy vào họ mà đánh thắng được chứ!"

Tô Duy không nói cho bọn họ biết, thứ trên xe rất có thể là đồ an táng, thứ nhất bởi bọn họ ít người không địch lại nổi, thứ hai những thứ đáng giá nhất không thể cho mấy tay lính quèn vận chuyển. Xung đột với họ bây giờ chỉ làm hỏng kế hoạch sắp tới mà thôi.

Khi tới hẻm Mã Lan, Tô Duy phát hiện tình hình còn tệ hơn so với tưởng tượng rất nhiều.

Hẻm Mã Lan là nơi tập hợp tất cả lăng mộ của Thanh Đông Lăng, nơi này có lăng mộ của năm vị hoàng đế và mười bốn vị Hoàng Hậu nhà Thanh, nhưng một nơi vốn dĩ phải trang nghiêm và yên tĩnh như vậy, giờ đây nhìn thật thê thảm.

Gần khu lăng mộ cây cối bị chặt quá nửa, sớm đã không còn thấy chỗ đóng quân của Lục Doanh Binh; quan ả bị phong tỏa, lối vào nào cũng đều có binh lính đứng gác, những binh lính này mặc quân trang cũ nát, đứng dưới ánh nắng chói chang, mặt đầy vẻ mệt mỏi, đến tư thế đứng cơ bản cũng không có.

Lúc đến đây Đoan Mộc Hành đã nghe nói Tôn Điện Anh tới nơi này để tiến hành diễn tập quân sự, nhìn thấy cảnh tượng thế này, hẳn không khỏi cười khẩy.

"Ngay cả đến đứng còn không vững, vậy mà cũng làm lính sao?"

"Bọn họ đều là quân tạp nham, cũng đừng quá nghiêm khắc, nếu là quân chính quy thật thì chúng ta cũng không dễ trà trộn vào đâu."

Tô Duy nói có lý, lúc bị ngăn lại ở trạm kiểm soát, sau khi Đoan Mộc Hành nói rằng họ là thuộc hạ của lữ trưởng Mã và đưa thêm ít tiền, đối phương thấy họ đều mặc quân trang, khí thế lại uy nghiêm, thế là đến chứng minh sĩ quan của họ cũng không thèm xem, cho vào thẳng.

Còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng, nhưng sắc mặt Đoan Mộc Hành lại vô cùng khó coi.

Thẩm Ngọc Thư hiểu khát vọng của hẳn, biết hẳn không thể chấp nhận hành động của mấy tay lính tạp nham này, nghĩ không ra từ gì để an ủi, bèn nhìn về phía Tô Duy, nói bóng gió: "Xã hội này, tương lai không hiểu sẽ biến thành thế nào."

Tô Duy hiểu tâm trạng của Thẩm Ngọc Thư.

Từ khi cậu nói ra lai lịch của mình và những gì trải qua với Thẩm Ngọc Thư, hẳn không hề hỏi về tương lai, đây là lần đầu tiên hẳn nhắc tới. Gặp thời loạn thế, nói không để ý là không đúng, ngoài việc lo lắng ra, còn có cảm giác bất an đối với tương lai chưa biết.

Nhưng Tô Duy không muốn nói nhiều về lịch sử sau này, bèn nói: "Cho dù là con đường nào, chỉ cần kiên trì đi tiếp, thì thế nào cũng trở nên tốt đẹp hơn. So với việc lo lắng về tương lai, chi bằng hết mình làm tốt những việc trước mắt."

Đoan Mộc Hành nhìn Tô Duy qua kính chiếu hậu.

"Cậu dường như chẳng lo lắng một chút nào hết."

"Không, tôi chỉ là đã quen nước chảy bèo trôi thôi."

"Nước chảy bèo trôi tại sao lại biết Tôn Điện Anh chủ yếu cướp lăng mộ của Thái Hậu?"

Để tìm được đám người Từ Quảng Nguyên trước quân đội của Tôn Điện Anh, dọc đường đi Tô Duy đã dùng kiến thức lịch sử của mình cung cấp không ít manh mối, nghe khẩu khí của Đoan Mộc Hành, hẳn đã nảy ra mỗi nghi ngờ với cậu.

Có điều Tô Duy sớm đã có đối sách, đáp lại không chút hoang mang: "Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần suy luận là biết, tuy Tôn Điện Anh muốn nuốt trọn Đông Lăng, nhưng hoàng lăng khác với những huyệt mộ bình thường khác. Quân đội của hắn phong tỏa các trạm kiểm soát lâu như vậy sẽ khiến bên ngoài nghi ngờ, cho nên đương nhiên phải xuống tay ở chỗ dễ

dàng nhất. Đối lại là cậu, cậu sẽ đi đào lăng mộ của Khang Hi Thuận Trị, hay là đào lăng mộ mới hạ táng được hai mươi năm?"

Đoan Mộc Hành không trả lời ngay, như chấp nhận lời giải thích của Tô Duy, trầm ngâm một lúc lại hỏi: "Thấy cậu rất am hiểu địa hình ở đây, không giống như lần đầu tiên tới?"

Đương nhiên là không, cậu đã tới Thanh Đông Lăng rất nhiều lần biết không? Đương nhiên, đều là đi du lịch, rất nhiều chỗ không được vào, không giống như bây giờ, có thể lái xe thẳng vào trong.

Tô Duy mặt không đổi sắc nói: "Đương nhiên không phải lần đầu tiên, khắp thiên hạ đều biết Thanh Đông Lăng có chôn bao nhiêu bảo bối; tôi đã muốn trộm từ lâu, chỉ là không có cơ hội và nhân lực thôi, nên lần này mượn hào quang của cậu để hoàn thành giấc mơ của mình."

Nhìn vẻ mặt của Đoan Mộc Hành là biết hẳn không tin, còn muốn hỏi tiếp nhưng bị Lạc Tiêu Dao huých một cái, trách: "Bây giờ thuận lợi vào được, không phải rất tốt sao? Anh lái nhái nhiều như vậy làm gì?"

Bị ngắt lời, Đoan Mộc Hành cười khổ từ bỏ truy hỏi.

Đây là nguyên nhân chủ yếu hẳn không muốn Lạc Tiêu Dao tham gia mạo hiểm. Trực giác nói cho hẳn biết, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đều có mục đích khác, hai người kia đều là hồ ly, phải cẩn thận ứng phó mới được. Thế nhưng trong đội lại có thêm một Lạc Tiêu Dao, quả đúng là một con cừ non lẫn trong bầy sói, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị xử lý.

Nếu xử lý cậu ta, cuộc đời sau này của hắn có lẽ sẽ rất cô đơn, ít nhất là bên cạnh thiếu đi một người có thể lợi dụng bất kỳ lúc nào, thế thì thật là bất tiện.

Cho nên không đến mức vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn bọn họ là địch.

Chiếc xe rất nhanh đã tới trước đại điện của Định Đông Lăng.

Định Đông Lăng là lăng tẩm của Từ An và Từ Hi, nhưng theo quy định, lăng mộ của Từ Hi phải xa hoa hơn nhiều, có điều cũng như sự diệt vong của nhà Thanh, công trình kiến trúc từng rất huy hoàng này cũng đang bước vào vận mệnh suy tàn của mình.

Tất cả xuống xe, đi bộ vào trong, thấy gạch hai bên đường đều đã bị đào lên, bốn phía toàn phi binh, bảo đỉnh trên đại điện và đèn thờ ở ngoài đều đã bị phá hỏng, những tay phi binh đó chỉ mãi tìm kho báu, đối với sự xuất hiện của họ chẳng hề quan tâm.

Tô Duy dẫn đầu, đưa mọi người đi thẳng tới Minh Lâu.

Căn cứ theo lịch sử ghi lại, cửa vào lăng mộ Từ Hi ở phía dưới Minh Lâu, chỗ đó có bức tường Kim Cang, quân đội của Tôn Điện Anh đã chôn thuốc nổ chính dưới bức tường này cho nổ tung địa cung, nhưng đây là biện pháp bất đắc dĩ, bởi những đường vào khác đều đã bị bịt kín.

Ít nhất là trong sử sách viết như vậy, có điều từ khi có được bản đồ cơ quan, Tô Duy không nghĩ vậy nữa.

Kẻ làm chính trị thường đa nghi, bất luận thời điểm nào, bọn họ đều sẽ chuẩn bị cho mình một đường lui; bản đồ cơ quan sở dĩ tồn tại, là vì khi Từ Hi băng hà đã có an bài khác. Người phụ nữ đem vận mệnh của triều Thanh đùa bỡn trong lòng bàn tay suốt bốn mươi năm đó, cho dù đã chết cũng không cam tâm vĩnh viễn vùi trong lòng đất, bà ta còn có dã tâm hơn nữa.

Đây là nguyên nhân bản đồ cơ quan và Hồ Phù Lệnh lưu truyền trên thế gian.

Vậy dã tâm của bà ta là gì?

Tay Tô Duy mê mẩn chiếc đồng hồ quả quýt trong vô thức, trong lòng ngầm ngầm có một suy đoán, cũng là suy đoán có khả năng nhất.

Từ lập trường của Từ Quảng Nguyên, lão tuyệt đối sẽ không chờ Tôn Điện Anh tới nổ địa cung, lão nhất định sẽ giành vào trước Tôn Điện Anh, như vậy mới có thể thực hiện kế hoạch của lão, cho nên lão mới từ bỏ giảng co với họ mà vội vàng chạy tới Định Đông Lăng.

Tên cáo già đó có lẽ là có được tình báo từ nội gián cài bên Tôn Điện Anh, một bên chạy tới Định Đông Lăng, một bên phái người đánh lén bọn họ, âm mưu giành lấy Hồ Phù Lệnh.

Tất cả nhằm thẳng tới Minh Lâu, những nơi đi qua đều thấy điện thờ đã bị đào lên khai quật đến biến dạng, trên cột rồng vàng uốn quanh, hoa văn trên bốn vách tường cũng đều được khảm vàng, nhưng đại điện vốn rực rỡ huy hoàng giờ phút này chỉ còn tan tác thương tâm.

Trong điện thờ phụ tốp năm tốp ba binh lính đứng gác, nhìn thấy bọn họ cũng không ngăn cản, đi tiếp vào tới Minh Lâu, qua cửa gỗ cổ đi xuống lối nhỏ bên dưới.

Lối đi rất hẹp, vì người quá đông nên rất ngột ngạt, từ xa phía cuối nghe thấy có người lớn tiếng chửi bậy, mắng thuộc hạ vô dụng, lâu như vậy, cũng không phá được cửa vào địa cung.

Tiếng mắng chửi thô lỗ vang vọng, Tô Duy đoán người kia có lẽ chính là Tôn Điện Anh, đôi mắt liếc qua hàng bao thuốc nổ được đặt dọc lối đi, xem ra không bao lâu nữa, chỗ thuốc nổ này sẽ được dùng tới.

Mã Trạch Quý cũng thu thập súng ống thuốc nổ, kế hoạch của hắn và Từ Quảng Nguyên có lẽ là giành tiến vào địa cung trước, mặt khác lợi dụng quân lực để áp chế Tôn Điện Anh, chuẩn bị nâng tay trên; chỉ không biết giữa hai bên đã xảy ra chuyện gì khiến Từ Quảng Nguyên ám sát Mã Trạch Quý.

Nếu quân chủ lực của Tôn Điện Anh đều ở đây, vậy Từ Quảng Nguyên chắc chắn đã tiến vào địa cung bằng đường khác; đáng tiếc bọn họ chỉ có một phần bản đồ, cho dù dựa vào bản đồ tìm được vị trí tương ứng, cũng không biết phải đi vào thế nào.

Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy có cùng suy nghĩ, nói: "Không biết Từ Quảng Nguyên đã vào được chưa?"

"Con cáo già đó chắc chắn sẽ không ngu xuẩn đến mức dùng thuốc nổ làm nổ tung mộ tổ tiên của mình, lão không có hứng thú với bản đồ của chúng ta, chứng tỏ lão đã có bản đồ hoàn chỉnh, chi bằng đi thử vận may xem sao."

Đoan Mộc Hành nhỏ giọng nói xong, hất đầu ra hiệu, ý bảo bọn họ đi theo.

Hắn đi ngược lại ra phía ngoài, cả bọn ra khỏi đó, tìm kiếm bên ngoài Minh Lâu.

Đoan Mộc Hành nói: "Trước khi xuất phát tôi đã nghiên cứu thiết kế cấu tạo lăng tẩm, kết cấu của chúng nói chung là giống nhau, phương pháp đi vào địa cung chắc cũng na ná, theo bản đồ thì lối tắt đáng lẽ phải ở gần đây mới đúng."

Tô Duy quan sát đằng sau, nói: "Mặt sau là bức tường lưu ly, tôi nghe nói có thể đi thẳng vào địa cung từ dưới bức tường này, chi bằng thử xem."

Cậu dẫn đầu mọi người đi về phía sau Minh Lâu, những người khác đuổi theo, Kim Lang không hiểu lắm, hỏi: "Vậy thì cũng phải dùng thuốc nổ chứ? Nhưng mà chúng ta không có."

"Cho dù có cũng không thể dùng, làm thế chẳng khác nào nói thẳng với đám người kia chúng ta đi vào trước, cho nên tốt nhất vẫn phải tìm được cơ quan."

"Hy vọng tẩm bản đồ cơ quan đó có tác dụng."

Lạc Tiêu Dao nói thầm, nhưng tất cả mọi người ở đây đều không hy vọng nhiều.

Tất cả đi tới trước bức tường lưu ly.

Cũng giống như những chỗ khác, xung quanh đó cũng đã bị khai quật trên diện tích lớn, hơn nửa số gạch lát đã bị lật lên, phù vân trên bức tường cũng bị đập đến không còn nhìn ra nổi.

Đám phi binh của Tôn Điện Anh cũng bị của cải làm mù mắt đầu óc, bọn chúng cạy hết chỗ đá quý được khám trên tường, trong quá trình đoạt bảo này của chúng, rất nhiều tác phẩm điêu khắc linh xảo đã bị phá hủy; nhưng ngay cả khi đã càn quét ở quy mô lớn như vậy, bọn chúng cũng không có được kho báu mà mình muốn, vì thế mới nhắm vào địa cung.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn này, Thẩm Ngọc Thư không khỏi thở dài: "Trước đây để xây dựng tòa lăng mộ này, không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của người dân đã phải đổ xuống, thế mà mới hai mươi năm, đã bị biến thành thế này."

"Thần thám, đừng ở đây cảm thán nữa, mau nghĩ biện pháp để vào trong đi." Tô Duy vượt ve bức tường thúc giục.

Trong quá khứ làm gì cũng đều lên mạng tra cứu, cho nên trí nhớ của Tô Duy về chuyện Đông Lăng bị trộm không sâu sắc, chỉ là mơ hồ nhớ rằng đâu đó từng có ghi lại, nói gần chỗ này có lối tắt, còn liệu có phải chỉ là dã sử đồn đại hay không thì không rõ.

Đang nói, Trường Sinh đột nhiên khẽ kêu lên, sóc con vốn dĩ vẫn ngoan ngoãn nằm trong túi nó không biết đã bị cái gì kích thích, đột nhiên nhảy vọt ra, chạy vòng quanh bức tường.

Tô Duy lập tức búng tay một cái.

"OK, tôi tin vào trực giác của động vật, nơi này nhất định có cái gì đó."

Trường Sinh sợ sóc con chạy xa, vội qua bắt nó, nhưng động tác của Củ Lạc quá nhanh, lần nào cũng vượt mất, Kim Lang cũng chạy tới hỗ trợ, Tô Duy nhìn mà rất muốn nói: đừng lo cho một con sóc như thế, chính sự quan trọng hơn.

Không chờ cậu lên tiếng, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên hỏi: "Tô Duy, cậu có cảm thấy bức tường này quen quen không?"

"Đây chẳng phải là một bức tường sao, khắp thiên hạ những bức tường như vậy có hàng ngàn hàng vạn..."

Tô Duy mới vừa nói xong, cánh tay đã bị nắm lấy, Thẩm Ngọc Thư đẩy cậu về phía bức tường, một tay khác chống bên cạnh cậu, hỏi: "Như thế này, có phải cậu sẽ nhớ ra cái gì không?"

Nhớ tới chuyện bị ép vào tường... Mẹ kiếp, đường đường là đại nam nhân, sao lại muốn chơi ép vào tường với hử?

Tô Duy định đẩy Thẩm Ngọc Thư ra, bàn tay giơ đến một nửa thì dừng lại. Cậu nhớ ra, trong vụ án Hồ Phù Lệnh, lúc ở biệt thự của Frank bọn họ cũng chơi chiêu này, lúc ấy đạo cụ cũng là bức tường phù điêu rất lớn có thể di chuyển được!

Nghĩ đến đây, Tô Duy đẩy Thẩm Ngọc Thư ra, ngửa đầu nghiêm túc quan sát bức tường lưu ly to lớn này.

Phù điêu trên bức tường này là long phượng tường vân, bức tường ở biệt thự của Frank là mặt hồ phóng đại; thoát nhìn thì hoàn toàn khác nhau, nhưng sau khi phù điêu bị cạy phá, hoa văn điêu khắc có thay đổi, các đường cong của tường vân phi phượng sẽ làm người ta liên tưởng tới văn vận trên mặt hồ, chỉ tiếc bọn họ không mang ảnh chụp lúc đó, nếu không đã có thể đối chiếu.

Nói đến bức tranh mặt hồ, mắt Tô Duy sáng lên, duỗi tay huých huých Thẩm Ngọc Thư, nói: "Lệnh bài lệnh bài."

Thẩm Ngọc Thư đưa Hồ Phù Lệnh cho cậu.

Đoan Mộc Hành cũng móc bản đồ cơ quan ra, đối chiếu với bức tường và Hồ Phù Lệnh xem xét.

Lúc này những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn chiếu tới, ánh vàng lấp lánh ánh lên trên vách, Đoan Mộc Hành chăm chú nhìn những hoa văn trên bản đồ, trên những hoa văn đó có đánh dấu một số vạch liền, vạch liền không được xếp theo quy tắc nhất định, chỉ nhìn qua không nhận thấy cơ mật, nếu cùng quan sát nó với bức tường lưu ly và Hồ Phù Lệnh thì lại khác hẳn.

Thẩm Ngọc Thư bảo Đoan Mộc Hành trải tấm bản đồ ra, hần lấy bút đánh dấu những chỗ giống nhau giữa đường vạch liền trên bản đồ và hoa văn trên Hồ Phù Lệnh, rất nhanh đã ra một loạt ký hiệu, rồi đối chiếu những ký hiệu này trên khắp bức tường lưu ly, nói: "Đây có lẽ chính là chìa khóa mở cửa."

"Hơn nữa còn là khóa mật mã, tiên tiến thật đấy."

Đoan Mộc Hành nghi hoặc nhìn bọn họ.

"Các cậu chắc chắn?"

"Không chắc chắn, nhưng có thể thử xem."

Phi binh sau khi cướp xong, bỏ lại không ít cuốc xẻng, điều này lại tiện cho họ hành động.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy búa sắt, lần lượt gõ vào các vị trí tương ứng. Gõ một lượt không phản ứng, hẳn lại gọi Đoan Mộc Hành, cả hai người gõ mạnh hơn một lần nữa, Tô Duy ở bên cạnh nhìn, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tôi cảm thấy chúng ta đang tổn hại văn vật."

Bên kia Trường Sinh đã bắt được thú cưng của nó, nhìn bọn họ hành động rất thú vị, liền kéo Kim Lang lại gần để xem, Lạc Tiêu Dao ở bên cạnh phụ trách quan sát tình hình, đề phòng có người đột nhiên xuất hiện.

Lúc này không hiểu là lực của hai người đã đủ hay do gõ đúng số lượng và vị trí, chờ bọn họ gõ xong, mấy khối gạch nhìn như được xây rất vững chắc ở phía dưới bức tường dịch sang bên cạnh, để lộ ra một cửa động hình vuông.

Cửa động không lớn, một người trưởng thành có thể miễn cưỡng đi lọt, thấy vậy, tất cả đều vừa mừng vừa sợ, Tô Duy chống hông nhìn vào phía trong xem xét, nói: "Xem ra tổ tiên của Frank đã sớm biết bí mật này, cho nên mới lưu lại bức tường phù điêu kia ở biệt thự, đáng tiếc Frank là một tên ngốc, chẳng phát hiện ra được điều gì, tự dừng lại béo bở cho chúng ta."

Bên dưới cửa động tối om, không nhìn thấy gì, Lạc Tiêu Dao nóng lòng, định đi xuống trước, bị Thẩm Ngọc Thư kéo lại, Tô Duy và hãn phối hợp ăn ý, cậu móc một thứ gì đó, giật ra, ném vào trong.

Đối mặt với ánh mắt kỳ quái của mọi người, Tô Duy giải thích: "Loại huyết mộ này lâu năm không có người vào, rất có thể tràn ngập khí độc, tốt nhất là nên cẩn thận."

Đoan Mộc Hành hỏi: "Thứ cậu ném là cái gì?"

"Dùng để kiểm tra dung lượng dưỡng khí, tiện thể dùng để chiếu sáng, dùng khi dò đường."

"Sao cậu cái gì cũng có thể?"

"Cậu hỏi khó tôi rồi, thân là một thần trộm, tôi không biết phải giải thích vấn đề này như thế nào."

Tô Duy nhún nhún vai, từ trong ba lô lấy ra mặt nạ bảo vệ, phân cho mỗi người một cái.

Mặt nạ bảo vệ cậu vốn chỉ có hai cái, lần này trên đường đi, cậu căn cứ vào thiết kế gốc để làm thêm mấy cái nữa, ở giữa nhét bông và vải bông coi như tầng lọc, cải tiến thành mặt nạ phòng độc.

Thẩm Ngọc Thư cũng lấy ra thuốc phòng độc, bảo mọi người ngậm ươm miệng, đến lượt Trường Sinh, hãn do dự một chút, nói: "Phía dưới như thế

nào không ai biết được, tốt nhất là em nên ở lại bên ngoài, Kim Lang ở cùng với em."

"Không, em không sợ, em muốn cùng sống cùng chết với mọi người!"

"Giỏi lắm!"

Tô Duy vỗ vai Trường Sinh khen, cậu nhìn sóc con, lấy một chiếc khăn dày ra bịt lên mũi nó.

Đây là cậu đặc biệt chuẩn bị cho nó, Tô Duy thấy nó không thoải mái, không ngừng phản kháng, bèn móc ra một túi hạt dưa quơ quơ trước mặt nó, lại chỉ chỉ góc tường, ý tứ rất rõ ràng, nghe lời thì có cơm ăn, không thì thả nó đi.

Không biết sóc con có hiểu Tô Duy ám chỉ gì thật không, nó ngừng giãy giụa, ngoan ngoãn nằm im.

Mọi người ngậm thuốc, đeo mặt nạ vào, quay sang nhìn nhau, đều cảm thấy bộ dạng thật là kỳ quái, nhưng nghĩ đến những gì sắp phải đối mặt, không ai có tâm trạng để cười.

Mọi người chuẩn bị xong, Đoàn Mộc Hành dẫn đầu nhảy xuống cửa động, Tô Duy không kịp cản, ở phía sau nhỏ giọng kêu lên: "Khả năng khí độc còn chưa tản hết, cậu cẩn thận."

"Yên tâm, tôi biết."

Phía dưới cửa động là một đoạn cầu thang dốc, chỉ vừa một người đi qua, mọi người lần lượt tiến vào; Thẩm Ngọc Thư đi cuối cùng, sau khi tiến vào, hẳn còn đang nghĩ xem có phải đóng cửa động lại hay không thì đã nghe tiếng lục cục vang lên, phiến đá trên đỉnh đầu tự động trở về chỗ cũ.

Ánh sáng biến mất khi cửa động đóng lại, bên trong rơi vào màn đêm, Tô Duy bật đèn pin lên, nhìn về phía sau, chỉ thấy phiến đá ghép kín mít, một chút khe hở cũng không có.

Thẩm Ngọc Thư thử dùng tay đẩy đẩy, phiến đá không chút xô dịch, Tô Duy thấy vậy, tặc lưỡi nói: "Thế này nghĩa là bảo chúng ta phải tử chiến đến cùng sao?"

"Vậy thì chiến thôi, với chỉ số thông minh của chúng ta, không sợ có kẻ địch, chỉ sợ kẻ địch ít quá lại cô quạnh thôi."

Nghe Thẩm Ngọc Thư thản nhiên như không nói vậy, chân Tô Duy khụy một cái, mém chút nữa thì trượt ngã, bước chân của Đoàn Mộc Hành cũng hơi khựng lại, nhưng lập tức lại tiếp tục đi.

Cầu thang dài hơn so với tưởng tượng rất nhiều, từ độ nghiêng mà xét, gần như có thể so với những bậc thang bình thường; lúc đầu mọi người còn phải khom lưng, đi đến nửa chừng mới có thể đứng thẳng người, gần xuống đến nơi, bọn họ nhìn thấy thứ Tô Duy đã ném xuống lúc này.

Đó là vật thể dạng côn, phía trước còn phát ra ánh sáng, Đoàn Mộc Hành nhặt nó lên, xem xét rồi đưa cho Tô Duy.

Tô Duy lấy cái ống phía trên ra, nhét thanh gỗ vào, nói: "Có vẻ dưỡng khí còn rất nhiều."

Lạc Tiêu Dao nói: "Bởi vì mới qua hai mươi mấy năm sao?"

"Đây cũng là một trong những lý do, nhưng lý do lớn nhất có lẽ là nơi này vốn dĩ đã đảm bảo được không khí lưu thông, như vậy khi có người tiến vào mới không đến nỗi trúng độc mà tử vong. Có thể tiến vào chắc chắn là người biết nội tình, lão Phật gia làm sao để bọn họ chết thẳng cẳng được."

Kim Lang nói: "Trước kia tôi có nghe những người trộm mộ nói rằng, càng là những huyệt mộ sâu thì tình hình đọng nước càng nghiêm trọng, hơn nữa thứ nước tích trong mộ lâu ngày đó đều có độc."

"Đúng vậy, có điều yên tâm, về mặt này tôi đã có chuẩn bị, hơn nữa mộ của Từ Hi mới xây được hai mươi năm, hiện tượng đọng nước chắc sẽ không nhiều lắm. Thấy không, cùng hợp tác với một đồng đội thần đồng như tôi, các cậu có thấy cảm động không?"

Không ai để ý đến cậu, bởi vì hầu hết đều không hiểu cậu đang nói cái gì, người duy nhất hiểu thì chán chường thềm để ý.

Thẩm Ngọc Thư dùng khuỷu tay huých huých Tô Duy, ý bảo cậu nói ít thôi làm nhiều vào, mau mau bám sát đội hình đi.

Chương 9: Hung thủ thật sự

Đi xuống dưới một đoạn nữa, bọn họ cuối cùng cũng xuống tới đất bằng, nhìn độ cao của cầu thang, nơi này cũng phải sâu đến gần bảy mét; nhưng không biết huyết mộ đã được xử lý thế nào mà không khí hoàn toàn không bị vẩn đục, những hiện tượng có độc trong mộ như lúc đầu Thẩm Ngọc Thư lo lắng cũng không có; có điều vì an toàn, mọi người đều không tháo mặt nạ bảo vệ ra ngay.

"Chúng ta hiện giờ có lẽ đang ở giữa lăng mộ?" Kim Lang hỏi.

Tô Duy gõ gõ vách tường, nói: "Không, theo thông tin tôi biết, độ sâu của địa cung còn phải gấp ba thế này."

"Sâu vậy sao?"

"Cốt giấu bao nhiêu của cải quý hiếm như thế, sao có thể không đào sâu một chút chứ."

Chỗ bọn họ đang đứng bây giờ là một lối đi dài, hai bên vách tường vô cùng chắc chắn, đưa tay ra sờ, không ngờ không sờ thấy bất cứ điểm nổi nào; Tô Duy nghi ngờ tường được xây bằng đá phiến, còn việc làm thế nào đưa phiến đá lớn như vậy xuống chỗ sâu thế này, cậu hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người men theo lối đi tiến về phía trước, đến cuối đường là một ngã ba; Đoan Mộc Hành chọn bên trái, Tô Duy chọn bên phải, cuối cùng vẫn nghe theo ý kiến của Đoan Mộc Hành đi về bên trái; nhưng không bao lâu đường đã bị bịt kín, một bức tường màu xám chắn trước mặt họ, cả bọn mò mẫm trên vách tường rất lâu cũng không phát hiện cơ quan gì.

Tất cả đành phải lộn lại đi về bên kia, có điều rất nhanh cũng gặp tình trạng tương tự, đều bị tường chặn.

Hơn nữa lần này còn tệ hơn, trong lúc gõ tường không biết chạm phải cơ quan gì, mũi tên từ hai bên vách tường phâm phập bắn ra; cũng may lượng tên không nhiều lắm, chỉ bắn mấy phát là dừng, lộp bộp rơi trên mặt đất, không có ai bị thương.

Có điều trải qua vụ này, thần kinh của mọi người càng trở nên căng thẳng, Tô Duy đeo bao tay vào, nhặt một mũi tên trên đất lên xem xét, lại nhìn khe lõm chỗ bắn tên ra, nói: "Sao triều Thanh lại thiết kế ra công trình bã đậu thế này? Cơ quan này đâu có hoàn chỉnh."

"Nếu thiết kế tốt thì chúng ta giờ đã thành nhím hết rồi." Thẩm Ngọc Thư vẫn chưa hết sợ, nói.

Tuy rằng trước khi tới đây bọn họ đã có chuẩn bị, nhưng cũng không chịu được các cơ quan được thiết kế phức tạp trong huyết mộ, không thể nào để phòng được. Thẩm Ngọc Thư cầm lấy mũi tên xem xét, phát hiện mũi tên sáng bóng sắc nhọn, có vẻ không phải do vấn đề thiết kế, không khỏi nảy sinh nghi hoặc.

Tô Duy không lại gần vách tường nữa, đứng ở phía đối diện quan sát, thấy trên vách tường chỉ có chừng hơn mười khe đặt mũi tên; còn may là mười chỗ này không đồng loạt bắn ra một lúc, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Cậu tặc tặc lưỡi, nói: "Tôi cứ tưởng rằng mấy cơ quan kiểu này chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp thôi chứ."

Đoan Mộc Hành nhìn về phía cậu: "Tiểu thuyết võ hiệp?"

Thẩm Ngọc Thư kéo Tô Duy sang một bên, giải thích: "Ý cậu ta nói là tiểu thuyết nghĩa hiệp."

"Đúng đúng đúng, tiểu thuyết nghĩa hiệp, bây giờ phải làm sao? Hai bên đều bị chặn, chúng ta bị biến thành chuô..."

Thẩm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành cùng đưa tay chặn Tô Duy lại, cho dù thế nào, bọn họ đều không muốn bị so sánh với chuột ở trong đây.

Thẩm Ngọc Thư hỏi Đoan Mộc Hành.

"Cậu còn tấm bản đồ cơ quan khác đúng không?"

Đoan Mộc Hành cười: "Ngọc Thư, đúng là không giấu được cậu chuyện gì."

Vừa nghe thấy thế, Tô Duy đã khó chịu, xắn tay áo lên chuẩn bị tư thế đánh người.

"Có? Có tại sao cậu lại không lấy ra từ sớm? Chờ chúng ta bị biến thành nhím hết sao?"

"Tôi đã mang theo, nhưng vừa rồi thuận lợi quá nên quên mất."

Đoan Mộc Hành móc từ trong túi ra hai tờ giấy, mở ra, chìa đến trước mặt mọi người.

Chất giấy của bản vẽ cũng giống như chất giấy tờ bản đồ của Thẩm Ngọc Thư, bản vẽ cũng có hai tầng trên dưới; tầng dưới là bản đồ tuyến đường trên núi, tầng trên là bản đồ phân bố cơ quan; trên bản đồ cơ quan có đánh dấu một số điểm đen, xem ra Đoàn Mộc Hành trước khi tới đây đã nghiên cứu qua.

Nhìn thấy tấm bản đồ này, Tô Duy cười lạnh.

"Cậu cũng giữ lại bảo bối nhỉ."

Lạc Tiêu Dao cũng rất khó chịu, nhíu mày hỏi Đoàn Mộc Hành.

"Anh có phải còn giữ riêng rất nhiều thứ cho mình không? Có gì thì mau mau lôi hết ra, mọi người đỡ phải mất công."

"Thật sự là hết rồi, chỉ có cái này."

Đoàn Mộc Hành chỉ vào những điểm đánh dấu trên bản đồ, nói: "Theo lý giải của tôi, con đường vừa rồi có lẽ không sai, nhưng không biết tại sao lại là tử lộ."

"Đường này mới là tử lộ này, thiếu chút nữa thì biến thành nhím cả, nếu bản vẽ đã đánh dấu như thế này, vậy thì quay lại đi."

Thế là, tất cả lại theo bản vẽ trả lại con đường Đoàn Mộc Hành chọn lúc đầu, nhưng bản đồ cơ quan không nói phải đi thế nào, bọn họ chỉ có thể lượn đi lượn lại mò mẫm trên lối đi hẹp.

Trong lúc bọn họ bận rộn tìm kiếm cửa ra thì mặt đất đột nhiên chấn động, tiếng ầm ầm từ phía xa truyền đến, sóc con sợ tới mức lao từ trong túi Trường Sinh ra, chạy tới chạy lui giữa lối đi.

Những người khác cũng đều đứng không vững, Trường Sinh suýt nữa thì ngã, may được Kim Lang giữ lại; Lạc Tiêu Dao vội vàng bám vào tường, nhìn trái nhìn phải, kêu lên: "Xảy ra chuyện gì thế? Là động đất sao?"

Đáng sợ hơn động đất nhiều, đó có lẽ là Tôn Điện Anh đã cho người dùng thuốc nổ.

Tô Duy vội vàng bảo mọi người tập trung lại với nhau, đề phòng nổ lớn gây ra sụt lở, bọn họ không thể hỗ trợ lẫn nhau.

Tiếng nổ rất nhanh đã ngừng lại, Tô Duy áp tai vào tường lắng nghe, mơ hồ nghe được phía trên truyền đến tạp âm, nhưng không lâu sau, mặt đất lại chấn động dữ dội, vách tường rung bần bật, trong thạch thất phát ra tiếng động khắp nơi.

Hiển nhiên các cơ quan đều gắn liền với nhau, thuốc nổ không chỉ tạo nên tổn hại đối với cửa vào, mà còn ảnh hưởng tới các thiết kế ngầm dưới đất.

Tô Duy nhớ đến những tin về động đất sóng thần đã xem trên TV, nhưng so với những thứ đó, tình cảnh bị nhốt dưới mặt đất kín bưng không có chỗ chạy trốn càng khiến người ta tuyệt vọng. Cậu dựa lưng vào vách tường trụ vững, dặn dò mọi người cẩn thận, không ngờ trong lúc hoảng hốt đèn pin rơi xuống đất, lăn đi.

Trường Sinh đứng ở phía đối diện, thấy vậ bèn xoay người định nhặt, nhưng vì mặt đất rung động nên té ngã, lúc này mặt đất đột nhiên bắt đầu nghiêng, Trường Sinh không tự chủ được trượt về phía bên kia.

Mấy người lớn vội vàng giữ lấy nó, trong lúc tay chân luống cuống, không biết ai đã chạm phải cơ quan, sàn nhà tách ra, lộ ra một cái động lớn, cả bọn rơi xuống.

Phía dưới là một sườn dốc, cũng may không cao; do nghề nghiệp, Tô Duy rất có kinh nghiệm ứng phó với những tình huống đột ngột phát sinh thế này; cậu ôm đầu lăn xuống, khi đã chắc chắn xuống tới đất bằng mới buông tay ra, với lấy cây đèn pin lăn ở một bên, hỏi: "Mọi người có sao không?"

"Đầu bị va đập, có điều không sao."

Trường Sinh xoa xoa cái trán nói, Kim Lang thấy vậ xót hết cả ruột, xoa xoa đầu nó, những người khác lục tục bò dậy, liền nghe thấy âm thanh cạch cạch vang lên từ trên đỉnh đầu.

Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi giật mình, sườn dốc bọn họ vừa trượt xuống đang tự động trở về vị trí cũ, hóa ra đó là một phiến đá hoàn chỉnh, giống như cầu treo, có thể tùy vào tình hình mà thả xuống hoặc thu lại.

Khoảng cách từ sàn nhà tới giếng trời tuy không cao, nhưng nhìn những phiến đá khớp với nhau khít như vậy, muốn leo lên tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Thẩm Ngọc Thư vội vàng nhảy lên, muốn chặn phiến đá lại, nhưng sức một người không thể chống chọi với cơ quan, cố giữ sẽ nguy hiểm, hẳn đành nhảy ưỡn lại mặt đất; sóc con thấy thế cũng nhảy khỏi phiến đá, đáp xuống vai hẳn.

Khi những người khác định giúp thì phiến đá đã khép lại, nhốt bọn họ trong mật thất.

Mật thất không lớn, tất cả cùng bị nhốt vào đây nên khá ngột ngạt, Lạc Tiêu Dao muốn tháo mặt nạ ra, nhưng nghĩ đến tình hình hiện tại, đành phải kìm lại.

"Anh nhìn bản đồ cơ quan xem, liệu có cách nào ra ngoài không." Cậu ta huých Đoan Mộc Hành, hỏi.

Đoan Mộc Hành xòe tay ra, trong tay chỉ có một nửa bản đồ, một nửa khác đã bị xé rách trong lúc lăn lộn vừa rồi, trong mật thất không có, chắc đã rơi lại trên lối đi.

"Chuyện này không thể trách tôi, với tình hình vừa nãy, tôi có thể giữ lại một nửa là tốt lắm rồi."

Đón nhận ánh mắt coi thường của mọi người, Đoan Mộc Hành cười khổ nói.

Thẩm Ngọc Thư bảo: "Tốt nhất là nghĩ cách tìm cửa ra đi."

Tô Duy mơ hồ nhớ rằng cửa đá ở địa cung của Từ Hi chỉ có hai đường, so với lăng mộ của những hoàng đế khác thì dễ tiến vào hơn; hơn nữa Tôn

Điện Anh dùng thuốc nổ, không ai biết cơ quan của địa cung có bị thuốc nổ làm hỏng không, nếu chỗ này bị lún, cậu quả thực chết không nhắm mắt.

Tô Duy gõ gõ vách tường, phát hiện mặt tường được làm bằng đá cẩm thạch trắng, không khỏi tặc lưỡi vì độ xa xỉ của bà hoàng này; lại nhìn lên trên, chỗ gần giếng trời hình như có vài cái lỗ, có điều ánh sáng không đủ, nhìn không rõ lắm.

Tô Duy nhón chân muốn quan sát thêm, Lạc Tiêu Dao đột nhiên ở bên cạnh nói: "Mọi người có ngửi thấy mùi thơm không?"

Hóa ra ở đây quá ngọt ngào, Lạc Tiêu Dao không chịu được, tháo mặt nạ bảo vệ ra, nhưng cậu ta chưa kịp ngửi kĩ, đã bị Đao Mộc Hành đưa tay bịt mũi, dữ tợn quát: "Đeo khẩu trang lên."

Phản ứng của Đao Mộc Hành quá dữ tợn, Lạc Tiêu Dao có chút sợ hãi, không dám chống đối hẳn như thường ngày, ngoan ngoãn đeo khẩu trang vào.

"Hình như là có mùi thơm."

Thẩm Ngọc Thư cũng bắt chước Lạc Tiêu Dao gỡ mặt nạ ra, Đao Mộc Hành định ngăn cản nhưng hẳn xua tay, nói: "Yên tâm, đây không phải là mùi thuốc, mà là mùi nước hoa, ừm, trước đây không lâu tôi đã từng ngửi qua."

Nghe hẳn nói vậy, Tô Duy tháo mặt nạ xuống, ngửi ngửi, gật đầu nói: "Tôi cũng từng ngửi qua, là..."

Hắn nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư ngửa đầu nhìn lên trên, lớn tiếng gọi: "Mã Lam... Không, phải là Thanh Hoa tiểu thư, nếu cô có ở đó thì lên tiếng đi."

Hắn vừa nói như vậy, Lạc Tiêu Dao lập tức hiểu ra, nhỏ giọng hỏi Tô Duy.

"Là nước hoa Thanh Hoa thường dùng?"

"Đúng vậy, lúc ở Đại Thế Giới khi cùng Mã Trạch Quý đối phó với chúng tôi, cô ta cũng dùng chính loại nước hoa này, xem ra bọn họ cũng vừa ở đây nên mới lưu lại mùi hương."

Không ai đáp lại bọn họ, Thẩm Ngọc Thư lại lớn tiếng hơn: "Nếu cô ở đây thì chắc chắn Từ Quảng Nguyên cũng có mặt; nếu tất cả đều đang không thể thoát được, chi bằng cùng đồng tâm hiệp lực?"

Lần này cuối cùng cũng có người trả lời hắn, giọng Thanh Hoa lạnh lùng vang lên.

"Người qua một lần là nhớ, mũi người là mũi chó sao?"

"Người mũi xác thối nhiều nên quen..."

Thẩm Ngọc Thư còn chưa dứt lời đã bị Tô Duy nhảy qua bịt miệng, cười làm lạnh: "Tên này không biết nói năng, tiểu thư đừng trách đừng trách."

"Ta không trách hắn đâu, dù sao các người cũng sắp chết rồi."

"Tức là sao?"

"Ha, xem ra lỗ tai các người không linh bằng lỗ mũi, không nghe được tiếng động gì sao?"

Nghe Thanh Hoa nói vậy, mọi người cùng dỏng tai lắng nghe, quả nhiên có âm thanh từ từ truyền đến. Lúc đầu họ còn tưởng đó là do thuốc nổ, nhưng rất nhanh đã phát hiện có gì đó không đúng, tiếng động kia từ từ đi tới, hơn nữa đang dần dần dồn về phía họ.

"Là nước ngầm!" Kim Lang kêu lên.

Đoan Mộc Hành lắc đầu.

"Nếu là nước thì không chậm như vậy, là..."

"Cát!"

Cùng với lúc Tô Duy thốt lên, cát trong nháy mắt đã ủa vào từ vách động, bọn họ không kịp phòng bị, đồng loạt nhảy về phía sau.

Cát không giống với nước, dòng nước chảy xiết sẽ lập tức bức người tới đường cùng, cát thì chậm rãi mang sát khí đến, khiến cho những kẻ đang bị giam hãm có thể cảm nhận được cái chết đang tới gần.

Trong nháy mắt, cát đã chảy vào mặt đất, dồn dưới chân họ thành một đồng, hơn nữa càng lúc càng dày; với đà này, chỉ không tới nửa giờ bọn họ sẽ bị vùi trong đó.

Kim Lang vội vàng bế Trường Sinh lên, Tô Duy cũng không ngừng nhảy lên, tránh luồng cát xô tới, kêu lên: "Các người đã đi tới cửa rồi còn không chịu vào, không phải các người muốn Hồ Phù Lệnh sao? Hồ Phù Lệnh đưa cho các người, hãy mau thả chúng tôi ra."

"Hà tất phải phiền toái như vậy, chờ các người chết hết bọn ta vào lấy Hồ Phù Lệnh cũng được, bọn ta đã đợi bao nhiêu năm như vậy, còn ngại chờ thêm một lát sao?"

"Các người thì không ngại chờ, nhưng chỉ e thuốc nổ thì không đợi được đâu." Thẩm Ngọc Thư cười lạnh nói: "Các người chắc cũng nghe thấy rồi đấy, Tôn Điện Anh đã bắt đầu dùng thuốc nổ oanh tạc cửa chính, nếu hân tìm được quan tài Thái Hậu trước, các người sẽ chẳng có được gì."

"Đúng vậy đúng vậy, thời gian không đợi người, các người muốn ôm cái lệnh bài ấy mà đợi cát từ từ chôn vùi sao?"

Tô Duy cố ý chìa Hồ Phù Lệnh ra, lắc lắc trên tay.

Sau đó một lúc lâu cũng không có tiếng đáp lại, cát đã tràn quá mắt cá chân, mọi người chỉ có thể không ngừng nhấc chân lên, nhưng khi vừa đặt chân xuống, rất nhanh đã lại bị cát vùi mất. Thấy cát sắp đến bắp chân, Tô Duy vội la lên: "Người tốt cuộc muốn thế nào? Hợp tác cùng có lợi đi, chia ra thì cùng chết cả, các người muốn cả hai bên đều thiệt hại sao?"

"Xem ra người còn vội hơn so với chúng ta."

Một giọng già nua vang lên, âm thanh trầm thấp, là Từ Quảng Nguyên.

Tô Duy lập tức hiểu ra lý do tại sao Thanh Hoa này giờ không nói gì, xem ra vẫn là tên cáo già này bình tĩnh; cho dù cuối cùng lão có hợp tác với họ hay không thì cũng đều phải hành hạ họ một phen trước đã, mượn chuyện này để chèn ép khí thế của họ.

Thẩm Ngọc Thu cũng đoán được dụng ý của Từ Quảng Nguyên, đưa mắt ra hiệu cho Tô Duy, nói: "Ném Hồ Phù Lệnh đi.

"Ném thật?"

"Ném thật."

Giây tiếp theo, Tô Duy vung tay định ném thì Đoan Mộc Hành giữ lấy, nói với Từ Quảng Nguyên: "Chúng tôi chết thì các người cũng chẳng có lợi gì, mục đích của người đơn giản là tiến vào địa cung, chỉ cần thả chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa các người vào đó."

"Hừ, các người giết Mã Trạch Quý, hại ta hai mặt đều có thù địch, sao ta phải cứu các người?"

Từ Quảng Nguyên tức giận nói, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thu đều sửng sốt, Tô Duy lập tức kêu lên: "Đây là hiểu lầm, người không phải do chúng tôi giết!"

"Lúc ấy ở Đại Thế Giới đối đầu với chúng ta chỉ có hai người các người, ngoài ra còn ai khác!?"

Trong lúc nói chuyện, cát càng lúc càng nhiều, hơn nữa tốc độ xối xuống cũng càng lúc càng nhanh, Tô Duy không hiểu Từ Quảng Nguyên muốn gì, nói: "Ông cứu chúng tôi ra trước, chuyện của Mã Trạch Quý chúng tôi sẽ từ từ giải thích với ông."

Từ Quảng Nguyên không lập tức trả lời, cát vẫn tiếp tục dâng lên, Tô Duy có chút cuống; với tốc độ này, cát rất nhanh sẽ lên đến eo, lúc đó cho dù Từ Quảng Nguyên có thay đổi ý định thì bọn họ cũng sẽ không dễ dàng được cứu nữa.

Trong thời khắc nguy cấp, trong đầu Tô Duy lóe lên một tia sáng, không thèm giãng co nữa, lôi chiếc đồng hồ quả quýt đeo trên cổ ra, lớn tiếng hỏi: "Ông không phải muốn cái này sao? Tôi đếm tới ba, hoặc là ông cứu chúng tôi ra ngoài, hoặc là nhìn tôi phá hủy chiếc đồng hồ này. Ha, nó không phải là Hồ Phù Lệnh, đập vỡ là không có nữa đâu."

Từ Quảng Nguyên chưa từng nhắc tới đồng hồ quả quýt, cho nên đối với quân bài này, Tô Duy có chút không chắc chắn, nhưng rất may, cậu cược thắng. Nhìn thấy chiếc đồng hồ, Từ Quảng Nguyên không kìm được lớn tiếng hỏi: "Chiếc đồng hồ này, người từ đâu mà có?"

Tô Duy thầm thở phào, nói: "Ông không cần biết tôi kiếm nó ở đâu, một câu thôi, cứu hay không cứu?"

Từ Quảng Nguyên không hỏi thêm nhiều, nhưng vách tường bằng đá ở phía đối diện dịch chuyển, để lộ ra một cửa động vừa cho một người chui qua.

Tô Duy mừng rỡ, phát tay ra hiệu cho mọi người đi qua, đầu tiên là Kim Lang công Trường Sinh trèo lên trên, tiếp theo là Lạc Tiêu Dao, Đoan Mộc

Hành, cuối cùng là Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư leo lên cửa động, cúi người kéo Tô Duy lên, lúc này cát đã sắp lên đến phần eo, vật lộn một hồi, cả người Tô Duy toàn là cát, cậu kéo khẩu trang lên đỉnh đầu, nhổ phì phì.

"Tôi thề, nếu lần này còn sống, tôi nhất định không bao giờ đi trộm mộ."

Thẩm Ngọc Thư cười, nắm tay Tô Duy, khom người kéo cậu ta, nhỏ giọng nói: "Nhất định sẽ không có lần sau đâu."

Hai người bọn họ đi cuối cùng, chờ bọn họ bò ra khỏi đường hầm nhảy lên đến đất bằng, phát hiện đồng bạn của mình đã bị vây ở giữa, xung quanh bị mấy cây súng chĩa vào.

Liễu Nhị cũng có mặt, nhìn thấy Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, lập tức chĩa súng vào họ; Thẩm Ngọc Thư ngoan ngoãn tự động giơ tay đầu hàng.

Tô Duy nhíu mày nhìn hẳn.

"Cậu làm vậy thật chẳng có chút khí khái anh hùng nào cả."

Những lời này đổi lấy một cái huých tay của Thẩm Ngọc Thư, hẳn thúc giục: "Mau đưa tay lên, tôi không muốn thấy cậu trên bàn giải phẫu đâu."

Để không rơi vào số phận là đối tượng trên bàn giải phẫu của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy cũng giơ hai tay lên, nhìn về phía đối diện.

Có không ít người trong phòng, ở giữa là Từ Quảng Nguyên, Diêm Đông Sơn theo sát đằng sau, Thanh Hoa và Diệp Vương gia đứng ở một bên, ngoài ra còn có Frank, cùng với Liễu Nhị và một đám tùy tùng trong tay cầm súng.

Đám người này đều không mang khẩu trang bảo vệ, cho nên nhìn thấy bộ dạng kỳ quái của họ, đều tỏ ra rất kinh ngạc. Tô Duy cảm nhận được cái nhìn khiển trách của nhóm bạn, thấy hơi chột dạ, tháo khẩu trang ra, thầm nhủ: cái này gọi là cẩn tắc vô ưu, những chuyện này người thường không thể hiểu được.

Nhìn thấy Frank, Tô Duy nhớ tới lời nhắc nhở của Jacques, thầm cân nhắc biện pháp ứng phó trong đầu, giơ tay chào.

"Hi, đã lâu không gặp, các vị vẫn khỏe chứ?"

Từ Quảng Nguyên mình mặc trường bào màu vàng sẫm, tuy phải vất vả trong địa cung, trên quần áo dính không ít bụi đất, nhưng khí chất uy nghiêm không hề bị giảm đi; lão lờ đi câu chào hỏi của Tô Duy, giơ tay lên.

Diêm Đông Sơn hiểu ý, đi đến trước mặt Tô Duy, định giăng chiếc đồng hồ quả quýt trong tay cậu.

Tô Duy lùi về phía sau một bước, vung tay lên ra vẻ chuẩn bị ném mạnh, quát: "Đừng có cướp, nếu không tôi đập tan nó ngay đấy!"

Diêm Đông Sơn không dám cưỡng bách, quay đầu nhìn Từ Quảng Nguyên.

Từ Quảng Nguyên hừ một tiếng.

"Đời này ta ghét nhất là bị uy hiếp."

"Tôi cũng vậy, có điều tình huống đặc biệt phải xử lý đặc biệt. Đối với tôi mà nói, chiếc đồng hồ quả quýt này là vật bảo hiểm cuối cùng; nếu tôi đưa cho ông, ông cho chúng tôi mấy phát súng xong đời thì sao?"

"Người không đưa, ta sẽ bắn bọn chúng ngay bây giờ!"

Từ Quảng Nguyên vừa dứt lời là có người chìa súng lên đầu đám Lạc Tiêu Dao, ánh mắt Từ Quảng Nguyên lần lượt di chuyển trên người bọn họ, hỏi: "Bắt đầu từ tên nào?"

Kim Lang lập tức kéo Trường Sinh ra sau lưng mình, Lạc Tiêu Dao cũng nhìn Tô Duy lắc đầu, Tô Duy mỉm cười, nói với Từ Quảng Nguyên: "Này ông bác, ông không cần chơi trò chiến thuật tâm lý này với chúng tôi làm gì. Nếu ông dám động vào bọn họ, tôi lập tức sẽ hủy cái đồng hồ này, chúng ta cá chết lười rách, nếu đây là mục đích của ông, vậy thì cứ tới đi!"

Từ Quảng Nguyên khẽ biến sắc, Thẩm Ngọc Thư nắm lấy cơ hội, huých Tô Duy một cái, nói: "Từ tiên sinh là người thông minh, việc tổn thất như thế ông ấy sẽ không làm đâu."

Nói xong, hắn lại nói với Từ Quảng Nguyên và Thanh Hoa: "Các người muốn có tiền bạc và quyền thế, tôi muốn biết bí mật của cha mình, Tô Duy... cậu ấy muốn biết thêm kiến thức, cho nên lợi ích của chúng ta không xung đột; chi bằng hợp tác với nhau, kiểu gì cũng tốt hơn là chờ Tôn Điện Anh

cho nổ tung cửa chính xông vào. Tới lúc đó cho dù các người muốn gì cũng đều không có nữa rồi."

Hai người một đấm một xoa, Từ Quảng Nguyên tạm thời không trả lời, Thanh Hoa thì không kìm được, cười khẩy nói: "Các người giết Mã Trạch Quý, chỉ với điểm này đã không thể tin tưởng được rồi. Mau nổ súng, ta không tin hấn dám đập cái đồng hồ thật!"

Những tùy tùng kia không phải người của cô ta nên không ai làm gì, Thanh Hoa tức giận, tự mình móc súng ra, bị Diệp Vương gia ngăn cản, nói: "Lấy đại cục làm trọng."

"Đại cục nào? Chẳng lẽ Mã Trạch Quý phải chết oan uổng thế sao?"

Tô Duy nói: "Từ từ, từ từ, các người chắc chắn đã hiểu lầm, Mã Trạch Quý quả thật không phải do chúng tôi giết. Hẳn là lừa trưởng, bên người lúc nào cũng có binh lính, cho dù chúng tôi muốn giết cũng làm gì có cơ hội chứ."

"Lúc ấy chỉ có các người ở đó, ngoài các người ra đâu còn ai nữa!"

Trong vụ án Hồ Phù Lệnh, Thanh Hoa vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh khéo léo, nhưng cô ta hiện giờ hết như một người khác, không chỉ quần áo lôi thôi, đến cảm xúc cũng dao động rất lớn.

Ánh mắt Tô Duy di chuyển giữa cô ta và Frank, rất muốn biết quan hệ giữa hai người bọn họ rốt cuộc là gì, nhìn thế nào cũng thấy Mã Trạch Quý giống tình nhân của cô ta hơn.

Trong lúc hai bên đang giằng co thì Đoan Mộc Hành ho khan mấy tiếng, đứng ra can, nói: "Bây giờ tình hình cấp bách, chúng ta liệu có nên tạm thời đặt việc đó sang một bên, giải quyết vấn đề trước mắt đã rồi tính? Ông chủ Từ, ông thấy đấy, đồng hồ quả quýt đang ở chỗ cậu ta; ở đây đều là người của ông, cho dù cậu ta muốn chạy cũng chạy không thoát, cho nên đồng hồ quả quýt cũng coi như đã nằm trong lòng bàn tay ông, ông cần gì phải lo lắng?"

Thanh Hoa tức giận: "Chỉ là một chiếc đồng hồ, đáng giá bằng một mạng người sao?"

Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng đáp: "Bây giờ cô mới biết sinh mệnh đáng quý sao? Lúc trước khi các người giết chết ông lão thể thân của Diệp Vương gia, không nghĩ rằng đó cũng là một mạng người sao?"

Thanh Hoa ghen lời, Từ Quảng Nguyên nhìn Thẩm Ngọc Thư chăm chú, hỏi: "Mục đích của người chỉ là muốn biết chuyện của cha mình?"

"Tôi nghĩ không phải ai cũng có hứng thú với mấy thứ an táng đó."

Từ Quảng Nguyên bật cười, đưa tay ra hiệu, đám tùy tùng buông súng xuống, Diêm Đông Sơn dẫn đường, tất cả theo con đường duy nhất tiến về phía trước.

Thấy Từ Quảng Nguyên tha cho đám người Tô Duy, Thanh Hoa vô cùng tức giận, định giơ súng lên, bị một tay tùy tùng của Từ Quảng Nguyên đoạt lấy. Từ Quảng Nguyên lạnh lùng nói: "Ta không quan tâm quan hệ giữa người và Mã Trạch Quý là thế nào, nhưng nếu người gây trở ngại cho kế hoạch của ta, người cũng sẽ có chung số phận với Mã Trạch Quý."

"Chẳng lẽ..." Thanh Hoa giật mình nhìn lão: "Mã Trạch Quý là người phải người giết?"

Từ Quảng Nguyên không đáp, chống gậy sai bước đi về phía trước.

Thuộc hạ của hắn tước hết vũ khí của nhóm Tô Duy, ánh mắt dừng lại trên chiếc đồng hồ quả quýt. Tô Duy nhìn bọn chúng cười cười, bỏ tọt đồng hồ vào trong tay áo; mấy tên đó không chần chừ, cầm súng hất hất về phía bọn họ, ý bảo mau đi theo.

Tô Duy đưa mắt ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao, bảo cậu ta và Kim Lang bảo vệ Trường Sinh, bản thân và Thẩm Ngọc Thư đi đằng trước, vừa vặn đối mặt với hai cha con Thanh Hoa.

Vừa rời trong mật thất ánh sáng không có, Tô Duy không để ý, bây giờ mới phát hiện chú Quỳ, cũng chính là Diệp Vương gia thật gây đi rất nhiều. Lúc ông ta trong vai chú Quỳ đã không có gì nổi bật, giờ cả người lại gây guộc thế này, hơn nữa còn rất mệt mỏi, nhìn thế nào cũng không thể tin rằng đây đã từng là một Vương gia thanh danh hiển hách.

Tô Duy cố tình nói: "Ngài gây quá, có phải tại làm nhiều chuyện trái với lương tâm quá không?"

"Hừ, những chuyện ta làm đều là đường đường chính chính, sao có thể nói là trái với lương tâm chứ?"

"Đến tên của mình cũng không dám dùng, còn nói đường đường chính chính?"

Diệp Vương gia á khẩu, mặt đỏ lên, một lúc sau mới tức giận nói: "Chẳng lẽ người cho rằng ta muốn như vậy sao? Ta vốn dĩ mập mạp như thế, vậy mà từ khi đám phản tặc kia lật đổ triều đình, ta biến thành chỉ còn da bọc xương thế này, đến thuốc cũng không được hút; vậy mà tên phế vật đó lại có thể dùng tên của ta để hưởng phúc, đến con gái ta cũng phải hầu hạ hần, là hần đáng chết!"

"Cho dù ông có bao nhiêu lý do, thân phận có cao quý đến mức nào, ông vẫn là tiểu nhân." Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng nói: "Ông vốn không cần phải giết người thay thế mình, thế nhưng ông lại giết ông ấy, tất cả chỉ vì lòng tự tôn vớ vẩn, ông không chịu đựng được việc đường đường là một Vương gia lại phải đi hầu hạ một người bình dân."

"Thế thì đã sao? Hần chẳng phải vẫn chết bởi tay ta sao? Người không phải thần thám ư? Có bản lĩnh thì bắt ta quy án đi!"

Đối mặt với sự hống hách của Diệp Vương, Thẩm Ngọc Thư chẳng hề dao động, hần nói: "Nếu còn sống ra ngoài, tôi nhất định sẽ làm thế."

Diệp Vương gia sửng sốt, ngay sau đó cười khẩy, ánh mắt quét qua nhóm người bọn họ, phẩy tay một cái, sải bước đi về phía trước.

Lạc Tiêu Dao ở phía sau nghe được rõ ràng, giận đến nắm chặt tay, Đoan Mộc Hành kìm cậu ta lại, ra hiệu bảo không được manh động.

Tất cả mọi người lục tục đi vào, Đoan Mộc Hành đi cuối cùng, nhìn Frank vẫn đứng tại chỗ, hần mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp, Frank tiên sinh."

Gã kia ngoảnh mặt làm ngơ, hất mặt đi về phía trước, Đoan Mộc Hành cũng không để ý, đi theo sau.

Đi về phía trước một lúc nữa, lối đi dần dần rộng hơn; từ xa xa thỉnh thoảng lại có tiếng âm âm huyền đến, khiến cho mặt đất chấn động, có lẽ là phi binh đang phá lối vào cửa chính, cũng may không ảnh hưởng đến việc di chuyển của họ.

Diêm Đông Sơn và mấy tay tùy tùng khác ở phía trước dẫn đường, bước chân thoăn thoắt, thỉnh thoảng gặp phiến đá chắn đường, hấn cũng rất nhanh tìm được chỗ mở cơ quan.

Từ Quảng Nguyên đi theo phía sau, chống gậy bước đi như bay, Tô Duy đuổi theo hấn, chủ động bắt chuyện.

"Ông chủ Từ, nhìn ông có vẻ quen thuộc với chỗ này, có phải trước đây đã tới rồi không?"

"Nếu người nhìn một tấm bản đồ đến mấy năm, người cũng sẽ đi được giống ta thôi."

"Xem ra ông đã sớm nhắm vào lăng mộ này rồi."

"Tiểu tử, người không cần thử ta, từ đây tới địa cung của Thái Hậu còn một đoạn nữa, người muốn biết cái gì thì tranh thủ hỏi đi."

Vừa nghe thấy vậy, Tô Duy đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, bước lùi lại phía sau, nhường cho hấn cơ hội hỏi thăm.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Nhiều năm trước có phải ông đã phái người âm thầm tới nhà tôi tìm kiếm? Sau khi văn phòng thám tử mở cửa, cũng từng bị trộm hỏi thăm mấy lần, đều là người của ông đúng không?"

"Khoảng thời gian trước và sau khi cha người qua đời, ta đúng là có từng phái người đi điều tra; nhưng nếu nói tất cả đều là người của ta, vậy thì cũng chưa chắc, nên biết rằng trên đời này còn có rất nhiều người có hứng thú đối với bí mật kia."

"Bí mật ông nói là chỉ Hồ Phù Lệnh?"

"Đúng vậy, Hồ Phù Lệnh ngoại trừ để điều binh ra, còn là chìa khóa tiến vào mật đạo địa cung; có điều nói thực, sau cuộc vận động Dương Vụ, binh lực mà triều đình có thể điều động có hạn, thế nên mọi người đều nhắm vào của cải. Có điều ta ngàn vạn lần không ngờ rằng, đồng hồ quả quýt cũng ở chỗ của người."

Đồng hồ quả quýt thực ra không phải của Thẩm gia, có điều nếu Từ Quảng Nguyên hiểu lầm, Thẩm Ngọc Thư cũng không giải thích, chỉ nói: "Xem ra so với núi vàng núi bạc thì ông càng có hứng thú với chiếc đồng hồ này hơn."

"Phải nói là ta cảm thấy hứng thú với niềm hy vọng mà chiếc đồng hồ mang tới, chứ không phải là bản thân nó."

Đồng hồ quả quýt mang tới hy vọng gì? Nó ngoại trừ có thể khiến người ta xuyên không thì chẳng có tác dụng gì khác, huống chi bản thân người xuyên không còn không thể lựa chọn địa điểm dừng chân của mình.

Nghĩ đến đây, trong đầu Tô Duy lóe lên một ý nghĩ: nếu đồng hồ có thể đưa cậu tới thời đại này, đương nhiên cũng có thể đưa đám người Từ Quảng Nguyên về thời đại trước kia, thậm chí nếu biết tác dụng của nó, còn có thể lợi dụng nó để dịch chuyển thời gian và không gian. Từ Quảng Nguyên đã tâm ngùn ngụt như vậy, chẳng lẽ hẳn muốn trở lại nửa thế kỷ trước, dựng lại Thanh triều hay sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này là rất lớn, Tô Duy không kìm được nức cười: tiếp theo sự việc sẽ tiến triển thế nào cậu không biết, nhưng cậu biết cái gọi là hy vọng này chỉ là vọng tưởng, bởi lịch sử từ trước tới nay đều không ghi lại như vậy.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Ông đã nhận ra tôi từ sớm đúng không?"

"Người xuất sắc như người, có muốn lờ đi cũng rất khó. Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết người là con trai của Thẩm Trường Khanh."

Từ lúc cha của Thẩm Ngọc Thư qua đời, không có ai nhắc tới tên húy của ông nữa; giờ phút này đột nhiên nghe được, Thẩm Ngọc Thư có chút không quen, hỏi: "Ông ấy không phải chỉ là một quan thái y bình thường sao? Tại sao Hồ Phù Lệnh lại ở trong tay ông ấy?"

"Quan thái y bình thường? Hừ, người biết trong cung loại người nào có thể dễ dàng biết được nhiều tin tức nhất không?"

Tô Duy giành trước nói: "Cung nữ thái giám? Nếu không thì là đại nội thị vệ? Dù gì thì cũng không thể là ngự y chứ?"

"Đúng là quan ngự y, bọn họ phải khám bệnh, tự nhiên sẽ ra vào nội cung, nhưng bọn họ lại không thuộc về cung nào; các chủ nhân sẽ không đề phòng bọn họ, thậm chí còn chủ động nói cho họ một vài bí mật, cho nên những quan ngự y không lớn không nhỏ này mới là những người dễ dàng dò la được tin tức nhất"

"Ý của ông là Thẩm bá phụ là nhân viên tình báo? À ý tôi nói là mật thám?"

"Có thể nói như vậy."

"Là mật thám của ai?"

"Hẳn nghe lệnh của ai thì ta không rõ lắm, để đảm bảo lợi ích của mình và gia quyến, rất nhiều người đều có mật thám của mình. Có lẽ là Dịch Hân, cũng có thể là Dịch Khuông? Không thể phủ nhận cha người là một nhân tài, giữa nghìn trùng nguy hiểm như vậy mà vẫn có thể vẹn toàn rút lui, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được."

Dịch Hân và Dịch Khuông, một người là Cung Thân Vương, một là Khánh Thân Vương - Từ Quảng Nguyên thân nhiên nói thẳng tên húy của họ, không có một chút kính trọng, Thẩm Ngọc Thư không biết giữa bọn họ có ân oán gì hay không, nói: "Nhưng cho dù cha tôi có là mật thám của Vương gia thì ông ấy cũng không có tư cách để giữ Hồ Phù Lệnh."

Im lặng một lúc, Từ Quảng Nguyên thở dài: "Chỉ sợ... đến chủ nhân của hẳn cũng không biết đó là Hồ Phù Lệnh."

Nghe bọn họ nói chuyện, Tô Duy thầm lẩm bẫm trong lòng.

Dịch Hân là một người rất có tài năng về mặt chính trị, ông ta đã từng bắt tay với Từ Hi Thái Hậu phát động chính biến Tân Dậu, rất được Thái Hậu tín nhiệm; nhưng làm bạn với vua như làm bạn với hổ, chuyện này có thể nhìn thấy rõ từ con đường quan trường ba chìm bảy nổi của ông ta; về già càng bị nghi kỵ nhiều, cho nên nếu ông ta có phái mật thám dò la tin tức trong cung thì cũng có thể hiểu được.

Hơn nữa chuyện Thẩm Trường Khanh từ quan xảy ra sau khi Dịch Hân qua đời, chủ nhân không còn, không nhân cơ hội đó rút lui thì còn chờ khi nào? Ngược lại, nếu là Dịch Khuông thì khả năng không lớn, vị Khánh Thân Vương này là một người tham lam và ham hưởng lạc đến cực độ; Thẩm Trường Khanh từ quan khi ông ta vẫn còn khoẻ mạnh, trừ phi có nguyên nhân đặc biệt, còn không ông ta tuyệt đối sẽ không chịu để cho quân cờ của mình chủ động bỏ ván.

Nhưng Dịch Hân chết trước Từ Hi mười năm, ông ta làm sao có được chìa khóa địa cung của Từ Hi, hơn nữa còn giấu trong bàn cờ, giao lại cho Thẩm Trường Khanh? Có lẽ Dịch Khuông không phải là không biết bí mật của bàn cờ, mà là cố ý giao nó lại cho thân tín của mình; ông ta biết thiết kế của địa cung, cũng biết Từ Hi sẽ lựa chọn thế nào, cho nên cố ý đem bí mật này lưu truyền ra dân gian.

Tô Duy hỏi Từ Quảng Nguyên.

"Đồng hồ quả quýt là do Quý Lục... à không, Dịch Hân tiến cống cho Thái Hậu sao?"

"Chuyện này ta không rõ, có điều hẳn rất thích mấy đồ Tây Dương, có khả năng hẳn tìm kiếm các loại kỳ trân dị bảo để lấy lòng Thái Hậu."

Tô Duy nghĩ thầm, nếu vậy, Dịch Hân khi có được những đồ chơi Tây Dương kia, để lôi kéo nhân tâm, tất sẽ đem đồng hồ quả quýt tặng cho tùy tùng thân tín, cho nên Thẩm Ngọc Thư hồi nhỏ mới nhìn thấy nó.

Nhưng về sau Dịch Hân phát hiện ra bí mật của đồng hồ, bèn lấy lại, tiến cống cho Từ Hi, nhưng lúc ấy quyền lực của ông ta đã mất hết, thế thì ông ta làm vậy rốt cuộc là để lấy lòng Thái Hậu, hay là vì mưu tính sau này? Có lẽ chỉ có mình ông ta mới biết.

Tô Duy nghĩ đến thất thần, người đi phía trước đột ngột dừng lại, cậu không kịp phản ứng, nên va vào Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư xoa gáy quay đầu lại, Tô Duy cũng xoa trán, cả hai nhìn nhau, Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Va có đau không?"

"Không sao."

"Tôi thì đau, sau này nhớ trả tiền thuốc nhé."

Không chờ Tô Duy đáp lời, Diêm Đông Sơn đã mất kiên nhẫn, nói: "Muốn thủ thi âu yếm gì về nhà rồi nói, trước tiên mở cửa đã."

Hừm, mấy tay thị vệ triều Thanh này có công phu mà không có văn hóa, nói sai thành ngữ có thể tha thứ.

Tô Duy vừa xoa trán vừa nhìn về phía trước, bọn họ đã đi tới cuối đường rồi, phía trước là một tấm cửa bằng đá sừng sững đầy khí phái.

Trên cửa khắc hình long phượng tường vân, mặt cửa đều là đồng khối được dát vàng, dưới ánh sáng đèn pin phản chiếu ánh vàng lấp lánh; ở giữa phiến đá là một đôi mặt thú ngậm vòng vàng, mặt thú ở đây là mặt hổ, khiến Tô Duy lập tức nghĩ tới Hồ Phù Lệnh.

Từ Quảng Nguyên lấy ra một nửa Hồ Phù Lệnh, giao cho Diêm Đông Sơn, Diêm Đông Sơn lại nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy gật gật đầu, Tô Duy liền đưa một nửa kia ra.

Diêm Đông Sơn đi đến trước cánh cửa, quan sát một chút, thành thực ghép hai nửa Hồ Phù vào hai mặt thú; Tô Duy vội vàng lôi Thẩm Ngọc Thư né về phía sau, và bảo những người khác cũng lui về phía sau.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"Những chỗ này khó đảm bảo là sẽ không có cơ quan trạm gác ngầm gì đó, tỉ vi... trong tiểu thuyết thường nói thế mà, giống như vừa rồi chúng ta gặp vụ mũi tên bắn ra ấy, cho nên để an toàn, tốt nhất là cẩn thận vẫn hơn."

"Tôi cho rằng tình huống như vậy rất khó phòng bị."

Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn xung quanh, nếu bốn phương tám hướng đều bắn tên ra, thì trừ phi bọn họ mặc áo giáp mang mũ sắt, nếu không đừng nghĩ tới chuyện tránh được.

Cũng may, chuyện Tô Duy lo lắng không xảy ra, hai mảnh Hồ Phù lệnh đặt vào hai đầu thú, khi chúng vào đúng vị trí, cánh cửa phát ra tiếng cạch cạch, từ từ mở ra, hé lộ không gian bên trong.

Địa cung vô cùng rộng lớn, tất cả đứng ở cửa là có thể nhìn thấy bức tường khắc tranh phúc thọ phú quý ở phía đối diện, trên đài cao ở giữa là quan tài của Thái Hậu; ở đây cũng không có bài trí gì khác nên nhìn càng trống trải, ánh đèn pin chiếu vào, quan tài phát ra thứ ánh sáng âm u.

Trong giây phút ấy, địa cung lặng ngắt, tất cả mọi người đều bị choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt, không ai thốt lên tiếng nào; cuối cùng là Frank phản ứng lại đầu tiên, đẩy mọi người ra, lao vào trước.

Những người khác định thần lại, cũng vội vàng vào theo; ngược lại Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đi cuối cùng, Diêm Đông Sơn phải dùng súng ép, bọn họ mới đi vào.

Lúc này địa cung vốn yên tĩnh đã bị tiếng ồn ào bao trùm, xung quanh quan tài bày rất nhiều trân châu ngọc bảo; chỉ riêng phía trên quan tài đã được trang trí bằng rất nhiều trân châu, phi thúy, viên nào viên nấy tròn xoe, được khảm trên đài sen, hai bên quan tài khảm ngọc san hô, phía dưới lại là trân châu và các loại ngọc phi thúy.

Trân bảo quá nhiều, nổi bật trên nền quan tài bằng vàng, chói lóa cả mắt, bên ngoài quan tài đã thế, nghĩ thôi cũng biết bên trong còn xa hoa đến mức nào. Tất cả đều hưng phấn đến không kìm chế được, đã có kẻ định thử di chuyển nắp quan tài.

Nhìn thấy bộ dạng tham lam này của chúng, Thẩm Ngọc Thư không khỏi nhíu mày; hẳn nhớ từng xem qua sổ sách trong tầng hầm ở biệt thự của Frank, trên đó viết rất nhiều mật mã, điều này khiến hẳn càng thêm chắc chắn tổ tiên của Frank biết về địa cung của Từ Hi.

Gã người Pháp này đã bị lòng tham làm cho mờ mắt, hăn mạo hiểm ở lại Thượng Hải cũng chỉ vì tài sản kếch xù này.

Lại nhìn Liễu Nhị và những tay tùy tùng kia, bọn chúng tuy không thể hiện ra lộ liễu như Frank, nhưng trên mặt cũng đầy vẻ thèm muốn, Diệp Vương gia thậm chí còn nằm bò trên chỗ vàng bạc đá quý, hưng phấn kêu to: "Ta rốt cuộc cũng tìm được chúng rồi, con cháu của Diệp Hách Na Lạp, những thứ này đều là lão Phật gia ban thưởng cho chúng ta, đều nên thuộc về ta!"

Ông ta đã gần đất xa trời, bao nhiêu năm lăn lộn lang bạt đã để lại những vết nhăn hằn sâu trên gương mặt, còn đâu khí chất của một Vương gia? Thẩm Ngọc Thư lúc nhỏ sống ở Bắc Kinh, từng nhiều lần theo cha ra vào trong cung, nhưng hăn chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của vị Vương gia này, càng không nghe nói đến bao giờ.

Có lẽ trong kinh thành, Vương gia hầu tước quá nhiều, nhiều như cá diếc qua sông; cho dù Đại Thanh diệt vong đã lâu, bọn họ vẫn không thể từ bỏ vinh hoa đã mất, vọng tưởng lợi dụng chỗ của cải này để quay lại cuộc sống xa hoa trước kia.

Nhìn bộ dạng như điên cuồng của Diệp Vương gia, Thẩm Ngọc Thư chỉ cảm thấy ông ta cả đời bị dục vọng và hoang tưởng vây hãm, vừa đáng thương vừa nực cười.

Những người khác cũng lao về chỗ quan tài, có kẻ còn bắt đầu nhét những thứ trân châu mã não đó vào túi; lúc đầu bọn họ còn e ngại Từ Quảng Nguyên, nhưng rất nhanh đã bị núi vàng núi bạc trước mắt làm mờ lý trí; lờ đi tiếng quát của Từ Quảng Nguyên, chúng tranh giành châu báu, Liễu Nhị nhảy luôn lên đài, lôi móc sắt mang theo ra, định cạy quan tài.

Cuối cùng đến Diêm Đông Sơn cũng không kiềm chế được, đôi mắt liên tục nhìn về phía quan tài, Tô Duy nhân cơ hội thò lấy khẩu súng của một tù tòng, lén đưa cho Thẩm Ngọc Thư.

Nhìn cảnh tượng ấy, Từ Quảng Nguyên giận đến phát run, đập cây gậy xuống đất, quát lên: "Dừng tay hết cho ta!"

Âm thanh vang dội trong không gian kín, có điều không khiến những kẻ đã rơi vào con diêm cồng kia kinh sợ; lão ta quát liên mấy tiếng, mắt thấy tình hình càng ngày càng không thể kiểm soát, bèn móc súng ra, hướng ra ngoài cửa nã một phát.

Tiếng vang này chẳng khác gì tiếng nổ, địa cung tức khắc lặng ngắt như tờ, tất cả đồng loạt nhìn về phía Từ Quảng Nguyên.

Từ Quảng Nguyên giữ nguyên tư thế cầm súng, u ám nói: "Các người muốn của cải, ta không ngăn cản, nhưng phải chờ ta xong việc đã!"

Diêm Đông Sơn phản ứng lại đầu tiên, vội vàng bảo đồng bọn lui ra khỏi quan tài, có điều đám người Frank và Diệp Vương gia vẫn giữ nguyên tư thế, trong mắt toát ra sự tham lam và hưng phấn, xem ra không muốn từ bỏ số của cải đã ở ngay trước mắt.

Nhìn thấy bộ dạng này của họ, Từ Quảng Nguyên cười khẩy nói: "Các người đã đợi lâu như vậy, còn ngại đợi thêm một lát nữa sao? Cho dù các người muốn nuốt sạch thì mỗi người cũng chỉ có hai tay, lấy được nhiều vậy sao?"

Diệp Vương gia nghĩ một lát rồi nhảy xuống khỏi đài, Frank cũng làm theo, miệng nói: "Ông chủ Từ, xin đừng quên, tuy rằng các người có thể tiến vào chỗ này, nhưng nếu muốn bán châu báu ra ngoài đầu cơ thì còn phải dựa vào quan hệ của tôi."

"Ta nhớ rõ, chút châu báu này cũng chẳng đáng là bao, chỉ cần các người phối hợp với ta, đến lúc thành công, muốn nhiều của cải vàng bạc hơn cũng dễ như trở bàn tay."

"Bao nhiêu châu báu như vậy mà còn không đáng là bao sao?"

Lạc Tiêu Dao vừa nghe vậy đã kêu lên, đổi lấy ánh mắt khinh thường của Từ Quảng Nguyên.

"Đúng là ếch ngồi đáy giếng, chỗ của cải này có nhiều đến thế nào cũng chỉ là hữu hạn, chỉ cần Đại Thanh được dựng lại, đó mới là của cải nhiều không đếm xuể."

Hai mắt Diệp Vương gia lập tức sáng bừng lên, đối với Vương gia tiền triều như ông ta mà nói, so với tiền tài, vinh quang và gia thế càng có sức hấp dẫn hơn, có điều vẫn cẩn thận hỏi: "Ông muốn dựa vào chỗ này để xây dựng lại Đại Thanh?"

"Đương nhiên không phải, xu thế của cục diện chính trị bây giờ, có là thần tiên cũng không thay đổi được; có điều chúng ta có thể xoay chuyển càn khôn, trở lại quá khứ, thay đổi những chuyện đã xảy ra trước kia."

Lời này của hắn nói ra, trên mặt mọi người đều lộ vẻ khó hiểu, chỉ có Tô Duy là hiểu; cậu nghĩ thầm, quả nhiên không ngoài dự đoán, Từ Quảng

Nguyên trăm phương ngàn kế tiến vào địa cung, mục đích không phải là đồ an táng ở đây, mà là muốn thay đổi vận mệnh.

Đang nghĩ ngợi thì ánh mắt Từ Quảng Nguyên chuyển sang cậu, lão nói: "Đưa đồng hồ quả quýt cho ta."

Ánh mắt tất cả lập tức đổ dồn về phía Tô Duy, Diêm Đông Sơn cũng đi về phía cậu, Tô Duy lùi về phía sau, giả bộ hồ đồ, chỉ vào quan tài nói: "Các người không phải muốn tiền bạc sao, hiện giờ của cải gần ngay trước mắt, ông còn muốn đồng hồ quả quýt làm gì?"

"Đưa đồng hồ quả quýt ra đây!"

Từ Quảng Nguyên quát lên, thấy Diêm Đông Sơn xông tới định cướp, Tô Duy giơ cái đồng hồ lên, hét lớn: "Không được ép tôi, nếu không tôi đập nát nó, chúng ta ai đi đường nấy!"

"Vậy thì đập đi, ta xem người dám đập không!"

Từ Quảng Nguyên nói không chút sợ hãi, Tô Duy ngần ra, Từ Quảng Nguyên nhìn về phía Đoan Mộc Hành, hỏi: "Người nói hấn có thể đập vỡ được hay không?"

"Đó là lá chắn của cậu ta, trừ phi đến mức vạn bất đắc dĩ, nếu không cậu ta sẽ không làm; có điều muốn đập thì cứ đập thôi, dù sao thứ đó chẳng qua là đồ giả."

Đoan Mộc Hành nói, móc từ trong túi ra một cái đồng hồ quả quýt khác, giống hệt với cái đồng hồ trong tay Tô Duy; hắn đi đến bên cạnh Từ Quảng Nguyên, dong đưa trong tay, mỉm cười nói: "Bởi vì đồng hồ thật ở chỗ tôi."

"Anh!"

Tô Duy kinh ngạc, Đoan Mộc Hành nhìn cậu tỏ vẻ xin lỗi, nói: "Xin lỗi, Tô Duy, tôi làm như vậy cũng là bất đắc dĩ."

"Anh bán đứng chúng tôi!"

Lạc Tiêu Dao cũng phản ứng lại, tức giận xông lên vung nắm đấm về phía hắn, Đoan Mộc Hành nghiêng mình tránh, giơ súng lên chỉ vào đầu Lạc Tiêu Dao, bảo cậu ta lùi lại.

Lạc Tiêu Dao không dám làm bừa, chỉ biết tức giận chỉ vào Đoan Mộc Hành nói lớn: "Khốn nạn! Anh tôi tin tưởng anh như vậy, thế mà anh lại bán đứng anh ấy!"

Đối mặt với chất vấn của Lạc Tiêu Dao, Đoan Mộc Hành rất thản nhiên, bình tĩnh đáp: "Tôi thấy từ bán đứng là tương đối thôi, chúng tôi ai có lập trường của người nấy; tôi muốn thực hiện lý tưởng của mình, đôi khi không thể không hy sinh chút gì đó, tôi nghĩ về điểm này Ngọc Thư hiểu hơn ai hết."

"Phải, tôi hiểu, ngay từ đầu chúng tôi đã không nên cộng tác với Câu Hồn Ngọc, đi tin tưởng một tên trộm, đây là sai lầm của tôi."

Lời của Thẩm Ngọc Thư như một hòn đá làm mặt hồ dậy sóng, tất cả đồng loạt thốt ra tiếng kêu kinh ngạc, nhìn về phía Đoan Mộc Hành. Tô Duy thu lại vẻ mặt kinh ngạc của mình, khó chịu đập Thẩm Ngọc Thư một cái.

"Khi nói những lời này, đừng quên công sự của cậu cũng là tổ tông của trộm đấy."

"Ờ, tôi quên mất, lần sau sẽ nhớ."

"Đừng có lần sau nữa, cảm ơn."

Cuộc đối thoại của cả hai bị âm thanh la hét ầm ĩ của mọi người át đi, dù sao thì cái tên Câu Hồn Ngọc này quá nổi tiếng, ở đây không ai là không biết, càng không thể tin được cậu ấm thế gia nho nhã trước mắt này lại là Câu Hồn Ngọc, nên càng thêm khiếp sợ.

Thản nhiên tiếp nhận cái nhìn của mọi người, Đoan Mộc Hành mặt không đổi sắc thờ dãi nói với Thẩm Ngọc Thư: "Ngọc Thư, cậu vi phạm lời hứa, cậu đã từng đảm bảo, tuyệt đối sẽ không nói ra thân phận của tôi."

"Tôi nói sao?" Thẩm Ngọc Thư nói đầy vẻ vô tội: "Tôi có nói Đoan Mộc Hành là Câu Hồn Ngọc sao? Hiện tại rõ ràng là cậu tự mình thừa nhận đấy chứ."

Bị chơi một võ, nụ cười trên mặt Đoan Mộc Hành có chút gượng gạo, Tô Duy vỗ vỗ vai Thẩm Ngọc Thư, tỏ vẻ khuyên nhủ: "Cậu làm như vậy không tốt lắm đâu, dù sao hãn cũng là trúc mã của cậu, phải nể mặt cậu ta một chút chứ."

"Ờ, lần sau sẽ nhớ."

"Có điều..." Tô Duy cười nhìn về phía Đoan Mộc Hành: "Bên ngoài đồn đại về đạo tặc Câu Hôn Ngọc thần kỳ lắm, hôm nay được thấy tận mắt, hóa ra cũng chỉ đến thế, thật làm tôi thất vọng."

Sắc mặt Đoan Mộc Hành trầm xuống, Thẩm Ngọc Thư lập tức huých Tô Duy: "Cậu nhìn người ta tức giận kìa, cậu nói thế thì cũng có nể mặt người ta đâu."

"Không có cách nào khác, tôi phải nói ra sự thật thôi, bằng không hẳn còn dương dương tự đắc cho rằng mình trộm được đồng hồ quả quýt kìa."

"Chẳng lẽ hẳn không trộm được sao? Vậy cái đồng hồ trong tay hẳn là..."

"Đương nhiên là giả, muốn trộm đồ trên người Tô Thập Lục tôi, hẳn chưa đủ khả năng."

Hai người bọn họ kẻ xướng người họa nói rất hào hứng, sắc mặt Đoan Mộc Hành lại thay đổi, vội vàng cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ trong tay mình, Từ Quảng Nguyên cũng nghi ngờ nhìn qua, hỏi: "Đồ giả?"

"Không thể nào là giả, vừa rồi tôi rõ ràng đã lấy từ trong túi cậu ta!"

"Bởi vì tôi đã bỏ đồ giả vào túi cho cậu trộm mà."

Tô Duy cố tình vỗ vỗ vào túi mình, thấy Đoan Mộc Hành tỏ vẻ không tin, cậu chỉ chỉ vào Từ Quảng Nguyên, nói: "Cái đồng hồ này tôi đổi với người

ta lúc trên tàu, cậu không tin thì có thể đưa cho vị lão tiên bối này xem, ông ta nghiên cứu thứ đồ chơi này nhiều năm như vậy, là thật hay giả nhìn ra được ngay mà."

Nghe Tô Duy nói vậy, Đoan Mộc Hành nhìn lại cái đồng hồ quả quýt trên tay, phát hiện ra tuy nó thoạt nhìn rất đẹp và tinh xảo, nhưng rõ ràng không giống như một chiếc đồng hồ đã có từ lâu, có điều hẳn vẫn cảnh giác với Từ Quảng Nguyên, không lập tức đưa đồng hồ cho lão.

Tô Duy lắc đầu, trách: "Cậu làm như vậy thật là không nên, dù thế nào thì cậu cũng phải tin vào đối tác của mình chứ, nếu không chuyện làm ăn làm sao thành công được?"

Đôi mày của Đoan Mộc Hành nhướn lên, hẳn còn chưa nói gì, Lạc Tiêu Dao đã giành trước hỏi.

"Anh nói sói và ông chủ Từ đã có âm mưu từ trước? Chẳng lẽ hẳn là nội gián? Hẳn cố tình ở bên giúp đỡ chúng ta vì mục đích đó?"

"Chứ còn gì nữa, cho nên ông chủ Từ rõ ràng biết đường nhưng lại không đi, mà chờ chúng ta rơi vào bẫy, tìm cơ hội chiếm lấy Hồ Phù Lệnh; bọn họ nắm rõ hành động của chúng ta như lòng bàn tay, bởi vì có nội ứng."

Lạc Tiêu Dao nhìn về phía Đoan Mộc Hành, vẫn cảm thấy không thể tin được, do dự một chút, lại nhìn Kim Lang, hỏi: "Liệu có... Liệu có lầm không?"

Kim Lang hiểu cậu ta nghĩ gì, không khỏi giận dữ, quát: "Kim Lang ta làm việc quang minh lỗi lạc, chuyện bán đứng bằng hữu ta tuyệt đối sẽ không

làm!"

"Không ai nói là anh làm, thực ra chuyện này chỉ cần dùng phương pháp loại trừ là ra. Trường Sinh và Củ Lạc không thể là nội gián, em họ cũng sẽ không bán đứng chúng tôi, bản thân chúng tôi cũng không, như vậy... chỉ còn lại một người."

"Không đâu, sói tuy độc miệng lại xấu tính, nhưng mà... nhưng mà hăn vẫn luôn giúp chúng ta mà, lần này không nhờ có hăn, chúng ta cũng không thuận lợi lên tàu như vậy được..."

"Ngốc nghếch, hăn làm thế là để ép chúng ta đi, chỉ có như vậy, về sau chúng ta mới theo hăn sắp xếp, tự động dâng Hồ Phù Lệnh đến tay Từ Quảng Nguyên."

Tô Duy nói rất rõ ràng, Lạc Tiêu Dao không tìm thấy lời biện giải nào, nhưng cũng không thể chấp nhận chuyện Đao Mộc Hành phản bội, lại nhìn về phía hăn, hy vọng hăn tự mình giải thích.

Đao Mộc Hành nhìn đi chỗ khác, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Xem ra cậu cũng chưa từng tin tưởng tôi."

"Bởi vì từ lúc bắt đầu cậu đã thông đồng với Từ Quảng Nguyên, bày ra thế trận này bắt chúng tôi cắn câu."

Thẩm Ngọc Thư không mẫn không nhạt nói xong, Tô Duy thêm vào.

"Cho nên chúng tôi bèn tương kế tựu kế, dù sao chúng tôi cũng muốn tới địa cung, có cậu dẫn đường sẽ dễ dàng hơn, mật đạo tiến vào địa cung thực ra cậu đã biết từ sớm đúng không? Thế mà còn làm trò trước mặt chúng tôi như vậy."

"Cho nên các anh đều biết kế hoạch của sói?"

Lạc Tiêu Dao nhìn về phía Kim Lang và Trường Sinh, Trường Sinh ra sức lắc đầu, Lạc Tiêu Dao tức giận nói với Tô Duy: "Các anh đã biết tại sao lại không nói sớm? Nếu hãn nhân cơ hội hại chúng ta thì phải làm sao?"

"Không đâu, mục đích của hãn không phải là chúng ta, Từ Quảng Nguyên muốn Hồ Phù Lệnh, hãn muốn những thứ an táng ở đây, cho nên bọn họ liên kết với nhau, chỉ thế không hơn."

Lạc Tiêu Dao lại phẫn nộ trừng Đao Mộc Hành, chỉ vào hãn kêu lên: "Chỉ vì chút tiền ấy, người liền bán đứng chúng ta! Ta còn tưởng rằng người khác với những đứa con nhà giàu khác, hóa ra các người đều như nhau!"

Thẩm Ngọc Thư lắc đầu.

"Không giống nhau, hãn quan tâm đến giá trị của những thứ an táng này là vì muốn dùng chúng để bổ sung quân lương. Hãn không cam lòng làm một tay thuộc hạ tầm thường dưới trướng người nước ngoài, hãn muốn xây dựng quân đội của chính mình, mà những việc này đều cần đến tiền."

Nghe đến đó, Đao Mộc Hành mỉm cười, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Cho nên Ngọc Thư, tôi vẫn luôn hy vọng có thể làm bằng hữu với cậu, bởi khát vọng của tôi chỉ có cậu hiểu."

"Cũng vì nguyên nhân đó, để hoàn thành lý tưởng của mình, cậu không tiếc làm bất cứ chuyện gì, thậm chí giết chết Mã Trạch Quý."

Bọn họ ở đây nói đông nói dài một hồi, mãi vẫn không nói ra làm thế nào để lợi dụng chiếc đồng hồ quả quýt kia đạt được mong muốn của mình; Diệp Vương gia ở một bên nghe đã hết kiên nhẫn, đang định mở miệng thúc giục, nghe đến đây sắc mặt ông ta thay đổi, lập tức hỏi: "Người nói cái gì? Mã Trạch Quý là hãn giết? Nhưng mà hãn và... hãn và..."

"Ông muốn nói hãn và Từ Quảng Nguyên là cùng một hội, tại sao lại muốn giết Mã Trạch Quý đúng không?"

Diệp Vương gia nói không ra lời, chỉ ra sức gật đầu.

Thẩm Ngọc Thư lạnh nhạt nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hãn muốn thay thế Mã Trạch Quý. Mã Trạch Quý và ông chủ Từ liên thủ lên kế hoạch tiến vào địa cung, vì thế không từ thủ đoạn vận chuyển một lượng lớn súng ống đạn dược và thuốc nổ về đây, dùng chúng để đối phó với Tôn Điện Anh khi cần. Đối với Đao Mộc Hành mà nói, đó đều là nguồn tài nguyên tuyệt vời, dưới trướng Mã Trạch Quý còn có cả một lũ đoàn, chỉ cần Đao Mộc Hành biết lợi dụng là những thứ đó đều có thể trở thành của hãn. Hãn vốn dĩ xuất thân là quân nhân, điều binh thế nào đối với hãn mà nói quả thực dễ như trở bàn tay; hơn nữa nếu số của cải trong địa cung này đều rơi vào tay hãn, đến lúc đó hãn muốn hô mưa gọi gió thế nào chẳng được?"

Đao Mộc Hành không phản bác, mỉm cười nghe Thẩm Ngọc Thư nói xong, gật gật đầu, xem như xác nhận.

Lạc Tiêu Dao tức giận nắm chặt năm đấm, Đoan Mộc Hành biết suy nghĩ của cậu ta, cầm súng dí dí vào trán cậu ta cảnh cáo, không ngờ Lạc Tiêu Dao quá tức giận, quên luôn cả sợ, hét lên với hắn: "Ta không hiểu cái chí hướng to lớn đó của ngươi, nhưng ngươi vì lợi ích của mình mà hại người khác là không đúng! Hơn nữa ngươi còn giá họa cho anh ta, uống công anh ấy coi ngươi là bạn!"

"Không, cậu ta không coi tôi là bạn, nếu không đã không nghi ngờ tôi."

Lạc Tiêu Dao còn muốn mắng tiếp, Thanh Hoa đã lao tới trước mặt Đoan Mộc Hành, có điều lập tức đã bị tùy tùng của Từ Quảng Nguyên kéo lại, chỉ có thể tức giận hét: "Ngươi là hung thủ giết người! Ngươi đã giết anh ấy, ngươi phải đền mạng!"

"Hà tất phải kích động như vậy, cứ như cô chưa từng giết người vậy." Đoan Mộc Hành lãnh đạm nói: "Loại lính như Mã Trạch Quý, vì ham muốn của bản thân mà làm không biết bao nhiêu chuyện trái với lương tâm, người chết dưới tay hắn lại càng không đếm xuể. Hắn còn muốn giết Thẩm Ngọc Thư, tôi chẳng qua là giúp Ngọc Thư báo thù mà thôi..."

Nói còn chưa dứt lời đã bị Lạc Tiêu Dao cắt ngang: "Ta phỉ nhổ! Lời này mà ngươi cũng nói được! Ngươi hãm hại anh ta, hại anh ấy có nhà không thể về, như vậy còn chưa đủ sao?"

"Nếu có thể, tôi rất hy vọng có thể giải quyết chuyện đó bằng cách khác, có điều tôi tin tưởng năng lực của Ngọc Thư, cậu ấy hoàn toàn có thể hóa giải nguy cơ, còn về Mã Trạch Quý..."

Ánh mắt quét qua Thanh Hoa, Đoan Mộc Hành nói: "Hắn cũng chỉ là bị trừng phạt đúng tội mà thôi."

"Người! Tên khốn này!"

"Tôi không giết hắn, hắn cũng sẽ giết tôi, thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé; hiện giờ cả một gia tài lớn đang ở trước mặt, có tiền rồi, cô muốn tìm bao nhiêu tình nhân chả được, hà tất phải ở đây lãng nhăng?"

Thanh Hoa bị câu nói lạnh nhạt của Đoan Mộc Hành chọc cho phát điên, túm lấy tay tùy tùng bên cạnh, liều mạng giành lấy khẩu súng trong tay gã, tay tùy tùng kia gần như không giữ được cô ta; cuối cùng Diệp Vương gia đi tới, tát cho cô ta một cái ngã văng ra đất, mặt sầm xuống quát: "Hiện giờ không phải lúc truy cứu những việc này!"

Thanh Hoa không thể chống lại cha mình, quỳ rạp trên mặt đất bật khóc, Diệp Vương gia lại nhìn về phía Đoan Mộc Hành, lạnh lùng nói: "Ta đúng là đã nhìn lầm, không ngờ con trai của viện phán Đoan Mộc lại lợi hại như vậy, đem mấy lão già chúng ta chơi đùa trong lòng bàn tay như vậy."

"Thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị phát hiện."

Vẻ mặt Đoan Mộc Hành hoàn toàn thản nhiên, chẳng có một chút ảo não nào của việc bị bóc mẽ, mỉm cười nhìn Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Tôi rất hiếu kì, cậu bắt đầu nghi ngờ tôi từ khi nào?"

Tô Duy xoa trán, lại gần Thẩm Ngọc Thư, nhỏ giọng hỏi: "Tại sao mấy người xấu đều thích hỏi câu này thế?"

"Cậu phải nói là 'người xấu thông minh', chính vì cậu ta tự xưng là thông minh nên mới không cam lòng với thất bại của mình."

Thẩm Ngọc Thư giải thích xong, trả lời: "Ngay từ đầu."

Đoan Mộc Hành nhướn mày: "Ngay từ đâu?"

"Tô Duy đi rồi, cả đám người chăm chăm nhìn văn phòng của tôi như hồ rình mồi, thế nhưng không có kẻ nào tới gõ cửa gây phiền toái, giúp tôi có thể yên ổn sống qua ngày, tôi đoán là cậu đứng sau lo liệu. Người như cậu, nếu không có lợi ích gì thì tuyệt đối sẽ không đối đãi với người khác có tâm như vậy."

"Cậu nói truc mã của mình như thế mà được sao?"

"Tôi chỉ nói sự thật thôi, khi đó tôi đã nghi ngờ liệu có phải cậu và ông chủ Từ có thỏa thuận với nhau không. Về sau tôi bị Mã Trạch Quý bắt, lúc đầu tôi nghĩ tin cầu cứu là Tô Duy viết, nhưng không phải. Có người muốn cứu tôi, nhưng lại không tự mình ra tay, cách làm này quá mâu thuẫn, tôi bèn nghĩ liệu có phải là hẳn muốn mượn chuyện đó để lấy được sự tín nhiệm của tôi? Sự việc phát triển đúng như tôi đoán, vì tình hình đột nhiên phát sinh vấn đề, cậu khống chế toàn cục, có thể cùng tiến cùng lùi với chúng tôi, còn khống chế cả chú dì của tôi."

Cha mẹ bị nhắc tới, Lạc Tiêu Dao cuống lên, nói với Đoan Mộc Hành: "Nếu người dám làm gì cha mẹ ta, ta sẽ không tha cho người!"

"Đừng lo lắng, mục đích của cậu ta là địa cung, cậu ta sẽ không động thủ với chú dì đâu. A Hành tuy không phải người tốt, nhưng ít ra không phải tiểu

nhân, cậu ta sẽ không làm những chuyện bắt nạt người yếu đâu, đúng không?"

"Cậu đã nói như vậy, nếu tôi mà có hành động gì với bá phụ bá mẫu thì chẳng phải là tiểu nhân rồi sao?" Đoan Mộc Hành cười khê: "Ngọc Thư, chúng ta kết giao đã lâu, tôi vẫn luôn cho rằng cậu tin tưởng tôi, không ngờ lại chẳng bằng một người bạn mới quen một năm."

"Bởi vì cậu hại tôi thiếu chút nữa chết đuối."

"Xin lỗi, tôi thật sự không biết cậu không biết bơi, đây là sai lầm của tôi."

"Sai lầm của cậu không chỉ có thế, ở Đại Thế Giới cậu mượn danh trợ giúp chúng tôi, hện Mã Trạch Quý đến vũ trường, tìm cơ hội xử lý hắn, còn cố ý ném cây bút của tôi ở hiện trường, khiến tất cả nghi ngờ tôi là hung thủ, còn chúng tôi thì nghi ngờ Từ Quảng Nguyên là hung thủ. Cậu dụ cho chúng tôi đánh nhau để ngư ông đắc lợi, đáng tiếc cậu làm việc quá chu đáo, khiến tôi rất dễ nghi ngờ cậu. Đừng quên lúc ấy người có thể trộm bút ở trên người tôi, hơn nữa có thể dễ dàng xử lý Mã Trạch Quý không nhiều."

"Tôi cũng biết không thể giấu cậu được lâu, có điều cũng không ngờ cậu đã nhanh chóng nghi ngờ tôi như vậy."

"Đang lúc cần người, Từ Quảng Nguyên ám sát Mã Trạch Quý không có một chút lợi ích nào, cho nên nếu Mã Trạch Quý chết, người có lợi nhiều nhất chính là cậu: cậu dùng binh lực của mình khống chế Từ Quảng Nguyên, tội danh trộm mộ để Tôn Điện Anh công, cậu chỉ cần ngồi thu lợi là được. Đến lúc đó sự tình lan truyền ra ngoài, kẻ chịu thiên hạ thóa mạ

chính là Tôn Điện Anh, không liên quan gì đến công tử Đao Mộc, thật là một viên đá hạ ba con chim."

Thẩm Ngọc Thư dứt lời, cả địa cung chìm vào yên lặng, cuối cùng Tô Duy lên tiếng, nói với Đao Mộc Hành: "Cậu có quyền giữ im lặng, nhưng những gì cậu nói đều sẽ thành bằng chứng trước tòa."

"Không cần im lặng, đúng như cậu nói, tất cả đều là kế hoạch của tôi. Thua trong tay các cậu, tôi cũng tâm phục khẩu phục."

Đao Mộc Hành ném chiếc đồng hồ quả quýt kia sang một bên, thản nhiên buông tay nói với Từ Quảng Nguyên: "Tóm lại kết quả tốt là được. Hiện giờ chiếc đồng hồ quả quýt mà ông chủ Từ muốn đang ở trước mắt, Frank tiên sinh và Vương gia, các người cũng có được của cải; còn thứ tôi muốn chính là quân quyền, ích lợi không xung đột lẫn nhau, không phải sao?"

Từ Quảng Nguyên hai tay nắm chặt cây gậy, lạnh lùng nói: "Người chơi chúng ta một ván, chỉ như vậy là xong sao?"

"Tôi tin rằng tất cả đều là người thông minh, cứ canh cánh quá khứ thất bại trong lòng, chi bằng sớm nắm lấy lợi ích trước mắt."

Từ Quảng Nguyên không nói lời nào, ánh mắt chuyển sang Tô Duy, Diêm Đông Sơn hiểu ý, đi về phía cậu.

Tô Duy cầm đồng hồ trốn ra sau lưng Thẩm Ngọc Thư, Từ Quảng Nguyên nói: "Giao đồng hồ quả quýt ra đây, ta lấy danh dự của tổ tông đảm bảo sẽ không làm khó người."

"Đùa cái gì vậy? Trong phim truyền hình, bị xử lý đầu tiên chỉ có hai loại người: người tốt và kẻ ngốc, ông cảm thấy tôi là loại nào?"

"Ta không biết ngươi là loại người nào, nhưng nếu ngươi nhất định không đưa, các người đều sẽ biến thành người chết."

Từ Quảng Nguyên vừa dứt lời, tùy tùng của hắn đồng loạt chĩa súng vào Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư; Lạc Tiêu Dao há hốc miệng kinh ngạc, chỉ vào Đoan Mộc Hành, nói với Từ Quảng Nguyên: "Hắn là kẻ tính kế hại các người mà, ông còn muốn hợp tác với hắn? Đầu óc ông không có vấn đề chứ?"

Nhìn gương mặt đỏ lên vì giận của cậu ta, Đoan Mộc Hành thấy hết sức thú vị, phì cười nói: "Em họ, đầu óc ông chủ Từ linh hoạt hơn so với cậu nhiều, ông ta là người làm ăn, biết cái gì là quan trọng nhất với mình."

Lạc Tiêu Dao không thèm để ý đến hắn, thấy Diêm Đông Sơn dẫn người đòi cướp đồng hồ quả quýt của Tô Duy, cậu ta lập tức xông lên định giúp, nhưng bị những người khác ngăn lại.

Địa cung tuy lớn nhưng vách tường rất chắc chắn, hơn nữa còn có không ít ngọc ngà châu báu, tất cả đều không dám nổ súng lung tung, đành phải tay không xông lên, mấy tên vây lấy Lạc Tiêu Dao, những tên khác đối phó với Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư; Kim Lang sợ Trường Sinh bị thương, bảo vệ cậu nhóc lùi vào một góc. Trong chớp mắt, xung quanh quan tài vô cùng loạn lạc.

Có điều trong đó cũng không thiếu kẻ đục nước béo cò, ví dụ như Liễu Nhị, bọn họ chỉ muốn nhân cơ hội vơ thêm càng nhiều đồ vật đáng giá càng tốt,

còn chuyện gây dựng lại Đại Thanh mà Từ Quảng Nguyên nhắc tới, bọn họ nghe không hiểu, cũng chẳng muốn để ý.

Chương 10: Trở về thời hiện đại

Diệp Vương gia nhân lúc hỗn loạn nâng Thanh Hoa dậy, kéo cô ta sang một bên, giữa một đám đàn ông cao to cường tráng, sự tồn tại của họ chẳng chút nổi bật; Từ Quảng Nguyên cũng không thèm để ý, dưới sự bảo vệ của tùy tùng bước nhanh tới trước quan tài, lão không thèm để ý tới những thứ an táng, mà đưa tay vuốt ve quan tài, miệng lẩm bẩm một mình.

Doan Mộc Hành rất tò mò, bước tới hỏi: "Ông nói đồng hồ quả quýt thực sự có tác dụng thần kỳ như vậy sao?"

Từ Quảng Nguyên mỉm cười.

"Người đương nhiên không tin, ta nếu không tận mắt nhìn thấy cũng sẽ không tin. Năm đó trong tầm cung của Thái Hậu, mấy vị lão thần chúng ta đều tận mắt chứng kiến người nước ngoài kia dùng đồng hồ quả quýt thay đổi thời gian không gian, nếu Tái Phong không đột nhiên vào thì nghi thức đã thành công rồi. Ánh sáng lúc đó, ta đến chết cũng không thể quên..."

Từ Quảng Nguyên vuốt ve quan tài, khép hờ hai mắt, đắm chìm trong quá khứ, cảnh tượng ấu đả hỗn loạn trước mắt hoàn toàn không ảnh hưởng gì

đến lão.

"Người nước ngoài đều biết pháp thuật, và người cũng sắp được nhìn thấy pháp thuật đó."

Doan Mộc Hành liếc nhìn Frank, gã đang cố sống cố chết nhét châu báu vào túi quần túi áo, khuôn mặt tràn đầy dực vọng, hãnh khinh thường nghĩ: loại người như vậy mà cũng biết pháp thuật thì đúng là ông trời có mắt như mù.

"Cho dù nghi thức bị gián đoạn, chẳng phải cứ làm lại là được sao? Sao còn phải chờ hai mươi năm?"

"Bởi vì cùng ngày hôm đó Thái Hậu băng hà, người nước ngoài kia cũng mất tích, cùng với đồng hồ quả quýt trên người hắn, còn ta chỉ có một cái. Những năm qua ta tìm đủ mọi cách cũng đều không tìm thấy, cho nên ta vốn định từ bỏ, định lấy cái đồng hồ của mình để thử vận may, không ngờ một chiếc đồng hồ khác lại bất ngờ xuất hiện."

Nói tới đây, mắt Từ Quảng Nguyên đột nhiên mở ra, sáng bừng, nhìn về Tô Duy ở phía đối diện; Tô Duy còn đang tránh né đám người đuổi theo, cố gắng không để đồng hồ trong tay bị cướp đi.

Doan Mộc Hành bán tín bán nghi về những gì Từ Quảng Nguyên nói, càng không tin rằng một người có thể vô duyên vô cớ mà biến mất; cho nên người nước ngoài kia hoặc là sau khi phát hiện pháp thuật không lừa được ai, lén chuồn mất, hoặc là không còn giá trị lợi dụng nên bị ám sát.

Có điều hắn vẫn tỏ ra quan tâm hỏi tiếp.

"Không có chuyện gì có thể giữ kín hoàn toàn, nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói tới chuyện này; xem thái độ của Tái Phong và Phổ Nghi, bọn họ cũng không giống như có biết."

"Nếu người là Thái Hậu, người sẽ nói bí mật này cho kẻ đang nắm quyền là Nhiếp Chính Vương và Hoàng đế bù nhìn sao? Người làm sao biết được bọn họ sẽ chịu giúp người hoàn thành mong muốn?"

Đoan Mộc Hành im lặng, đúng vậy, nếu đổi lại là hãn, hãn thà giao chuyện này cho họ hàng xa lắc xa lơ đi làm, cũng không dùng người bên cạnh; bởi quá hiểu nhau, quan hệ lợi ích cũng quá nhiều, ngược lại sợ rằng bọn họ sẽ tìm cách chơi mình.

Từ Quảng Nguyên nói xong, lui về phía sau một bước, ra lệnh cho tùy tùng mở nắp quan tài.

Đoan Mộc Hành rất kinh ngạc, vốn dĩ còn tưởng ông già này rất sáng suốt, nhưng giờ thì cảm thấy ông ta vì mong muốn phục quốc mà có chút điên khùng, có điều hãn cũng không ngăn cản. Có tin đồn rằng bên trong quan tài của Thái Hậu có rất nhiều châu báu và ngọc ngà, hãn cũng rất muốn tận mắt nhìn xem bên trong xa xỉ như thế nào.

Quan tài của Từ Hi được làm bằng gỗ nam, bên ngoài nạm vàng, bốn phía đóng đinh vàng, đám tùy tùng lôi móc sắt đặc chế cạy đinh ra, cùng hợp lực đẩy nắp quan.

Đoan Mộc Hành hỏi: "Ông muốn làm thế nào?"

"Nhìn chỗ này."

Từ Quảng Nguyên gõ gõ cây gậy lên mặt đất, có người soi đèn pin vào, nường theo ánh sáng, Đoan Mộc Hành phát hiện đá lát bên dưới đài đặt quan tài có khắc hoa văn.

Hoa văn nhìn như chữ tượng hình, lại vừa như ký hiệu số, tóm lại là khác rất xa so với hình bát quái mà mọi người vẫn thấy. Có lẽ đây là thứ pháp thuật mà Từ Quảng Nguyên vẫn nói.

Đoan Mộc Hành đối với những chuyện mê tín thì khịt mũi coi thường, nhưng nghĩ đến việc những ký hiệu này có lẽ có quan hệ chặt chẽ đến vật an táng, để nhìn rõ hơn, hần ngồi xổm xuống nhìn. Bất ngờ từ đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng gió, Từ Quảng Nguyên vung cây gậy lên nhằm vào đầu hần quật xuống, miệng quát: "Dám chơi xỏ ta, thật không biết trời cao đất rộng, đi chết đi!"

Đoan Mộc Hành hoàn toàn không ngờ Từ Quảng Nguyên sẽ đột nhiên tấn công mình, nhất thời không tránh được, đành phải đưa tay lên đỡ, định giằng lấy cây gậy của lão.

Từ Quảng Nguyên múa may cây gậy, hoàn toàn không còn vẻ nho nhã thường ngày, trợn mắt nghiêng răng hệt như ác quỷ, Đoan Mộc Hành vừa kinh ngạc vừa tức giận, quát: "Ông điên rồi, giết tôi thì có lợi gì cho ông?"

"Ta bây giờ có thể dùng đồng hồ quả quýt thay đổi triều đại, cần chỗ binh lính và súng ống đó để làm gì? Người đã ở đây rồi thì đừng lãng phí, hãy làm tế phẩm cho Lão Phật Gia đi!"

Từ Quảng Nguyên hệt như một kẻ điên, cầm cây gậy liên tục quật về phía Đoan Mộc Hành. Đoan Mộc Hành vất vả lắm mới đoạt được cây gậy trong

tay lão, đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng động; hần quay đầu lại, thấy nắp quan tài đang đổ ập về phía mình.

Hóa ra mấy tay tùy tùng kia vừa mới hạ nắp quan tài xuống, đã bị Thanh Hoa chớp lấy cơ hội lao vào. Bọn họ bị mất thăng bằng, nắp quan tài trượt về phía trước, vừa vụn lao về phía Đoan Mộc Hành.

Nắp quan tài đó nặng đến cả trăm cân, đập vào người hậu quả thế nào thật không dám nghĩ, thế nhưng Đoan Mộc Hành lại tránh không kịp. Đúng vào lúc nguy cấp này, từ bên cạnh một bóng người lao tới, ôm lấy hần xô về phía trước. Ầm một tiếng, nắp quan tài sượt qua người bọn họ rơi xuống đất, tiếng vang vọng mãi không dứt, chấn động đến đau màng nhĩ.

Đoan Mộc Hành từng là lính trên chiến trường, lại lợi dụng cái tên Câu Hồn Ngọc liên tiếp gây án, cả đời đã gặp vô số hung hiểm, nhưng chưa lần nào hần cảm nhận được tử thần tới gần như vậy. Còn chưa hết kinh hoàng, hần nhìn lại người đã cứu mình: Lạc Tiêu Dao dựa vào hần quỳ rạp trên đất, sắc mặt tái nhợt.

Trái tim Đoan Mộc Hành lại thót lên, vội nắm lấy vai cậu ta, hỏi: "Thế nào? Có bị thương không?"

Lạc Tiêu Dao đẩy hần ra không đáp, định đứng lên nhưng ngay sau đó lại nhíu mày, đưa tay lên ôm lấy vai trái, hiển nhiên là trong lúc cứu người vừa rồi đã bị nắp quan va phải.

Đoan Mộc Hành càng cuống lên, lại hỏi: "Rốt cuộc là sao rồi? Nói một câu đi xem nào!"

Lạc Tiêu Dao còn muốn làm anh hùng, gạt nổi vai trái thật sự quá đau, hít hà nói: "Tay trái không động đậy nổi, cánh tay này của tôi có phải là phế rồi không?"

Đoan Mộc Hành dìu cậu ta đứng dậy, xé cổ áo ra xem xét, thấy bả vai đỏ bầm một mảng lớn, có điều không bị thương đến gân cốt, lúc này mới yên tâm, nói: "Không sợ, nếu phế thì tôi nuôi cậu."

Lạc Tiêu Dao phản ứng lại, giơ chân đá cho hấn một cái, mắng: "Cút, anh vừa rồi còn muốn giết tôi!"

Đoan Mộc Hành mặc cho cậu ta đá, nói: "Đó chỉ là làm bộ thôi, có phải thực sự muốn giết cậu đâu. Nếu tôi thực sự muốn giết cậu, cậu sao có thể sống đến bây giờ?"

"Nói thế tôi còn phải cảm ơn anh chắc."

"Không, ngược lại là tôi phải cảm ơn cậu vừa rồi đã luôn nói tốt cho tôi."

"Không có đâu, tôi chỉ là không tin mắt mình bị mù, đã nhìn lầm người, hại tôi đã đành, còn hại cả anh tôi nữa!"

Đoan Mộc Hành nhíu mày, đột nhiên rút súng ra, Lạc Tiêu Dao còn tưởng rằng hấn lại định đối phó với mình, không ngờ mục tiêu của hấn là người ở phía đối diện.

Có điều Đoan Mộc Hành còn mãi bận tâm tới vết thương của Lạc Tiêu Dao, ra tay chậm một bước, Thanh Hoa đã giành trước, đoạt được súng từ một tay

tùy tùng, nhắm thẳng vào hắn.

Những tay tùy tùng đó thân thủ đều rất lợi hại, đối lại là ngày thường, một người đàn bà chân yếu tay mềm như Thanh Hoa làm sao có thể đoạt súng từ tay bọn họ; nhưng tình hình trước mắt lại khác, tất cả mọi người đều đổ mắt vì tranh giành kho báu, mấy người này lúc đầu còn e dè thân phận của Từ Quảng Nguyên, không dám lỗ mãng; nhưng nắp quan tài mở ra, để lộ đồ an táng bên trong, nhìn thấy những người khác ùa lên tranh giành, bọn họ đâu thể bình tĩnh được.

Làm lơ mệnh lệnh của Từ Quảng Nguyên, bọn họ cũng lao lên đài vợ vét. Từ Quảng Nguyên giận dữ gào lên, có điều những kẻ này dường như đã điên loạn hết, hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, càng đừng nói đến chuyện để ý Thanh Hoa đoạt súng.

Những kẻ khác đều tranh nhau của cải, ngược lại ba người ở bên cạnh nắp quan tài là bình tĩnh nhất, Đoan Mộc Hành đỡ Lạc Tiêu Dao đứng lên, nhìn họng súng đang chĩa vào mình, hắn đẩy Lạc Tiêu Dao ra phía sau.

Lạc Tiêu Dao không phục, muốn phản kháng, bị Đoan Mộc Hành giữ lại, nói với Thanh Hoa: "Nữ nhân quá chấp nhất cũng không phải là chuyện tốt."

"Khốn kiếp! Người không biết gì thì đừng có nói bậy, Mã Trạch Quý là anh trai ta, là anh ruột của ta! Cả nhà chúng ta vì tìm hiểu bí mật của địa cung mà không được đoàn tụ biết bao nhiêu năm. Có thể thành công đến nơi rồi, lại đều bị người làm hỏng! Bây giờ anh trai ta đã chết, có nhiều của cải hơn nữa thì cũng để làm gì?"

Nghĩ tới những năm tháng phải bôn ba ấy, nỗi bi thương trào lên trong lòng Thanh Hoa, vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã. Hai tay run lên vì tức giận, hòng súng hướng thẳng vào Đoan Mộc Hành, trong mắt tràn đầy oán hận.

Không thềm để ý tới ánh mắt căm hận của cô ta, Đoan Mộc Hành thản nhiên nói: "Phải đi con đường thế nào đều là chính mình lựa chọn, các người đã có thể lựa chọn một cuộc sống thoải mái hơn."

"Đồ ma quỷ, ngươi đi chết đi!"

Thanh Hoa bị hấn đả kích đến phát cuồng, bóp mạnh cò súng, nhưng nòng súng phát ra tiếng cạch, hóa ra đạn bị kẹt, định bóp cò tiếp thì bên ngoài địa cung đột nhiên vang lên một loạt tiếng nổ lớn; theo sau đó là mặt đất chấn động dữ dội, rất nhiều người không kịp phòng bị, thi nhau té ngã, Thanh Hoa cũng chúi về phía trước, ngã xuống đất.

Không biết Tôn Điện Anh đã sai người đặt bao nhiêu thuốc nổ, tiếp đó lại là mấy lần chấn vang nữa; toàn bộ địa cung đều bị ảnh hưởng, không ngừng chao đảo hệt như có động đất, tiếng âm vang vọng mãi trong không gian kín, khiến người ta không thể không bịt tai lại để chống sóng âm.

Đoan Mộc Hành đỡ lấy Lạc Tiêu Dao, tránh cho cậu ta bị ngã, mãi đến khi chấn động giảm đi, hấn mới xông tới định đá văng cây súng của Thanh Hoa, nhưng Thanh Hoa lại giành trước một bước, nhặt súng lên một lần nữa nhắm vào hấn.

"Đi chết đi!"

Cô ta gào lên, Đoan Mộc Hành vội vàng kéo Lạc Tiêu Dao tránh ra, có điều tiếng súng không vang lên, cả hai quay đầu nhìn, chỉ thấy khẩu súng kia rơi trên mặt đất, Thanh Hoa miệng phun máu tươi, cả người chao đảo sắp ngã.

Lạc Tiêu Dao sững sờ, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Đoan Mộc Hành còn chưa trả lời, Thanh Hoa đã đổ ập về phía trước; từ vết dao đâm trên lưng, máu tươi trào ra đầm đìa, nhuộm đỏ cả hoa văn trên nền đá.

Từ Quảng Nguyên đứng phía sau cô ta, tay cầm của cây gậy tách ra, để lộ lưỡi dao sắc lẹm bên trong. Nhát dao này là lão đâm, nhưng Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao đều không hiểu tại sao lão lại ra tay với Thanh Hoa.

Từ Quảng Nguyên móc khăn tay ra, cẩn thận lau đi vết máu dính trên lưỡi dao, dưới ánh nhìn kinh ngạc của cả hai, lạnh nhạt nói: "Ta không phải muốn cứu các người, mà là tới giờ rồi, ta không muốn bị một ả đàn bà ngu xuẩn làm trễ đại sự."

Tô Duy và Thấm Ngọc Thư nhìn thấy những gì vừa diễn ra, đều vọt lại phía này, đám người đuổi theo đều đang mải tranh giành châu báu, khiến bọn họ có thời gian hồi sức. Thanh Hoa còn chưa chết, Thấm Ngọc Thư định cứu cô ta nhưng bị Diêm Đông Sơn cản lại. Theo sự chỉ đạo của Từ Quảng Nguyên, gã kéo cô ta tới giữa hoa văn.

Thấm Ngọc Thư cuối cùng cũng hiểu ra ý đồ của Từ Quảng Nguyên, hỏi: "Ông muốn đem cô ta ra làm tế phẩm?"

"Nếu không vì thế, sao ta lại phải cứu giúp cha con bọn họ? Chỉ tiếc không phải trinh nữ, không biết có thể khởi động ma pháp hay không."

"Cái gì mà ma pháp? Ông mới là ma quỷ!"

"Lùi lại, đừng cản trở đại sự của ta!"

"Đại sự của ông chẳng lẽ còn quan trọng hơn mạng người sao?"

"Đúng vậy, chẳng qua chỉ là con kiến mà thôi, có gì đáng nói?"

Từ Quảng Nguyên nói rất thản nhiên, nhưng với Thẩm Ngọc Thư, lão còn điên cuồng hơn bất cứ ai ở đây. Đang muốn ngăn hành vi ngu xuẩn của lão lại thì Diệp Vương gia nhìn thấy con gái bị hại, nhào lên đòi liều mạng với Từ Quảng Nguyên.

Diêm Đông Sơn vội vàng cản lại, thế nhưng Diệp Vương gia quyết tâm liều mạng, mặc kệ bị đâm, nhất định tóm lấy Từ Quảng Nguyên không buông. Trong lúc giằng co ông ta nắm được chiếc đồng hồ quả quýt trên ngực Từ Quảng Nguyên, dùng sức giật ra.

Dây bị giật đứt, chiếc đồng hồ văng về phía trước, vừa văng rơi đúng vào chính giữa hoa văn điêu khắc trên sàn.

Từ Quảng Nguyên hốt hoảng, vội lao đi nhặt, Diệp Vương gia tóm lấy chân hắn không chịu buông, cả hai cùng ngã vật ra, quần nhau trên đất. Diêm Đông Sơn muốn xông vào giúp, ngặt nỗi bị những kẻ đang tranh giành châu

báu gần đó xô ra chỗ khác, một loạt hạt trân châu rơi xuống đất, gã không cẩn thận giẫm trúng, thiếu chút nữa cũng té ngã.

Nhóm người Thẩm Ngọc Thư đứng ngoài vòng hoa vãn, nhìn trò khôi hài trước mặt, không biết nên biểu cảm ra sao.

Trước mặt tiền bạc, tất cả lý trí và lòng tự trọng đã gần như biến mất, chỉ còn lại sự điên cuồng, Tô Duy lôi di động ra định chụp, do dự một chút, lại thôi.

Chuyện đáng ghê tởm thế này tốt nhất là không nên lưu lại, thứ nên lưu giữ là những khoảnh khắc tốt đẹp hơn.

Lạc Tiêu Dao nhìn về phía Đao Mộc Hành, khẽ hỏi: "Đây chính là thứ anh muốn sao?"

Trầm mặc một lúc sau, Đao Mộc Hành lắc đầu.

"Không, tôi rất thất vọng."

"Cậu còn có thất vọng lớn hơn cơ." Tô Duy ở bên lạnh lùng nói: "Hãy từ bỏ mộng tưởng không thực tế kia của cậu đi, nó vĩnh viễn sẽ không thực hiện được đâu."

Đôi mắt Đao Mộc Hành nheo lại, hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì... lịch sử không viết như vậy."

Đoan Mộc Hành còn muốn hỏi tiếp, nhưng ở giữa vòng hoa văn đột nhiên phát ra ánh sáng. Lúc đầu mọi người còn tưởng đó là ánh đèn pin, nhưng nhanh chóng phát hiện ra ánh sáng đó phát ra từ những đường hoa văn trên sàn.

Máu tươi lấp dần các khe hoa văn, ban đầu là màu đỏ nhạt, dần dần chuyển thành màu cam, màu vàng nhạt, rồi hàng loạt hình dạng hoa văn hiện lên trên không trung, giao thoa lấp lánh, ánh sáng càng ngày càng mạnh, chói lóa mắt người.

Trường Sinh vẫn luôn được Kim Lang che chở trốn trong góc phòng, nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này bèn chạy ra, Kim Lang muốn ngăn cản, ngược lại bị nó giữ chặt, cuống quýt kêu lên: "Cha nuôi, con nhớ rõ cái này, con nhớ rõ!"

"Cái gì?"

Kim Lang không hiểu, bị Trường Sinh lôi tới phía trước vòng sáng, chỉ vào đó kêu lên: "Con đã thấy một lần, ở... ở nhà con..."

Giọng thẳng bé bị một tiếng gào khác lớn hơn át đi. Nhìn thấy ánh sáng, Từ Quảng Nguyên không màng đến chuyện giằng co với Diệp Vương nữa, kích động hét lớn: "Ma pháp xuất hiện rồi, chúng ta sắp sửa trở lại một thời đại khác, xây dựng lại Đại Thanh, ông trời phù hộ Đại Thanh vĩnh viễn trường tồn!"

Lão vừa dứt lời, chiếc đồng hồ quả quýt nằm giữa vòng hoa văn đột nhiên bay lên, nắp đồng hồ tự động mở ra, kim đồng hồ bắt đầu xoay nhanh, nhưng là thuận theo chiều kim đồng hồ.

Nhìn thấy hướng chuyển động của kim đồng hồ, vẻ mặt Từ Quảng Nguyên lập tức trở nên vô cùng kì cục. Lão hét lên một tiếng chói lói, giơ chân đá văng Diệp Vương gia, lão đảo lao vào giữa vòng sáng, gào lên: "Ngăn nó lại! Mau ngăn nó lại! Không phải là thế này, không phải như thế! "

Không ai hiểu tại sao lão lại phát điên, cho nên tất cả rất nhanh chóng làm lơ cảnh tượng kỳ dị này, tiếp tục vùi đầu tranh giành đồng hồ an táng. Đối với bọn họ mà nói, so với ma pháp với khôi phục đại Thanh, bọn họ càng quan tâm tới lợi ích trước mắt hơn.

Chỉ có Tô Duy hiểu đây là chuyện gì, Từ Quảng Nguyên hy vọng kim đồng hồ chuyển động theo chiều ngược lại, như vậy mới có thể quay trở lại quá khứ, nhưng hiện tại nó lại chạy xuôi, nói cách khác, mượn chiếc đồng hồ này, cậu có thể trở về thế giới của mình!

Trong lúc vui mừng, Tô Duy lao vào giữa vòng sáng cầm lấy chiếc đồng hồ, Từ Quảng Nguyên thấy vậy, không khỏi khẩn trương, lão sờ được khẩu súng rơi trên mặt đất, nhắm vào cậu bóp cò.

"Tô Duy cẩn thận!"

Thẩm Ngọc Thư nhìn thấy nguy hiểm, lập tức xông lên che chắn cho cậu, Tô Duy chỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, tiếp theo là Thẩm Ngọc Thư ngã gục trên đất, cậu vội vàng ôm lấy hãn, kêu lên: "Thẩm Vạn Năng? Thẩm Ngọc Thư cậu sao rồi?"

Áo ngực trái của Thẩm Ngọc Thư bị bắn thủng một lỗ, hãn nằm trên mặt đất nói không ra lời; Tô Duy hoảng hốt, tuy thấy chiếc đồng hồ bị bọn họ đung vào, văng ra khỏi vòng sáng, nhưng cũng chẳng còn tâm trạng để ý tới nó.

Cậu cố gắng đè ngực Thẩm Ngọc Thư lại, thấy vết thương của hắn đúng vào chỗ hiểm, đầu óc nhất thời hoảng loạn, không biết nên làm thế nào, chỉ không ngừng an ủi: "Không sao đâu, tôi đưa cậu về thời của tôi, ở đó y học hiện đại, nhất định có thể cứu cậu..."

Vai trái Lạc Tiêu Dao bị thương, bị Đao Mộc Hành kéo sang một bên không cho động đậy, lúc này nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư xảy ra chuyện, cậu ta giằng Đao Mộc Hành ra muốn chạy qua giúp, Đao Mộc Hành quát: "Bên kia có Tô Duy, chúng ta đi tìm đồng hồ!"

"Lúc này là lúc nào rồi mà anh còn nghĩ đến những thứ của cái đó!"

"Không, cậu không nghe Tô Duy nói sao? Có chiếc đồng hồ kia, bọn họ mới được cứu. Anh của cậu có Tô Duy chăm sóc rồi, chúng ta đi tìm đồng hồ, như vậy mới có thể giúp được bọn họ!"

Lạc Tiêu Dao đúng là đã nghe Tô Duy nói, nhưng cậu không thể hiểu được câu nói đó. Do dự một lúc, vẻ mặt nghiêm túc của Đao Mộc Hành khiến cậu lựa chọn tin tưởng, đẩy những kẻ đang tranh giành ở gần đó ra, đi tìm đồng hồ quả quýt.

Chỉ có điều hiện tại địa cung đã rối loạn, Lạc Tiêu Dao chỉ mải hồ nhìn thấy đồng hồ văng ra khỏi vòng hoa văn, ngoại trừ vòng sáng chỗ đó, tất cả đều mịt mờ, hơn nữa nó lại rơi vào giữa đám người đang điên cuồng, muốn tìm được nào có dễ?

Nhưng cho dù chiếc đồng hồ biến mất, ánh sáng trong vòng hoa văn cũng không yếu đi, ngược lại càng lúc càng thêm lóa mắt, Trường Sinh ôm sóc

con lao vào trong vòng sáng, Kim Lang không nghĩ ngợi gì cũng chạy vào theo nó.

Đối diện vang lên tiếng cười cuồng loạn của Từ Quảng Nguyên.

"Các người sẽ không thực hiện được, thứ ta không có, các người cũng đừng hòng..."

Vừa dứt lời, lão đã bị Diệp Vương gia giữ lại. Diệp Vương gia vung con dao lên đâm về phía lão, mặt đất lúc này lại chấn động dữ dội, địa cung bị dư chấn của thuốc nổ tấn công, tiếp tục chao đảo; quan tài chệch ra khỏi bệ, có điều tất cả còn đang mải mê vơ vét, không ai chú ý. Mãi đến khi con chấn động truyền tới, quan tài trượt từ trên đài xuống, lao về phía mặt đất!

Tiếng cười của Từ Quảng Nguyên đột nhiên im bật, cùng với tiếng ầm ầm dội lại mãi trong địa cung, mọi người phát hiện lão và Diệp Vương gia đều bị đè phía dưới quan tài. Trọng lượng của bản thân quan tài cộng với những thứ an táng trong đó, tất cả phải đến hơn nửa tấn; tức khắc bụi đất mịt mờ, tất cả vội vàng bịt mũi lui về phía sau, mãi đến tận khi dư chấn giảm đi, mới nhìn thấy máu tràn ra bên dưới quan tài, không biết là máu của ai...

"Lão gia! Lão gia!"

Diêm Đông Sơn hoảng hốt kêu lên, ra lệnh cho những tùy tùng khác giúp di chuyển quan tài, nhưng khi quan tài bị lật, thi thể cùng với những vật an táng bên trong đều lăn ra ngoài, đá quý trên châu nhiều vô số kể. Cửa cải trước mặt, ai còn để ý tới lời của Diêm Đông Sơn, thậm chí đến thi thể với thân phận đã từng được tôn sùng nhất kia cũng bị lờ đi, cả đám người thi nhau bò trên mặt đất, vung tay vung chân đánh nhau để tranh giành đồ.

Trong tình trạng hỗn loạn này, Lạc Tiêu Dao căn bản không thể tìm thấy chiếc đồng hồ, cậu ta cuống đến sắp khóc tới nơi, nắm lấy áo Đoan Mộc Hành, hỏi: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Đoan Mộc Hành cũng không biết, đang định qua xem xét vết thương của Thẩm Ngọc Thư thì kinh ngạc phát hiện ra ánh sáng càng lúc càng mạnh, hoa văn luân phiên ẩn hiện trong không trung, luồng sáng dường như xây nên một đường ống, căn bản không thể tiến vào; may mắn là vừa rồi quan tài rơi xuống không khiến họ bị thương. Đoan Mộc Hành đành phải ở bên ngoài kêu to: "Ngọc Thư, Tô Duy, các cậu sao rồi?"

Tô Duy đầu óc hoảng hốt, đang không biết đáp lại thế nào, Thẩm Ngọc Thư mở mắt ra, cầm tay cậu đặt sang một bên, sau đó dưới sự giúp đỡ của Kim Lang, ngồi dậy.

Tô Duy nhìn mà trở mắt, lắp bắp hỏi: "Cậu, cậu không sao?"

"Ngực rất đau, nhưng... Căn cứ vào những hiểu biết đối với thi thể của tôi, thì hình như không sao."

Không thềm để ý đến câu nói đùa của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy lập tức đẩy tay hẳn ra, kiểm tra vết thương trên ngực, phát hiện ngoại trừ áo bị bắn thủng thì một chút máu cũng không có; cậu lại kéo áo Thẩm Ngọc Thư ra, ánh kim loại lóe lên trước mắt, một chiếc đồng hồ quả quýt rơi ra.

Vừa rồi để thu hút sự chú ý của mọi người, Tô Duy cầm đồng hồ giả chạy khắp nơi, chiếc đồng hồ thật được cậu đưa cho Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư tiện tay nhét nó vào túi áo trong, không ngờ hành động tùy tiện này vào thời khắc quan trọng lại cứu mạng hẳn.

Tô Duy nhặt chiếc đồng hồ lên, chỉ thấy vỏ đồng hồ bị lõm xuống rất sâu, chính là viên đạn bắn trúng tạo thành. Cậu mở nắp đồng hồ ra, kim đồng hồ đã ngừng chuyển động.

Trong khoảnh khắc, Tô Duy rốt cuộc cũng hiểu ra: tại sao lúc cậu trộm chiếc đồng hồ này, trên vỏ đồng hồ lại có vết lõm nhỏ, hóa ra vết lõm được tạo thành như thế; tuy rằng sau này có người sửa lại, nhưng vết lõm đó không thể sửa được hoàn toàn.

Thế nên tất cả nguyên nhân kết quả, tất cả những sự tình cờ trùng hợp thực ra đã được định sẵn ngay từ lúc đầu.

Chưa từng có bất cứ chuyện gì bị thay đổi, tất cả đều giống như chiếc đồng hồ quả quýt này, chậm rãi chuyển động theo quỹ đạo đã vạch sẵn.

"Tô Duy, cậu không sao chứ?"

Vẻ mặt Tô Duy nhìn chiếc đồng hồ quá nghiêm trọng, Thẩm Ngọc Thư ngược lại sợ rằng cậu bị thương, nắm lấy vai Tô Duy cẩn thận xem xét.

Tô Duy định thần lại, mỉm cười với hẳn.

Đồng hồ quả quýt đã hỏng, cho nên mong muốn trở về thời hiện đại có lẽ cũng không thể thực hiện được. Có điều không sao hết, bên cạnh có nhiều bạn tốt như vậy, cậu không ngại bắt đầu lại cuộc đời của mình ở nơi đây.

"Không sao, tôi rất ổn."

Tô Duy kéo Thẩm Ngọc Thư đứng lên, thấy Trường Sinh và Kim Lang cũng bình yên vô sự, định đi ra ngoài vòng hoa văn. Lúc này mới phát hiện không chỉ có Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao không thể tiến vào, mà bọn họ cũng không ra được, ánh sáng đã tạo thành bức tường vây, ngăn cách hai bên.

Tô Duy kinh ngạc, giơ tay chạm vào luồng sáng, phát hiện đó không phải là vách tường mà là không gian hình thành bởi cuồng phong. Cậu đưa cánh tay ra, định xuyên qua bức tường gió, nhưng cùng lắm chỉ có thể len vào một phần, không cách nào thoát ra khỏi luồng gió.

Thẩm Ngọc Thư nhíu mày hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

Tô Duy cũng không hiểu, cậu chỉ biết việc thay đổi thiên mệnh mà Từ Quảng Nguyên nói có lẽ đã thành công, mắt thấy các hoa văn lướt qua càng lúc càng nhanh, trong mơ hồ vô số hình ảnh trải qua trước mắt: có cảnh là khi cậu vừa tới Thượng Hải, cũng có cảnh là khi cậu mới vào nghề trộm, thậm chí còn có cả hình ảnh cậu theo sư phụ bên ba lúc nhỏ... Tất cả hết như đèn kéo quân, từng cảnh từng cảnh ẩn hiện trong bức tường ánh sáng.

Có lẽ đồng hồ quả quýt chỉ là vật khởi động, một khi cánh cửa lỗ đen đã mở ra, cho dù chiếc đồng hồ đó có mất cũng không ảnh hưởng đến sự thay đổi của thời gian và không gian.

Nghĩ đến đây, Tô Duy vội vàng hét lớn: "Bám chắc lấy tôi!"

Lúc này tốc độ của ánh sáng càng lúc càng nhanh, bốn người chỉ cảm thấy bọn họ gần như sắp bay lên cùng với luồng sáng; Kim Lang vội vàng ôm lấy Trường Sinh, Thẩm Ngọc Thư trước đó đã nghe Tô Duy kể qua về việc

xuyên thời gian, hắn đã có tâm lý chuẩn bị, thấy không thể đi ra ngoài nữa bèn nắm lấy tay Tô Duy, hướng về phía Đoan Mộc Hành hét lên: "A Hành, giúp tôi chăm sóc Tiêu Dao thật tốt, cả chú và dì út nữa!"

Đoan Mộc Hành muốn lao vào vòng sáng, nhưng trong chớp mắt, ánh sáng từ bên trong vòng hoa vẫn đột nhiên tỏa ra xung quanh; Đoan Mộc Hành không kịp đề phòng, che mắt lùi lại phía sau, khi hắn nhìn lại đã phát hiện luồng sáng nhạt dần, hình ảnh của bốn người kia cũng càng lúc càng mờ, dường như biến mất dần trong không gian.

Một vật hình tròn từ trong luồng sáng ném về phía hắn, Đoan Mộc Hành đưa tay bắt lấy, nghe tiếng Tô Duy từ xa xôi truyền đến.

"Cái này tặng cho cậu, chúc tất cả bình an..."

Tô Duy hình như còn nói gì đó nữa, nhưng âm thanh xa dần, nghe không rõ; Đoan Mộc Hành mở lòng bàn tay ra, chiếc đồng hồ mà Từ Quảng Nguyên khao khát kia đang nằm trong tay hắn, bị đạn bắn trúng, nó đã ngừng hoạt động. Đoan Mộc Hành nhìn nó một lúc, lại ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Luồng sáng đã mất, bốn người đó và cả sóc con không biết đã đi đâu, hoa văn trên nền đá cũng biết mất, chỉ còn lại một vũng máu.

Lạc Tiêu Dao bị cảnh tượng thần kỳ trước mắt dọa đến ngây người, nắm lấy tay Đoan Mộc Hành, cuống quýt hỏi: "Bọn họ đi đâu rồi? Liệu có sao không? Chúng ta phải làm thế nào để cứu họ?"

"Không cần cứu, có lẽ bọn họ chỉ là đi về nơi thuộc về mình thôi."

Lạc Tiêu Dao nghe không hiểu, khước mắt bắt đầu đỏ lên, Đoan Mộc Hành vỗ vỗ mu bàn tay cậu ta, an ủi: "Yên tâm đi, bọn họ là người tốt, sẽ được trời phù hộ thôi, không có việc gì đâu. Chúng ta tốt nhất là nghĩ xem nên làm thế nào để ra ngoài đi."

"Ra ngoài? Anh không cần những thứ ở đây ư?"

"Không cần..."

Nhìn đám người đang đánh nhau tranh giành châu báu một cách khinh thường, mắt Đoan Mộc Hành tràn ngập nghĩ suy.

"Có lẽ Tô Duy nói đúng, đi cùng với đám người này, chỉ tổ bỏ mạng bản thân. Phía trước đường rộng trời cao, nào phải chỉ có một con đường này để đi."

Cơn đau từ bên dưới dội lên kéo ý thức đang hỗn loạn của Tô Duy lại.

Cậu hình như đang nằm trên mặt đất, cảm giác không trọng lực biến mất; có điều trước mắt vẫn là ánh sáng chói lòa, là loại ánh sáng cực kỳ chói mắt, chói đến hai mắt gần như không thể mở ra, đầu óc quay cuồng dữ dội, Tô Duy nghi ngờ nó sẽ ngừng hoạt động bất kỳ lúc nào.

Tô Duy phải duy trì tư thế nằm ngửa này đến nửa ngày, trạng thái hỗn loạn của não bộ mới từ từ giảm bớt; ánh sáng dần dần biến mất, cậu nhìn được bầu trời phía trên. Nó hơi khác với cảnh thường ngày cậu vẫn nhìn, bầu trời

đêm ở đây mênh mông đen tối, mơ hồ mới có một vài ngôi sao lấp lờ, càng khiến cho màn đêm thêm cô tịch.

Trong lòng Tô Duy dấy lên cảm giác bi thương, giống như rất nhiều năm trước đây khi cậu phải một mình hành động trong đêm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn không trung, trong lòng cũng trào lên cảm giác như vậy.

Tô Duy mơ màng ngồi dậy, kinh ngạc phát hiện nơi này không hề tối tăm, chung quanh đều là nhà cao tầng, khu vực phần hoa phía xa còn có đèn đuốc sáng trưng, tiếng còi ô tô và tiếng nhạc không biết từ đâu truyền tới, bầu trời đêm thỉnh thoảng lại có ánh sáng nhấp nháy, là máy bay bay đêm.

Tô Duy ngỡ ngẩn, cảnh tượng trước mắt quá quen thuộc, nhưng chính vì quá quen thuộc, cậu ngược lại không thể tin được vào mắt mình, vội vàng dụi dụi mắt; sau khi chắc chắn không phải là hoa mắt, Tô Duy nhảy dựng lên, hai tay giơ cao, múa may trong không trung.

"Ta đã trở về! Ta đã trở về! Oa ha ha, ta đã trở lại rồi!"

"Tô Duy, cậu không sao chứ?"

Niềm hưng phấn bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang, Tô Duy theo giọng nói quay lại, thấy Thẩm Ngọc Thư đang đứng đằng sau mình, bên cạnh là Kim Lang và Trường Sinh, sóc con Củ Lạc ngồi xổm trên đầu Trường Sinh, tò mò nhìn đông nhìn tây.

Tô Duy xông lên bổ nhào trên người Thẩm Ngọc Thư, ôm lấy hân vừa nhảy vừa kêu.

"Tôi rất khoẻ, khoẻ đến không thể khoẻ hơn! Thẩm Ngọc Thư, tôi về đến quê nhà của mình rồi, cậu có mừng cho tôi không?"

"Bình tĩnh bình tĩnh, tuyến thượng thận của cậu hiện tại tiết ra quá nhiều kích thích tố, rất dễ dẫn đến các tình trạng như điên cuồng tạm thời, mất đi khả năng ngôn ngữ, thậm chí là ngất xỉu."

"Cho dù ngất xỉu tôi cũng chịu, chỉ cần đừng bắt tôi vừa mở mắt ra là lại trở về thời Dân quốc là được...."

Tô Duy hưng phấn đến mức nhảy lên hét lớn. Có điều dưới sự ảnh hưởng của Thẩm Ngọc Thư, cậu dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không đúng. Nhưng không nhảy nhót nữa, cậu đẩy Thẩm Ngọc Thư ra, nhìn hằm từ trên xuống dưới.

"Thẩm Ngọc Thư!" Tô Duy kêu lên.

Thẩm Ngọc Thư gật gật đầu.

Tô Duy lại kêu: "Thẩm Ngọc Thư!"

"Trung khu thần kinh của cậu quả nhiên rối loạn rồi. Có cần tôi châm cứu cho không? Tôi lúc nào cũng mang kim châm cứu trên người."

"Không cần!"

Tô Duy lui về phía sau một bước, đưa tay ra ngăn lại, nhìn chăm chú Thẩm Ngọc Thư ba giây, lại quay sang nhìn Trường Sinh và Kim Lang, cuối cùng

là sóc con trên đầu Trường Sinh.

"Không thể nào, ba người các cậu đều cùng tôi xuyên không tới đây sao?"

Trường Sinh thì không nói, nó vốn dĩ là người của thời hiện đại, nhưng tại sao Kim Lang cũng tới? Thẩm Ngọc Thư cũng tới? Còn cả con sóc này nữa?

Nhớ tới tình hình trước đó... Được rồi, tạm thời có thể giải thích là bởi vì vừa rồi bọn họ gặp phải tình huống đặc biệt, mấy người này xuất hiện ở đây cũng không có gì kỳ quái. Xem ra bất kỳ ai cũng có thể xuyên không, chỉ cần có chiếc đồng hồ quả quýt là có thể mở ra lỗ đen đó.

Có điều, thế này cũng được sao?

So với sự hưng phấn của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều; hắn kiểm tra xem Trường Sinh và sóc con có bị thương không, sau đó đem sự chú ý đặt vào cảnh vật trước mắt, nhìn xung quanh, hỏi: "Đây là quê nhà mà cậu thường nhắc tới sao?"

Đầu óc Tô Duy vẫn rối như mớ bòng bong, không chú ý tới câu hỏi của hắn, vồ vồ cái trán rên rì: "Oh My God, có phải là tôi đã thay đổi chỗ nào của lịch sử không?"

"Tô Duy, cậu có khỏe không?"

"Không khỏe lắm."

"Tô chan, không khoẻ thì phải đi gặp bác sĩ, đầu bị va đập là rất phiền đấy, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ."

"Anh chính là bác sĩ, để anh xem cho cậu ta."

"Tôi hiện tại đầu óc đã loạn lắm rồi, các vị đừng làm nó thêm rối nữa được không, hai vị đại ca?"

Tô Duy nhắm mắt lại, hai tay ra sức day huyệt Thái Dương, cứ cảm giác có chỗ nào đó không đúng, hơn nữa còn là vô cùng vô cùng không đúng, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra đó là cái gì.

"Chít chít chít!"

Sóc con ở trên đầu Trường Sinh kêu không ngừng, Tô Duy mở mắt ra nhìn nó, thấy nó thỉnh thoảng lại nhìn trái nhìn phải, bộ dạng vô cùng hưng phấn, cậu bất đắc dĩ nói: "Tao không biết có còn ai khác xuyên thời gian tới đây hay không, nhưng mà là con sóc đầu tiên xuyên không đấy."

Trường Sinh vượt vượt đầu sóc con, trấn an nó, lại ngửa mặt lên nhìn Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư.

"Chúng ta đã thoát hiểm, vậy còn Đoàn Mộc ca ca và Tiêu Dao phải làm sao? Những người xấu đó liệu có hại bọn họ không?"

Thẩm Ngọc Thư nói: "Không đâu, A Hành có thể hoá giải được nguy hiểm, anh chỉ lo là không biết bọn họ có hiểu tình huống lúc đó của chúng ta là

như thế nào không thôi. Nếu bọn họ cho rằng chúng ta đã chết, vậy thì chú dì nhất định sẽ rất đau lòng."

"Chắc là không đâu, bởi vì tôi đã gian lận."

Tô Duy chớp chớp mắt, trên mặt lộ ra nụ cười bồn chồn.

Từ lúc tới Thượng Hải, cậu vẫn viết nhật ký, trong đó có ghi lại những gì cậu đã trải qua và suy nghĩ của mình, thỉnh thoảng cũng sẽ nhắc một chút tới thời cuộc, còn có cả thời đại thuộc về chín mươi năm sau nữa kia.

Cuốn nhật ký đó được cậu đặt ở phòng ngủ của Lạc gia, sớm muộn thì Đoan Mộc Hành và Tiêu Dao cũng sẽ phát hiện; cậu tin rằng với chỉ số thông minh của Đoan Mộc Hành, hẳn sẽ từ những dòng chữ trong nhật ký mà đoán được thân phận của cậu, cũng sẽ hiểu ra bọn họ đi đâu.

Còn về việc sau đó họ sẽ lựa chọn thế nào, vậy thì tùy bọn họ quyết định đi.

Đối diện vang lên tiếng bước chân dồn dập, cắt ngang luồng suy nghĩ của Tô Duy, không chờ cậu xoay người lại, đã nghe một người đàn ông cao giọng quát: "Không được nhúc nhích, giơ tay lên!"

Thanh âm có chút quen thuộc, Tô Duy tò mò xoay người lại, đối phương lập tức lại quát: "Giơ tay lên, Tô Duy, cậu đã bị bắt!"

"Thẩm Ngạo!"

Nhìn thấy người đàn ông đang cầm súng nhắm vào mình, Tô Duy cũng kêu lên.

Thẩm Ngạo hôm nay mặc thường phục, quần áo và đầu tóc đều rất tùy ý, nhưng vẫn không át được khí thế của một cảnh sát hình sự; đặc biệt là sau khi phát hiện mục tiêu, khí thế của hắn càng thêm sắc bén, họng súng chỉ vào Tô Duy, khuôn mặt lạnh băng.

Tô Duy không bị khí thế của hắn trấn áp, chỉ nhìn hắn chăm chú, bỗng nhiên bật cười.

"Thẩm Ngạo, quả nhiên là cậu. Đã hơn một năm không gặp, cậu chẳng thay đổi một chút nào nhỉ, da đẹp thế, là dùng hãng mỹ phẩm dưỡng da nào vậy? Giới thiệu cho tôi với..."

"Đừng có giở trò, tôi biết ngay là cậu không chết mà. Lần này cậu sẽ không may mắn như vậy đâu!"

Đối với Tô Duy mà nói, Thẩm Ngạo là đồng hương lâu ngày gặp lại; nhưng với Thẩm Ngạo mà nói, Tô Duy chỉ là một tên tội phạm giao hoạt đang bị truy nã. Hắn không dám lơ là, sau khi lên tiếng cảnh cáo, ánh mắt lại quét về đám người phía sau Tô Duy.

Ánh sáng trên đường không được tốt lắm, nhìn không rõ bộ dạng của những người kia, nhưng Thẩm Ngọc Thư và Kim Lang đều có thân hình cao lớn, Thẩm Ngạo càng thêm cảnh giác, cười lạnh nói: "Mấy ngày không gặp, đồng đảng của cậu tăng thêm không ít nhỉ."

Thẩm Ngọc Thư nghe không hiểu, hỏi Tô Duy.

"Chỗ này người ta quen gọi cộng sự là đồng đảng à?"

Không, từ 'đồng đảng' có đặt ở thời đại nào cũng không mang nghĩa tốt...

Tô Duy hiện giờ không có tâm trạng nào để giải thích vấn đề nhỏ này, vừa trở về, cậu chỉ muốn biết một việc. Không thèm quan tâm đến thái độ thù địch của Thẩm Ngạo, Tô Duy hỏi: "Hiện giờ là năm thứ bao nhiêu công nguyên?"

"Hả?" Thẩm Ngạo nhất thời không hiểu được những lời này, hỏi lại: "Cậu mất trí nhớ sao?"

"Không mất trí nhớ, tôi chỉ là xuyên không mà thôi."

"Tô Duy, tôi cảnh cáo cậu, đừng có nghĩ tới chuyện giở trò, cậu gây ra một vụ án lớn như vậy, trốn không thoát được đâu!"

"Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không trốn, tôi chỉ muốn biết hiện tại là ngày mấy tháng mấy năm thứ bao nhiêu sau công nguyên thôi!"

Thẩm Ngạo nhìn trân trân Tô Duy, dường như muốn từ vẻ mặt tìm xem cậu có dụng tâm gì, nửa ngày không thèm nói câu nào.

Cuối cùng vẫn là Tô Duy lên tiếng.

"Tôi bảo này, không phải cậu cũng không nhớ đấy chứ?"

Thẩm Ngạo vẫn không đáp lại, nhưng nhìn vẻ mặt của hãn Tô Duy phát hiện mình đã đoán đúng.

Dù sao bọn họ cũng đã có hơn một năm cậu truy tôi đuổi, ít nhiều đều có chút hiểu biết lẫn nhau: con người Thẩm Ngạo về mặt phá án thì rất sáng suốt thông minh, có điều trong cuộc sống thường ngày thì thảnh thảng cũng có những lúc ngốc nghếch.

Trong lúc Tô Duy đang định bật cười thì Thẩm Ngạo lôi điện thoại di động ra, bật lên chìa cho cậu xem.

"Thứ Ba ngày 27 tháng Mười năm 2016."

Tô Duy nhìn một lần, lại nhìn lần nữa, xác định mình không nhìn lầm, không khỏi vừa mừng vừa sợ, nhảy cẫng lên một cái, kêu lên: "Mẹ kiếp, tôi cuối cùng cũng xuyên không trở lại rồi!"

"Tôi cảnh cáo cậu không được nhúc nhích!"

"Rồi rồi rồi, thì không nhúc nhích!"

Họng súng đối diện đang chĩa vào cậu, tuy Thẩm Ngạo là cảnh sát hình sự, sẽ không tùy tiện nổ súng, nhưng Tô Duy vẫn cẩn thận không gây sự với đối phương, tránh cho bản thân vừa mới may mắn trở lại thời hiện đại đã phải ăn đạn.

Cho nên cậu rất phối hợp, giơ hai tay lên. Nhưng Tô Duy phối hợp không có nghĩa là người khác cũng phối hợp.

Thẩm Ngọc Thư tiến lên trước một bước, đánh giá vị hình cảnh tiên sinh này từ trên xuống dưới.

"Hóa ra cậu chính là Thẩm Ngạo."

Đối với Thẩm Ngạo mà nói, là đồng đảng của Tô Duy, người này cũng rất nguy hiểm, hăn đề cao cảnh giác, đề phòng đối phương giở trò, hỏi: "Anh biết tôi?"

Thẩm Ngạo nghĩ nửa ngày, cũng không nhớ nổi trong danh sách tội phạm truy nã có người nào như vậy, nhưng lại cảm thấy đối phương nhìn rất quen, quen đến độ có thể lập tức gọi được tên.

Thế nhưng hăn lại không hề quen biết người này.

"Tôi hình như đã gặp cậu ở đâu..."

"Tôi cũng vậy, cảm giác cậu giống ai đó..."

Hai người nhìn nhau, Trường Sinh cũng tò mò thò đầu lại, nhìn qua nhìn lại cả hai một hồi, cuối cùng đưa ra kết luận.

"Em biết rồi, các anh giống nhau chứ sao."

Tô Duy hét thảm một tiếng.

Cậu rớt cuộc cũng nghĩ ra chỗ nào không đúng rồi: Cậu không nên mang Thẩm Ngọc Thư tới thời hiện đại!

Nếu sự việc phát triển bình thường thì Thẩm Ngọc Thư sẽ ở lại thời Dân quốc kết hôn sinh con, sau đó có cháu có chắt, sau đó chắt của hẳn là Thẩm Ngạo sẽ tới truy đuổi cậu, khiến cậu rơi từ trên cao xuống, xuyên không tới năm 1927.

Nhưng bây giờ Thẩm Ngọc Thư đã tới thời hiện đại, vậy thì vận mệnh của hẳn đã bị viết lại, hẳn không thể có vợ có con ở thời Dân quốc, càng không thể có cháu có chắt; nói cách khác Thẩm Ngọc Thư và Thẩm Ngạo tuyệt đối không thể đồng thời tồn tại trong cùng một không gian thời gian, bọn họ nhất định sẽ có một người biến mất!

Nghĩ đến kết quả đáng sợ này, trán Tô Duy tức khắc toát mồ hôi lạnh, không thèm quan tâm đến họng súng đang chĩa vào mình, lao tới trước mặt bọn họ, không ngừng nhìn trái nhìn phải, kêu lên: "Tại sao lại như vậy! Tôi không cố ý đâu, làm ơn, các cậu đều không được biến mất!"

"Tô Duy, tôi cảnh cáo cậu lập tức ngừng phản kháng!"

"Tôi không phản kháng, tôi là đang suy nghĩ vấn đề, không muốn chết thì đừng có quấy rầy tôi!"

Tô Duy có ý tốt, nhưng lời nói thì đầy tính chất đe dọa, thế nên Thẩm Ngạo hiểu theo mặt chữ, lập tức giữ chặt cò súng.

Vừa thấy có nguy hiểm, Trường Sinh cuống lên, lao đến giơ tay che chắn trước mặt Tô Duy.

Kim Lang sợ Thẩm Ngạo tổn thương đến Trường Sinh, cũng xông lên hỗ trợ, nắm chặt kích Nga Mi trong tay, Trường Sinh lại hoảng hốt giữ tay gã

lại, ra sức lắc đầu, kêu lên: "Cha nuôi, không được động thủ!"

Bọn họ giăng cò, thu hút sự chú ý của Thẩm Ngạo về phía đó; hần nhìn thấy Trường Sinh, hơi sửng sốt, sau đó vẻ mặt càng lúc càng cổ quái, quát Tô Duy: "Cậu còn nói không bắt cóc Phùng Tuấn Thanh, nó hiện giờ chẳng phải đang ở đây sao?"

"Phùng Tuấn Thanh?"

Tô Duy nhất thời không hiểu, nhú mày nhìn hần.

Phản ứng của cậu trong mắt Thẩm Ngạo đều là làm trò, hần cười khẩy nói: "Cậu cũng biết giả vờ thật đấy. Án mạng của Phùng gia mới qua hơn nửa tháng, cậu đã quên rồi sao?"

Nghe Thẩm Ngạo nhắc, Tô Duy mới nhớ ra, lúc ấy cậu bị mắc bẫy, tới biệt thự của nhà thương gia đá quý họ Phùng để trộm đồ; nhưng khi tới nơi thì phát hiện con thứ của Phùng gia là Phùng Thiệu Tiên đã bị giết, biết tình hình không ổn, bèn nhanh chóng rút khỏi hiện trường.

Xong việc Tô Duy mới đọc báo biết được tin tức liên quan, hóa ra đêm đó ngoại trừ Phùng Thiệu Tiên bị giết, con ông ta là Phùng Tuấn Thanh cũng bị bắt cóc, sống chết chưa rõ thế nào; sau đó Thẩm Ngạo bởi vậy nghi ngờ cậu là hung thủ, liên tục dồn ép nên mới dẫn đến chuyện cậu rơi từ trên cao xuống xuyên không.

Tô Duy gật gật đầu.

"Hình như là có chuyện như vậy, chắc vẫn chưa qua thời hạn truy tố chứ?"

"Đừng ngây thơ thế, trên đời này không có thời hạn truy tố nào ngăn như vậy đâu."

"Không, tôi chỉ là muốn biết tại sao cậu đột nhiên lại nhắc tới vụ án này? Lần trước cậu theo dõi tôi... à không, là đuổi theo tôi, hại tôi thiếu chút nữa thì toi mạng; tôi đã bảo tôi không phải hung thủ, tôi và vụ án đó không có chút quan hệ nào hết."

"Sự thật đã bày ngay trước mắt, cậu còn giả vờ vô tội cái gì? Một chút quan hệ cũng không có, vậy tại sao Phùng Tuấn Thanh lại đi cùng cậu?"

"Hả?"

Nhìn theo ánh mắt của Thẩm Ngạo, Tô Duy quay sang, thấy Trường Sinh, cậu vờ lẽ, chỉ vào Trường Sinh hỏi Thẩm Ngạo.

"Cậu nói nó là Phùng Tuấn Thanh?"

Thẩm Ngạo còn chưa trả lời, Kim Lang đã lạnh giọng quát: "Nó không phải Phùng Tuấn Thanh, nó là Trường Sinh!"

Sát khí của Kim Lang quá nặng, hơn nữa trên người gã còn dính máu, Thẩm Ngạo càng cảm thấy gã cổ quái, trực giác nói cho hẳn biết người đàn ông này nguy hiểm nhất, hống súng lập tức hướng về phía gã.

Trường Sinh vội vàng đứng chắn trước mặt Kim Lang, liên tục lắc đầu nói: "Không phải không phải, bọn họ đều là người tốt, bọn họ không có bắt cóc em!"

"Em đừng để bị họ lừa, bọn họ là một đám, lập tức qua đây với anh."

"Không phải! Họ vẫn luôn chăm sóc em, em cũng không phải người anh nói, em tên Trường Sinh, Trường Sinh trong trường sinh bất lão!"

Phối hợp với lời của Trường Sinh, sóc con cũng đứng thẳng trên hai chân sau, chít chít kê, nó nhe răng ra với Thấm Ngạo, có vẻ sẵn sàng tấn công bất kỳ lúc nào.

Thấm Ngạo bị phản ứng của Trường Sinh làm cho ngờ ngác, lại nhìn bọn họ một lần nữa, thấy quần áo của họ đều rất kỳ quái, trên mặt và trên người

toàn là bụi bẩn và vết máu, nhìn có vẻ rất thảm hại, đặc biệt là Trường Sinh. Thăng bé này thoạt nhìn thì rất giống Phùng Tuấn Thanh, nhưng hình như lại không giống lắm, cho dù là quần áo, kiểu tóc, hay là khí chất...

Hắn không khỏi lẩm bẩm: "Một tuần vừa rồi các người đi đâu, lại ăn mặc cổ quái như vậy..."

Tô Duy nghe không hiểu, hỏi: "Một tuần?"

Thấm Ngạo gật đầu, hỏi lại Tô Duy.

"Cậu cố ý cho đứa nhỏ này cái trang như vậy, là định cho nó giả làm dân nhập cư trái phép đưa đi đâu à?"

"Cậu nói chỉ có một tuần!?"

Thẩm Ngạo trừng mắt nhìn Tô Duy, nếu không phải vẻ mặt Tô Duy quá nghiêm trọng, hẳn tuyệt đối sẽ nghi ngờ Tô Duy đang tiến hành âm mưu gì đó, lạnh lùng nói: "Cậu sai trọng điểm rồi."

"Không có... Đợi đã, đợi đã, vừa rồi hình như cậu nói hôm nay là 27 tháng Mười?"

"Phải."

"Tôi nhớ hôm cậu đuổi bắt tôi, hình như là tầm 21?"

Liên tiếp đối mặt với một loạt câu hỏi ngu ngốc, Thẩm Ngạo câm nín, hẳn chả buồn xem Tô Duy diễn trò nữa, tự động giải thích: "Đúng vậy, nếu lúc ấy cậu rơi từ trên cao xuống chết thì đêm nay là bảy ngày giỗ của cậu."

Nghe xong câu này, Tô Duy lập tức nhìn xung quanh, lại vọt tới con đường phía đối diện xem xét, ánh mắt Thẩm Ngạo vẫn luôn theo sát, chỉ có điều không ngăn cản cậu.

Hắn đương nhiên muốn bắt Tô Duy, nhưng hiện tại có thêm Phùng Tuấn Thanh, đứa bé vốn tưởng đã bị hại giờ vẫn còn sống; hơn nữa nhìn những người này không có vẻ sẽ gây khó dễ, đây có lẽ là tin vui lớn nhất, cho nên

Thẩm Ngạo không manh động; thân là cảnh sát, việc đầu tiên hẳn muốn là đảm bảo an toàn cho con tin.

Tô Duy chạy tới trước hai tòa nhà liền nhau, cuối cùng cũng phát hiện đây chính là chỗ lần trước mình rơi xuống, cậu ngẩng đầu nhìn tầng thượng của tòa cao ốc, lại nhìn xuống dưới chân. Thẩm Ngạo nói không sai, đêm đó cậu vốn dĩ sẽ rơi xuống mất mạng, đó là nếu như cậu không lấy cái đồng hồ quả quýt kia.

Gió thổi qua, tro tàn bị cuộn lên bay tan tác, Tô Duy nhận ra trên mặt đất còn có một ít vàng mã vừa mới được đốt xong, nhìn về phía Thẩm Ngạo.

"Cho nên đêm nay cậu tới chỗ này, là để hoá vàng mã đưa tôi lên đường?"

"Tôi tới điều tra chân tướng."

"Vậy chỗ vàng mã này..."

"Nhân tiện đốt."

Nhìn vẻ mặt 'quả nhiên là như thế' của Tô Duy, Thẩm Ngạo nói: "Cậu đừng có hiểu lầm, tôi không thấy áy náy vì chuyện đêm đó, tôi chỉ không biết cậu làm thế nào để chạy thoát thôi. Tôi tin rằng cậu sẽ không chết, sẽ không chết dễ dàng như vậy."

Lời giải thích giấu đầu hở đuôi, đến Trường Sinh cũng không nhịn được che miệng lén cười, nhỏ giọng nói: "Anh cảnh sát, anh cũng là người tốt."

"Tôi đã bảo là tôi chỉ muốn tìm ra chân tướng thôi!"

"Vâng vâng vâng."

Tô Duy thuận miệng phụ họa.

Nguyên nhân không quan trọng, quan trọng là Thẩm Ngạo nói cho cậu một sự thật: cậu tuy đã về Thượng Hải thời Dân quốc ở đó hơn một năm, nhưng trên thực tế nơi này mới trôi qua một tuần, đây rất có thể là sai giờ do lỗi đen gây ra.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Thẩm Ngạo, giơ tay quơ quơ trước mặt hẳn.

Thẩm Ngạo nhíu mày hỏi: "Làm gì thế?"

"Tôi có thể sờ cậu một chút không?"

"Hả?"

"Xin đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn tấn công cậu, đương nhiên cũng không phải là trêu chọc cảnh sát, tôi chỉ là sờ mà thôi..."

Nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của Thẩm Ngạo, Tô Duy nhún nhún vai.

"Thực ra tôi chỉ là muốn xác nhận xem cậu có tồn tại hay không thôi."

"Vớ vẩn, tôi đương nhiên là tồn tại, cần tôi nổ súng chứng minh không?"

"Vậy thì không cần!"

Để Thẩm Ngạo đỡ phải nổ súng thật, Tô Duy từ bỏ suy nghĩ hoặc là sờ hăn hoặc là chọc hăn, mà nhìn hăn từ đầu đến chân, nói: "Cậu hình như vẫn không biến mất."

"Cậu đương nhiên mong tôi biến mất, như vậy sẽ không có người để vạch trần âm mưu của cậu."

"Không, tôi hy vọng cậu vĩnh viễn không bao giờ biến mất, nếu không cả đời này tôi sẽ không thể tha thứ cho mình."

Tô Duy nói quá nghiêm túc, Thẩm Ngạo nghe mà ngỡ ngác.

Trực giác nói cho hăn biết, không phải Tô Duy đang diễn trò, nhưng hăn lại không hiểu cậu đang nói gì; cứ cảm thấy một tuần vừa rồi Tô Duy đã gặp chuyện kỳ lạ nào đó, khiến cho đầu óc có vấn đề.

Trước kia Tô Duy tuy nham hiểm xảo trá, nhưng chưa bao giờ nói năng lộn xộn thế này.

Không biết trong lòng vị cảnh sát này mình bị đánh giá là nham hiểm xảo trá, nhìn thấy hăn không biến mất, Tô Duy rất vui.

Thẩm Ngạo không biến mất, điều đó chứng minh tất cả còn có cơ hội thay đổi, chỉ cần cậu đưa Thẩm Ngạc Thư về kịp thời, vậy thì vận mệnh được

viết lại kia có lẽ sẽ quay về quỹ đạo cũ của nó. Nếu cậu có thể trả về nhờ chiếc đồng hồ quả quýt, vậy thì Thẩm Ngọc Thư cũng có thể dùng cách đó để trở về!

Nhưng mà một cộng sự ăn ý như vậy, cậu không muốn đưa trở về đâu, bọn họ hình như còn hứa với nhau cả đời sẽ cùng hợp tác mở văn phòng thám tử cơ mà.

Có điều làm người không thể quá ích kỷ, cũng chính vì là cộng sự, cậu càng không thể vì mong muốn của bản thân mà khiến đối phương đoạn tử tuyệt tôn...

Tô Duy day day hai tay lên trán, một mình ở đó phiền não nửa ngày mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

Đợi đã... Đồng hồ quả quýt... Đồng hồ quả quýt hình như lúc trở về cậu đã ném cho Đoan Mộc Hành, cậu còn ở đây phiền não cái quỷ gì chứ? Không có đồng hồ quả quýt làm trung gian, ý tưởng gì cũng chỉ là nói suông!

Nghĩ đến đây, Tô Duy chỉ thấy trước mắt tối sầm, phát hiện bản thân đã làm một chuyện ngu xuẩn nhất trên đời.

Những người khác nhìn Tô Duy ở đó một mình lẩm bẩm, cũng chả hiểu cậu bị làm sao, Kim Lang nói: "Cậu ta hình như bị trúng tà à?"

Trường Sinh đưa ngón tay lên môi.

"Suýt, Tô chan đang suy nghĩ đấy."

"Nghĩ chuyện gì?"

Trường Sinh nhún nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Cũng may, Tô Duy cuối cùng cũng ngừng phản ứng trúng tà, ngẩng đầu, sải bước đi đến trước mặt Thẩm Ngọc Thư, nhìn hẳn, lớn tiếng nói: "Thẩm Ngọc Thư cậu yên tâm, vụ rắc rối này là do tôi gây nên, trách nhiệm tôi chịu, tôi nhất định sẽ tìm cách để tất cả trở về với quỹ đạo vốn có của nó. Đúng vậy, nhất định sẽ có cách, Thẩm Ngọc Thư cậu hãy tin tôi, tôi sẽ tìm lại chiếc đồng hồ kia trong khoảng thời gian ngắn nhất, không tiếc bất cứ giá nào, tuyệt đối không để cậu phải đoạn tử tuyệt tôn!"

Thẩm Ngọc Thư cả khuôn mặt tối sầm, Tô Duy lâm bầm lâu bầu nửa ngày, hóa ra là suy nghĩ về vấn đề không bình thường này.

Hắn bình tĩnh hỏi: "Tôi đã làm chuyện thương thiên hại lý gì mà bị cậu nguyên rủa như vậy?"

"Không phải, tôi đang nói sự thật."

"Sự thật chính là cậu nên đi gặp bác sĩ."

Thẩm Ngạo nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

Đột nhiên, Thẩm Ngạo có chút thiện cảm đối với người đàn ông mặt lạnh này, bởi vì anh ta đã nói ra điều hẳn vẫn luôn muốn nói.

Đợi đã...

Nhìn chăm chú vào Thẩm Ngọc Thư, khuôn mặt vừa mới hòa hoãn của Thẩm Ngạo lại cứng đờ, hẳn hiểu ra tại sao mình lại cảm thấy người đàn ông này quen mặt, không chỉ bởi hai người bọn họ giống nhau, mà còn vì ...

Hắn hỏi: "Anh tên Thẩm Ngọc Thư?"

Tô Duy ngăn Thẩm Ngọc Thư trả lời, nói với Thẩm Ngạo: "Chúng tôi tình cờ gặp nhau, cậu ta không phải người trong nghề, những tội tôi đã từng phạm trước kia không có liên quan một chút nào tới cậu ta hết."

Thẩm Ngạo coi như không nghe thấy gì, đánh giá Thẩm Ngọc Thư, đột nhiên hỏi: "Tên tự của anh có phải là Vạn Năng không?"

Tô Duy ngần ra, Thẩm Ngọc Thư cũng rất đổi kinh ngạc, hỏi: "Sao cậu biết được tên tự của tôi?"

"Anh có người thân nào không?"

"Cha mẹ tôi mất sớm, tôi được dì út và chồng dì nuôi lớn, họ chính là người thân của tôi."

"Tên của họ là gì?"

"Ê ê ê, đây là chuyện gì thế? Không phải cậu quen cậu ta đấy chứ?"

Tô Duy mới vừa hỏi xong đã muốn tát mình một cái, cậu xuyên không nên đầu óc choáng váng hết rồi, Thẩm Ngạo là chỗ của Thẩm Ngọc Thư, sao có thể quen cậu ta được?

Thẩm Ngọc Thư trả lời câu hỏi của Thẩm Ngạo rất nghiêm túc.

"Dì út tôi là Tạ Văn Phương, chồng dì là Lạc Chính, bọn họ có một đứa con trai, là em họ của tôi, tên Lạc Tiêu Dao."

"Còn ai nữa?"

"Còn nữa? Không, đã hết rồi, tôi chỉ có ba người thân là họ thôi."

"Còn có một người tên Đoan Mộc Hành, anh không biết sao?"

Những lời này vừa ra khỏi miệng Thẩm Ngạo, không chỉ Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, đến Trường Sinh và Kim Lang cũng ngăn người ra, Trường Sinh kinh ngạc hỏi: "Sao anh lại biết Đoan Mộc ca ca?"

"Đoan Mộc ca ca?" Thẩm Ngạo tỏ vẻ không hiểu.

Thẩm Ngọc Thư gật đầu nói: "Tôi quen Đoan Mộc Hành, tôi và A Hành lớn lên với nhau từ nhỏ, không tính là người thân, nhưng có thể nói là tri kỷ."

Thẩm Ngạo nhìn Thẩm Ngọc Thư rất lâu, cuối cùng buông súng xuống.

Tô Duy càng nghe càng hồ đồ, hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

"Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết là cha tôi nói với tôi rằng, gia đình tôi có một lời di huấn của tổ tiên, chính là phải tìm được người tên là Thẩm Ngọc Thư, đưa cho anh ta một vật. Mấy năm gần đây anh em chúng

tôi đã dùng đủ mọi cách để tìm, nhưng cũng không tìm được. Chúng tôi đều nghĩ là các cụ đời trước đã lầm, không ngờ thực sự có người này."

Thẩm Ngạo nhìn Thẩm Ngọc Thư, lẩm bẩm. Rất hiển nhiên, so với đám Tô Duy, hẳn càng không thể tin nổi sự thật trước mắt.

Tô Duy càng nghe càng hồ đồ.

Từ di huấn của tổ tiên, có thể thấy rằng thời đại đó có người biết đến Thẩm Ngọc Thư, hơn nữa còn biết hẳn sẽ tới tương lai, nên mới dặn con cháu đời sau tìm kiếm.

Nói cách khác vận mệnh của Thẩm Ngọc Thư cũng không được viết lại, nếu không sẽ không có sự tồn tại của anh em Thẩm Ngạo, càng đừng nói đến chuyện tìm kiếm. Bởi vậy cũng có thể chứng minh Thẩm Ngạo và Thẩm Ngọc Thư không có quan hệ với nhau, nếu không hẳn đã sớm biến mất vào thời khắc Thẩm Ngọc Thư xuất hiện ở thời đại này, nhưng nếu thế, Thẩm Ngạo là con của ai?

Tô Duy không nghĩ ra, theo bản năng nhìn xung quanh, cảnh vật xung quanh dường như rất quen thuộc, nhưng dường như cũng rất xa lạ. Cậu không biết lựa chọn của mình ở Định Đông Lăng có sai hay không, cũng không biết có phải sửa lại hay không? Hiện giờ cậu chỉ cảm thấy mờ mịt.

Túi áo bỗng nhiên nặng nặng, Tô Duy định thần lại, đưa tay vào túi mò mẫm, bên trong có một đồ vật, cậu móc ra, không khỏi ngây người.

Chiếc đồng hồ quả quýt vốn được ném cho Đoan Mộc Hành giờ đây đang ở trong tay cậu, nắp đồng hồ ánh lên ánh vàng, những viên trân châu được

khảm rất đẹp, trên mặt có một vài vết xước rất nhỏ, mang theo cảm giác tang thương và hoài cổ.

Không lâu trước đây đồng hồ đã bị đạn bắn trúng, khiến cho vỏ của nó bị lõm sâu xuống, nhưng hiện giờ vết lõm do va chạm đã biến mất, chỉ còn lại một dấu vết rất mờ. Tô Duy mở nắp đồng hồ ra, bên trong kim đồng hồ vẫn lặng lẽ chạy, chỉ đúng thời gian bấy giờ.

Hóa ra tuy bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng thời gian của chiếc đồng hồ này thì chưa bao giờ thay đổi. Trong phút chốc, Tô Duy hiểu ra nguyên nhân trong đó.

Chiếc đồng hồ này không phải cậu mang về đây, mà là trải qua chín mươi năm thời gian, do Đoan Mộc Hành truyền từ đời này sang đời khác tới thời đại này.

Cậu đoán Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao sau khi trốn khỏi địa cung thành công đã sửa chữa lại chiếc đồng hồ này, khiến nó hoạt động lại; nhưng về sau không biết vì lý do gì mà chiếc đồng hồ bị thất lạc, sau cùng thành đồ cổ xuất hiện trong triển lãm, rồi trời xui đất khiến, cậu tiếp nhận ủy thác, bảy ngày trước đã đánh cắp nó.

Hóa ra vận mệnh từ trước đến giờ đều không thay đổi, tất cả đều theo quỹ đạo vốn có của nó từ từ đi tới, cho nên dù trải qua bao lâu, chiếc đồng hồ cuối cùng lại về trong tay cậu.

Tô Duy cầm chiếc đồng hồ quả quýt trong tay, yên lặng nhìn Thẩm Ngạo và Thẩm Ngọc Thư, phát hiện bọn họ thực ra cũng không giống nhau lắm, khí

chất của họ hoàn toàn không giống, chỉ là một mặt nào đó có chút tương đồng mà thôi.

Trường Sinh ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt trong veo sáng ngời, khiến Tô Duy nhớ tới mẫu tin mà cách đây rất lâu đã từng đọc.

Cậu thật là quá ngốc, Trường Sinh nói tiếng anh lưu loát, kỹ thuật đàn dương cầm cao siêu, còn cả những từ ngữ hiện đại mà nó thường dùng... Tất cả đều nói lên thân phận của nó, chỉ có cậu là trước giờ chưa từng chú ý tới.

Cho nên, tất cả tất cả, nhìn như ngẫu nhiên, nhưng thực ra đều sớm có an bài, nếu nói cuộc gặp giữa họ và Trường Sinh là tình cờ, vậy thì làm thế nào để giải thích Trường Sinh cũng xuất hiện ở thời đại của năm 1927?

"Em... Có phải đã từng nhìn thấy một cái đồng hồ tương tự không?"

Biết rõ đây là câu hỏi không có đáp án, Tô Duy vẫn không kìm được hỏi.

Trên mặt Trường Sinh lộ vẻ mờ mịt, nó không nhớ ra, lắc đầu.

Tô Duy cười, nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư cũng đang nhìn cậu chăm chú, ánh mắt đầy lo lắng.

Tô Duy nói: "Đừng lo, tôi rất ổn."

"Ở đây có vẻ như cậu đang gánh án giết người trên lưng, không giống ổn chút nào."

Chuyện đó có thể từ từ giải quyết, so với đủ loại kỳ ngộ và mạo hiểm đã gặp, chuyện đó chẳng đáng kể chút nào.

Tô Duy đóng nắp đồng hồ lại, cậu cuối cùng cũng hiểu ra, bọn họ căn bản không giải được bí mật của chiếc đồng hồ này, truyền thuyết về Định Đông Lăng cũng chưa kết thúc, ngược lại, nó theo bọn họ về đây, bánh răng truyền thuyết sẽ lại một lần nữa khởi động.